EPICA

„O CARTE IDEALĂ PENTRU MARELE ECRAN."
ADRIENNE YOUNG

PRINȚESA ROȘIE

AMÉLIE WEN ZHAO

AMÉLIE WEN ZHAO

PRINŢESA ROŞIE

(Blood Heir Trilogy #1)

Original: *Blood Heir* (2019)

Traducere din limba engleză:
SORIN PETRESCU

virtual-project.eu

— 2021 —

Lui □□ şi lui □□ pentru că m-au învăţat
să privesc lumea cu blândeţe, cu pasiune
şi cu ochii larg deschişi

The Silent Sea

The Kemeiran Empire

The Jade Trail

Tiger's Tail

The Cyrilian Empire

Taiga

Ghost Falls

The Whitewaves

Sapphire Port

Goldwater Port

Blue Port

Kingdoms of the Aseatic Isles

Kingdom of Bregon

Crown of Nandji

1

Temniţa semăna foarte mult cu cele din copilăria Anastasiei: întunecată, jilavă şi clădită dintr-o piatră de neclintit, pe care se scurgea murdăria. Dar era şi sânge aici; îl putea simţi ademenind-o. De la treptele tocite, din piatră, până la pereţii înnegriţi de fumul torţelor, sângele era o umbră mereu prezentă în conştiinţa ei.

Îi trebuia foarte puţin – doar o tresărire de voinţă – ca să-l controleze.

La gândul acesta, Ana strânse mai tare, cu degete înmănuşate, blana ponosită a glugii şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra gardianului nepăsător, aflat la câţiva paşi în faţă. Cizmele lui *varişki,* din piele de viţel, răsunau clar şi apăsat, iar dacă Ana ar fi ciulit urechile, ar fi putut distinge zgomotul frunzuliţelor-de-aur din buzunarul lui, cu care îl mituise.

Zornăitul dulce al monedelor îi aducea aminte că paznicul era – deocamdată – de partea ei.

Lumina torţei arunca umbre pâlpâitoare pe zidurile care-i înconjurau. I se părea că locul acesta se născuse din ţesătura coşmarurilor ei. Auzea şoaptele care însoţeau visele urâte.

Monstrule! Ucigaşo!

Papa îi spusese că acesta era un loc plin de demoni, unde erau azvârliţi cei mai răi oameni. Chiar şi acum, la un an după moartea lui, Ana îşi simţea gura uscată când îşi imagina ce-ar fi zis tatăl ei, dacă ar fi văzut-o aici.

Ana îşi izgoni gândurile. O fi fost ea un monstru şi o ucigaşă, dar asta nu avea nimic de-a face cu sarcina ei din prezent.

Venise aici pentru a îndepărta de numele ei acuzaţia de trădare. Şi totul depindea de găsirea unui condamnat.

Vocea aspră a gardianului o trezi din gânduri:

— Îţi spun că nu va sufla nicio vorbă. Am auzit că, atunci când a fost prins, era într-o misiune de asasinare a unui om important.

Vorbea despre prizonier. Despre prizonierul *ei.* Ana îşi îndreptă spatele, agăţându-se de minciuna pe care o repetase la nesfârşit.

— Ba mie o să-mi spună unde mi-a ascuns banii, zise fata.

Gardianul îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Mai bine ţi-ai petrece timpul într-un loc mai plăcut şi mai însorit, *maia dama!* Zece nobili au plătit pentru a merge la Cascada Fantomelor, ca să-l vadă, dar el nu le-a suflat nicio vorbuliţă. Acest Vorbădulce şi-a făcut duşmani puternici.

Un vaiet prelung însoţi aceste ultime vorbe – un ţipăt atât de chinuit, încât Anei i se zbârli părul pe ceafă. Mâna gardianului coborî iute pe mânerul spadei. Lumina torţei pâlpâia pe faţa lui aflată pe jumătate în lumina portocalie, pe jumătate în umbră.

— Celulele sunt pline cu Analogi.

Ana şovăia. Deşi avea sufletul la gură, reuşi să răsufle încet. Se străduia să-şi păstreze calmul.

Pesemne că tulburarea se citea limpede pe chipul ei, căci gardianul spuse repede:

— Nu-ţi face griji, *maia dama!* Suntem înarmaţi până-n dinţi cu *deis'voşk,* iar Analogii sunt ţinuţi în celule speciale, din piatră-neagră. Nu ne apropiem de ei. *Deimhovii* ăştia n-au să iasă de aici.

Deimhov. Diavol.

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Îşi înfipse degetele înmănuşate în palme, coborându-şi mai mult gluga pe ochi. Despre Analogi se vorbea în şoaptă, temător. Unii oameni aveau Analogi cu anumite elemente naturale. Monştri care puteau face lucruri mari cu puterile lor. Mânuiau focul. Azvârleau fulgere. Călăreau vântul. Modelau carnea. Şi se mai zvonea că harul unora se prelungea dincolo de fizic.

Puteri pe care niciun muritor n-ar trebui să le aibă. Puteri care aparţin fie zeităţilor, fie demonilor.

Gardianul îi zâmbea, poate ca să pară prietenos, ori poate întrebându-se ce căuta în închisoare o fată ca ea –

înveşmântată în blănuri, cu mănuşi ponosite, dar care fuseseră luxoase cândva.

Dacă ar fi ştiut ce era fata, nu i-ar mai fi zâmbit.

Cine era.

Deodată, în ochii Anei toate lucrurile căpătară contur. Pentru prima oară de când păşise în închisoare, îl privi cercetător pe gardian. Emblema falnică a Imperiului Chirilian – capul unui tigru alb – pe platoşa sa incrustată cu piatră-neagră. Spada de la brâul lui, nespus de ascuţită, fusese făurită din acelaşi material ca şi armura: jumătate metal, jumătate piatră-neagră, un aliaj ce nu putea fi distrus de Analogi. Şi, în cele din urmă, privirea ei poposi pe sticluţa cu lichid verzui, care atârna de catarama centurii; capătul de jos al sticluţei era încovoiat, asemenea unui colţ de şarpe.

Deis'voşk – Apa Zeilor –, singura otravă care supunea Analogii.

Se scufundă încă o dată în ţesătura coşmarurilor sale. Temniţe cioplite din piatră-neagră rece, mai întunecată decât noaptea, alături de zâmbetul alb al îngrijitorului ei, care-i turna cu forţa *deis'voşk* pe gât, pentru a o descotorosi de monstruozitatea cu care se născuse – o monstruozitate chiar şi în rândul Analogilor.

Monstru.

În mănuşi, mâinile i se acoperită de sudoare.

— Avem de vânzare felurite contracte de angajare, *maia dama.*

Vocea gardianului părea să răzbată de foarte departe.

— Cu banii pe care i-ai dat ca să-l vezi pe Vorbădulce, mai bine-ai fi angajat vreo doi Analogi. Nu au fost închişi pentru cine ştie ce fărădelegi, dacă de asta ţi-e teamă. Doar nişte străini fără documente. Numai buni pentru o muncă puţin plătită.

Ana auzise de aceste nelegiuiri. Analogi străini, momiţi în Chirilia cu promisiuni de angajare. Dar, odată ajunşi aici, erau la mila traficanţilor. Auzise chiar zvonuri despre gardieni şi soldaţi din întreg imperiul care goleau buzunarele negustorilor de Analogi; frunzuliţele-de-aur se

scurgeau în buzunarele lor precum apa.

Dar pur şi simplu nu se aşteptase să întâlnească un astfel de om.

Ana încercă să vorbească ferm:

— Nu, mulţumesc.

Trebuia să iasă cât mai repede din temniţa asta.

Tot ce putea face era să pună un picior în faţa celuilalt, să-şi ţină spatele drept şi bărbia ridicată, aşa cum fusese învăţată. Ca întotdeauna când o cuprindea pâcla fricii, îşi îndreptă gândurile către fratele ei. Luca ar fi fost curajos, ar fi făcut acelaşi lucru pentru ea.

Trebuia să facă asta pentru el. Gardianul, şoaptele, temniţa şi amintirile pe care aceasta i le stârneau – le putea îndura pe toate, şi încă de o sută de ori mai mult, dacă asta însemna că-l putea vedea din nou pe Luca.

Simţi o strângere de inimă când gândul o purtă către el, dar durerea ei era o gaură nemărginită. Nu avea deloc timp să se scufunde în ea. Era atât de aproape să-l găsească pe singurul om care o putea ajuta să-şi recapete reputaţia.

— Ramson Vorbădulce! lătră gardianul, oprindu-se în faţa unei celule. Cineva vrea să te vadă.

Un clinchet de chei; uşa celulei se deschise cu un scârţâit şovăitor. Gardianul se întoarse spre ea, ridică torţa şi cercetă gluga fetei.

— E înăuntru. Eu o să fiu aici. Strigă când eşti gata şi vrei să ieşi.

Trăgând adânc aer în piept, pentru a se îmbărbăta, Ana îşi îndreptă umerii şi intră în celulă.

Duhoarea râncedă de vomă o lovi cu putere, laolaltă cu putoarea murdăriei şi a sudorii. În cel mai îndepărtat colţ al celulei, lângă un perete înnegrit, zăcea un om. Pantalonii şi cămaşa lui erau zdrenţuite şi pline de sânge, iar la încheieturi avea cătuşe care-l ţintuiau de perete. Avea păr nisipiu, încâlcit. Apoi el ridică fruntea, dând la iveală barba ce-i acoperea jumătate de faţă, murdară şi plină de firimituri de mâncare.

Acesta era nelegiuitul vestit, al cărui nume îl smulsese cu forţa de pe buzele unor condamnaţi şi escroci? Cel în care-

şi pusese toate speranţele în ultimele unsprezece luni?

Dar când omul îşi aţinti căutătura tăioasă asupra ei, fata îngheţă. Era tânăr. Mult mai tânăr decât crezuse ea că poate fi un criminal temut.

— Vorbădulce? întrebă ea şovăitor, apoi repetă mai tare: Ramson Vorbădulce! E numele tău adevărat?

Gura prizonierului se strâmbă într-un rânjet.

— Depinde ce înţelegi prin „adevărat”. Ce este adevărat şi ce nu capătă alt înţeles în locuri ca ăsta.

Avea o voce plăcută şi accentul aristocraţiei chiriliene.

— Dar care e numele *tău,* scumpo?

Întrebarea o prinse cu garda jos. Trecuse aproape un an de când schimbase o vorbă cu altcineva în afară de May. Aproape că-i răspunse: *Anastasia Mihailova. Numele meu este Anastasia Mihailova.*

Însă nu aşa o chema. Anastasia Mihailova era numele moştenitoarei tronului Chiriliei, care se înecase în urmă cu unsprezece luni, încercând să scape de condamnarea la moarte pentru crimă şi trădare faţă de Coroana Chiriliană. Anastasia Mihailova era o fantomă, un monstru care nu mai trăia şi care nici n-ar fi trebuit să existe.

Ana strânse mai tare gluga.

— Cum mă cheamă pe mine nu te priveşte. Spune-mi: cât de repede poţi găsi pe cineva în imperiu?

Prizonierul izbucni în râs.

— Cât de mult mă plăteşti?

— Răspunde la întrebare!

El îşi înclină capul, rânjind batjocoritor.

— Depinde pe cine cauţi. Poate dura câteva săptămâni. Îmi voi pune întreaga reţea de spioni malefici şi de corupţi diabolici în slujba valoroasei şi importantei tale persoane.

Tăcu o clipă şi îşi împreună mâinile. Lanţurile zornăiră.

— *Ipotetic,* fireşte. Nici măcar *eu* nu pot să fac multe când mă aflu în închisoare.

Fata avea senzaţia că înainta pe buza unei prăpăstii, gata să se prăbuşească la primul pas greşit. Studiase arta negocierii împreună cu Luca.

— Nu pot să aştept câteva săptămâni, spuse Ana. Şi nu

am nevoie să faci *tu* ceva. Nu vreau decât un nume şi un loc.

— Te-ai înhămat la o treabă grea, draga mea.

Vorbădulce rânji, iar Ana miji ochii. Din felul dezgustător în care vorbea şi din scânteia de satisfacţie din ochii lui, era limpede că se amuza de disperarea ei, deşi habar nu avea cine era fata şi de ce se afla aici.

— Din fericire, treaba nu e grea pentru mine. Hai să facem un târg, drăguţă! Eliberează-mă din lanţurile astea, şi mă pun în slujba ta. O să-ţi găsesc chipeşul prinţ sau pe cel mai înverşunat duşman al tău în cel mult două săptămâni, chiar de-ar fi la capătul Deşertului Aramabi sau în cerurile Imperiului Kemeiran.

Ana era la capătul răbdării. Bănuia cum gândeau criminalii ăştia şireţi. Dă-le ce vor, şi te vor înjunghia pe la spate cât ai zice peşte.

Dar ea n-avea de gând să cadă în capcana lui.

Strecură mâna în faldurile mantiei ponosite şi scoase un pergament. Era o copie după unul dintre desenele pe care le făcuse în primele zile după moartea lui *papa,* când coşmarurile o trezeau în miez de noapte. Chipul acela o bântuia.

Cu o mişcare iute, desfăcu pergamentul.

Chiar şi în lumina slabă răspândită de torţa pâlpâitoare lăsată de gardian putea distinge detaliile portretului: capul pleşuv şi ochii melancolici, bulbucaţi, care-l făceau pe omul zugrăvit să pară nevinovat.

— Caut un bărbat. Un alchimist chirilian. Cu ceva timp în urmă, a fost medicul Palatului Salskov.

Ana îndrăzni să propună un târg.

— Spune-mi numele lui şi unde-l pot găsi, iar eu te voi elibera.

Atenţia lui Vorbădulce fu atrasă de imaginea chipului încă din prima secundă. Îl privea aşa cum îşi priveşte un lup înfometat prada. Pentru un moment, expresia lui rămase imobilă, enigmatică.

Apoi făcu ochii mari.

— *El,* şopti prizonierul, iar cuvântul acesta făcu să răsară

un mugur de speranţă în inima Anei, asemenea căldurii soarelui după o noapte foarte lungă.

În sfârşit!

În sfârşit!

Unsprezece luni de singurătate, de fereală, de nopţi întunecate petrecute în pădurile reci ale Chiriliei, de zile stinghere în care căutase din oraş în oraş. După unsprezece luni, în cele din urmă, găsise pe cineva care-l cunoştea pe ucigaşul tatălui ei.

Ramson Vorbădulce, îi şoptiseră mercenarii, când se întorseseră cu mâna goală, după ce-l căutaseră pe alchimist. *Cel mai puternic criminal din imensa lume de nelegiuiţi a Chiriliei. În doar o săptămână, Vorbădulce poate să ia urma unui* gerbil *aparţinând unei nobile* gujkin *din celălalt capăt al imperiului.*

Poate că aveau dreptate.

Fata se silea să tină mâinile nemişcate. Fusese atât de atentă la reacţia tânărului, încât uitase să respire.

Ochii lui Vorbădulce rămaseră pironiţi asupra portretului, ca în transă. Întinse mâna spre el.

— Dă-mi voie să mă uit mai bine.

Inima i-o luă la galop. Ana făcu un pas în faţă. Ridică desenul şi, pentru un minut, Vorbădulce stătu aplecat asupra lui, mângâind cu degetul mare un colţ al pergamentului.

Apoi se năpusti asupra ei. Cu o mână îi prinse talia într-o strânsoare de menghină. Cu cealaltă îi acoperi gura, înainte ca ea să poată ţipa. O smuci în faţă, răsucind-o şi ţinând-o strâns lipită de el. Ana icni când simţi izul de păr nespălat.

— Nu mă sili să-ţi fac rău!

Tânărul vorbea în şoaptă. Calmul lui de mai devreme dispăru, înlocuit de precipitare.

— Cheile atârnă afară, lângă uşă. Ajută-mă să ies de-aici, şi-ţi voi spune ce vrei despre oricine doreşti.

Ea îşi desprinse violent chipul din mâna lui murdară.

— Dă-mi drumul!

Încerca zadarnic să scape din strânsoare.

De aproape, la lumina torţei, scânteierea rece a ochilor

lui căprui deveni dintr-odată sălbatică, aproape nebunească.

Avea s-o rănească.

O cuprinse teama. Din lungii ei ani de pregătire, un gând răzbătu prin pâcla spaimei.

Şi ea putea să-l rănească.

Analogul din ea se trezi, atras de căldura sângelui, iar senzaţia îi străbătu întreg corpul, umplând-o cu un sentiment de putere. Dacă voia, putea supune fiece picătură din sângele lui.

Nu, gândi Ana. Nu trebuia să-şi folosească Analogul decât dacă nu avea încotro. Aşa cum se întâmpla cu orice alt Analog, anumite semne îi trădau apariţia. Cea mai mică zvâcnire a harului colora irisurile fetei în stacojiu şi-i înnegrea venele de pe antebraţe – un indiciu clar pentru cunoscători. Gândul o purtă la gardianul de afară, la sticluţa cu *deis'voşk,* la scânteierea hidoasă a spadei de piatră-neagră.

Era atât de concentrată să-şi tempereze Analogul, încât nu observă ce se petrecea.

Mâna lui Vorbădulce ţâşni din senin şi-i smulse gluga de pe cap.

Ana dădu să se ferească, dar era prea târziu. Vorbădulce se holba la ochii ei, iar bănuiala lui lăsă treptat loc triumfului. Surprinsese stacojiul irisurilor ei, *ştiuse* unde să privească – văzuse semnul care-o trăda drept Analog. Gura lui se strâmbă într-un rânjet. Îi dădu drumul, apoi strigă:

— Un Analog! *Ajutor!*

Înainte să-şi dea seama că picase în capcană, Ana auzi paşi grăbiţi în spatele ei.

Se răsuci. Gardianul dădu buzna în celulă. Spada din piatră-neagră, înmuiată în *deis'voşk,* licărea verzui în lumina torţei.

Fata se feri, însă nu îndeajuns de iute.

Simţi pe antebraţ muşcătura aprigă a lamei. Se poticni spre capătul opus al celulei, gâfâind. Tăişul străpunsese mănuşa, iar ţesătura se rupsese, lăsând să curgă câteva picături de sânge.

Pentru un moment, văzu doar picăturile acelea de sânge, uşoara curbă a dârei ce se prelungea spre încheietura ei, sclipirea stropilor care semănau cu mici rubine.

Sânge. Analogul din ea se trezi de-a binelea la viaţă, auzind chemarea elementului său. Ana îşi smulse mănuşa. Icni când aerul îi atinse rana.

Preschimbarea începuse: venele care-i străbăteau braţul deveniră vineţii şi umflate, ieşind în relief pe sub pielea fetei. Ştia cum arăta în astfel de clipe. Se privise în oglindă ore întregi, cu ochii umflaţi de plâns şi cu braţele însângerate, după ce încercase să-şi smulgă venele din carne.

În întuneric, la urechile ei ajunse o şoaptă.

Deimhov.

Ana îşi îndreptă privirea spre gardianul care se zgâia la ea.

Cu chipul schimonosit de groază, acesta începu să se retragă spre colţul în care se găsea Vorbădulce.

Ana îşi atinse rana. Simţea umezeala lichidului verzui amestecat cu sângele ei.

Deis'voşk. Inima prinse să-i bată nebuneşte. Prin mintea ei începură să se perinde amintiri: temniţele, Sadov turnându-i cu forţa pe gâtlej lichidul amar, slăbiciunea şi ameţeala care urmau. Şi, inevitabil, vidul în locul unde fusese odată Analogul ei.

Anii petrecuţi bând această licoare, în speranţa că va îndepărta Analogul din corpul ei, avuseseră un alt rezultat: toleranţa la *deis'voşk.* Deşi otrava stăvilea cele mai multe puteri ale Analogilor aproape instantaneu, în cazul Anei treceau cincisprezece, uneori douăzeci de minute înainte ca otrava să-şi facă efectul. În încercarea disperată de a supravieţui, corpul ei se adaptase.

— Dacă mişti, te spintec, mârâi gardianul.

Un sunet metalic, o fluturare de păr nisipiu. Înainte ca oricare dintre ei să schiţeze vreo mişcare, Vorbădulce îşi răsuci lanţul pe după gâtul gardianului.

Acesta scoase un icnet înăbuşit, înfigându-şi degetele în lanţul care-i apăsa gâtul. Zâmbetul lui Ramson Vorbădulce

străluci alb în întuneric.

Ana simţi fiere pe limbă şi un val de ameţeală o lovi când otrava începu să i se răspândească în corp. Se sprijini de perete. Sudoarea picura de pe fruntea fetei, în ciuda frigului.

Vorbădulce se întoarse spre ea, ţinându-l strâns pe gardianul care se zbătea. Expresia lui era cea a unui animal de pradă. Indiferenţa de mai devreme se preschimbase într-o foame de lup.

— Hai să mai încercăm o dată, drăguţă! Cheile trebuie că atârnă într-un cui, lângă uşa celulei. Cea pentru lanţurile mele este din fier, în formă de furculiţă, a patra din şir. Desfă-mi lanţurile, scoate-ne teferi de aici şi apoi vom discuta despre alchimistul tău.

Ana se strădui să-şi stăpânească tremurul. Privirea ei fulgera când la Vorbădulce, când la gardian. Acesta din urmă îşi dăduse ochii peste cap şi horcăia, cu saliva scurgându-i-se din gură.

Când plecase în căutarea lui, ştia cât de periculos era Vorbădulce. Totuşi nu se aşteptase ca, deşi înlănţuit de zidul temniţei Cascada Fantomelor, omul să izbutească aşa ceva.

Să-l scoată din lanţuri ar fi fost o greşeală din cale-afară de mare.

— Ei, haide!

Vocea lui Vorbădulce îi aminti că trebuia să aleagă.

— Nu avem mult timp. Peste două minute vine schimbul următor. Vei fi aruncată într-una dintre celulele astea, după care vei fi vândută pentru muncă – şi ştim cu toţii ce înseamnă *asta.* Iar eu voi fi tot aici.

Vorbădulce ridică din umeri şi strânsoarea lanţurilor se înteţi. Obrajii gardianului se umflară.

— Dacă asta vrei, să ştii că sunt dezamăgit.

Umbrele din încăpere se agitau. Ana clipi repede de câteva ori, încercând să-şi potolească pulsul iuţit de primul stadiu al otrăvirii. Urmau frigurile şi voma. Apoi, lipsa de vlagă. În acelaşi timp, Analogul din ea avea să se stingă ca o lumânare.

Gândeşte, Ana! îşi spuse, strângând din dinţi. Îşi roti ochii prin celulă.

Îl putea tortura pe bărbat cât încă avea Analogul în ea. Îi putea scurge sângele, îl putea răni sau ameninţa pentru a afla unde era alchimistul.

Ochii i se umplură de lacrimi. Amintirile ameninţau s-o copleşească. Dintre toate, una singură ardea precum o flacără în haos. *Tu nu eşti un monstru,* sistrika. Era vocea lui Luca, puternică şi fermă. *Analogul din tine nu te defineşte. Ceea ce te defineşte este cum alegi să-l foloseşti.*

Aşa este, gândi ea, trăgând adânc aer în piept şi încercând să se ancoreze în cuvintele fratelui ei. Nu era un călău. Nu era un monstru. Era bună şi nu-l va supune pe bărbatul acesta – oricât de întunecate i-ar fi intenţiile – la aceleaşi orori prin care trecuse şi ea.

Îi rămânea un singur lucru de făcut.

Cât ai clipi, smulse cheile de pe perete şi desfăcu lanţurile prizonierului, care căzură cu un zornăit. Vorbădulce se îndepărtă de ele şi se repezi într-o clipită în colţul opus, frecându-şi încheieturile dureroase. Gardianul se prăbuşise la pământ, leşinat, cu gura pe jumătate deschisă.

Un nou val de ameţeală se abătu asupra Anei.

— Alchimistul meu, şopti ea. Avem o înţelegere.

— A, el! Vorbădulce păşi spre uşa celulei şi aruncă o privire afară. O să fiu sincer cu tine, drăguţă. Habar nu am cine e. La revedere!

Şi, cât ai zice peşte, păşi dincolo de zăbrele. Ana se repezi după el, dar uşa celulei se închise cu zgomot.

Vorbădulce zornăi batjocoritor cheile.

— N-o lua personal. La urma urmei, *sunt* un şarlatan.

O salută batjocoritor, se întoarse pe călcâie şi dispăru în întuneric.

2

Pentru o clipă, Ana rămase nemişcată, holbându-se la omul care se îndepărta. Avea impresia că pământul îi fugea de sub picioare. *Trasă pe sfoară de un şarlatan.* Râse cu amărăciune. Oare nu se aşteptase la aşa ceva? Poate că, după atâta timp în care încercase să deprindă traiul pe cont propriu, încă era o prinţesă naivă, care nu putea supravieţui dincolo de zidurile palatului.

Rana ei pulsa, iar pe braţ i se scurgea încet un firicel de sânge amestecat cu *deis'voşk,* umplând aerul cu un miros metalic.

Analogul ei se agita.

Nu! gândi ea deodată, atingându-şi rana. Picăturile de sânge păreau să palpite sub degetele ei. Nu, nu era doar o prinţesă naivă. Prinţesele nu pot controla sângele. Prinţesele nu ucid oameni nevinovaţi, ziua-n amiaza mare, în centrul oraşului. Prinţesele nu sunt monştri.

Ceva se rupse în ea. Simţi dintr-odată că se sufoca din pricina anilor în care-şi înăbuşise mânia. O cuprinse bine cunoscuta senzaţie de greaţă. Indiferent ce făcea, indiferent cât de mult se străduia să fie bună, întotdeauna sfârşea prin a fi un monstru.

Lumea din jurul ei devenea tot mai tulbure. Sângele i se scurgea pe braţ, picurând pe podea.

Vrei să fiu un monstru? Ana îşi ridică ochii spre coridorul unde dispăruse Ramson. *Atunci asta o să fiu!*

Se concentră asupra acelui loc întunecat din interiorul ei şi îşi încordă Analogul.

Parcă ar fi aprins o lumânare. Umbrele care îi tot zgândăriseră simţurile se preschimbară în lumină când Analogul pătrunse în însuşi elementul care o transforma într-un monstru: sângele!

Sângele era pretutindeni: în fiecare prizonier din celulele care o înconjurau; împroşcat şi prelins pe zidurile murdare, asemenea unei vopsele, trecând de la roşu-aprins la ruginiu. Putea să închidă ochii, ca să nu-l vadă, dar *simţea*

cum lichidul lua forma lumii din jurul ei şi se pierdea treptat, câteva coridoare mai încolo, în vidul de dincolo de ea. Îl simţea scurgându-se prin venele celorlalţi, fie năvalnic ca un râu, fie nemişcat şi rece ca moartea.

Ana întinse mâinile. Pentru prima oară după mult timp, parcă respira în voie. Atâta sânge! Atâta putere! Toate supuse ei!

Îl găsi uşor pe şarlatan, căci adrenalina ce-i gonea prin trup îl făcea să lumineze ca o torţă. Atunci îşi concentră Analogul asupra sângelui şi trase.

O cuprinse o euforie ciudată atunci când sângele străin i se supuse; fiecare picătură din trupul lui Vorbădulce o asculta. Ana îşi dădu seama că *zâmbea.*

Monstru mic, şopti o voce în mintea ei. De data asta, era propria voce. Poate că, la urma urmei, Sadov avusese dreptate. Poate că o parte din ea devenise monstruoasă, oricât de tare se împotrivise Ana.

Sala fu străbătută de un urlet, urmat de un bufnet şi de zgomotul unei încăierări. Încet, din întuneric apăru o talpă. Pe urmă, un picior. Apoi un piept murdar. Îl trase spre ea de sângele lui, savurând felul în care omul zvâcnea ca o marionetă aflată în puterea ei.

Vorbădulce se zvârcolea pe jos, în faţa celulei.

— Opreşte-te! gâfâi el. Pe tunica sa pătată de sudoare apăruse o pată roşie. Te rog… încetează!

Ana scoase un braţ printre zăbrelele celulei şi-l înşfacă de guler, trăgându-l aşa de aproape, încât faţa lui se strivi de gratii.

— *Tăcere!* Vocea ei era un mârâit profund. *Tu* o să mă asculţi *pe mine.* De-acum înainte, mi te vei supune deplin. Altfel, durerea pe care-o simţi acum… Trase din nou de sângele lui, smulgându-i un geamăt. Va fi doar începutul. Anei i se părea că altcineva vorbea în locul ei. Ne-am înţeles?

El gâfâia, cu ochii holbaţi şi cu faţa palidă. Ana îşi înăbuşi orice fărâmă de vină sau de milă.

Era rândul *ei* să poruncească. Era rândul *ei* să controleze.

— Deschide uşa!

Şarlatanul se ridică, poticnindu-se şi tremurând. Faţa îi lucea de sudoare. Îşi făcu de lucru cu lacătul, iar uşa celulei se deschise cu un scârţâit.

Ana ieşi din celulă, se răsuci spre el. Era ameţită şi lumea din jurul ei se clătina uşor, dar nu putea stăvili plăcerea de a-l vedea pe Vorbădulce crispându-se. Pe cămaşa lui apăruseră pete roşii, acolo unde vasele de sânge se spărseseră. Mâine, acolo aveau să apară vânătăi urâte, ce se lăţeau pe trup asemenea unei boli respingătoare. *Lucrătura diavolului* – aşa ar fi numit-o Sadov. *Atingerea* deimhov-*ului.*

Ana îşi feri privirea. Duse iute mâna la glugă şi o trase pe cap, pentru a-şi ascunde ochii. Îşi simţea palmele şi antebraţele grele, brăzdate de venele umflate de sânge. Vârî mâna fără mănuşă sub mantie, strângând cu degetele ţesătura rece. Se simţea expusă.

Se înfioră când îşi dădu seama că peste închisoare se lăsase o tăcere adâncă.

Ceva nu era în regulă.

Gemetele şi şoaptele celorlalţi prizonieri încetaseră, înlocuite de calmul dinaintea furtunii. Apoi, la câteva coridoare depărtare, se auzi un zăngănit.

Ana se încordă. Inima ei bătea ca o tobă.

— Trebuie să ieşim de aici!

— Drace! blestemă Vorbădulce. Se ridică şi se sprijini greoi de zid, gâfâind. Cine eşti tu?

Întrebarea căzuse din senin, iar fata ar fi putut găsi o mie de moduri de a răspunde. Neinvitate, amintirile se întorceau în mintea ei. Un castel alb, din marmură, într-un peisaj glacial. O vatră, un foc care pâlpâia şi vocea profundă a lui *papa.* Fratele ei, cu păr auriu şi ochi de smarald, râsul lui cald ca soarele. Mătuşa ei, cu ochi de ciută, cu părul negru, prins în coadă, căzându-i pe umăr…

Îşi alungă din nou amintirile, împingându-le în spatele zidului pe care îl ridicase cu grijă, în ultimul an. Viaţa ei, trecutul ei, crimele ei – toate acestea erau secrete. Nici în ruptul capului nu voia ca acest om să-i vadă slăbiciunile.

Pe neaşteptate, Vorbădulce ţâşni. Se mişcase aşa de

repede, că fata nu apucă să scoată niciun sunet. Palma lui îi acoperi iarăşi gura. O trase în spatele unui stâlp de piatră.

— Gardienii! şopti el.

Ana îl lovi cu genunchiul în vintre. Vorbădulce se chirci, iar blestemele lui şoptite fură acoperite de sunetul paşilor.

Pe holul temniţei tropăiau cizme; se apropiau paşii ritmici ai câtorva gardieni. În depărtare se zărea lumina pâlpâitoare a unei torţe, tot mai puternică. În coridor răsunau voci. Judecând după hohotele de râs, gardienii spuneau glume.

Ana respiră uşurată. Nu fuseseră descoperiţi. Gardienii îşi făceau rondul, atâta tot.

Vorbădulce îşi îndreptă spatele şi se înghesui în ea, lăsându-se pe stâlp cu toată greutatea. Înghesuiţi unul într-altul, inimile lor băteau la unison. Parcă erau complici la o crimă sau chiar aliaţi. Totuşi scânteierea din ochii lui îi aminti fetei cine era el cu adevărat.

Când paznicii trecură pe lângă stâlp, îşi ţinu respiraţia. Erau aşa de aproape, încât Ana putea auzi foşnetul mantalelor îmblănite şi târşâitul cizmelor pe podeaua murdară.

Gardianul! Îl lăsaseră inconştient, în celula lui Vorbădulce.

Lângă ea, Vorbădulce se încordă, fulgerat de acelaşi gând.

Răsună un strigăt alarmat, urmat de scârţâitul rău prevestitor al unei uşi. Ana închise ochii, simţind cum o groază rece îi urca în piept. Îl descoperiseră pe gardianul leşinat.

— Ascultă-mă! Vorbădulce vorbea în şoaptă. Am cercetat planurile temniţei. Le cunosc ca-n palmă. Amândoi ştim că n-ai putea ieşi de aici fără ajutorul meu, iar eu am nevoie de Analogul tău. Aşa că îţi cer să ai încredere în mine deocamdată. Îndată ce ieşim din locul ăsta blestemat, ne încăierăm din nou. Ce zici?

Ea îl ura pentru că o păcălise şi pentru că avea dreptate.

— Bine, şopti ea. Dar, dacă-ţi trece prin cap să-mi joci vreun renghi, nu uita ce pot să-ţi fac.

Vorbădulce scruta coridorul din faţa lui, trăgând cu urechea, cu capul plecat.

— Fie!

Un gardian pătrunse în celulă, zgâlţâindu-l cu disperare pe camaradul său leşinat. Ceilalţi doi cercetau colţurile întunecate ale încăperii, cu săbiile scoase şi cu torţele înălţate. Îi căutau.

Barba lui Vorbădulce îi gâdilă urechea.

— Când spun „fugi”…

Lumina torţelor scăzu.

— Fugi!

Ana ţâşni de după stâlp. Nu credea să fi alergat vreodată aşa de repede. De-o parte şi de alta, celulele dispăreau, înghiţite de întuneric. Undeva, la capătul coridorului, se zărea peticul de lumină al ieşirii.

Îndrăzni să privească înapoi şi îl văzu pe Vorbădulce gonind spre ea.

— Fugi! strigă el. Nu te opri!

În faţa ei strălucea lumina, iar sub tălpi simţea podeaua tare. Ajunse îndată la capătul scărilor şi sări câte două odată, cu inima cât un purice.

Ieşi în lumina strălucitoare şi crudă.

Numaidecât, ochii i se umplură de lacrimi.

Totul era alb, de la podeaua de marmură până la pereţii ce se înălţau spre tavanul arcuit. Razele soarelui se strecurau prin ferestrele înguste şi înalte, răsfrângându-se în lespezile de marmură. Din câte aflase, temniţa fusese construită aşa cu un scop. Prizonierii erau ţinuţi sub pământ un timp atât de îndelungat, încât, când ieşeau din temniţă, orbeau îndată.

Şi, în ciuda pregătirilor amănunţite, Ana căzuse în capcană. Trebuia să aştepte ca ochii ei să se obişnuiască.

În spate răsună un zăngănit. Printre lacrimi, îl văzu pe Vorbădulce, care tocmai încuia porţile temniţei. Urcă în viteză scările, câte trei trepte odată, dar când ajunse sus, îşi acoperi ochii, blestemând.

Gardienii strigau. Tropăitul cizmelor şi scrâşnetul armelor făceau podeaua de marmură să vibreze.

Alarma fusese dată.

Ana îl privi pe Vorbădulce. Prin pâcla lacrimilor, putea distinge pe chipul lui expresia panicii pure. Înţelese că, în ciuda şireteniei şi purtării lui sfidătoare, Ramson Vorbădulce nu avea un plan.

Teama îi ascuţea simţurile. Când usturimea din ochi i se mai domoli, lumea căpătă din nou contur în jurul ei. De aici, coridoarele se răsfirau în toate direcţiile: trei la stânga, trei la dreapta, trei în faţă, trei în spate, toate identice, toate albe.

Capul o durea cumplit – efectul otrăvii *deis'voşk.* Nu-şi putea aminti nici măcar drumul pe care venise. Locul acesta era un labirint menit să prindă prizonierii şi vizitatorii în capcană, la fel ca nişte gâze în pânza păianjenului.

Ana îl înşfacă pe Vorbădulce de cămaşă.

— Încotro?

El îi aruncă o privire printre degete şi gemu.

— Ieşirea din spate, mormăi el.

Fata trase aer în piept. Fireşte, niciuna dintre lecturile ei – destul de puţine – despre temniţa Cascada Fantomelor nu pomenea de vreo ieşire prin spate. Ana ştia că în partea din faţă erau trei rânduri de uşi păzite şi încuiate, nemaivorbind de curtea străjuită de arcaşi care i-ar fi săgetat îndată ce ar fi păşit afară. Le văzuse pe toate cu de-amănuntul atunci când îl urmase pe gardian în închisoare.

Nici în cele mai nebuneşti închipuiri nu se gândise că va ajunge să fugă din închisoare alături de un criminal, cu o ceată de gardieni pe urmele lor.

Furia izbucni în ea. Îl înşfacă pe Vorbădulce de tunica soioasă şi îl zgâlţâi.

— Tu ne-ai băgat în bucluc, *tu* să ne scoţi! mârâi ea. Care-i drumul spre ieşirea din spate?

— A doua uşă… a doua uşă din dreapta noastră.

Ana o rupse la fugă, târându-l după ea. Dinspre unul dintre coridoare se auzea tropot de cizme. Întăririle aveau să apară din clipă în clipă.

Ajunseseră deja la jumătatea holului când, în spatele lor, izbucni un strigăt.

— Stai! Stai, în numele *Kolst* Împăratului Mihailov!

Măreţul împărat Mihailov! Foloseau aşa de autoritar şi cu atâta dezinvoltură numele lui Luca, de parcă îl cunoşteau personal. Ca şi cum ar fi avut *dreptul* să poruncească în numele lui.

Ana se întoarse să-i înfrunte pe gardieni. Erau cinci, toţi înarmaţi până-n dinţi. Purtau uniforme albe, împodobite cu stema imperială: tigrul alb chirilian. Săbiile lor din piatră-neagră luceau în lumina soarelui. Aliajul cu tente cenuşii al armurilor scânteia.

Paznicii se răsfirară. Într-o vreme, ar fi îngenuncheat în faţa ei, ar fi ridicat două degete la piept, desenând un cerc, în semn de respect pentru *Kolst* Prinţesă.

Vremuri de mult apuse.

Ana îşi trase şi mai mult gluga pe faţă. Ridică spre gardieni cealaltă mână, cea rănită şi fără mănuşă. Sângele i se prelingea pe braţ. Stacojiul contrasta cu pielea ei oacheşă.

Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos, iar gâtlejul i se strânse de greaţă. Spre deosebire de Analogii ucenici sau de cei angajaţi, care-şi perfecţionaseră puterile ani la rând, Ana cu greu izbutea să-şi controleze Analogul. Să înfrunte aşa de mulţi oameni deodată putea avea ca rezultat pierderea completă a controlului asupra Analogului. I se mai întâmplase o dată – cu vreo zece ani în urmă – şi încă i se făcea rău când îşi aducea aminte.

Un arcaş luă poziţie de atac. Vârfurile săgeţilor fuseseră înmuiate în *deis'voşk.* Ana înghiţi în sec.

— Acoperă-mă! îi spuse lui Vorbădulce.

Analogul ei se încordă.

Arată-le ce poţi, micul meu monstru!

Arată-le!

Îşi dezlănţui Analogul, iar acesta se prelinse prin trupul fetei, ţipând şi zvârcolindu-se în venele ei. Prin ceaţa delirului, se agăţă de siluetele celor cinci gardieni, al căror sânge era inundat de iureşul fricii.

Îi înşfăcă şi trase cu putere…

Carnea se sfâşie. Sângele umplu aerul. Analogul ţâşni.

Deodată, reveni la realitate, într-o învălmăşeală de podele albe, şi de raze de soare. Ana stătea în patru labe, tremurând şi străduindu-se să respire. Dârele bej-aurii al podelei de marmură i se roteau în faţa ochilor, în timp ce *deis'voşk*-ul îşi făcea efectul. În mai puţin de zece minute, criza avea să ia sfârşit, iar Analogul urma să dispară.

Se încovoie şi tuşi. Stacojiul se răspândi pe podeaua albă de marmură.

O mână îi atinse umărul. Ana tresări. Vorbădulce se ghemui lângă ea, cu gura căscată de uimire.

Coridorul era straniu de pustiu. Dincolo de scări, împrăştiate pe hol, se zăreau cinci siluete. Stăteau nemişcate, în bălţi de sânge. Lichidul întunecat se prelingea pe podea, tulburându-i simţurile.

Atingerea deimhov-*ului.*

— De necrezut! murmură Vorbădulce, privind-o cu un amestec de uimire şi încântare. Eşti o vrăjitoare!

Ea nu luă în seamă insulta. Se prăvăli, aproape fără suflare, pe podeaua de marmură. Folosirea Analogului o vlăguise, ca întotdeauna.

— Stai aici! îi porunci Vorbădulce.

După care plecă.

Ana se strădui să se ridice în genunchi. Dintr-odată, deveni conştientă de trupurile din jurul ei, reci şi neclintite. Sângele lor îşi curmase mişcarea; torentele nestăvilite se transformaseră în bălţi moarte, sinistru de tăcute. Marmura albă sclipea în contrast cu stacojiul sângelui, parcă acuzatoare: *Priveşte! Uite ce-ai făcut!*

Ana se încovoie, cuprinzându-se cu braţele pentru a-şi opri tremurul. *Nu am vrut. Mi-am pierdut controlul. Nu am cerut să am Analogul ăsta. Niciodată n-am vrut să fac rău cuiva.*

Probabil că nici monştrii nu vor să facă rău altora. Poate nici n-au habar că sunt monştri.

Ca să se oprească din plâns şi să se poată ridica de pe podea, încercă să numere în gând. Simţi sângele sub palme. Se sprijini de perete şi respiră adânc, cu ochii închişi, ca să nu vadă scena din faţa ei.

— Vrăjitoareo!

Ana tresări. Vorbădulce stătea în faţa celui de-al doilea coridor din dreapta ei, cu o funie petrecută peste umăr. Îi făcu semn cu mâna şi se întoarse, dispărând în hol.

Oare cât timp stătuse aici, privind cum fata plângea? Ana se zgâi la el. Oboseala ei se împletea cu neliniştea.

— Grăbeşte-te!

Vocea lui răzbătea de departe, cu ecouri.

Trebui să facă apel la ultimul strop de voinţă ca să-şi îndrepte spinarea şi să pornească şchiopătând după el.

Temniţa fusese construită ca un labirint. *Kapitan* Markov îi dezvăluise Anei planul închisorii, încă de când era doar o fetiţă. Chipul lui se încreţea sub părul cărunt atunci când îi zâmbea, iar mirosul cunoscut al cremei sale de ras şi al armurii metalice o liniştea.

Markov îi spusese că închisorile chiriliene erau labirinturi-capcană pentru prizonierii care încercau să evadeze. Panica şi nesiguranţa îi făceau să-şi piardă capul încă dinainte ca gardienii să pună mâna pe ei. Cercurile exterioare ale acestor închisori-labirint erau bine păzite, dar paznicii din interior erau mai puţini, pentru că nu aveau de făcut altceva decât să tragă asupra oricărui prizonier care reuşea să pătrundă în nivelurile exterioare.

Ana spera că ieşirea din spate, despre care pomenise Vorbădulce, nu ducea la o asemenea moarte rapidă.

În faţa ei, condamnatul păşea cu o graţie de prădător, aducându-i aminte de o panteră pe care o văzuse demult, într-un spectacol cu animale exotice, în Palatul Salskov. Surprinse fulgerarea unui pumnal în mâna lui. Pe plăsele, zări o pecete care zugrăvea capul unui tigru alb.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, însoţitorul ei îi aruncă o privire.

— Ai obosit? şopti el. Ăsta-i preţul plătit de voi, Analogii, pentru puterile voastre, aşa-i? Unde mai pui că prietenul nostru din temniţă ţi-a „oferit” destul *deis’voşk.*

De după colţ apăru un gardian, scutind-o să se mai gândească la un răspuns.

Din trei paşi uşori, Vorbădulce sări la gâtul lui. O sclipire de metal, apoi gardianul căzu, cu pumnalul înfipt în piept. Chiar şi prin pâcla epuizării, Ana băgă de seamă că mişcările lui Vorbădulce trădau un meşteşug anume, o îndemânare aparte, vizibilă în felul în care mânuia pumnalul.

Vorbădulce strecură pumnalul în teaca lui, cu o mişcare dibace.

— Nu mai avem mult de mers, spuse el.

Întunericul se îndesea, căci torţele prinse în pereţi erau tot mai rare. Marmura se preschimbă în piatră grosolană şi, de vreo două ori, Ana crezu că aveau să rămână în beznă. Îşi ţinea Analogul aprins ca o torţă, deşi puterea lui scădea, pe măsură ce *deis'voşk*-ul îşi făcea efectul. Chiar şi Vorbădulce, al cărui sânge clocotitor ar fi trebuit să-l simtă cu uşurinţă, pâlpâia stins în conştiinţa ei, străveziu ca o fantomă.

Pe lângă zgomotul de paşi, apăru deodată şi un alt sunet – slab la început, apoi tot mai puternic, aidoma vântului care sufla, odinioară, prin zadele îngheţate de la fereastra ei.

Era sunetul… apei.

Trebuie că se aflau în cel mai îndepărtat colţ al închisorii, acolo unde erau azvârlite trupurile prizonierilor morţi, laolaltă cu gunoaiele şi cu alte murdării. Spre deosebire de majoritatea temniţelor chiriliene, care fuseseră clădite pe malul unor râuri, pentru ca gardienii să poată scăpa iute de gunoaie, temniţa Cascada Fantomelor se înălţa deasupra unei stânci despicate în două de şuvoiul unei cascade, de unde i se trăgea numele. Prizonierii erau prinşi între o stâncă şi o cascadă.

O stâncă şi o cascadă.

Fata îşi simţea picioarele ude.

— Vorbădulce, icni ea, apoi strigă: Vorbădulce!

El dispăruse după colţ. Ana se forţă să alerge. Apa învolburată era tot mai zgomotoasă, până când paşii ei fură înăbuşiţi de mugetul torentului.

Următorul hol se sfârşea cu o uşă îngustă, de piatră-

neagră, cu arcadă. Întunecimea ei sinistră şi rece părea că-i şoptea ceva.

Vorbădulce îngenunche în faţa uşii. Tunica lui cenuşie părea o ceaţă fantomatică pe fundalul pietrei-negre. În semiîntuneric, mâinile lui lucrau cu dibăcia savanţilor de la palat, alături de care studiase Ana. Între degetele lui străluci un obiect. După o mişcare rapidă, uşa se deschise cu zgomot.

Sunetul reverberă din zidurile de piatră şi din tavanul scund. Vorbădulce împinse uşa, deschizând-o larg, iar Ana se încordă.

Dincolo de uşa de piatră-neagră, coridorul se sfârşea brusc, ca şi cum cineva îl retezase. Două coloane mari marcau capătul holului, deasupra stâncilor. Cerul albastru-cenuşiu al Chiriliei se întindea până hăt departe, deasupra lor, contopindu-se cu strălucirea peisajului acoperit de zăpadă. Dedesubt se prăvăleau ape albe, îngheţate şi înspumate. Picioarele Anei se înmuiară. Se deşteptase vechea teamă de apă, întipărită în oasele şi în memoria ei, încă de la accidentul petrecut cu mult, mult timp în urmă. Apele nemiloase ale unui râu – unul foarte diferit – aproape că o uciseseră nu o dată, ci de două ori.

Vorbădulce se pusese deja în mişcare. Desfăcu frânghia pe care o ţinuse, până atunci, pe umăr. Cu gesturi rapide, legă unul dintre capetele acesteia de o coloană. Degetele lui făcură un nod ciudat.

Drace! Ana se sprijini de zid, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul. *Aceasta* era ieşirea din spate, despre care îi vorbise Vorbădulce: canalul unde erau aruncate murdăriile şi cadavrele.

Pe aici aveau să coboare.

— Eu nu sar acolo cu tine! strigă ea, păşind iar în coridorul din spatele uşii de piatră-neagră.

Vorbădulce îngenunche lângă parapet.

— Drăguţă, nu ştiu ce educaţie ai, dar ceea ce-ţi voi spune acum nu se învaţă la şcoală, ci pe străzi. Oricine încearcă să sară acolo moare. Izbitura ţi-ar zdrobi oasele.

Cascada mugea ca o fiară, dispărând într-o ceaţă albă,

groasă.

Vorbădulce trase de nodul făcut. Frânghia se întinse, zbârnâind.

— Vii, mică vrăjitoare?

Ana îşi spuse că omul nu era întreg la cap.

— Tocmai mi-ai spus că oricine încearcă să sară acolo va muri!

Vorbădulce îşi îndreptă spatele. Profilat pe cerul albastru al Chiriliei, deasupra apelor albe, îngheţate, arăta aproape ca un erou.

— Aşa e! Dar, drăguţă, noi nu vom sări.

Arătă spre frânghia lungă – mare parte din ea zăcea între ei, încolăcită. Celălalt capăt fusese petrecut pe după un stâlp.

— O să coborâm până la râu. Am făcut toate calculele. Vom reuşi. Zâmbi şi-şi apropie arătătorul de degetul mare. O să fie un pas *micuţ,* minuscul. Ca şi cum ai coborî dintr-o caleaşcă. Doar că noi coborâm... de pe un parapet.

Ochii lui scânteiau vesel, iar ei îi veni să-l strângă de gât. Drace! Avea să moară! În spatele ei aşteptau gardienii, care aveau s-o închidă şi s-o vândă ca sclavă. Iar în faţă, un criminal ţăcănit, care plănuia să-şi rupă gâtul.

— Ei, ce zici?

Vorbădulce îşi înclină capul într-o parte. Cu degete pricepute, îşi petrecu celălalt capăt al frânghiei pe după mijloc şi întinse către ea bucata rămasă.

— Am zăbovit prea mult aici. S-a dat alarma, aşa că foarte mulţi gardieni se vor repezi în curând încoace, ca muştele la miere. Mă faci să-mi pierd timpul, drăguţă!

Ana întoarse privirea spre cascadă, spre apele albe, îngheţate, ce se prăvăleau cu viteză ucigătoare. Dintr-odată, se imagină captivă în curenţii aceia, aşa cum i se întâmplase cu zece ani în urmă: spuma şi valurile zdrobindu-i pieptul, răsucindu-i membrele, biciuindu-i buzele şi nasul.

Nu pot!

În spatele lor, în labirint, dincolo de urletul cascadei, se auziră strigăte. Ana îşi zgândări Analogul, dar acesta

slăbise atât de mult, încât nu mai simţea decât o firavă urmă de sânge. Rana din braţul ei pulsa dureros. După câteva minute, nu va mai rămâne nimic din Analogul ei.

De-acum, nu mai exista cale de întoarcere.

Îi venea să plângă, dar, după anii petrecuţi în temniţă, cu Sadov, ştia că plânsul nu ajută. În înfruntarea cu frica, trebuie să alegi: fugi sau lupţi.

Aşa că îşi înghiţi greaţa, îşi reţinu lacrimile şi ridică bărbia, trecând pragul uşii de piatră-neagră. Podeaua era vălurită şi umedă. O duhoare de putreziciune o lovi năprasnic.

— N-am venit aici ca să mor, pungaşule, se răsti ea. Dacă încerci vreo şmecherie, te voi ucide înainte să te îneci. Şi, crede-mă, vei implora să te las să te îneci.

Vorbădulce îşi ţinea echilibrul pe marginea podelei de marmură, ţinându-se de frânghie. Începu s-o lege de el cu capătul liber al frânghiei.

— De acord!

Ana icni când frânghia îi apăsă spatele. Vorbădulce rânji.

— Ştiu că miros urât, drăguţă, dar mai târziu, când vei constata că încă eşti în viaţă, o să-mi mulţumeşti.

Târându-şi picioarele până la margine, Ana simţi vântul în faţă. Acolo se termina pământul şi începea abisul. Părul i se desprinsese din cocul simplu. Şuviţele ei întunecate fluturau.

Vorbădulce mai încercă o dată frânghia.

— Ţine-te bine! strigă el.

În ciuda silei, Ana îl cuprinse cu braţele, ţinându-şi faţa cât mai departe de pieptul lui.

El îşi făcu vânt şi se aruncă în gol.

Orice urmă de repulsie faţă de Vorbădulce se topi. Ana se agăţa de el ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta.

Şi chiar aşa era.

Atârnau peste parapetul Cascadei Fantomelor, rotindu-se uşor. Cascada urla în urechile ei, atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna şi s-o atingă. Frânghia care-i ţinea legaţi de stâlp se desfăşură sub ei, într-o buclă largă, şi dispărea în ceaţa albă.

Vorbădulce începu să coboare încet. Avea muşchii încordaţi, iar venele gâtului i se umflau, în vreme ce punea o mână sub cealaltă.

Ana cuteză să privească în jos. Priveliştea o făcu să se agaţe şi mai tare de Ramson, căutând să-şi domolească panica. Ar fi putut să închine nenumărate rugăciuni zeilor, dar la ce bun? Acum, aici, erau doar ea şi şarlatanul.

Ana îşi ridică privirea. Ceaţa era aşa de deasă, încât abia dacă mai zărea parapetul temniţei. Era un lucru bun.

— Cât mai durează? strigă ea, abia auzindu-şi vocea prin urletul cascadei.

— Suntem aproape! Trebuie să ajungem la capătul frânghiei. Altfel, cascada ne va ucide.

Ana miji ochii în sus. Ceva – o mişcare în ceaţă – o făcu să se agaţe de Analogul ei. Iată-l: un firicel slab, mai mult un ecou al puterilor sale, încercând să se opună licorii otrăvitoare.

Se încruntă. Ceva îi străbătu fiinţa, aproape nesimţit.

Fură loviţi de o rafală de vânt şi Ana închise ochii, încercând să-şi potolească ameţeala provocată de legănare. Când îi deschise, vântul risipise puţin ceaţa. Sus, deasupra parapetului, se profila silueta unui arcaş care-i ţintea.

— Păzea! strigă ea, când prima săgeată şuieră în gol.

A doua îl nimeri pe Vorbădulce.

El gemu din pricina durerii, căci săgeata îi lovise umărul, sfâşiindu-i mâneca şi făcându-l să sângereze. Ana îşi stăpâni un urlet când mâna lui alunecă pe frânghia umedă. Se roteau nebuneşte, la un pas de moarte. Sus, arcaşul potrivi o altă săgeată în arc.

Jos, capătul liber al frânghiei se ondula. Trebuiau să ajungă la capătul frânghiei; altfel, aveau să moară.

Ana scormoni cu disperare în adâncul ei. Găsi ultimele rămăşiţe ale Analogului, mai firave decât o lumânare pe terminate, încă luptându-se cu *deis'voşk-ul.*

Ana întinse mâna liberă şi agăţă sângele arcaşului. Apoi împinse.

Pentru o clipă, acesta se încordă, legănându-se, ca şi

cum ar fi fost lovit de o rafală de vânt. Ana îşi lăsă mâna să cadă. Căldura îi gâdila buzele, iar pe limbă simţea gustul sângelui.

Doar atât putea să facă. *Deis'voşk*-ul învinsese.

Dar fusese de-ajuns ca să-l distragă pe arcaş. Cei doi reuşiră să ajungă la capătul frânghiei.

Vorbădulce duse o mână la şold. Pumnalul sclipi slab. Se aplecă spre Ana, cu ochii mijiţi, cu o expresie de un calm ucigător.

— Nu te zbate. Nu mişca. Doar ţine-te de mine. Încordează picioarele.

Abia dacă-i înţelegea vorbele. O copleşise spaima. Vorbădulce îşi ridică braţul şi spuse:

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi, dacă vrei să devii bandit, este să cazi.

Tăişul pumnalului sclipi. Tânărul îşi abătu necruţător braţul.

Şi-apoi căzură!

3

Fluviul îi luă în primire de cum îl atinseră, trăgându-i răzbunător în jos, în vârtejurile lui albe, smucindu-i ca pe nişte frunze în furtună. Ramson se lăsă în voia valurilor. Cunoştea apele, ştia când să se lase purtat de curenţi şi când să se opună. Fluviul însă nu se dădea bătut. Totul era să fii una cu el.

Apele acestea erau diferite de mările vaste, din copilăria lui. În Regatul Bregonia, apa era de un albastru intens, iar culmile valurilor sclipeau în lumina soarelui. Înotase ore întregi, plonjând sub apă şi pierzându-şi privirea în cerul îndepărtat, într-o lume mută şi albastră, doar a lui.

În Chirilia, apele erau albe, îngheţate şi reci. Ramson se străduia să ţină ochii deschişi, în vreme ce curenţii îl trăgeau într-o parte şi-n alta. Presiunea din piept crescu. Apa îi pătrundea în nas şi-n gură.

Fata Analog era încă legată de trupul lui. O simţea zbătându-se, dând din picioare şi luptând să facă faţă curentului care-o smucea.

Ramson reteză frânghia. Şansele de a supravieţui erau mai mari dacă nu aveai pe cineva agăţat de tine. Se gândise numai la el, dar când văzu cum curentul o purta pe vrăjitoare tot mai departe, simţi o mustrare de conştiinţă.

Nu te zbate, ar fi vrut să-i spună. *Cu cât te zbaţi mai mult, cu atât mai repede te vei îneca.*

Dar plămânii îl dureau şi în membre începea să simtă cunoscuta senzaţie de amorţeală. Trebuia să respire. Dacă nu, risca să devină una cu apele, pentru totdeauna.

Ramson dădea din picioare, dar curentul îl dobora din nou şi din nou. Panica îi bubuia în piept.

Îşi simţea capul uşor. Apa îl lovea în nas şi în gură, dar îşi aduse aminte că nu trebuia s-o deschidă. Membrele îi deveneau tot mai grele. Vederea îi era un vârtej alb.

O voce răzbătu până la el. *Înoată!* Ştiu numaidecât a cui era vocea aceasta calmă, subţire, care-i însoţise copilăria, bântuindu-l apoi în fiecare zi. Aici, în haosul acesta urlător,

părea atât de aproape. *Înoată, că de nu, vom muri amândoi.*

Ramson împinse din picioare, arcuindu-şi spatele. Simţi curentul cedând puţin. Undeva, deasupra, aproape, zări o lumină.

Înoată!

Lumina deveni mai strălucitoare. Reuşi să iasă la suprafaţă, tuşind şi căutând să-şi umple plămânii cu aerul chirilian, proaspăt şi rece. Îşi mai reveni puţin.

Se târî până pe ţărm. Îşi înfipse unghiile în mâlul pe jumătate îngheţat şi alunecă pe iarba acoperită cu zăpadă. Nu-şi putea stăpâni tremurul. Înainta poticnit, cu mişcări sacadate. Încerca să-şi pună sângele în mişcare.

Râul îi purtase destul de departe. Cascada Fantomelor rămăsese în urmă, nu mai mare decât o palmă. Îşi simţi inima în gât când privi înălţimea stâncilor şi cascada, care acum nu mai era decât o dungă ceţoasă. Oricâte calcule îşi făcuse şi oricât de minuţios gândise, în întunecimea celulei sale, planul de scăpare, fusese nevoie de un miracol, de o mână întinsă de zei pentru ca ei să supravieţuiască.

Nu că ar fi crezut în zei.

Întoarse spatele temniţei. În faţa lui se întindea o pădure acoperită de zăpadă şi scăldată de soarele după-amiezii târzii într-o pâclă auriu-cenuşie. Iar în depărtare, cât vedeai cu ochii, vălureau crestele îngheţate ale munţilor.

Dar Ramson nu simţea decât frigul din oase şi nu vedea decât umbrele lungi şi întunecate dintre pini. Aceasta era Chirilia, Imperiul de Nord, unde nopţile de toamnă erau mai friguroase decât o zi de iarnă din orice alt regat. Dacă nu găsea un adăpost înainte să apună soarele, avea să moară.

Cineva tuşi în spatele lui. Se răsuci pe călcâie, cu pumnalul în mână. Cu uimire, văzu Analogul căţărându-se pe ţărm, aidoma unui animal pe moarte. Stătea în patru labe, cu capul plecat. Din şuviţele ei negre picura apa. Nu se putea ridica. Nu fără ajutor.

Ramson se întoarse şi intră în pădure.

Zăpada înăbuşea zgomotul paşilor şi, foarte curând, bolboroselile fetei şi vuietul fluviului se stinseră. Copacii

deveneau din ce în ce mai groşi, oprind lumina soarelui, iar frigul îl cuprindea tot mai mult, cu fiecare pas.

Căută să-şi reamintească împrejurimile Cascadei Fantomelor, dar îndoiala îi stăvili încercarea. Fusese dus acolo în lanţuri, cu ochii acoperiţi, iar căruţa călătorise zile întregi. Din câte ştia, zona din jurul temniţei era pustie – un deşert de gheaţă ce acoperea tundra şi Taigaua Sivernaia, pădurea care acoperea jumătate din Imperiul Chirilian.

Cumva, gândurile i se întoarseră la vrăjitoare. Păcat că evadarea o slăbise atât de mult. Puternicul său Analog i-ar fi fost un aliat de nădejde, însă acum fata era o povară. Se îndoia că putea să stea în picioare, darămite să călătorească prin pădure! Şi totuşi, se întrebă el posomorât, oare încotro ar lua-o ea?

Îi veni o idee. Bineînţeles! Cum de fusese aşa de prost? Se întoarse şi, pe jumătate poticnindu-se, pe jumătate alergând, se îndreptă spre locul unde o părăsise.

Fata venise la Cascada Fantomelor doar ca să-l vadă pe el. Ceea ce însemna că avea o cale de scăpare. Un mijloc de transport.

O găsi ghemuită la câţiva metri de râu, cu capul în jos, cuprinzându-şi trupul cu braţele, în încercarea de a-l încălzi. Îl privea apropiindu-se, cu ochii pe jumătate închişi. În doar câteva minute, vârfurile şuviţelor ude îi îngheţaseră bocnă.

Ramson îngenunche şi duse o mână la gâtul ei, căutându-i pulsul. Fata se încordă, dar nu se împotrivi.

— Cum te simţi? o întrebă el. Îi luă obrajii în mâini. Erau reci ca gheaţa. Poţi vorbi?

Ea deschise buzele degerate. Erau vinete.

— D… da.

— Te simţi ameţită? Moleşită?

— N… nu.

Era limpede că minţea, însă Ramson îi admira dârzenia. Fata ridicase cu încăpăţânare bărbia, fixându-l cu privirea.

— Trebuie să găsim un adăpost înainte să apună soarele.

Ramson îşi plimbă iute privirea peste vârfurile copacilor, unde atârna soarele, ascuns de nori şi de ceaţă.

— De unde ai venit? Cum ai ajuns aici?

— Pe… pe jos.

Inima lui mai că începu să cânte la auzul acestor cuvinte. Era clar că exista un adăpost pe aproape. Făcuse alegerea corectă întorcându-se la ea.

— Unde? Există un oraş în vecinătate?

Ea clătină din cap.

— O d… *dacha.* Acolo trăiesc.

— Cât de departe e?

Trupul ei fu străbătut de un tremur, iar el o strânse mai tare. Hainele lor ude erau ca nişte pachete de gheaţă, dar ştia că-i va veni în ajutor căldura corpului. Răspunsul ei stârni un norişor.

— Două ore de mers.

Ramson se uită spre soarele care se pregătea să coboare dincolo de vârfurile copacilor. Pentru prima oară, îl privea cu speranţă. Se ridică, potrivindu-şi hainele îngheţate pe trup şi încordându-şi muşchii. Încă nu avea cârcei – un semn bun.

— Poţi să mergi, drăguţă?

Vrăjitoarea încercă să se ridice. Reuşi să se pună pe picioare, dar fu cât pe ce să cadă la loc din pricina efortului. Ramson o prinse de coate.

— Te ţin eu.

Câştigă-i încrederea, să ajungi la adăpost. O luă în cârcă şi simţi imediat cât de ţeapănă era mantia ei îngheţată.

— Ia-mă de gât. Cu cât stăm mai lipiţi unul de altul, cu atât o să te dezmorţeşti.

Ea făcu întocmai, iar el o săltă ceva mai sus. Sângele lui circula mai iute, de la atâta efort. Un lucru îmbucurător.

Ramson strânse din dinţi. Punând un picior în faţa celuilalt, începu să înainteze. Pe măsură ce pătrundeau în pădure, liniştea apăsătoare a peisajului alb era tot mai copleşitoare, întreruptă doar de scrâşnetul zăpezii sub cizmele lui şi de trosnetul vreunei crengi. Vrăjitoarea îl îndruma cu voce slabă, tremurând de frig.

Curând, ajunseră în adâncul codrului, înconjuraţi de pini deşi, înalţi şi de zade îngheţate care-şi aruncau umbrele asupra lor. În aer plutea tăcerea. Părea că pădurea era vie

şi îi privea, iar frigul li se strecura pe sub haine, intrându-le în oase.

Vrăjitoarea tăcea, lipită de el. De câteva ori, trebui s-o smucească pentru a o ţine trează.

— Vorbeşte-mi, drăguţă! spuse el, în cele din urmă. Dacă adormi acum, n-o să te mai trezeşti niciodată. O simţi tresărind uşor la auzul acestor cuvinte. Care ţi-e numele?

— Ania, răspunse ea, puţin cam prea repede.

O altă minciună. Dar Ramson aprobă cu seriozitate prefăcută.

— Ania, eu sunt Ramson, dar deja ştii asta. De unde eşti, Ania?

— Din Dobrisk.

El chicoti.

— Ce vorbăreaţă eşti!

Cunoştea oraşul Dobrisk – un biet punct pe hartă, în sudul Chiriliei. Deşi fata se silea s-o ascundă, în graiul ei se simţea urma unui accent nordic, precum şi o inflexiune slabă, ce trăda o obârşie aleasă.

— Cu ce te ocupai în Dobrisk?

Simţi cum fata se încordează şi, pentru o clipă, îşi dori să nu fi pus întrebarea. Având în vedere că era pe jumătate îngheţată şi conştientă, păruse o ocazie bună să afle mai multe despre ea. Să-i descopere secretele şi să le folosească în avantajul lui, mai târziu. Deocamdată, ştia despre ea doar că avea un Analog. Cu siguranţă că un Analog puternic, ca al ei, şi-ar fi găsit un loc în Patrulele Imperiale.

Rotiţele din mintea lui prinseră să se învârtă. Îşi aminti tonul ei poruncitor, privirea aspră, când o văzuse pentru prima oară, bărbia ei ridicată mândru. Era limpede că avea sânge nobil; probabil că-şi ţinea Analogul ascuns pentru a se proteja. Nu era ceva neobişnuit în Chirilia. Odată ce Analogul unui copil prindea viaţă, îl ţinea ascuns sau supus. Era protecţia pe care puterea şi privilegiile le-o ofereau celor bogaţi. O siguranţă, gândi Ramson, pe care cei săraci nu şi-o permiteau.

Analogii care nu aveau mijloacele de a mitui autorităţile,

pentru a le cumpăra tăcerea, erau siliţi să-şi menţioneze harurile în documentele lor de identificare. Fiind cetăţeni ai imperiului, le era îngăduit să-şi caute de lucru, dar faptul că puterile lor erau declarate negru pe alb constituia un stigmat. Erau ocoliţi şi temuţi.

Chirilia căuta să controleze aceste fiinţe cu puteri date de zei prin intermediul pietrei-negre şi al *deis'voşk*-ului. Când străini din alte regate au început să viziteze Chirilia, căutându-şi norocul în cel mai bogat imperiu al lumii, negustorii au văzut imediat şansa de a exploata aceste fiinţe diferite.

Şi apoi apăruseră samsarii, care începuseră să momească muncitori străini în Chirilia, cu făgăduiala mincinoasă a unei slujbe mai bune şi mai bine plătite. Îi sileau să semneze contracte deloc avantajoase, din care nu mai puteau scăpa. Cu timpul, traficul cu Analogi înflorise în umbra legilor.

Nobilă sau nu, fata era un Analog şi o fugară. Iar Ramson nu voia să aibă *nimic* de-a face cu asta.

Era mai simplu să se prefacă neştiutor.

În orice caz, fata asta ascundea ceva. Iar Ramson se pricepea mai bine ca oricine să scoată la iveală secretele, oricât de adânc ar fi fost îngropate.

Tăcerea ei înverşunată părea să nu se mai termine, aşa că el puse o întrebare nevinovată:

— Vinul din Sud e într-adevăr mai bun, aşa cum se zice?

Şi continuară în felul acesta, Ramson turuind şi fata răspunzând monosilabic. Simţea cum mâinile şi picioarele începeau să-i amorţească, iar muşchii îşi pierdeau treptat vigoarea. Întunericul cuprinsese împrejurimile, aşa că trebuia să clipească tot mai des ca să distingă copacii de umbrele lor.

Timpul părea să curgă în cercuri, iar el începu să se întrebe dacă nu cumva şi el se învârtea în cerc. Frigul insuportabil îi înnegura creierul. Ramson privea tot mai des peste umăr, părându-i-se că auzea ba trosnetul unei crengi, ba scârţâitul zăpezii. Imperiul Chirilian adăpostea pericole diferite de cele din ţinutul lui. Auzise de spirite ale gheţii –

sivinţia – ce răsăreau deodată din zăpadă, făcându-i pe călători să se rătăcească. Aceştia erau găsiţi după mulţi ani, sub stratul de permafrost. Auzise de lupi ai zăpezii, care apăreau din senin şi vânau în haite. Ramson nu călătorea niciodată fără un glob-de-foc, care ardea nesmintit prin noapte, ţinând la distanţă creaturile din Taigaua Sivernaia. Acum, întunericul părea să-l apese.

Se opri. Îşi simţea pulsul în timpane… dar mai era şi un alt zgomot. Ascultă. Fără căldura plăcută a unui glob-de-foc care să-i lumineze calea, se simţea lipsit de apărare. Întunericul îl îmbia la gânduri negre.

Apoi auzi trosnetul crengilor şi foşnetul tufişurilor, la câţiva paşi în spate.

Cineva – sau ceva – îi urmărea.

Îl cuprinse frica. Se piti după un copac şi, după ce şi-o potrivi mai bine pe vrăjitoare în spate, rămase nemişcat şi încordat, cu inima bubuind.

Acolo! Foşnetul şi pocnetele se apropiau. Ceva uriaş se mişca printre copaci. Ţinându-şi respiraţia, Ramson îndrăzni să arunce o privire de după copac şi simţi că i se înmoaie picioarele.

O arătare enormă, întunecată, se mişca greoi, atât de aproape încât mirosul de animal ud pluti pe lângă el. Se opri din adulmecat şi scoase un mârâit puternic. Când animalul întoarse capul, pentru a scruta împrejurimile, inima lui Ramson se opri în loc. Recunoscu trupul masiv, blana deschisă la culoare, ochii albi, scânteietori. *Un urs gulerat.* Înfricoşătorul prădător din Imperiul de Nord, despre care vânătorii vorbeau doar în şoaptă, rugându-se să nu întâlnească vreunul.

Mintea lui Ramson intră în acţiune. Ursul se folosea de vedere şi de auz ca să vâneze, ceea ce însemna că, atâta timp cât rămâneai liniştit şi nevăzut, aveai o şansă. Dar Ramson nu putea aştepta la nesfârşit, căci ar fi murit îngheţat.

Simţi trupul vrăjitoarei alunecându-i pe spate. Îi veni o idee – una aşa de respingătoare încât i se făcu ruşine. Dacă o lăsa pe fată ursului, drept pradă, oare el putea să scape?

Fata era oricum inconştientă, iar Vorbădulce nu credea că avea să-şi revină, dacă nu ajungeau la căldură. Mai că-i scăpă un suspin amestecat cu un hohot de râs când îşi aminti populara glumă chiriliană: era prins între Urs şi Nebun.

Ursul gulerat îşi săltă capul lăţos, apoi trupul său uriaş rămase nemişcat. Îşi ciulise urechile.

Se întoarse spre ei.

Ramson zări licărul alburiu şi ucigaş al ochilor fiarei şi sclipirea colţilor. În ciuda faptului că-i tremurau picioarele, luă o poziţie de apărare. În mâna liberă ţinea pumnalul.

N-avea nici cea mai mică şansă de izbândă într-o luptă ca asta, înfrigurat, amorţit şi împovărat cu o fată leşinată. Dar, deşi curmase vieţi şi înfăptuise nelegiuiri, Ramson ştia că nu şi-ar fi iertat-o dacă nu încerca să o salveze.

Câţiva paşi mai încolo, tufişurile foşniră pe neaşteptate, ca şi cum un animal speriat ar fi săgetat spre ei. Ramson îngheţă.

Atenţia ursului fii distrasă. Capul lui, mai mare decât pieptul unui bărbat, se întoarse încet.

Tufişurile se mişcară din nou. Ceva ţâşni din ele, repezindu-se în direcţia opusă. Ramson putea auzi creatura călcând neîndemânatic pe crengi şi făcând frunzişul să foşnească în fuga ei.

Ursul mârâi. Îşi roti trupul gigantic şi se repezi spre noua sa ţintă, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

Ramson aşteptă ca zgomotul să se stingă şi abia apoi îndrăzni să respire. Se sprijini de copac, mutând greutatea fetei Analog între umeri. Se făcuse noapte, iar adăpostul lor nu se vedea nicăieri.

În spatele lui trosni o ramură. Ramson se întoarse, strângând mai tare pumnalul. Rămase cu ochii holbaţi.

Lângă copac, o siluetă se profila pe zăpadă, în lumina lunii. De fapt, nu o siluetă, ci o copilă care le făcea semne cu mâna.

Ramson îi urmă îndemnul. Dacă trebuia să se apere – îşi spuse el –, avea mai multe şanse să câştige într-o luptă cu o copilă care abia dacă-i ajungea până la brâu, decât într-o

încleştare cu ursul.

Călătoria părea să nu se mai sfârşească, iar Ramson se împleticea tot mai des, aproape răpus de oboseală. Fetiţa plutea printre umbre ca un spiriduş al pădurii.

Mai făcură câţiva paşi. Zăpada părea să se prefacă în argint, iar copacii căpătară iarăşi contururi clare. Ramson zări o lumină care venea din apropiere.

Treptat, pădurea se rări, dând la iveală o mică *dacha* de lemn, într-un pâlc de copaci. Lumina unei ferestre se revărsa pe zăpada neatinsă, iar lui Ramson mai că i se înmuiară genunchii de uşurare.

În faţa lui, copila deschise uşa şi se strecură înăuntru.

În vatră ardea focul, iar căldura îl cuprinse precum îmbrăţişarea unei mame. Ramson gemu, lăsând-o pe vrăjitoare în faţa focului, şi pe urmă prinse să-şi dea jos hainele îngheţate. Degetele nu dibuiau nasturii şi abia dacă mai găsi putere să-şi scoată cămaşa. Căzu pe podea, pe jumătate dezbrăcat, şi savură căldura podelei.

Nu voia să se ridice, nici să-şi mişte vreun muşchi. Într-un târziu, auzi foşnete şi paşi mici, uşori. Deschise un ochi.

Copila se ghemuise lângă vrăjitoare, iar mâinile ei fâlfâiau deasupra ei ca două păsări agitate. El îi observă părul negru, care-i cădea moale pe umeri, şi strălucirea turcoaz a ochilor – o culoare care-i amintea de mările calde ale Sudului.

O copilă dintr-un regat aseatic, gândi Ramson. O undă de simpatie se trezi în el. Era cam de vârsta ei – poate cu câţiva ani mai mare – când ajunsese pentru prima oară pe ţărmurile Chiriliei, înfometat, înspăimântat şi complet pierdut.

Totuşi, cu cât o cerceta mai mult, cu atât mai mult îl zgândărea o presimţire. Fusese căpitanul celui mai mare port comercial din Chirilia, deci ştia că puteau exista motive sinistre pentru care o copilă dintr-un regat străin ar fi ajuns aici, singură. Regatul Insulelor Aseatice era vestit pentru numărul mare de emigranţi în căutare de muncă în alte regate, mai ales în nemilosul Imperiu Chirilian, cunoscut

pentru comerţul său înfloritor. În nopţile fără lună, Ramson văzuse vase-fantomă acostând în portul pe care îl administrase, precum şi siluete – bărbaţi, femei, copii – strecurându-se printre umbre.

În acest imperiu străin, Analogii deveneau fantome fără identitate, fără cămin, fără cineva la care să apeleze. Rugile lor erau spălate de hula valurilor, sub luna crudă.

Nici Ramson nu ascultase acele rugi.

Copila puse două degete pe gâtul vrăjitoarei. Pe faţa ei se citea îngrijorarea.

Ramson trase adânc aer în piept şi întrebă cu voce spartă:

— Trăieşte?

Preocuparea blândă care până atunci stăpânise trăsăturile copilei dispăru numaidecât, ca şi cum cineva ar fi închis o carte. Îi aruncă o privire aspră şi strânse din buze.

Ramson vorbi din nou.

— Cine eşti tu? Cum ne-ai găsit?

Ochii ei se îngustară. Ramson nu putea să priceapă cum de o persoană aşa de mică reuşea să arate chiar mai fioroasă decât vrăjitoarea.

— Cine eşti tu? se răsti ea.

— Un prieten.

— Minţi! Ana şi cu mine nu avem prieteni. Dar e-n regulă, adăugă ea, cu trufie. Dacă eşti un om rău, o să te omor.

Ramson oftă. În ziua asta întâlnise două fete puse pe ucis.

— Uite! spuse el. Tremură. E semn bun. Trebuie s-o încălzim treptat.

Cercetă încăperea. Pe peretele îndepărtat văzu o laviţă acoperită cu un teanc de pături. De partea cealaltă a încăperii se afla vatra. Focul trosnea vesel în mica odaie. Lângă uşă era o masă veche, de lemn, pe care erau împrăştiate pergamente şi instrumente de scris.

— Adu-i nişte pături şi nişte haine uscate şi hai s-o punem lângă foc. Cred că e doar pe jumătate adormită. Încălzeşte nişte apă, să facă o baie.

Copila îl cântări din ochi câteva clipe, ca şi cum nu ştia dacă să atace sau să aibă încredere în el. În cele din urmă, alese cea de-a doua variantă şi se îndreptă alene spre odăiţa de spălat. El auzi clipocitul apei.

Gemând, Ramson se sili să se ridice în genunchi, apoi în picioare. Se aplecă şi, încordându-şi spatele, o săltă pe vrăjitoare în braţe. Traversă încăperea din câţiva paşi, tremurând, şi împinse uşa care dădea spre odăiţa de spălat. Acolo ardea o singură lumânare, luminând cada jilavă, de lemn.

O puse pe fată înăuntru. Ea murmură ceva şi se cutremură când el se îndepărtă. Ramson se încruntă, dându-i la o parte o şuviţă de păr negru. Se uită bănuitor la pometii ascuţiţi şi la gura fetei. Semăna cu chirilienii oacheşi din Sud, care locuiau în Munţii Jiveka, la hotarul dintre Imperiul Chirilian şi Regatul Nandji. Aceştia erau o minoritate printre chirilienii blonzi din Nord, care deţineau cea mai mare parte din puterea şi privilegiile din imperiu.

Avea impresia că o mai văzuse undeva.

Clătină din cap. Îl cuprinse frigul.

O lăsă cu copila aseatică şi cu cinci găleţi cu apă călduţă. Închise uşa şi se sprijini de ea, ascultând plescăitul apei şi tăcerea. Gândurile i se învârteau în minte.

De ce o salvase de urs, când era pe jumătate îngheţată, inutilă şi o povară pentru el? Ramson Vorbădulce pe care-l ştia – cel de care se temeau toţi nelegiuiţii – îi păstra alături de el doar pe cei puternici şi folositori; îi înlătura repede pe cei slabi sau îi sacrifica. Şi totuşi, în întunecimea şi pustietatea pădurii chiriliene acoperite de zăpezi, frigul îl schimbase, făcându-l să uite, pentru o vreme, de urzeli şi de logică, lăsându-l să-şi urmeze instinctul.

Şi instinctul era cel care-l călăuzea în seara asta.

Închise ochii. Fusese convins că stinsese până şi ultimul strop de bunătate din el, cu ani în urmă. Îşi jurase că nu va mai fi slab vreodată, că nu va da niciodată mai mult decât va primi.

Trase adânc aer în piept. Deschise ochii. Vechiul Vorbădulce se trezi iar la viaţă.

Până acum o ajutase pe vrăjitoare. Dăduse. Era timpul să şi primească.

4

Ana se aflase la un pas de înec de două ori în viaţa ei.

Prima oară se întâmplase cu zece ani în urmă, în pragul iernii. Zăpada învăluise lumea într-o mantie albă, sclipitoare, presărată cu roşul rubinelor, cu verdele smaraldelor şi cu albastrul safirelor – culorile vii ale Târgului de Iarnă de la Salskov. Ornamentele din argint şi aur sclipeau aidoma unor spiriduşi ai gheţii. Familia imperială trecea prin oraş, în parada anuală care sărbătorea sosirea Divinităţii lor protectoare. Tamburinele răsunau, muzica se auzea tare, oamenii se învălmăşeau peste tot, într-un amestec de voaluri albe şi eşarfe argintii.

Exuberanţa generală îi mai potolise durerea de cap, care o ţinuse la pat în ultimele zile. Îl luase pe Luca de mână, aşteptând ca trăsura să se oprească, pentru a se plimba prin oraşul ca de poveste, anunţaţi de soli, iubiţi şi copleşiţi de daruri primite din partea supuşilor.

Dar când uşile trăsurii se deschiseseră şi înăuntru pătrunsese miros de carne friptă, de legume cu mirodenii şi de peşte prăjit, Anei i se făcuse greaţă. Era ceva neliniştitor dincolo de vacarmul mulţimii, de ornamentele colorate, de blănuri şi bijuterii, de mirosuri şi de privelişti. Ceva care-i făcea tâmplele să pulseze.

Îşi amintea limpede oala cu supă de sfeclă, groasă şi clocotindă, de un roşu atât de viu.

Şi-apoi energia aceea şuierătoare dinlăuntrul ei izbucnise: un stacojiu tăios, care o orbise, vuindu-i prin vene. Pulsaţiile fierbinţi şi ritmice ale sângelui înăbuşiseră totul.

Îşi amintea urmările. Trupurile din faţa trăsurii, zăcând pe caldarâm. Înfloriturile de culoarea macilor, pe pânza albă a zăpezii.

În ziua aceea, Ana ucisese opt oameni.

Alchimistul palatului, un om pleşuv, ciudat, cu ochi nespus de mari şi foarte tăcut, dăduse verdictul chiar în seara aceea. Ana îşi amintea lucirea rece a *Deis'krug*-ului

său de argint, când omul ridicase o mână tremurândă şi murmurase la urechea împăratului.

Un Analog, îi şoptise lui *papa* alchimistul. *Un Analog de Sânge!*

Papa îşi plecase fruntea, iar lumea Anei se năruise. Îşi văzuse reflexia într-un geam din partea opusă a odăii. Chipul pe care încă se vedeau dâre de sânge şi de lacrimi, părul umezit de sudoare şi ochii ei roşii, monstruoşi. Îşi simţea braţele grele, cu pielea întinsă dureros peste venele umflate.

În ziua aceea, Ana se uitase în oglindă şi văzuse un monstru.

Încercase să fugă. Trecuse de cameristele care ţipau la apropierea ei, de gărzile care se dădeau înapoi, năucă şi fără să ştie ce avea să facă. Habar nu avea încotro se îndrepta. Trebuia să fugă departe de palat, departe de mama, de *papa,* de Luca şi de *mamika* Morganya, ca să nu le facă rău.

Podul Katerina se ivise prin pâcla lacrimilor fetiţei. Statuile zeităţilor o supravegheau ca nişte străjeri credincioşi. Podul fusese botezat după mama ei. Ana îl privea în fiecare zi, de la fereastra odăii ei. Podul se ridica peste râul Coada Tigrului, ce dădea ocol palatului.

Era un semn. Trebuia să fie.

Lacrimile îi brăzdaseră faţa când îşi ridicase ochii spre cer. *Te iubesc, mama,* gândise ea. *Du-mă undeva în siguranţă.*

Apoi se căţărase pe balustrada de piatră şi se aruncase în râu.

Frigul îi învăluise oasele de cum atinsese apa, iar curentul nemilos o trăsese la fund. Îşi dăduse numaidecât seama că orice speranţă de a fi purtată spre ţinuturi îndepărtate fusese deşartă. Apa se înspumase în jurul ei, lovind-o într-un mod care năştea în ea un alt fel de groază – dezlănţuită şi tumultuoasă. Deschisese gura ca să ţipe, dar apa se repezise să intre, sufocând-o.

Panica îi pustiise mintea şi privirea i se întunecase.

Nu dorise să moară. Dar probabil că zeii o chemaseră la

ea în ziua aceea.

Ceva îi cuprinsese mijlocul. Lumea se rotise într-un vârtej de curenţi albi ca gheaţa şi de haos mut, dar ea simţise că nu mai era purtată de curent. Era trasă tot mai sus şi mai sus, spre lumină.

Ţâşnise la suprafaţă, sorbind cu nesaţ aerul dulce şi preţios. Membrele i se mişcau fără vlagă în apele zbuciumate, dar un braţ puternic o ţinea zdravăn. Cineva o trăgea către ţărm, cu mişcări fluide şi dibace.

Salvatorul ei se căznise să se caţăre pe ţărm şi, în cele din urmă, o întinsese pe pământul îngheţat.

Când îşi dăduse seama că îl avea în faţă pe fratele ei, Ana înţepenise. Ochii lui ardeau de furie. Toată voioşia de mai devreme dispăruse de pe faţa lui. Ana se gândise brusc că-l privea pe viitorul împărat Luca Alexander Mihailov.

Fratele ei gâfâia. Părul i se lipise de frunte. Aburul respiraţiei se ridica de pe buzele lui albite de frig.

— Copilă răsfăţată! mârâise el, lovind cu pumnul în pământul îngheţat. *Ce naiba a fost în capul tău?*

Cuvintele acelea o loviseră mai abitir decât o plesnitură de bici, făcând-o să tresară. Fratele ei, blândul şi bunul Luca, nu urla niciodată la ea.

Amintindu-şi cele opt trupuri care înroşeau zăpada din *Vintr'makt,* Ana îşi plecase privirea.

— Sunt un monstru, murmurase ea, cu buze amorţite.

Luca se încovoiase deasupra ei, sprijinindu-se în coate. Umerii îi tresăltau. Când ridicase ochii spre ea, văzuse că fratele ei plângea. Pe neaşteptate, o luase în braţe şi o strânsese cu putere.

— Să nu mă mai sperii niciodată în halul ăsta! Ai fi putut să mori.

Furtuna gândurilor se liniştise. Luca se temuse că sora lui murise. El... el nu voia ca ea să moară.

— Iartă-mă! Avea vocea spartă. Eu... *Vintr'makt...*

— Taci, şoptise Luca, legănând-o. Nu-i vina ta.

Nu-i vina ta.

Toată durerea, vina şi neajutorarea se risipiseră atunci şi, pentru câteva momente, braţele lui o îmbărbătaseră şi

cuvintele băiatului o alinaseră.

Când se trăsese înapoi, ochii lui verzi – Ana îi asemăna cu iarba care creştea în grădinile palatului, primăvara – erau hotărâţi şi aspri. Fratele ei îi cuprinsese obrajii în palme.

— Nu eşti un monstru, *sistrika.*

Fulgerarea *Deis'krug*-ului de argint al alchimistului. Capul plecat al lui *papa.*

Răspunsul îi venise imediat pe buze. *Un Analog,* şoptise alchimistul. *Un Analog de sânge.*

— Analogul meu…

— Analogul tău nu te defineşte. Privirea lui se aprinsese, iar cuvintele lui spintecaseră aerul. Ceea ce te defineşte e cum alegi să-l foloseşti. Pur şi simplu ai nevoie de cineva care să te înveţe cum să-l controlezi.

Era minunat că Luca spusese aceste lucruri ca şi cum erau nişte adevăruri oarecare. Ca şi cum chiar credea în ele, iar ea, la rândul ei, putea alege să le creadă.

— Ca Iuri? întrebase Ana, gândindu-se la prietenul ei, un Analog de Foc, cu câţiva ani mai mare decât ea.

Ca ucenic în bucătăria palatului, Analogul lui îl făcuse valoros.

— Da, ca Iuri.

Luca se ridicase greoi în picioare şi o trăsese după el.

Se aflau pe ţărmul râului, chiar sub zidurile palatului, pe o întindere pustie de pământ. Râul îi purtase în spatele Palatului Salskov; chiar în faţa lor începea taigaua.

Luca o luase de mână. Împreună, se îndepărtaseră de pod.

— Ce ne facem?

La gândul întoarcerii la palat, la gândul de a da ochii cu tatăl ei şi a înfrunta grozăviile pe care le săvârşise, în ea răsărise teama.

Dar strânsoarea fratelui ei se înteţise. Băiatul îi dusese degetele la buze, sărutându-i degetele însângerate. Ochii lui erau furtunoşi şi blânzi deopotrivă.

— O să ne întoarcem printr-un tunel secret, pe care mi l-a arătat Markov. O să te speli în odăile tale. Adevărul despre cele petrecute la *Vintr'makt* s-a pierdut în mulţime şi-n

zăpăceala generală. Nimeni nu trebuie să afle despre asta. Îşi ridicase bărbia uşor, în felul acela încăpăţânat pe care Ana îl cunoştea atât de bine. O să vorbesc cu *papa.* O să-i spun că ai nevoie de un profesor, precum cei care-i ajută pe Analogii angajaţi la palat să-şi stăpânească puterea.

În seara aceea, *papa* o căutase în camera ei, încruntat. Venea adesea, însoţit de mama fetei, ca s-o învelească înainte de culcare, dar de data asta se oprise la căpătâiul patului. Distanţa dintre ei părea un ocean.

Calm, îi spusese că Ana trebuia să rămână în palat pentru o vreme, cel puţin până când „starea” ei dispărea. Versiunea oficială avea să fie că prinţesa se îmbolnăvise şi că trebuia să se trateze între zidurile palatului.

Ana căzuse în genunchi, întinzând mâinile spre el, însă bărbatul rămăsese neclintit, cu chipul parcă cioplit din gheaţă.

— Te rog, şoptise ea. Nu se va mai întâmpla. Nu voi mai folosi niciodată... Analogul. Voi fi cuminte.

Ochii lui *papa* se înnouraseră.

— Nu este... acceptabil să ai un Analog, spusese el. Mai ales că Analogul tău e special... Nimeni nu trebuie să afle. Nici în documentele tale nu e bine să fie pomenit. Vom lua măsuri să fii vindecată de boala asta. E spre binele tău.

Ana se agăţase de stropul acela de speranţă. Poate că, dacă se vindeca, *papa* avea s-o iubească din nou.

După o lună, *papa* angajase un profesor care s-o „vindece” pe Ana de Analogul ei. Omul era Consultantul Imperial Sadov. Încă de când Ana îl întâlnise, ştiuse că bărbatul era cumplit. Părea plămădit din umbre: o siluetă înaltă şi suplă, cu ochii şi părul negre precum piatra-neagră, cu degete lungi şi bolnăvicios de albe. Leacul lui avea la bază teoria că teama şi otrava urmau să gonească Analogul din ea.

Şi astfel, lumea Anei se rezumase la ungherele palatului şi la adâncurile temniţei, unde piatra-neagră înghiţea toată lumina şi căldura din aer, iar întunericul o apăsa.

— Cei mai mulţi Analogi se manifestă încet, ca o conştientizare a elementelor din care sunt alcătuiţi,

spusese Sadov, cu o voce moale şi rece ca mătasea. Dar al tău se dezlănţuie. Ştii de ce se întâmplă asta?

Ana se cutremurase.

— De ce?

— Pentru că tu controlezi *sângele.* Îi atinsese bărbia, iar ea îşi dăduse silinţa să nu se ferească. Pentru că eşti un monstru.

Cam tot pe atunci, mama ei căzuse la pat şi, la un an după accidentul de la *Vintr'makt,* se stinsese. Curtenii de la palat şuşoteau că împăratul greşise când luase de soţie o femeie care făcea parte dintre neamurile ce trăiau în sudul Chiriliei. Avea păr negru şi era oacheşă, iar fetiţa îi moştenise trăsăturile. Deja apăruseră zvonuri despre înfăţişarea deosebită a Prinţului şi a Prinţesei, înfăţişare ce ieşea în evidenţă printre chirilienii din Nord. Acei oameni cu piele albă şi păr blond dominau nobilimea din Chirilia. Odată cu moartea mamei sale şi cu restricţiile impuse Anei, zvonurile se răspândiseră tot mai mult.

Oamenii se tem de ceea ce nu cunosc.

Dar cuvintele spuse de fratele ei, în ziua aceea groaznică, aveau s-o însoţească ani întregi, în întunericul şi singurătatea pe care le tulburau doar furia nestăpânită a lui Sadov şi indiferenţa crudă a lui *papa.*

Analogul tău nu te defineşte.

Gustul amar al *deis'voşk*-ului îi ardea gâtlejul şi-i întorcea stomacul pe dos.

Ceea ce te defineşte e cum alegi să-l foloseşti.

Frica, răceala pietrei-negre, sângele care pulsa în iepuraşii aduşi de Sadov pentru a-i testa puterile, care nu slăbiseră deloc în următorii zece ani.

Nu eşti un monstru, sistrika.

Voia cu disperare să creadă asta!

Poate că zeii doreau ca fata să trăiască. Ea, una, făcuse tot posibilul să rămână în viaţă.

De gândul ăsta se agăţa acum, pe jumătate îngheţată, pe jumătate moartă din pricina râului. Amintirea fratelui ei, ca o flacără vie, neclintită în inima ei, îi dădea putere.

Avea un motiv să trăiască, îşi spuse ea. Încetul cu

încetul, îşi revenea din toropeală. Gândurile ei răsăreau din întuneric şi frig, încăpăţânate şi dârze.

Da, avea un motiv să trăiască: să-l găsească pe ucigaşul tatălui ei.

A doua oară când aproape că se înecase, totul se petrecuse sub o lună albă ca osul. Acea noapte de iarnă, cu unsprezece luni în urmă, fusese cufundată în culoarea morţii. Ana intrase în odaia tatălui ei şi-l găsise pradă spasmelor, alb ca varul, cu ochii daţi peste cap. Otrava şi sângele vuiau prin el asemenea unui râu. Fata îl văzuse pe asasin, îmbrăcat în robă albă, de rugăciune, aplecat peste tatăl ei şi golind o sticluţă cu otravă.

Întrezărise chipul omului cu câteva clipe înainte ca acesta să fugă: o figură aparte, dar cunoscută, cu ochii bulbucaţi şi capul pleşuv. În lumina lunii, *Deis'krug*-ul asasinului sclipea argintiu, ca o coasă. Alchimistul palatului.

Alchimist. Asasin. Trădător.

Din cauza lui fusese arestată în seara aceea. O găsiseră aplecată peste trupul lui *papa,* plină de sânge – sângele otrăvit pe care încercase să i-l scoată din corp, ca să-l salveze. În cele din urmă, pierduse controlul asupra Analogului, iar *papa* murise în faţa ei.

Ar fi trebuit să moară şi ea, acuzată de uciderea împăratului şi de trădare faţă de Coroană. În noaptea aceea, chircită în temniţa palatului, cu sângele tatălui său încă pătându-i mâinile, nu-şi dorea decât să nu mai existe, să nu se fi născut niciodată.

Pentru că eşti un monstru.

Şi iarăşi, în noaptea aceea, destinul, sau zeii, sau vreun legiuitor perfid al vieţii hotărâse ca fata să fie cruţată. Se trezise la zornăitul cheilor şi la scârţâitul uşii. Din întuneric apăruseră o faţă ridată, încadrată de păr încărunţit, şi doi ochi cenuşii.

— Am fost cu tine din ziua în care te-ai născut, aşa că nu-mi cere să stau deoparte şi să privesc cum mori! îi spusese Markov.

— Nu l-am ucis eu, bolborosise Ana, agăţându-se de el şi

căzând în genunchi.

Chipul lui Markov se înmuiase.

— Te cred. Fugi prin tunel, Prinţesă! O să le spun că ai evadat în vreme ce te escortam încoace şi că te-ai înecat în Coada Tigrului. Cu degete bătătorite, bărbatul îşi ştersese lacrimile. Fugi şi *trăieşte!*

Să trăiască! Părea cu neputinţă.

Când Ana închise ochii, în minte îi răsări din nou faţa aceea palidă ca luna, cu ochi mari, ca de bufniţă. Alchimistul care părăsise palatul cu mulţi ani în urmă, după ce-i pusese diagnosticul. Păruse un vis – ba nu, un coşmar – să-l vadă acolo, o fantomă din trecut.

Dar acum fantoma aceea era singurul motiv pentru care Ana voia să trăiască. Din cauza alchimistului fugise prin tunelul secret, în noaptea aceea, aruncându-se pentru a doua oară în râul Coada Tigrului, şi tot din cauza lui se târâse pe ţărmul râului, cu trupul pe jumătate îngheţat şi cu inima zdrobită, aşteptând ca zeii s-o cheme la ei. Şi tot alchimistul era motivul pentru care Ana jurase să nu se întoarcă decât după ce-l va fi găsit.

Da, avea un motiv să trăiască. Deodată, mintea i se limpezi. Trăia ca să-l găsească pe omul cu faţă de coşmar, să pună mâna pe cel care-l asasinase pe împărat, iar ei îi pusese un diagnostic oribil, pecetluindu-i soarta. Avea să rămână în viaţă pentru a-şi spăla numele şi a demonstra că, în ciuda puterii sale monstruoase, putea fi bună.

Te voi găsi, alchimistule, repeta ea la nesfârşit, ca un jurământ. *Te voi găsi.*

5

Ana se trezi cu o tresărire. Fantoma unei feţe se risipi din visele ei. Îi luă câteva clipe să conştientizeze ceea ce o înconjura: trosnetul focului în vatră, mirosul de mucegai al podelelor vechi, din lemn de pin, şi asprimea pernei de sub obrazul ei.

Îşi amintea crâmpeie din seara trecută – frigul, întunericul, mirosul şi argintiul zăpezii, o cadă cu apă caldă. Reuşise să se întoarcă la *dacha.*

Cuprinsă de uimire, Ana se ghemui mai bine sub pătura ponosită. Cum de reuşise să se întoarcă? Îşi aminti căderea în râu, neajutorarea ei, când fusese smucită de curentul violent; apoi, cum se târâse pe ţărmul pustiu şi îngheţat. Hainele ei fuseseră mai reci decât gheaţa şi abia dacă se putuse mişca.

Poţi să mergi, drăguţă?

Ana clipi. Vocea venise din senin – dintr-o amintire ceţoasă, îndepărtată. Pădurea, un strop de căldură şi vocea aceea, care o smulsese statornic din toropeală.

O cuprinse teama. Îşi dădea seama că fusese cât pe ce să moară îngheţată. Întunericul acela călduţ aproape că-i venise de hac… iar vocea o salvase.

Ramson Vorbădulce. Mintea ei buimacă de somn se trezi deodată. Fata privi în jur. Totul era aşa cum ştia. Sacul ei sprijinit de perete, obiectele împrăştiate pe mica masă de lucru. Nicio schimbare. Nici urmă de intruşi.

Ana se ridică în capul oaselor. Cineva îi spălase sângele de pe braţ, dar rana era încă deschisă şi dureroasă. Îşi aminti de fetiţa cu părul negru, cu trăsăturile îndulcite de strălucirea lumânărilor.

— May! strigă Ana.

În casă era tăcere totală. Se sprijini de perete, străduindu-se să-şi potolească frica. Nici şarlatanul nu se vedea pe nicăieri. Rămăşiţe de *deis’voşk* stăruiau în trupul ei, dar simţea că Analogul revenea treptat. Ar fi fost dificil să încerce să-l folosească acum.

Dinspre uşa odăiţei de baie răsună un pleoscăit. Mişcările erau dezordonate. Tusea unui bărbat îi confirmă bănuielile.
Şarlatanul era tot aici.
Ana strânse din dinţi şi gemu de frustrare. Petrecuse luni întregi căutându-l. Îşi pusese toate speranţele în el. Iar Vorbădulce o înşelase, recunoscând că nu avea nici cea mai mică idee cine era alchimistul pe care ea îl căuta.
Iar acum erau amândoi în aceeaşi oală.
Uşa colibei se deschise cu un scârţâit. Gândurile Anei se împrăştiară când înăuntru pătrunse o copilă care se lupta cu o găleată cu zăpadă. Cum o văzu pe Ana, făcu ochii mari, dădu drumul găleţii şi alergă la ea.
Ana suspină uşurată şi o îmbrăţişă pe May.
— Bună, murmură ea.
Când era cu May, se simţea ca acasă.
Întunericul din pădurea boreală fusese deplin în noaptea în care fugise în Taigaua Sivernaia, iar umbrele din inima ei erau şi mai apăsătoare. Însă May o găsise, o adusese la adăpost, în lumina slabă a unui glob-de-foc. Pe atunci, May fusese legată printr-un contract, dar, în ciuda acestui fapt, tot încercase s-o salveze pe May, fără ca angajatorul ei să ştie.
May îşi îndreptă spatele şi o privi sever. Ochii ei aveau nuanţa apelor de pe ţărmul Insulelor Aseatice, pe care Ana le văzuse odată într-un tablou. Ana îşi lipi fruntea de cea a copilei şi zâmbi.
— L-ai găsit pe alchimist? întrebă May.
Cu unsprezece luni în urmă, la prima lor întâlnire, fusese mult mai tăcută. Doar ochii ei vioi îi spuseseră Anei că fetiţa sorbea lumea şi o aduna în inima ei, oferind în schimb bunătatea care nu-i fusese nicidecum arătată vreodată.
— Aproape. Vederea lui May îi limpezea întotdeauna mintea şi o calma. Tu cum te-ai descurcat?
În mâna fetiţei apăru un firfiric de aramă.
— Mai am trei. Îi vrei înapoi?
Firfiricul reflecta licărirea focului. În mijlocul lui se distingea o mică frunză gravată.
Ana şovăi. Ştia ce însemnau aceste monede pentru May,

care-şi petrecuse viaţa adunând bani pentru a-şi plăti datoria uriaşă, impusă de contractul pe care fusese silită să-l semneze. În trecut, Ana ar fi cheltuit zeci de asemenea monede pentru o bucăţică de prăjitură, lăsând banii să i se scurgă printre degete ca apa, fără să se sinchisească.

Întâlnirea cu May schimbase toate astea.

Ana puse cu blândeţe o mână peste a lui May şi strecură moneda în pumnul fetei.

— I-am câştigat *împreună.* Păstrează-i. Cu ei, o să ne ospătăm în următorul oraş.

May strecură cu grijă moneda în tunica ei.

— Crezi că o vom găsi pe *ma-ma* acolo? întrebă ea.

Ana tăcu, cercetând cu atenţie chipul plin de speranţă al copilei. O uimea că fata asta iubea cu aşa o uşurinţă, după toate cele prin care trecuse. În timp, Ana pusese cap la cap povestea ei: o călătorie lungă din Regatul Chi'gon, căminul său, din regiunea aseatică, alături de mama ei, în căutarea unui viitor mai bun. Dar visurile lui May se risipiseră când mama ei fusese trimisă departe, cu un alt contract.

Iar May fusese exploatată pentru Analogul ei de Pământ, împovărată de o datorie care se mărea constant.

Cu fiecare zi, în mintea Anei devenea tot mai clar un gând: *Aş fi putut să fiu eu în locul ei.*

— O vom găsi, răspunse Ana. O vom găsi pe *ma-ma* ta, chiar de-ar fi să bat la toate uşile din imperiu.

Zâmbetul lui May crescu. O luă în braţe pe Ana, îngropându-şi faţa în bluza ei.

— N-o să mai pleci, aşa-i?

Întrebarea fetiţei se auzea înăbuşit, iar când îşi coborî privirea, Ana văzu că o pereche de ochi azurii ca oceanul se uitau la ea cu sfială.

— Nu pleca unde nu te pot urma.

Ana simţi un nod în gât. Cunoştea durerea pierderii mamei, la o vârstă fragedă. Sentimentul că făcuse ceva greşit, că putea fi abandonată din nou, de cei pe care-i iubea, nu o mai părăsise de atunci.

Ana o strânse tare în braţe şi îi şopti:

— Voi fi mereu cu tine.

Plescăitul apei le atrase atenţia spre baie.

Ochii lui May se îngustară.

— Omul ăsta ciudat te-a adus aici. Pentru că ţi-a salvat viaţa, i-am spus că poate să facă o baie caldă înainte să plece, spuse ea.

Ana zâmbi.

— Isteaţă fată! spuse ea, pe un ton conspirativ.

— Puţea. Şi era murdar.

— Ştiu, încuviinţă Ana. E dezgustător, prost şi hidos.

Deşi era o copilărie, îi făcu bine s-o spună.

Uşa odăiţei de baie se deschise.

Într-o secundă, Ana se ridică din pat, trăgând-o pe May în spatele ei. Din pricina mişcării bruşte, braţul rănit începu să pulseze, dar întreaga ei atenţie era concentrată acum asupra lui Ramson Vorbădulce.

Se bărbierise şi îşi spălase faţa. Era mult mai tânăr decât crezuse Ana – poate cu doar câţiva ani mai mare decât ea. Părul ciufulit, nisipiu, i se ondula pe frunte, stropi de apă se prelingeau pe obrajii lui. Contrastul cu înfăţişarea murdară şi neîngrijită de mai devreme îl făcea să pară uimitor de chipeş – un chip mai potrivit pentru un marinar bregonian sau un soldat din Patrula Imperială Chiriliană, decât pentru un pungaş dubios.

Vorbădulce îi zâmbi lui May.

— Bună, drăguţă!

— Nu vorbi cu ea! mârâi Ana. Se răsuci şi spuse repede: May, du-te, te rog, să faci o baie.

Copila înşfăcă găleata cu zăpadă şi se strecură în odaia de baie. Se întoarse brusc şi, uitându-se la Ramson, îşi trecu un deget de-a curmezişul gâtlejului, după care trânti uşa.

Când aceasta se închise, se auzi un clinchet plăcut, iar inima Anei se linişti.

Se întoarse spre Vorbădulce.

Văzu că băiatul se învineţise; la încheieturi, dincolo de mânecile tunicii, răsăriseră pete roşii, acolo unde Ana îi sfâşiase venele. Se lupta cu vinovăţia. Dar, la urma urmei, *el* nu şovăise să se folosească de ea şi s-o trădeze. N-are

rost să te simţi vinovat pentru astfel de oameni.

Gura lui Vorbădulce se schimonosi într-un zâmbet viclean şi fermecător deopotrivă.

— *Ana,* scumpo, spuse el, tu mi-ai cerut ajutorul, iar eu aveam nevoie de o cale de scăpare din Cascada Fantomelor. De s-ar preface dorinţele în realitate în fiecare zi!

Ana îşi înghiţi o replică aspră. Nu era o ceartă obişnuită, precum cele cu Luca sau cu Iuri. Era o poziţie bine calculată, împotriva unui duşman. Nu putea şti ce plănuia şi ce-i ascundea el. Chiar şi accentul lui se schimbase uşor. Trebuia să aibă foarte mare grijă.

— Eu mi-am respectat partea de înţelegere, spuse ea. Acum e rândul tău.

Îşi înăbuşi dorinţa de a-i reaminti de Analogul ei, de faptul că *putea* să-i facă rău, dacă voia. Că încă mai avea putere asupra lui. Că de planul ei nu se alesese praful.

— Nu-mi pasă că habar n-ai cine e sau unde este alchimistul. Mă vei ajuta să-l găsesc şi o vei face în două săptămâni. Ştiu ce renume ai şi ştiu că poţi s-o faci.

Trebuia să poată. Toate celelalte căutări – cu mercenari ori cu iscoade plătite – sfârşiseră în fundături. Ramson Vorbădulce era ultima ei şansă.

Ana nu-i spuse asta.

Vorbădulce ridică din sprâncene.

— Ai auzit destule despre mine, zise el. Părea aproape încântat, dar apoi miji ochii, bănuitor. Şi ce te face să crezi că o să te ajut acum, când sunt liber ca pasărea cerului?

Ce viclean şi uneltitor! Dacă voia să joace murdar, aşa să fie.

Îl putea ameninţa. Gândul îi trecuse deja prin minte: un lucru urât, rău, pe care nu voia să-l scoată la lumină.

Arată-i de ce eşti în stare, micule monstru!

— Mai ţii minte ce-am făcut în închisoare? îl întrebă Ana. Prin mintea ei fulgeră amintirea sângelui stacojiu, ce băltea pe holurile de marmură albă. Gândul acesta o dezgusta, dar n-avea încotro. Ţi-aş putea face acelaşi lucru. Se apropie de el. Euforia o împingea de la spate şi frenezia o îmboldea

către el. Îţi poţi închipui cum e să mori cu sângele scurgându-se din tine, picătură cu picătură?

— Recunosc că m-a durut. Tânărul îşi umezi buzele. Dar în viaţă sunt şi lucruri mai rele de-atât. Oricare ar fi tortura la care te gândeşti, probabil că am suportat-o deja, deci e cam greu să mă sperii, nu crezi?

Era o cacealma. Trebuia să fie. Şi o provoca să-l demaşte. Aştepta răspunsul ei, cu ochii mijiţi. Ochii ăia erau vicleni, inteligenţi… dar nu erau ochi de laş. Ana nu zări frică în ei.

Dar Vorbădulce va învăţa să se teamă de ea. La fel ca toţi ceilalţi.

Ana rânji feroce. Analogul se agita. Rămăşiţele de *deis'voşk* încă îl slăbeau, dar forţa lui revenea.

— Au mai zis asta şi alţii. În câteva minute, i-am făcut să se târască în faţa mea.

— Se pare că ai experienţă, zise băiatul.

— Habar n-ai prin ce am trecut. Te mai întreb doar o dată şi, spre binele tău, sper să-mi dai răspunsul corect. O să mă ajuţi să-l găsesc pe alchimist?

— Da.

Ana clipi. Gândurile sinistre, amintirile oribile şi avântul Analogului ei se risipiră. Nu se mai auzea decât trosnetul focului din vatră, plescăitul apei şi un cântecel fredonat de May.

— Pari surprinsă.

Ramson Vorbădulce ridică din sprâncene.

Dar, dacă într-adevăr îşi impusese voinţa, de ce avea Ana senzaţia că el învinsese? Îşi încrucişă braţele la piept, plină de bănuieli. Oare ce-i scăpa?

— Nu te cred.

Ce pui la cale?

— Eşti înţeleaptă. La urma urmei, sunt om de afaceri. Privirea lui se ascuţi. Nu dau niciodată nimic fără să cer ceva în schimb.

Furia crescu în ea, tăioasă şi fierbinte.

— În schimb? Te-am scos din temniţă. Te-am salvat. Fără mine, ai fi putrezit în celula aia. *Tu* îmi eşti dator.

— Nu ţi-am cerut să mă eliberezi. Am *sugerat* un schimb, dar n-am ajuns la nicio înţelegere.

Vorbădulce vorbea calm, ca şi cum s-ar fi tocmit la piaţă.

Însă Ana îşi negocia propria *viaţă.*

— Aşa că nu-ţi datorez nimic, mică vrăjitoare, continuă el, zgândărindu-şi o unghie. Dar sunt dispus să cădem la învoială.

Ana îi spuse printre dinţi:

— Crezi că-ţi permiţi să ceri ceva?

— O, da! M-ai ameninţat cu tot felul de chinuri. Dacă ai fi vrut într-adevăr să-mi faci rău, ai fi făcut-o deja. E limpede că ai nevoie de mine. Aşa că hai să nu mai batem apa-n piuă şi să cădem la învoială! Ce spui?

Jucase la cacealma şi pierduse. Ana îi susţinu privirea, refuzând să fie prima care ceda. *Papa* o învăţase că o privire neclintită demonstra încredere în sine. Dar în timp ce fata scormonea după un răspuns, descoperi că încrederea ei era în scădere.

Răsfăţato! auzi glasul fratelui ei, văzu licărul din ochii băiatului, când se apleca peste tabla de şah. *Gândeşte!*

Luca îi spusese că o târguială e ca un joc de şah. Ca să câştigi, trebuie să ai mereu în minte miza jocului. Dar acum totul se schimbase. Ţinta ei – *miza jocului* – era ca pungaşul s-o ajute să-l găsească pe alchimist, adevăratul asasin al tatălui ei. Însă acum şarlatanul mai voia ceva de la ea.

De ce nu? La urma urmei, ce mai avea de pierdut?

Nu era musai ca fiecare mutare să fie câştigătoare, atâta timp cât se apropia de scopul ei.

— Şi ce anume doreşti? întrebă ea, ridicând sfidător bărbia.

Era mai uşor să pretindă că e o prinţesă care acordă o favoare, nu un nimeni care cere ajutor.

— Răzbunare, spuse şarlatanul.

— Şi crezi că *eu* te pot ajuta?

— E posibil. La urma urmei, tu mă tot ameninţi cu puterea ta asupra fiinţei mele muritoare.

Bineînţeles că voia s-o folosească pentru Analogul ei. Ana miji ochii. În minte auzi vocea şoptită a lui Luca,

îndemnând-o cu blândeţe: *Vorbeşte clar. Explică amănunţit.*

— Spune-mi ce presupune răzbunarea ta. Şi dă-mi detalii!

Zâmbetul lui Vorbădulce se lăţi, ca şi cum răspunsul ei îl încânta.

— Bine. Plănuiesc să-mi distrug vrăjmaşii unul câte unul, ca să-mi recapăt rangul şi ceea ce-mi aparţine. Am nevoie de un aliat. De cineva puternic. Şi, pe toţi zeii… – îi aruncă o privire mângâietoare şi calculată deopotrivă – cred că eşti cel mai puternic Analog de Carne pe care l-am văzut vreodată.

Analog de Carne. Ana răsuflă uşurată. Băiatul spusese *carne,* nu *sânge.* Îşi păstrase bine taina şi era din cale-afară de necesar ca Ramson s-o creadă şi de acum înainte un Analog de Carne. Existau sute de Analogi de carne, angajaţi ca măcelari, soldaţi sau străjeri, dar în Salskov exista o singură Vrăjitoare de Sânge.

Ramson Vorbădulce nu era chiar aşa de deştept cum credea.

— N-o să ucid pe nimeni pentru tine, zise fata.

— Să ucizi? N-am spus niciodată să ucizi. Am spus că vreau să distrug. Există o mulţime de moduri de a distruge un om fără a-i lua viaţa.

Cârciumarii şi mercenarii îl descriseseră pe Ramson Vorbădulce ca fiind viclean şi neîndurător. Până acum, Ana nu înţelesese cu adevărat la ce se refereau.

Ana îşi potoli iritarea. Ea dicta condiţiile învoielii, nu el. Şi nu ar fi ales niciodată să facă rău unor oameni nevinovaţi.

Chiar aşa? şopti Sadov în mintea ei. *Micule monstru, ai impresia că eşti un om drept? Te crezi mai presus decât acest şarlatan, când mâinile îţi sunt pătate de sânge?*

— Fără tortură! spuse Ana, cu voce tare. Fără omoruri. În învoiala noastră, eu decid cum îmi folosesc Analogul. Mă voi asigura că rămâi teafăr şi că-ţi vei vătăma vrăjmaşii după bunul tău plac. Dacă eşti de acord cu aceste condiţii, vom fi aliaţi pentru două săptămâni. *După* ce îl găseşti pe alchimistul meu.

El miji ochii, bătându-se gânditor cu un deget pe bărbie.

— Trei săptămâni, propuse Ramson. Şi, în schimb, am nevoie de tot atâta timp ca să-l găsesc pe alchimist.

— Ne-am învoit pentru două, protestă Ana.

— Nu ne-am învoit. Era doar o constatare.

— Nu fi chiţibuşar!

— Nu te încăpăţâna! Amândoi ştim că tu ai nevoie de mine şi eu, de tine. De asta suntem încă aici, discutând atât de civilizat. Trei săptămâni, mică vrăjitoare. Aşa-i corect. Uite, am să fac o Învoială cu tine, ca să mă arăt binevoitor.

Părea sincer, ceea ce spori bănuielile Anei.

— O ce?

— O Învoială. Promisiunea unui şarlatan.

— Îţi dai seama că te contrazici singur?

Ramson se uită pieziş la ea.

— Crezi sau nu, există un cod al onoarei printre hoţi. Se numeşte Învoiala. Un contract avantajos pentru ambele părţi. Consideră-l un soi de monedă de schimb între noi doi. Odată ce închei o Învoială, nu mai poţi da înapoi. Altfel, înduri consecinţe groaznice.

— Ce mai contează? Cu sau fără Învoială, vei suporta oricum consecinţe groaznice, dacă nu-ţi ţii cuvântul.

Şarlatanul oftă.

— Uite ce e... O să-l găsesc pe alchimist, spuse el, iar Ana simţi cum speranţa înflorea înlăuntrul ei. O s-o fac în trei săptămâni. Dacă trebuie, pot să iau şi urma resturilor purtate de valuri, ca să ajung la corabia lui. În schimb, tu îmi juri credinţă pentru trei săptămâni.

Părea un târg corect.

— Bine, se învoi Ana. Mintea ei lucra cu iuţeală, căutând lacune în acordul lor, cercetându-l pe toate părţile. Deci îmi accepţi condiţiile?

Ramson Vorbădulce o privi în felul lui calculat şi de nepătruns, dar Ana simţi că mai era şi altceva în căutătura lui. Curiozitate.

— Prea bine, zise el în cele din urmă, depărtându-se de perete şi aruncând prosopul pe podea. Sunt de acord cu condiţiile tale. Şase săptămâni împreună, timp în care eu nu mă amestec în treburile tale, dar nici tu în ale mele. Tu

vei avea parte de răzbunarea ta, eu – de a mea, după care drumurile noastre se despart şi rămânem doar cu amintiri frumoase. Deschise braţele. Ce spui? Ne învoim?

Ana se simţea uşurată, de parcă o greutate i se ridicase de pe piept.

Supravieţuise unei evadări din cea mai temută închisoare şi îl convinsese pe unul dintre cei mai faimoşi răufăcători din Imperiul Chirilian să accepte condiţiile stabilite de ea. Şi, cel mai important, peste trei săptămâni avea să pună mâna pe adevăratul asasin al tatălui ei.

Durase aproape un an să ajungă aici. Câteva luni ca să iasă din negura grea pe care moartea lui *papa* o lăsase în inima ei; alte câteva luni irosite cu mercenari şi cu iscoade care nu-i fuseseră de niciun folos; alte luni în care încercase să-l găsească pe Vorbădulce şi ticluise un plan de a pătrunde în temniţa Cascada Fantomelor.

Era aproape. Atât de aproape.

Cu un an în urmă, *papa* fusese ucis şi viaţa ei se dusese de râpă. Dar peste trei săptămâni se va afla pe drumul de întoarcere la Salskov, pentru a-şi reclădi reputaţia.

Pentru ea, aceasta era miza.

Ana privi mâna întinsă a lui Vorbădulce, rânjetul şarlatanului, scânteia ucigătoare din ochii lui.

— Ne învoim, repetă ea şi bătu palma.

6

Ramson se trezi cu mult înainte ca prima rază de lumină să pătrundă prin perdelele zdrenţuite de la geamul subţire. Îşi atinse uşor încheietura mâinii stângi.

În locul acela avea un tatuaj de mărimea degetului mare – un desen simplu, dar elegant: un lujer de lăcrămioară, cu trei floricele mici, ca nişte clopoţei, şi o tulpină subţire. Cerneala neagră îi pătrunsese aşa de adânc în piele, încât devenise parte din carnea lui. Ordinul Lăcrămioarei îi stăpânise viaţa. Şi apoi i-o năruise.

Vederea tatuajului îi trezea amintiri pe cât de vii, pe atât de dureroase. Părea că nu trecuse nici măcar o clipă, dar, în acelaşi timp, părea că se scursese o veşnicie de când Ramson se împleticise pe treptele de marmură ale casei lui Alaric Esson Kerlan. Kerlan era fondatorul celei mai mari firme de afaceri din Chirilia. Compania Apele de Aur deţinea monopolul asupra celor mai importante industrii din Imperiul Chirilian – a lemnului, a metalurgiei, a armamentului. Aceeaşi companie controla comerţul cu valoroasa piatră-neagră, exploatată în nordul îndepărtat al Triunghiului Kraziast. Pe deasupra, avea drept de proprietate asupra celui mai aglomerat port din Chirilia: Portul Apelor de Aur.

Portul comercial pe care-l condusese însuşi Ramson, până cu doar câteva luni în urmă.

Dar unele voci susţineau că această companie nouă avea legături cu Ordinul Lăcrămioarei, cea mai cunoscută organizaţie criminală din Chirilia. În taină, Ordinul făcea afaceri cu lumea interlopă, prin comerţul ilegal cu Analogi, dominat de samsari. Angajarea Analogilor, prin contract, era coloana vertebrală a Companiei Apele de Aur, iar datorită acestor contracte furnizate de propria organizaţie criminală, compania lui Kerlan reuşea să aibă cele mai mici preţuri de pe piaţa chiriliană.

Toate acestea erau controlate de Alaric Kerlan, om de afaceri prosper. Îşi construise din nimic imperiul comercial,

ca străin în Chirilia şi ca Lord neînduplecat al Ordinului Lăcrămioarei.

În ziua iniţierii lui Ramson, Kerlan îl legase de o masă de fier, în pivniţa sa, şi apăsase pe pieptul gol al băiatului o vergea înroşită în foc. *Simţi, băiete?* îi strigase el lui Ramson. *Trăieşti o durere ca asta doar de două ori în viaţă. Prima oară, când îmi câştigi încrederea şi treci de porţile Iadului, intrând în Ordinul Lăcrămioarei. A doua oară, când îmi pierd încrederea în tine şi te arunc înapoi în Iad. Ţine minte clipa asta şi întreabă-te dacă vrei să mai simţi vreodată o asemenea durere.*

Kerlan aruncase apoi vergeaua pe podea şi-i ceruse matriţerului să-l tatueze pe Ramson.

Ramson îşi cuprinse încheietura cu cealaltă mână, acoperind tatuajul şi, odată cu el, amintirea durerii cumplite din acele clipe. În poleiala albăstrui-argintie a zorilor îngheţaţi, abia dacă distingea siluetele celor două fete, care dormeau ghemuite sub o pătură ponosită. Piepturile lor se ridicau şi coborau la fiecare respiraţie.

Era timpul ca Ramson să acţioneze.

Păşi cu grijă pe lângă pereţi, unde podeaua de lemn vechi scârţâia mai puţin. Observase mica masă de lucru, aflată lângă uşă, încă de când intrase în *dacha,* cu o seară în urmă. Pe suprafaţa sa uzată erau împrăştiate hârtii, pergamente şi instrumente de scris.

Viaţa îl învăţase că n-avea voie să dea greş. Îndată ce rostise propriile condiţii pentru învoială, un alt plan îi încolţise în minte.

Fata era, de departe, cel mai puternic Analog pe care-l întâlnise în acest imperiu, în toţi anii în care lucrase pentru organizaţia lui Kerlan. Ramson studiase mult Analogii, deci bănuia că al ei era un Analog de Carne. Putea întocmi o listă nesfârşită cu oameni care ar fi ucis ca să aibă la îndemână harul fetei. Tocmai de asta, ea era cheia prin care îşi putea recâştiga rangul în Ordinul Lăcrămioarei.

Alaric Kerlan era o persoană brutală, aspră – un om rău, fiindcă trebuia să fie un demon, ca să îşi cârmuiască vastul imperiu criminal –, dar totodată gândea logic. Observase

încă de la început talentul neobişnuit al lui Ramson pentru afaceri şi negocieri, aşa că-l pregătise pe băiat pentru a duce la îndeplinire felurite sarcini. Apoi, treptat, băiatul ajunsese chiar să conducă unele ramuri din afacerile lui Kerlan. Când împlinise optsprezece ani, Ramson devenise Adjunct al Ordinului, având în responsabilitatea sa preţiosul Port Apele de Aur. Controlul asupra celui mai mare port din Chirilia însemna că avea în mână o bună parte din comerţul străin al imperiului, indiferent că era vorba de mărfuri inofensive, precum peştele bregonian şi cacaua nandjiană, sau de temutul armament kemeiran.

Acest titlu mai însemna şi că Ramson putea începe să se distanţeze de Ordinul Lăcrămioarei. Cât îl slujise pe Alaric, Ramson fusese un supus credincios, care îşi îndeplinise sarcinile, dar, totodată, urzise planuri pentru răspândirea hotarelor organizaţiei criminale. Voia să evite comerţul cu Analogi, practicat de Ordin. În ciuda puţinei libertăţi pe care o avea în alegerea propriilor proiecte, Ramson continuase să-i tragă pe sfoară pe bogaţi şi să-i escrocheze pe afacerişti, pentru a-i scoate din joc pe concurenţii Companiei Apele de Aur, aşa încât Ordinul să-şi menţină monopolul în imperiu.

Cele mai negre fapte ale Ordinului – asasinate şi trafic de oameni – îl scârbeau profund. De aceea făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a evita să se amestece în asemenea isprăvi.

Cu un an în urmă, Kerlan îl alesese pentru o misiune foarte periculoasă, care dusese la arestarea lui Ramson. Tânărul fusese aruncat în temniţa Cascada Fantomelor.

Îl dezamăgise pe Kerlan în multe privinţe: dăduse greş în cea mai importantă misiune din viaţa lui, lăsase Ordinul fără Adjunct şi-i permisese celui care-l trădase să hoinărească liber, în timp ce Ramson zăcea în închisoare.

Cu ajutorul vrăjitoarei, avea să îndrepte totul. Va nimici trădătorul strecurat în organizaţia lui Kerlan şi va lupta să-şi recapete postul de Adjunct al Ordinului şi de căpitan al Portului Apele de Aur. Iar când toate acestea vor fi fost duse la bun sfârşit… avea s-o dea pe mâna lui Kerlan. Un

Analog atât de puternic, la cheremul Ordinului, ar fi fost cireaşa de pe tort.

Avea să recapete totul. Titlul. Averea. Puterea.

Nu devenise Adjunctul celei mai faimoase reţele criminale din imperiu doar prin noroc. Era meticulos şi calculat. Făcea eforturi mari pentru a afla totul despre cei din jurul lui, inclusiv culoarea draperiilor şi a cearşafurilor asociaţilor săi. Căci orice lucru neînsemnat merita să fie ştiut.

Şi dacă exista ceva de valoare în coliba asta dărăpănată, cu siguranţă se afla pe masa de lucru.

Masa era plină de obiecte – pentru Ramson, o mulţime de informaţii. Luă în palmă nişte globuri-de-foc prăfuite, arse, acum doar nişte sfere goale, pline cu cenuşă. Câteva pergamente albe şi creioane fuseseră puse deoparte, cu grijă.

Primul lucru pe care îl descoperi era o carte aşa de uzată, că abia putu desluşi titlul: *Poveşti pentru copiii aseatici.* Pe prima pagină, cineva scrisese câteva versuri dintr-un poem. Caligrafia elegantă sugera mâna unui nobil: *Copila mea, suntem doar praf şi stele.*

Ramson dădu cartea la o parte.

Scormoni prin câteva pergamente şi dibui comoara pe care o căuta: o hartă.

O desfăşură pe masă.

Asemenea cărţii de poveşti, harta era tocită de vreme. Cineva notase observaţii pe tot conturul imperiului, cu aceeaşi caligrafie elegantă. Unele cuvinte fuseseră estompate de trecerea timpului, în vreme ce altele păreau proaspete.

Observaţiile erau scurte, dar la obiect, scrise în chiriliana oficială. Numele *Bujnîi* apărea printre ele, chiar în locul unde s-ar fi situat pe hartă orăşelul Bujnîi. *Întrebat. Nici urmă de alchimist.*

Altă notaţie: *Piedbogorojk. Întrebat despre mercenari. Primit numele de la negustor.*

Harta era aur curat. Vrăjitoarea – dacă harta şi însemnările erau într-adevăr ale ei – notase istoria misiunii

sale misterioase peste tot, asemenea unor urme de paşi. Ramson o puse deoparte. Cercetă şi restul obiectelor de pe masă.

Ochii lui surprinseră ceva în colţul unei pagini: o jumătate de faţă, privindu-l din grămada de hârtii.

Ramson întinse repede mâna. Mânecile tunicii sale loviră un pergament. Hârtiile alunecară, desfăcându-se cu graţie pe masa de lucru. Ca şi cum *ar fi vrut* să fie văzute.

Erau schiţe. Zeci de schiţe, răspândite unele peste altele. Văzu un câine lăţos, încolăcit lângă un foc, porţiuni dintr-un castel cu multe cupole, aflat într-un peisaj glacial, o femeie frumoasă, cu ochi blânzi şi bucle lungi…

Privirea îi poposi pe un desen care se mişca uşor pe marginea mesei, ca şi cum ar fi fost viu. Un adolescent râdea în hohote, iar bucuria din ochii lui era aproape palpabilă. Desenul acela fusese făcut cu mare grijă şi cu efort. Fiecare detaliu reda fidel încreţiturile din jurul ochilor şi gura surâzătoare. Un desen neterminat. Doar o jumătate de faţă era gata. Părea că artistul voise să surprindă momentul când băiatul izbucnise în hohote.

— Pleacă de acolo!

Ramson înjură şi se roti pe călcâie.

Vrăjitoarea se ridicase din pat, cu trupul tremurând de furie. În încăperea pe jumătate luminată, putea să desluşească încordarea din maxilarele ei şi scânteierea ochilor mijiţi.

— Pune-o jos, dacă nu vrei să te fac bucăţele!

Mai fusese prins în fapt şi ştia că, întotdeauna, cea mai bună tactică era să-şi recunoască vinovăţia şi să găsească o cale de ieşire minţind. Până acum, acest tertip dăduse roade.

Puse cu grijă schiţele pe masă. Ochii fetei îi urmăreau fiecare mişcare.

— Iertare! spuse el, strecurându-şi în glas toată sinceritatea de care era în stare. Căutam o hartă.

— Pleacă de acolo! se răsti Ana din nou, iar el se supuse.

Într-o clipită, fata ajunse lângă masă, scormonind printre hârtii şi asigurându-se că nu lipsea nimic. Ridică desenul

neterminat şi-l privi fioros pe Ramson. Pentru o secundă, acesta crezu că-l va ucide pe loc. Dar fata trase adânc aer în piept şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz. Furia de pe faţa ei dispăru, înlocuită cu o neînduplecare rece.

— Aseară am încheiat o Învoială. Ai un mod nostim de a-ţi arăta diplomaţia, zise fata.

— Păi, ştii şi tu ce se spune despre diplomaţie. Este singurul mod prin care oamenii se pot minţi în voie, fără supărare.

— Nu-mi ţine lecţii!

Ramson ridică braţele, împăciuitor.

— În regulă! Mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar, aşa cum ai spus, am încheiat o Învoială. Deci cum am putea lucra împreună, în următoarele şase săptămâni, dacă n-avem încredere unul în celălalt?

În spatele lor, pe pat, May se ridicase în capul oaselor şi-i asculta, cu capul înclinat într-o parte. Vrăjitoarea îşi întoarse privirea către fată şi chipul i se îmblânzi.

— Bine, spuse ea coborând tonul, apoi îi zise lui Ramson: Pentru că tot ai vorbit de încredere, poftim!

Ramson luă desenul pe care i-l întindea fata. O schiţă năpădită de umbre. Pe când celelalte desene păreau să surprindă momente şi amintiri, acesta era un portret. Îl recunoscu pe bărbatul desenat: pleşuv, cu ochi bănuitori şi depărtaţi de nasul subţire. Era acelaşi bărbat din schiţa pe care Ana i-o arătase în temniţă.

Alchimistul pe care îl căuta ea.

Schiţa dovedea aceeaşi meticulozitate ca şi cea pe care o distruseseră în încleştarea lor. Ramson o studie cu mare atenţie. Observă roba albă, sacerdotală, şi pandantivul înfăţişând cele patru zeităţi, care atârna la gâtul bărbatului.

— E un început bun, mică vrăjitoare! Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre el.

— A lucrat în Palatul Salskov cu zece ani în urmă. A dispărut, pe urmă s-a întors la palat, acum unsprezece luni.

El aştepta să audă mai multe, dar Ana închise gura şi strânse din buze.

— Asta-i tot?

— Nu ştiu nimic mai mult, răspunse ea sec.

Ochii fetei ardeau. Ţinea pumnii strânşi. Ramson se gândi că, indiferent cine era bărbatul acela, Ana îi purta gând rău.

Probabil că avea să afle curând de ce.

— Vasăzică un alchimist, zise el, dus pe gânduri. Are şi el un Analog?

Mulţi alchimişti posedau Analogi unici, iar nobilii îi închiriau pentru ca aceştia să le prelungească viaţa, prin puterile lor deosebite. Ramson auzise că unii dintre cei mai puternici alchimişti aveau Analogi Metafizici. Stârneau suferinţă. Aduceau calm. Ofereau fericire. Erau aproape intangibili şi râvniţi de cei care aveau bani de cheltuit.

— Nu-s sigură, spuse vrăjitoarea, dându-şi o şuviţă de păr după ureche.

Ramson înţelesese deja că gestul era un tic, la fel ca obişnuinţa ei de a trage de glugă.

— Pregătea *deis'voşk* şi alte licori, adăugă Ana.

Deci alchimistul părea un Analog. Mintea lui Ransom se agăţă de alte detalii ale desenului: *Deis'krug*-ului şi roba sacerdotală.

— Era un preot sau un om pios? Ai încercat să-ţi începi căutarea cu amănuntul ăsta?

— Nu era un om *pios,* spuse ea cu amărăciune, după care oftă. Am încercat. L-am căutat în tot imperiul, dar n-am găsit nimic. Mercenarii pe care i-am angajat nici măcar nu s-au apropiat de el.

— Nişte amatori! rosti băiatul, cu ironie.

Îl privi ca şi cum era gata să-l plesnească.

— Nu te împăuna! Dacă peste trei săptămâni alchimistul nu va sta în faţa mea, te las fără sânge.

— Relaxează-te, spuse el alene, fluturându-i desenul pe la nas. Am un plan.

Ramson cugeta. Alchimistul apăruse doar de două ori, la distanţă de zece ani. Dar avea două indicii. Primul: acest om lucrase la palat. Iar faptul că părea un Analog fugar însemna că fusese silit să-şi găsească o altă identitate şi un alt cămin.

Dacă exista cineva capabil să ia urma unui Analog

precum ia vulturul urma prăzii sale, aceştia erau samsarii lui Kerlan. Lui Ramson nu îi plăcea deloc că trebuia să intre pe teritoriul lor. Le privi cu îngrijorare pe fete. Oare fuseseră victimele aceloraşi samsari de care aveau nevoie acum, ca să-l găsească pe alchimist?

— Bine.

Ana se ridică de la masă şi se apropie de pat. Din spatele blănurilor, scoase un sac. May îl privi pe Ramson, după care se apucă să împăturească repede câteva haine, vârându-le apoi în sac.

— Plecăm peste o oră. Până atunci, îmi închipui că vei şti încotro o vom lua.

— Deja ştiu.

În vecinătatea Cascadei Fantomelor exista un singur oraş unde mişunau traficanţi nemiloşi de Analogi, lacomi de informaţii şi de bani.

Ramson anunţă:

— Mergem la Kirov!

7

Când porniră la drum, aerul dimineţii era răcoros.

Soarele îndepărtat făcea zăpada să sclipească, pudrând-o cu auriu. Liniştea era spartă doar de gâfâielile lor şi de scârţâitul zăpezii sub cizme. Pădurea boreală se întindea de la Triunghiul Kraziast – aflat la graniţa de nord a Chiriliei – până la Munţii Jiveka, în sud, la hotarul cu Regatul Nandji. Aici, în Nord, zăpada nu se topea niciodată, dar în Sudul îndepărtat, vara puteai vedea vârful ierbii şi conuri de brad făcându-şi apariţia de sub vălul alb de nea.

Ana îşi săltă sacul pe umeri. Foşnetul pergamentelor şi clinchetul globurilor-de-foc erau liniştitoare. Lângă ea, May înainta cu greu, întorcându-şi capul în toate părţile. În mâini ţinea un glob-de-foc abia aprins. Flăcările dinăuntru cuprindeau uleiul care îmbrăca sticla, încălzindu-i mâinile şi luminând întunericul nopţilor. Ana şi May petrecuseră multe luni călătorind în felul acesta: doar cu un glob-de-foc şi cu o busolă, în veşnica tăcere a pădurii.

Brusc, liniştea fu curmată în cel mai enervant mod posibil.

— Şi cum de-aţi ajuns voi, două domniţe frumoase, prin locurile astea? pluti spre ele vocea veselă a lui Vorbădulce, aflat la zece paşi în urma lor.

Ana scrâşni din dinţi. May îi aruncă o privire complice şi-şi dădu ochii peste cap.

— Ce-o fi căutând în Nord o fată din Insulele Aseatice? continuă şarlatanul.

Un stol de şoimi ţâşni dintr-un tufiş aflat în faţa lor.

Ana era pe punctul de a se răsti la el, dar ceea ce ghici dincolo de cuvintele lui o înfioră. *Tot* ce spunea Ramson Vorbădulce era bine gândit, fiecare cuvânt era ales cu grijă. Cu greu ai fi crezut că întrebările despre ţinutul natal al lui May erau o simplă coincidenţă. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca şarlatanul să afle cine era May: un Analog rătăcit, fără identitate şi fără apărare.

— Nu e treaba ta, răspunse ea.

— Ba este, insistă Vorbădulce, pe tonul acela care-i stârnea cheful de a-l strânge de gât. Se pare că vom fi parteneri pentru şase săptămâni.

— Da. Un parteneriat în care nu ne adresăm unul altuia decât dacă este absolut necesar.

— Acum *este* necesar. Le prinse din urmă, iar vocea lui devenea tot mai răsunătoare şi mai enervantă. Scârţâitul zăpezii sub cizmele lui se auzea şi mai desluşit. Trebuie să am grijă de voi, mai ales dacă vom da peste Pelerinele Albe.

Ana se întoarse. Ultima lui frază îi stârnise în minte scântei care îi aprinseră furia.

— Să ai grijă de *noi?* repetă ea. Ia ascultă, înfumuratule! May şi cu mine am supravieţuit până acum singure, aşa că nu-i nevoie să ai *grijă* de noi. Avem o învoială, şi o să mă ţin de capul tău să-ţi faci treaba. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Ana vorbi cu înverşunare. Îşi dădu seama că scurtase distanţa dintre ea şi Vorbădulce, iar acum ajunsese la doi paşi de el. Tânărul se opri în loc. Chipul lui era neclintit, îngheţat precum pădurea din jur. Însă ochii lui căprui o priveau cu hotărârea şi viclenia unei vulpi.

— În regulă, spuse el încet. Îngăduie-mi să te mai întreb ceva: ai fost vreodată la Kirov?

Ana cugetă la tot ce aflase despre oraşul ăsta negustoresc, care prospera datorită apropierii sale de Triunghiul Kraziast şi datorită negustoriei cu râvnita piatră-neagră. Adevărul era că putea povesti o mulţime de lucruri despre Kirov… deşi nu văzuse niciodată oraşul cu ochii ei.

— Nu, recunoscu ea, pe un ton acru. Dar am citit despre el.

Chipul lui Vorbădulce se schimonosi într-un rânjet.

— Învingătorii scriu istoria, drăguţă! Te-ai întrebat vreodată de ce Analogii abia dacă sunt menţionaţi în manualele chiriliene?

Cuvintele o loviră ca o palmă peste faţă. Îşi reaminti covoarele groase din Palatul Salskov, trosnetul focului, mirosul de piele şi de cărţi vechi, care plutea în camera de

lucru a lui *papa.* Ea şi Luca îşi petreceau jumătate din zi ascultând cum le citea din cărţi de istorie, cu vocea lui profundă.

Înainte să cadă la pat, *papa* se ocupase personal de educaţia ei. Nu-i putuse iubi Analogul, dar o iubise pe ea, în felul său.

Era convinsă de asta.

— Dacă vrei să spui ceva, spune! se trezi vorbind, deşi nu-i ardea de ceartă.

— Kirov este un loc periculos. În mod normal, aş sfătui orice Analog să stea departe de oraşul ăsta, dar, fiindcă sunt *silit* să-mi îndeplinesc partea de învoială, o să-mi asum acest risc. Vorbădulce ridică din umeri, înaintând anevoie pe lângă ea, prin zăpadă. Cu atât mai mult cu cât eu nu sunt Analog.

Vorbea ca şi cum în imperiu ar fi existat un oraş în care Analogii nu erau în siguranţă. Ana ştia că în imperiul ei exista corupţie, dar, la urma urmei, doar Analogii nu erau răpiţi de pe străzi.

Acul busolei tremură şi începu să oscileze când Ana porni după Vorbădulce, spre nord-est, către Kirov.

După socotelile ei, mai aveau de mers o jumătate de zi. Pădurea părea mai puţin paşnică. Umbrele pinilor îi neliniştea. Abia când May îşi strecură mâna mică într-a ei, respiraţia Anei se mai domoli puţin.

Un mic bulgăre de noroi se desprinse de jos şi pluti către palma lui May. Cu o mişcare rapidă, copila îl azvârli spre Vorbădulce, lovindu-l drept în spate.

— Ştiu că-ţi place să te auzi vorbind, înfumuratule, spuse May, dar, dacă mai scoţi un cuvânt, o să primeşti un bulgăre drept în faţă. Se opri în loc, zâmbind bătăios, şi adăugă: Ba chiar ai arăta mai bine cu moaca murdară.

8

La prima vedere, Kirovul era o puzderie de acoperişuri înalte şi ascuţite, alb-argintii, ce se ridicau deasupra copacilor încărcaţi de zăpadă. După aproape o zi de mers, soarele coborâse spre apus, îmbrăcând oraşul într-o strălucire aurie. Când înaintea lor apărură cărămizile roşii ale căsuţelor, îi veniră în minte căsuţele din turtă-dulce, pe care le construia în copilărie, an de an, pentru a sărbători sosirea Zeităţii Iernii.

Când drumul noroios fu înlocuit treptat de străduţe pietruite cu gresie cenuşie şi zgomotele oraşului prinseră să se audă, Ana îşi trase şi mai mult gluga pe ochi. May păşea aproape de ea, cu ochii mari, întorcând capul în toate părţile. După ce fugiseră de la angajatorul lui May, trecuseră doar prin sate mici şi cabane părăsite. Aglomeraţia, vacarmul şi mirosurile marilor oraşe o neliniştea. Ana se strădui să-şi potolească tremurul.

Ochii ei zăboveau pe felurite lucruri: albastrul-argintiu al unei pelerine, roşul aprins al unei păpuşi *damaşka,* sclipirea unor cercei rotunzi, alb-aurii. Cu ochii minţii, revedea aceste lucruri în lumea ei din Palatul Salskov: Luca îmbrăcat în pelerina imperială *kechyana,* cu emblema tigrului alb; *papa,* îngenuncheat lângă pat, ţinând prima ei păpuşă *damaşka* în mâinile lui mari; mama ei şezând pe divan, lângă o fereastră înaltă. Cerceii ei răsfrângeau sclipirea soarelui atunci când îşi arunca părul negru peste umeri.

Îşi simţea gâtlejul sugrumat de lacrimi neaşteptate. Ana clipi şi-şi mută atenţia spre cel mai apropiat lucru: un atelier cu uşa deschisă.

Căldura înăbuşitoare ieşea din interior în valuri şi bubuiturile unui ciocan ce izbea metalul acopereau zgomotele începutului de seară.

Zări un băiat cu păr negru şi cu ochi obosiţi. Stătea îngenuncheat lângă un cuptor, cu spatele încovoiat. Faţa îi era murdară de funingine, dar Ana îi putea distinge trăsăturile care-i trădau originea: Insulele Aseatice. Ochii lui

întunecaţi străluceau deasupra unor obraji supţi, vlăguiri, doar piele şi os.

— Hai, băiete! strigă fierarul. Focul trebuie înteţit!

Băiatul îl fulgeră cu privirea. Încovoindu-şi spatele, îşi întoarse palmele către flăcări. Acestea se înviorară, dansând într-o explozie de auriu şi portocaliu, care apoi se preschimbă în roşu-sângeriu.

Cu un an în urmă, ar fi trecut fără să se oprească pe lângă o astfel de scenă, obişnuită în viaţa de zi cu zi a imperiului ei. Un alt Analog ce trudea, câştigându-şi traiul asemenea lui Iuri şi a celorlalţi Analogi de la palat. Îşi aminti cum se ducea Iuri în oraş, întorcându-se cu dulciuri pentru ea, strecurându-se în odăile fetei seara târziu, când Markov îşi începea schimbul la uşa ei. Iuri era mulţumit. Câştiga îndeajuns cât să-şi hrănească mama şi sora mai mică, rămase într-un sat din Sud.

Dar acum, în timp ce se uita la băiatul din Insulele Aseatice, aplecat peste foc, cu faţa murdară de funingine, brăzdată de sudoare, o cuprinse îndoiala.

Cu mai puţin de un an în urmă, văzuse aceeaşi tristeţe în ochii lui May, în obrajii ei supţi, în încovoierea umerilor slăbuţi care încercau să-şi găsească locul în tunica murdară, prea mare, ce-i fusese dată spre purtare. Disperarea tăcută din ochii băiatului aseatic îi aducea aminte de privirea fetiţei.

O presimţire rea o străbătu şi o făcu să-şi încetinească paşii. Străzile erau pline de oameni care râdeau şi sporovăiau, trecând nepăsători pe lângă atelierul fierarului. Oare cu un an în urmă nu fusese şi Ana la fel? Ar fi vrut să se apropie de băiat, să-i vorbească.

O mână i se strecură pe după talie, scoţând-o din lumea gândurilor. Oraşul se întoarse într-un vârtej de culori şi sunete, iar ea îşi dădu seama că Ramson Vorbădulce îi pronunţase numele. Nu apucă să se smulgă din strânsoarea lui, căci Ramson le trase pe amândouă în cea mai apropiată prăvălie.

Uşa se închise în spatele ei, un clopoţel scoase un clinchet undeva deasupra şi dinspre o vatră din încăpere

pluti spre ei miros de lemn.

Se aflau într-o prăvălie cu obiecte din ceramică pictată. Rafturile erau pline cu vase şi cu figurine înfăţişând tigri, iar în ferestre se roteau încet lebede, şoimi şi fenicşi, toate pictate cu modele învolburate de frunze, fulgi şi fructe. Ana se strecură între May şi Ramson, fixându-l cu privirea pe şarlatan.

— Ce te-a apucat?

El se apleacă spre fereastră, atent la mişcarea de afară.

Pe strada pietruită trecea un grup. Trei cai tropoteau pe caldarâm. Călăreţii purtau pelerine albe ca zăpada. Pe pieptul lor strălucea blazonul casei regale chiriliene – tigrul alb –, iar la cingători scânteiau spade din piatră-neagră.

— Pelerinele Albe, şopti Ramson la urechea ei.

Patrule Imperiale – cel mai înalt ordin al soldaţilor din Armata Imperială Chiriliană. Menţineau ordinea obştească, urmăreau şi potoleau orice conflict între cetăţeni şi Analogi. Dar, poate cel mai important, înarmaţi cu spade de piatră-neagră şi cu *deis'voşk,* erau instruiţi să lupte cu Analogii rebeli.

Ana îşi amintea oraşele pe care le vizitase în copilărie, înainte ca Analogul ei să se manifeste. Se simţise în siguranţă în prezenţa patrulelor cu pelerine umflate de vânt şi coifuri scânteietoare, care îi însoţeau trăsura. Pe atunci crezuse că Pelerinele Albe o păzeau de orice monstru care voia să-i facă rău.

De data asta, monstrul era chiar ea.

— Ramson, spuse ea încet, urmărind din ochi alaiul, mai devreme ai spus că va trebui să ne protejezi de Patrulele Imperiale. Ce înseamnă asta?

Nu voia să audă răspunsul. Dar ştia că n-avea încotro.

Ramson îi aruncă o privire şi, pentru o clipă, Ana crezu că avea s-o ia peste picior.

În schimb, el îşi răsuci încheietura; între degetele lui apăru o monedă de aramă.

— Doar banul contează, spuse el, rostogolind moneda între degete, făcând-o când să apară, când să dispară. Într-o lume coruptă, încotro se îndreaptă spada? Ramson ridică

moneda în lumină. Cine crezi că-i plăteşte mai mult? Imperiul sau afacerile bănoase, care se bizuie pe Patrule pentru a-i exploata pe Analogii în căutare de muncă?

Inima Anei o luă la galop. Se simţea în cădere liberă, ca şi cum pământul îi fugea de sub tălpi.

— Ai văzut toate astea cu ochii tăi? ceru ea să ştie.

Privirea lui Ramson era pironită pe moneda a cărei muchie licărea asemenea unui tăiş.

— Cum spuneam, sunt om de afaceri.

Fata deschise gura, dar nu mai avea nici cuvinte, nici putere să se certe.

— Imperiul ăsta se destramă, continuă Ramson. Împăratul şi împărăteasa au murit, Prinţesa s-a stins cu un an în urmă, iar vulturii stau şi aşteaptă să vadă cât va mai rezista Luca Mihailov. Aruncă în aer moneda, care sclipi în lumina focului, apoi dispăru din nou în palma lui. Fiecare pentru el. E vremea profitorilor şi a prădătorilor. Întotdeauna câştigi dacă alegi să fii de partea învingătorului.

Restul lumii părea îndepărtat şi tăcut. Ana îl văzu întorcându-se spre uşă. Pelerinele Albe dispăruseră. Mulţimea continua să mişune pe străzi, dar totul părea diferit.

— Fă-mi o favoare, spuse Ramson. Stai departe de Pelerinele Albe, mai ales dacă au un *yaeger* cu ei. Bănuiesc că nici tu, nici copila asta nu aveţi acte… şi sunt sigur că ştii ce consecinţe aţi îndura dacă aţi fi prinse.

Anei i se făcu pielea ca de găină, fără legătură cu rafala rece care pătrunse în magazin. Probabil că Ramson exagera. Nu era cu putinţă ca Ana să fie în primejdie, ziua-n amiaza mare, în imperiul ei. Dar dacă i-ar fi cerut tânărului amănunte, ar fi însemnat să intre în jocul lui, dând la iveală o lipsă în cunoaşterea ei, o slăbiciune.

Ana tăcu şi-l urmă afară.

— De aici, drumurile noastre se despart pentru un timp, spuse Ramson. Locul unde voi merge nu este prietenos cu Analogii. Din fericire, la capătul acestei străduţe se află Târgul de Iarnă. Îi făcu apoi cu ochiul lui May. Ţi-ar plăcea

nişte dulciuri, nu-i aşa, drăguţă?

May îşi dezgoli dinţii.

— Ana mi-a zis să nu accept niciodată dulciuri de la străini, spuse ea.

Ramson părea dezamăgit.

— Stai! exclamă Ana. Trebuie să ne spui unde te duci.

— Ah, iarăşi lipsa încrederii! Ramson arătă spre o alee laterală care ducea dincolo de aglomeraţie. *Turnul Ursului Cenuşiu.* Uite-acolo! Clădirea cu acoperiş din ţigle roşii. Am nevoie doar de o jumătate de oră. Ne vedem aici.

Ana îl petrecu din ochi. Dacă ar fi vrut s-o trădeze, ar fi lăsat-o pur şi simplu să moară pe malul râului din Taigaua Sivernaia. Nu-i convenea, dar deocamdată trebuia să-l lase să plece.

— Ana! May arăta cu degetul, vocea trădându-i încântarea. *Vintr'makt!*

Străzile din faţa lor se deschiseră şi, pentru o clipă, Ana crezu că avea în faţă un oraş de jucărie, precum cel care îi fusese dăruit în copilărie. Căsuţe în culori strălucitoare sclipeau în auriul după-amiezii târzii, corturi împodobite cu beteală se ridicau deasupra tarabelor, etalând bibelouri şi mâncăruri care ar fi stârnit entuziasmul oricărui copil.

May o luă pe Ana de mână şi o trase după ea, străbătând cu avânt mulţimea. La intrarea în Târgul de Iarnă flutura o flamură pe care trona emblema imperială: capul unui tigru alb. Iar dedesubt, mottoul Imperiului Chirilian: *Kommerţia, Deisa, Imperia.* Comerţ, Zei, Imperiu.

Târgul de Iarnă – *Vintr'makt,* în chiriliana veche – era o tradiţie respectată în toate oraşele chiriliene. Fiecare oraş îşi împodobea piaţa principală, *plaza,* toamna târziu, în aşteptarea *Firva'snej* – Prima Zăpadă, noaptea care marca începutul iernii şi trezirea zeităţii protectoare a urbei.

Vintr'maktul din Kirov rivaliza cu cel din Salskov prin abundenţa mâncării care-şi împrăştia mirosurile îmbietoare, prin opulenţa bijuteriilor strălucitoare şi a mătăsurilor întinse pe tarabe, prin complexitatea figurinelor sacre chiriliene, sculptate în aur alb. În ferestrele brutăriei se zăreau pâini cu peşte copt, iar tarabele de afară se făleau

cu supe reci de varză, plăcinte cu cartofi şi carne, precum şi cu frigărui de miel cu măsline.

În mijlocul aglomeraţiei, privirea Anei fu atrasă de o oală plină cu supă de sfeclă, ce fierbea la marginea unei tejghele de lemn. De pe suprafaţa ei stacojie se ridicau aburi fierbinţi, care umpleau aerul cu un miros pătrunzător.

Stomacul i se întoarse pe dos şi o imagine cunoscută îi fulgeră prin minte. Opt trupuri fără viaţă, împrăştiate pe caldarâm. Sânge întunecat şi roşu pe zăpadă.

Deimhov.

Monstru.

— Ana!

Reveni în prezent. Bălţile de sânge şi ţipetele dispărură. May o trăgea de mână. Ochii îi erau aţintiţi asupra tarabei din faţa lor, plină cu tarte cu mere şi miere, cu aluaturi, caramel prăjit şi o mulţime de alte bunătăţi.

Ana îşi numără cei câţiva firfirei rămaşi. Aveau de-ajuns pentru încă două nopţi de cazare şi masă, iar ea nu era dispusă să cheltuiască niciun bănuţ mai mult decât îşi propuseseră... şi totuşi! Îşi aminti de prima întâlnire cu May, de uluirea simţită când văzuse cât de costelivă era fata. May împărţise cu ea mâncarea sărăcăcioasă primită de la stăpânul ei. Mersese mai bine de un kilometru prin zăpadă, în fiecare zi, până la hambarul unde-o ascunsese pe Ana. Datorită lui May era acum în viaţă.

Fetiţa merita să primească tot ce-şi dorea pe lumea asta.

— Hai să cumpărăm ceva, spuse ea, trăgând-o pe May înainte, dar copila clătină din cap.

— *Priveşte!* şopti ea, cu ochii când la Ana, când la tarabă. Fata!

Anei îi trebui un moment să-şi dea seama că May se referea la vânzătoarea adolescentă. Purta o glugă zdrenţuită care adăpostea o faţă palidă şi un păr de culoarea nisipului.

— E ca *mine,* murmură May, iar cuvintele i se desprinseră de pe buze asemenea zăpezii topite prea repede. Rămăsese nemişcată, cu ochii ca un ocean de amintiri tăcute. E ca *noi!*

Ana o privi. Dintr-odată, se cutremură. Umerii încovoiaţi ai vânzătoarei, încovrigată ca şi cum ar fi vrut să dispară, sfiala ei, vecină cu teroarea... Şi ochii ei – fântâni de tristeţe, ca ai lui May în toiul iernii.

Doar că ochii lui May oglindeau întotdeauna speranţa.

May îşi trase mâna dintr-a ei şi se strecură prin mulţime. Ana grăbi pasul după ea. Copila vârî o mână în faldurile pelerinei de blană cenuşie, apoi scoase o monedă – una dintre cele pe care Ana îi spusese să le ţină pentru ea, ca să-şi cumpere de-ale gurii.

Cu blândeţe, May apucă mâinile vânzătoarei de dulciuri şi puse moneda în ele.

— Păstreaz-o, şopti May, ducând un deget mic la buze.

Se uită la Ana şi, pentru o clipă, ochii ei spuseră totul: fulgere de mânie şi valuri cumplite de suferinţă, agitându-se şi răvăşindu-i sufletul. Cu durere sfâşietoare, Ana îşi dădu seama că May îşi văzuse mama în acest Analog, că-şi căuta mama atunci când o privise pe vânzătoare.

Deodată, dulciurile i se păreau strălucitoare, false. Restul lumii pieri într-o ceaţă de zgomote şi culori stinse.

Lumea pe care-o văzuse în ultimii optsprezece ani se destrăma încet, dezvăluind adevărul. Oare de câte ori nu cumpărase lucruri de la cineva care poate că fusese silit să semneze un contract dezavantajos? Câtor Analogi exploataţi şi epuizaţi le făcuse Ana cu mâna, pe când călătorea alături tatăl ei, vizitând imperiul?

Legea chiriliană prevedea că angajarea cu contract era cinstită... dar nu lămurea niciodată care trebuiau să fie condiţiile acestei înţelegeri. Cum ar fi trebuit să fie trataţi slujbaşii? Care erau condiţiile de plată? Nicio lege nu impunea ca acele contracte să fie semnate de bunăvoie.

— Poftim! spuse încet vânzătoarea. Mâinile ei se plimbară peste rândurile de dulciuri de pe tarabă, apoi luă o prăjitură şi i-o întinse lui May. Este *ptichi'moloko.* Lapte de pasăre. Pentru tine!

Ana recunoscu teama din vocea fetei, privirea furişată în jur, pentru a se asigura că nimeni nu fusese martor la acest schimb.

May muşcă din prăjitură şi zâmbi, iar Ana se gândi că ar fi dat tot aurul din lume ca să-şi vadă prietena zâmbind încă o dată aşa.

— E bun, zise May, întinzând prăjitura către Ana, care surâse forţat.

— Preferata mea, când eram copil, spuse Ana. Gândul o purtă la Iuri, la ochii lui negri, pe vremea când băiatul le oferea ei şi lui Luca dulciuri aburinde, abia scoase din cuptor. Mănânc-o pe toată!

Faţa lui May strălucea.

— Îmi place stratul maro, spuse ea între două înghiţituri.

— E ciocolată! Vânzătoarea o privea pe May cu ochii luminaţi de un strop de zâmbet. Este făcută cu cacao din Regatul Nandji.

— Hei!

Un bărbat în blănuri scumpe îşi făcu loc prin mulţime, fixând-o cu privirea pe May. Faţa vânzătoarei se făcu mai albă decât făina.

— A plătit pentru prăjitură? se răţoi nobilul, năpustindu-se asupra copilei şi dând să-i smulgă prăjitura din mână.

Ceva se dezlănţui în Ana.

— N-o atinge! mârâi ea.

În ochii bărbatului fulgeră mânia. Se întoarse spre vânzătoare, care-l privea îngrozită.

— Diseară o să controlez registrele şi, dacă aflu că m-ai furat... Vocea lui coborî ameninţător. O să primeşti ce meriţi, vrăjitoareo!

— Ana! Vocea lui May tremura. O trăgea de mână pe Ana, ca s-o îndepărteze de tarabă. Trebuie să mergem. Nu mai avem nimic de făcut aici. Te rog!

Ana o urmă, şovăind. Îi părea rău că trebuia să lase în urmă pe cineva care avea nevoie de ajutor. Pe cineva diferit, proscris din pricina Analogului pe care-l adăpostea. Cineva ca ea.

Se auzi un ţipăt. Ana şi May întoarseră capul, înmărmurite. Şi, odată cu mulţimea, icniră când îl văzură pe nobil lovind-o pe vânzătoare, cu dosul palmei.

Lovitura răsună în piaţă precum pocnetul unui bici.

Vânzătoarea se împletici şi căzu peste taraba cu dulciuri frumos aranjate.

Furia fierbea în inima Anei. Ea era Prinţesa Chiriliei! Într-o vreme, ticăloşii de teapa acestui nobil se ploconiseră în faţa ei, iar ea ar fi putut porunci moartea lor cu un singur cuvânt.

Timpul acela trecuse, dar tot putea să îndrepte lucrurile.

— Vă rog, domnule! imploră fata-Analog.

Nobilul ridică din nou mâna.

Ana îşi încolăci Analogul în jurul lui. Învăţase doar cum să tragă şi să împingă, dar acum, cu toate puterile ei, ordonă ca sângele din trupul lui să încremenească.

Pentru câteva secunde, nobilul rămase înlemnit, cu braţul ridicat. Expresia de pe chipul său trecu de la furie la panică. Începu să tuşească şi dădu ochii peste cap.

Ana băgă de seamă că May o trăgea de pelerină. Auzi exclamaţiile mulţimii atunci când, în cele din urmă, eliberă sângele nobilului. Omul se prăbuşi ca un sac de cartofi. Din gură îi ieşeau nişte sunete groaznice.

— Ana! ţipă May. Trebuie să plecăm înainte să…

Cineva scoase un urlet. Întregul *Vintr'makt* fu cuprins de panică, iar Ana îşi dădu seama că mersese prea departe.

— May, şopti ea.

Mâna copilei o luă pe a ei. Se îndepărtară împreună de nobilul prăbuşit şi de vânzătoarea de dulciuri.

Dar murmurul gloatei se potoli dintr-odată, iar Ana se înfioră. Îi luă o clipă să-şi dea seama că în piaţă se lăsase o tăcere de moarte. Vânzătorii şi orăşenii priveau cu uimire şi teamă.

Fata se întoarse încet şi dădu cu ochii de un grup de soldaţi din Patrulele Imperiale Chiriliene.

9

Înăuntrul crâşmei dărăpănate era întuneric. Doar câteva pâlpâiri de lumină răzbeau dinspre mucurile de lumânări aflate pe mese. Un indicator din lemn anunţa cu litere grosolane: *Turnul Ursului Cenuşiu.* Ramson se opri în uşă, trecându-şi mâna peste pumnalul furat, apoi păşi pe podeaua scârţâitoare. Venise să recupereze o datorie.

Îi luă câteva clipe să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă. Văzu că la mese stăteau muşterii aplecaţi deasupra băuturilor, vorbind pe un ton scăzut. Dincolo de şoaptele oamenilor şi peste clinchetul paharelor plutea o ameninţare tăcută.

Câţiva muşterii întoarseră capetele ca să-l privească pe Ramson. Era mulţumit de hainele pe care le şterpelise dintr-o prăvălie din apropiere. O tunică simplă, o vestă neagră, pantaloni bufanţi, cenuşii, cizme de călărie şi o frumoasă pelerină chiriliană, din blană. Arăta ca un client obişnuit cu astfel de locuri: elegant, îngrijit şi cu nimic diferit de ceilalţi.

Ramson scrută taverna. Pe peretele opus zări afişe care făceau reclamă unor servicii de închiriat Analogi. Lângă scara îngustă, de lângă tejghea, observă un anunţ atârnat de un cârlig – *Doar cu rezervare* – şi o sticluţă verzuie, plină cu *deis'voşk,* ascunsă printre şirurile de sticle de pe raftul din spate. Nu era o crâşmă oarecare. Aici se făcea negoţ cu Analogi.

Ramson se îndreptă ţanţoş spre tejghea şi se aşeză pe un scaun, ascunzându-şi capul după un samovar care părea foarte scump. Crâşmarul se apropie agale. Era vânjos ca un urs şi avea o barbă mare, căruntă. Deşi purta un şorţ mânjit cu grăsime şi pătat cu tot felul de băuturi, nu puteai trece cu vederea sclipirea inelului său de aur, când ştergea câte un pahar.

— Salutări respectuoase, nobile domn! Aş vrea să-mi exprim încântarea că-mi eşti muşteriu în umila mea crâşmă! Mă numesc Igor. Sunt la dispoziţia dumitale!

— Salutări şi ţie, bunule domn! răspunse tânărul. Pot să spun că plăcerea este… *toată a mea*

Ramson îşi ridică fruntea.

Igor aproape că scăpă paharul pe care-l ştergea.

— Drace! Omule! murmură el, adăugând o înjurătură chiriliană grosolană.

— *Dracilor!* îl corectă Ramson, trosnindu-şi degetele. Adu-mi un coniac. Dar nu din ăla de două parale!

Igor se aplecă încet, cercetându-i faţa.

— Deci chiar tu eşti! Mă întrebam când o să te întorci.

— Te întrebai *dacă* o să mă întorc.

Igor chicoti înfundat.

— Nu neg. Veştile circulă prin tot imperiul ăsta afurisit. Ai intrat în mari belele, Vorbădulce.

Se întoarse şi întinse mâna spre rafturile din spatele lui. Auzi un clinchet ascuţit şi gâlgâitul băuturii.

Privirea lui Ramson rămase aţintită pe spatele vânjos al cârciumarului.

— Fac curăţenie, Igor. Cei care m-au trădat vor plăti. Scoase pumnalul. Dar să începem cu începutul. Mă aflu aici ca să iau ce mi se cuvine.

Igor se întoarse, cu un pocal şi o sticlă de coniac bregonian în mâini. Ochii lui tulburi îl priviră cu îngrijorare.

— Uite care-i treaba, Vorbădulce. Afacerile merg prost, Împăratul Mihailov e bolnav, iar economia imperiului e pe butuci. Îşi trecu o mână peste fruntea pleşuvă şi făcu semn din cap spre panoul din spate. Hârtiile erau prinse haotic, unele peste altele. O parte dintre ele erau desene grosolane. Vânzările sunt mici.

Ramson se arătă îndeajuns de interesat cât să arunce o privire spre panou. *Analogi de închiriat* – asta declara anunţul, dar, de fapt, se ştia că era vorba de Analogi străini, ale căror contracte erau de vânzare.

— Nu vreau banii tăi. Vreau informaţii.

— Aha! Umerii lui Igor se lăsară în jos, într-un gest de uşurare. Puse un pocal în faţa lui Ramson. Ştii, faptele mele valorează mai mult decât monedele mele de aur. Făcu o pauză, iar ochii îi alunecară spre scara întunecată din

spatele tejghelei. Poate că ar fi mai bine să vorbim între patru ochi, în Camera Ferită.

Ramson se ridică, înhăţându-şi pocalul.

Igor şovăia.

— Vin şi eu numaidecât. Trebuie să fac câteva note de plată, să-mi iau şi eu ceva de băut, apoi sunt al tău. Vin cât ai clipi.

— Nu te grăbi, îi zise Ramson. O să fiu acolo.

Camera Ferită se afla la capătul unei scări înguste, tăiate în zidul de piatră al cârciumii. Ramson urcă şi deschise o uşă de lemn, care dădea într-o încăpere luminată de lumânări, bine mobilată, cu canapele îmbrăcate în catifea şi cu o masă scumpă, din lemn de stejar. Nu-i scăpară flacoanele cu *deis'voşk* aliniate pe rafturile din spate, scânteind în lumina pâlpâitoare.

Ramson ridică pocalul la nas şi adulmecă băutura cu nesaţ. Igor nu-l păcălise. Era coniac bregonian adevărat: amărui-înţepător şi cu o dulceaţă discretă, cu un strop de aromă de trandafiri şi coajă de portocală.

Pe scări se auzi un tropăit şi Igor păşi înăuntru. Aducea două pocale. Avu grijă să închidă uşa în spatele lui.

Ramson aşteptă să audă bine cunoscutul clinchet al cheii. Nicio discuţie nu avea loc în Camera Ferită fără ca uşa să fie încuiată.

Dar, cum nu auzi nimic, deveni bănuitor.

Cu un oftat, Igor puse pe masă al doilea rând de băuturi şi se aruncă pe o canapea. Lumina focului juca pe chipul lui.

— Observ că gardienii nu ţi-au stricat starea de spirit, comentă Igor. Arăţi ca un căprior zburdalnic; doar niţeluş cam palid. Ce-ai făcut în ultimele patru luni?

— Trei luni şi douăzeci şi una de zile. Le-am numărat. Ramson îşi sprijini spatele de speteaza canapelei şi se întinse ca o pisică la soare, privindu-l pe Igor pe sub gene. În temniţă nu ni se servesc băuturi de-astea.

— Mda, spuse Igor, ridicând paharul. Te cred. Costă ceva bani.

— Umblă vorba că-mi datorezi mai mult decât „ceva bani”. Ramson se apleca spre cârciumar. Uitase de coniac.

În schimb, savura panica lui Igor. Ştiu că tu m-ai turnat. Hai, n-o face pe neştiutorul! Ai curaj să recunoşti?

Ramson juca la cacealma, dar era singura bănuială care avea noimă. Se adăpostise în cârciuma lui Igor în noaptea în care o ceată a Pelerinelor Albe dăduse buzna înăuntru şi-l arestase, acuzându-l de trădarea Coroanei. Îşi petrecuse lunile de închisoare cugetând la toţi cunoscuţii lui, până când în mintea lui răsărise o teorie: Igor îl turnase, dar făcuse treaba murdară a altuia. Un apropiat al lui Kerlan, cineva care avusese informaţii legate de misiunea lui Ramson.

Igor aruncă agitat o privire către uşă, ştergându-şi sudoarea de pe faţă şi mânjindu-se şi mai mult cu unsoarea care-i acoperea fruntea.

— Ramson, prietene, trebuie să ştii că…

— *Nu* mă lua cu „Ramson, prietene”. Tânărul izbi cu pumnul în masă. În sfârşit, dădea glas mâniei pe care-o adunase în temniţă. Dacă vrei să trăieşti, spune-mi de ce m-ai trădat şi cine te-a pus s-o faci.

— Lu… lucra pentru Curtea Imperială. Igor începu să gâfâie. T… trebuie să înţelegi, R… Ramson…

— Înţeleg foarte bine: m-ai trădat.

— Fuseseşi trimis să-l ucizi pe împărat! exclamă Igor. Drace! Omule, misiunea ta era sortită să dea greş de la bun început!

Ramson ezita. Aceasta fusese întrebarea pe care o răsucise zadarnic pe toate părţile, în temniţa Cascada Fantomelor: de ce voia cel mai mare lord al crimei din imperiu să-l ucidă pe împăratul Luca Mihailov?

Îşi aminti furtuna din noaptea aceea, ploaia care biciuia cu furie ferestrele. Zâmbetul slab şi strâmb al lui Kerlan, cadenţa firească a cuvintelor sale, de parcă nu îi cerea decât să culeagă sfeclă pentru supa de la prânz.

Atunci, Ramson ştiuse că era testul suprem. Dacă îl trecea, Kerlan avea să-l numească succesor al Ordinului, consolidându-i puterea pentru totdeauna. Tot ce-şi dorise vreodată depindea de acea misiune.

Dar Ramson uitase că, atunci când vrei să câştigi tot, e

posibil să pierzi tot.

Iar el pierduse.

Poate că faptul de a fi luat prizonier de către Curtea Imperială fusese o soartă mai blândă decât să moară de mâna lui Kerlan.

— Eram Adjunctul lui! Ramson scrâşni din dinţi. Kerlan avea încredere în mine. Dar unii au trădat. Am de gând să le iau urma şi să-i distrug. Şi-o să încep cu *tine!*

— Ramson, te rog…

— Ţine-ţi clanţa! Nu suport laşii. Ramson întinse mâinile peste masa de stejar. Când vorbi din nou, vocea lui era ameninţătoare. Încă mai respiri doar pentru că vreau ceva de la tine. *Am nevoie de un nume, Igor.*

— Piotr Teţiev! Vorbele ţâşniră imediat. El a venit să pună întrebări despre tine şi mi-a dat bani ca să te torn, dacă apari în taverna mea. Şi n-a trecut o săptămână, că te-ai şi arătat.

Igor îşi dăduse drumul la gură. Îl fixa pe Ramson cu o privire imploratoare.

— Asta e tot ce ştiu. Jur, omule! Mi-a dat o mulţime de bani.

— Piotr Teţiev! Ramson rostogoli numele pe limbă. Nu îi suna cunoscut. Cine-i şi unde-l pot găsi?

— E angajatul lui Kerlan, îi prepară *deis'voşk.* A apărut de nicăieri. Are un trecut mai murdar decât tălpile cizmelor mele.

— Hm…

Ramson se lăsă pe spate. Sorbi din pocalul lui şi plescăi din buze. Igor îi urmărea fiece mişcare cu ochii lui apoşi. Faptul că Ramson revenise la băutura lui păru să-l liniştească. Expresia lui deveni slugarnică.

— În cazul ăsta, va trebui să fac o călătorie la Novo Minsk!

— La Novo Minsk? se miră Igor. Dar acela e teritoriul lui Kerlan! Falsa preocupare a lui Igor era sporită de uşurare. Crezi… crezi că te va ierta pentru că ai încălcat învoiala?

Ramson sorbi din coniac şi mustăci. Abia acum începea adevăratul spectacol.

— Ei, o să mă roage să mă întorc. N-am ieşit din temniţă cu mâna goală. Am încălcat învoiala, dar am ceva mai bun pentru el. Făcu o pauză teatrală. Un posibil nou aliat.

Buzele lui Igor se deschiseră încet, iar Ramson mai că-l putea vedea scormonind prin zecile de întrebări care-i veniseră în minte. În cele din urmă, lăcomia şi curiozitatea învinseră, însufleţindu-i faţa ridată.

— Cine?

— Cel mai puternic Analog din imperiu.

Igor îşi roti privirea prin încăpere, ca şi cum se aştepta să se ivească un Analog din spatele vreunui dulap.

— Unde...?

— E la colţ, mă aşteaptă. Un Analog de Carne. Cu un simplu bobârnac, a pus la pământ cinci bărbaţi bine antrenaţi.

Îşi stăpâni rânjetul. Igor rămase cu gura căscată.

— Analogul ăla ar valora o avere, şopti cârciumarul. Drace! Nu-i de mirare că Lordul Kerlan încă n-a angajat pe nimeni în locul tău. Cu greu ar putea găsi pe cineva ca tine.

Ramson puse la păstrare informaţia aceasta.

— Bani! Doar la asta te gândeşti! spuse el, ridicând pocalul cu coniac. Cât crezi că poţi primi pentru o sticlă cu băutura asta? Zece frunzuliţe-de-aur? Dar ia gândeşte-te: dacă-i duc lui Kerlan o podgorie, câte sticle de coniac ar putea obţine? Câte sute de mii de frunzuliţe-de-aur ar câştiga în fiecare an? Ramson dădu băutura pe gât şi lăsă mulţumit pocalul pe masă. Ţinteşte mai sus, *Igor, prietene!*

De fapt, asta fusese teoria pe care i-o prezentase lui Kerlan atunci când Lordul îi oferise o cotă-parte din afacerile cu trafic de Analogi ale Ordinului. Ramson refuzase. Îi spusese acestuia că priceperea sa era mai de folos în altă parte – la administrarea portului, în comerţul cu arme, la cazinouri; în general, oriunde altundeva.

Dar adevărul era că Ramson nu putea suporta traficul cu Analogi. Trecuse pe străzi, pe lângă copii Analogi ţinuţi în sclavie, cu gurile ferecate de groază şi cu ochi mari, rugători. Văzuse în ei stafia unui prieten din copilărie, căruia îi promisese că nu-l va trăda niciodată.

Probabil de asta fusese ales Ramson pentru imposibila misiune de a-l ucide pe împăratul Chiriliei. Poate că Lordul Kerlan simţise îndoiala care crescuse în pieptul tânărului, de-a lungul anilor, şi dorise ca Ramson să-i demonstreze că-i era loial până la capăt.

Iar Ramson dăduse greş.

Îşi alungă din minte gândurile acestea. Păstra pe buze un zâmbet în vreme ce-l privea calm pe Igor. Fără ştirea cârciumarului, Ramson tocmai se folosise de el. Igor avea să vândă informaţia tuturor neguţătorilor care frecventau cârciuma, aşa încât ştirile despre întoarcerea lui Ramson – împreună cu Analogul de Carne – aveau să se împrăştie ca focul. Odată ce ajungea în Novo Minsk, Lordul Alaric Kerlan urma să-l întâmpine cu braţele deschise. Va avea loc o mare învoială: doi iepuri dintr-o lovitură. Ramson plănuia să afle numele trădătorului *şi* să i-o prezinte pe vrăjitoare lui Kerlan. Fără îndoială că va fi iarăşi numit Adjunct al Ordinului şi căpitan al Portului Apele de Aur.

Nu trebuia decât să găsească ocazia potrivită pentru a se arăta: una în care să-l ia pe Piotr Teţiev prin surprindere. Nu putea să dea buzna, valsând, pe domeniul lui Kerlan…

Să valseze! În minte îi răsări o idee.

— Igor, ce zi e astăzi?

Igor clipi.

— Douăzeci a celei de-a treia luni de toamnă.

Peste zece zile începea iarna.

În fiecare an, în prima zi de iarnă, întregul Imperiu Chirilian sărbătorea Prima Zăpadă. Iar în Novo Minsk nu exista o petrecere mai fastuoasă decât cea organizată pe domeniul lui Kerlan, de Alaric însuşi. Cu siguranţă că-i invitase pe toţi nobilii din oraş – cei cu putere, cu bani şi cu legături în lumea criminalilor.

Ar fi o întoarcere de neuitat. Să ştie toţi vrăjmaşii lui că Ramson Vorbădulce revenise şi că urma să dea de pământ cu oricine i se punea în cale.

Zâmbetul lui Ramson reveni, mai tăios decât lama unui pumnal.

— Igor, am nevoie de doi cai.

— Bineînţeles, bineînţeles. Igor părea foarte uşurat. Am două iepe. Ţi le împrumut.

— Bine. Ramson dădu să se ridice, însă îşi aminti ceva. Încă un lucru.

Aruncă pe masa de stejar o bucată de hârtie. Îşi puse pocalul pe un colţ şi netezi cu palma pliurile hârtiei, dezvăluind schiţa alchimistului pleşuv, cu nas subţire şi cu ochi mari, cenuşii.

— Îţi pare cunoscut individul ăsta?

Igor îngheţă.

— Glumeşti?

— Ar fi o glumă proastă. Deci cine e?

Igor împunse hârtia cu un deget, privindu-l pe Ramson cu o figură uluită.

— Păi, ăsta-i Piotr Teţiev!

10

Ramson se holbă la Igor câteva secunde, încercând să-şi dea seama dacă era minţit. Dar faţa omului oglindea neîncrederea lui Ramson.

Igor era în stare de multe fapte rele, dar nu se pricepea să mintă. Era pur şi simplu prea laş. Dacă puneai îndeajuns de multă presiune acolo unde trebuia, ceda repede.

— Arată exact ca Teţiev, bâigui Igor. Nu voi uita niciodată noaptea când s-a arătat la uşa mea. Era ud leoarcă de la ploaie. Tare ciudat individ! A zis că lucrează la palat, mi-a şi arătat nişte documente. M-a întrebat de tine, dacă ştiu unde te-ar putea găsi. Făcu o pauză, părând să-şi dea seama că se băga din nou în bucluc de unul singur, drept pentru care schimbă repede subiectul: E un desen reuşit.

În mintea lui Ramson, întrebările răsăreau precum stelele, dar se concentră asupra unui singur gând: el şi Analogul de Carne aveau acelaşi duşman.

Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu.

Ziua asta era din ce în ce mai bună. Toate planurile lui – despre trădător, despre alchimist şi despre predarea vrăjitoarei în mâna Kerlan – duceau spre Novo Minsk. Să doboare doi iepuri dintr-o lovitură era excelent, dar *trei* iepuri dintr-o lovitură era un târg care aduse un zâmbet sincer pe buzele lui Ramson Vorbădulce.

— Igor, prietene, azi nu mi-ai dat decât veşti bune.

Igor răsuflă cu uşurare vădită, iar umerii tensionaţi i se relaxară.

— Mulţumesc zeilor, Vorbădulce! Credeam că mă vei ucide fiindcă mi-am dat drumul la gură...

— Consideră că ţi-ai plătit datoria. Ramson se ridică şi se întinse. Ai noroc că azi mă simt generos.

Igor chicoti. Privi din nou spre uşă.

— Hai să toastăm! spuse cârciumarul, ridicându-se şi întinzându-i lui Ramson unul dintre cele două pocale pe care le adusese. Pentru plata datoriilor şi învoieli corecte!

— Câtă generozitate, Igor! Îndeobşte, abia dacă pot să

capăt de la tine un pahar cu bere ieftină. Ramson ridică pocalul de alamă şlefuită. Pentru cuvinte sincere şi oameni sinceri!

Duse pocalul la buze şi inspiră aroma de vin chirilian.

Igor golise jumătate din pocalul lui dintr-o singură sorbitură. Ochii îi fulgerară către Ramson pe deasupra pocalului.

Ramson expiră prelung. Încet, numărându-şi bătăile inimii, puse pocalul pe masă. Încă zâmbea.

— Sunt onorat că ai ales să toastăm cu vin de Mirkov, bătrâne prieten! Făcu o pauză, înclinând capul. Şi cred că ar fi avut un gust mai bun fără otrava pe care ai amestecat-o în el.

Zdrang!

Pocalul lui Igor se rostogoli pe jos, iar vinul se vărsă pe podeaua lustruită. Crâşmarul se aruncă în spatele canapelei, cu figura schimonosită şi cu buzele strânse. Ramson se retrase în celălalt capăt al încăperii. Încă mai ţinea pocalul într-o mână. Cu cealaltă scoase pumnalul la iveală.

— Am uitat cât de priceput eşti la băuturi, mârâi crâşmarul.

— Iar eu am uitat cât de bine te pricepi s-o faci pe prostul. Mai că m-ai păcălit. Pe cine aştepţi, Igor?

— Chiar dacă mă omori, n-o să poţi ieşi de aici. Ochii crâşmarului erau lipiţi de pumnalul lui Ramson. Kerlan a pus o recompensă pe capul tău, de cum a auzit că ai evadat. Mi-am trimis servitorul să cheme câţiva mercenari încă din secunda în care ai intrat în cârciumă. Pur şi simplu te-am ţinut de vorbă, cât ajung ei aici.

Fireşte că vestea evadării sale ajunsese şi la urechile lui Kerlan. Ramson n-ar fi fost surprins să afle că Lordul îi mituia pe câţiva dintre gardienii temniţei Cascada Fantomelor.

Ramson îşi înclină capul. Furia creştea în el, dar îi puse frâu şi, în schimb, o prefăcu în armă. Aşa cum îl învăţase Kerlan.

— Aş putea să te omor doar ca să mă distrez. Să văd

cum te zbaţi când îţi scot maţele, ca unui porc care guiţă.

Sângele se scurse din obrajii lui Igor. Fără veste, slobozi unui zbieret:

— Fuge!

Ramson întinse mâna spre zăvor, dar era prea târziu. Uşa Camerei Ferite se deschise brusc şi înăuntru dădură buzna doi mercenari, care se repeziră la el cu spadele scoase.

Ramson aruncă pocalul din alamă spre unul dintre ei. Îl lovi în tâmplă. Bărbatul strigă şi se împletici, oferindu-i lui Ramson răgazul de care avea nevoie.

Tânărul făcu un salt şi atacă. Pumnalul lui străpunse pieptul mercenarului, cu un scrâşnet oribil, sfârtecându-i carnea. Din aceeaşi mişcare, Ramson smulse spada din strânsoarea slăbită a bărbatului şi se răsuci ca să pareze atacul celui de-al doilea mercenar.

Metalul scrâşni când spadele se ciocniră. Ramson icni, ferindu-se din calea unui al treilea mercenar apărut în uşă. Se întoarse apoi pentru a-l înfrunta direct, cu spada în mână, cântărind din ochi muşchii nou-venitului, îmbrăcămintea şi armele sale.

Dar, oricât se pricepea să lupte, tot nu era pregătit pentru ce urmă. În ceafă îi explodă o durere insuportabilă, care-i fulgeră prin nervi, până în vârful degetelor. Văzu stele verzi şi se prăbuşi la podea.

— E al vostru, băieţi! spuse Igor, lăsând deoparte pocalul de alamă. O să vă coste în plus ajutorul pe care vi l-am dat acum, la sfârşit. Puneţi o vorbă bună pentru mine, pe lângă Lordul Kerlan.

Ramson încerca să-şi revină, dar întunericul îl învăluia tot mai mult. Abia dacă simţi arsura frânghiilor petrecute peste încheieturi. Înainte ca bezna să-l înghită de tot, Ramson înţelese că Igor îl întrecuse în uneltiri şi că, atunci când un târg pare prea bun ca să fie adevărat, cel mai probabil aşa este.

11

Copil fiind, Ana obişnuia să stea lângă *papa,* pe străzile acoperite cu zăpadă ale Salskovului, privind cu admiraţie Patrulele Imperiale Chiriliene. Era încântată de armurile lor cu inserţii de piatră-neagră, ce scânteiau în soare, şi de pelerinele atât de albe, care fluturau pe fundalul cerului albastru, strălucitor. Chiar şi caii lor meritau priviţi şi admiraţi: *valkryfi* înalţi, din Nord, cu ochi albaştri. Erau crescuţi pentru viteza şi rezistenţa lor şi apreciaţi pentru rara abilitate de a urca munţii înzăpeziţi folosindu-şi copitele despicate. Ana învăţase arta călăriei în spinarea acestor animale şi visa la ziua când va avea o armată de *valkryfi* şi de călăreţi sub comanda ei.

Patrulele Imperiale – eroice, maiestuoase şi impunătoare.

Acum le privea cu atenţie, dintre dărâmăturile tarabei cu dulciuri. Siluetele lor întunecate planau ameninţător asupra ei. Duse erau privirile nobile şi binevoitoarele cuvinte. *Kapitanul,* cu emblema tigrului alb strălucindu-i pe piept, rânjea. Doi soldaţi din ceata lui flancau o căruţă mare, de închisoare, întărită cu piatră-neagră, aflată cu câţiva paşi mai în spate.

Un al treilea bărbat îl urma pe *Kapitan* ca o umbră. Spre deosebire de pelerinele soldaţilor, tunica şi pelerina sa erau negre, tivite cu auriu. Părul lui era alburiu, precum grâul lăsat prea mult în soare, iar ochii lui aveau culoarea sloiurilor din Marea Tăcută a Nordului. În expresia omului era o asprime care-o făcu pe Ana să strângă şi mai tare mâna lui May.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă *kapitanul.* Ochii lui reci se plimbară peste Ana şi May, zăboviră pe vânzătoarea de dulciuri şi se fixară asupra nobilului. Domnule?

Ana făcu încet un pas înapoi, apoi altul, ţinând strâns mâna lui May. Dacă putea să se retragă, ar fi reuşit să se piardă în mulţimea de gură-cască. La dreapta ei se găsea, la numai câţiva paşi, o tarabă cu robe *kechyan,* în spatele căreia s-ar fi ascuns. Pelerinele Albe n-ar mai fi dibuit-o

niciodată, dacă nu aveau un *yaeger* – ceva extrem de rar.

— A... Analog, se bâlbâi nobilul, care se ridicase în picioare, scuturându-şi blana scumpă. Vrăjitoare mizerabile!

Trei, patru paşi. Taraba cu robe era aproape...

— Unde pleci?

Anei îi îngheţă sângele în vine. Ochii *kapitanului,* la fel de reci ca şi vocea sa, o ţintuiau.

— Rămâi pe loc! continuă el. Vom face un control de rutină.

Lângă ea, May tremura, respirând repede şi sacadat.

Încet, fără să se grăbească, omul întinse o mână înmănuşată spre vânzătoarea de dulciuri.

— Documentele de angajare şi de identitate!

— Ana! May începu să gâfâie. Trebuie să fugim... Sunt oameni răi...

O sudoare îngheţată prinse să se prelingă pe ceafa Anei, în vreme ce se uita la vânzătoarea care scotocea în buzunarele tunicii, după acte. Reuşi să le scoată.

— Un Analog de Cereale, comentă plictisit *kapitanul.*

Citi iute pergamentele, după care le aruncă pe jos.

— Ana! se rugă May, făcându-se mică şi holbând ochii, cu fata albă ca varul. Noi nu avem acte...

Când *kapitanul* îşi mută privirea lipsită de viaţă asupra ei şi a lui May, Ana îşi simţi stomacul în gât. Nu se putea mişca din loc. Teama îi alungase orice strop de raţiune.

Mănuşa neagră a *kapitanului* se întinse spre ele.

— Documentele voastre de angajare şi de identitate!

Nu! strigă o voce din mintea Anei. *Nu, nu, nu, nu, nu!*

Inspiră adânc, pentru a-şi potoli bătăile inimii. Erau Patrulele Imperiale – apărători ai legii, străjeri ai imperiului. Nu voiau să-i facă niciun rău.

Şi totuşi... Ana nu îşi amintea ca Patrulele să fi controlat vreodată documentele de identitate şi contractele de angajare.

Trăgând din nou aer în piept, Ana se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi răspunse:

— Nu avem acte.

Ochii *kapitanului* se îngustară şi se îndreptară spre căruţa temniţei. Abia acum îşi dădu seama Ana că era privită. Se înfioră.

Unul dintre soldaţi o fixa de lângă căruţa din piatră-neagră. Înveşmântat în pelerină albă, aidoma căpitanului, rămăsese în umbră şi o privea pătrunzător. Ana se simţi străbătută de un fior ciudat: era ca şi cum cineva o trăgea de nişte lanţuri invizibile.

Un yaeger! strigară toate simţurile fetei. *Este un* yaeger!

În chiriliana veche, acest cuvânt însemna „vânător"; un Analog care avea puterea de a simţi şi controla alţi Analogi. *Kapitan* Markov îi spusese că erau cei mai puternici şi mai rari Analogi, adesea recrutaţi de Patrulele Imperiale ca să păstreze pacea între Analogi şi non-Analogi.

Privirea *yaeger*-ului săgetă aerul spre *kapitan* şi spre omul îmbrăcat în negru, care dădu scurt din cap.

Kapitanul se întoarse din nou spre Ana.

— Este ilegal să nu ai acte de identitate – mai ales dacă eşti Analog. Va trebui să vii cu noi, pentru interogatoriu. Asociatul nostru o să-ţi explice.

Dădu din cap către bărbatul cu pelerină neagră.

— Nu. Şoapta se desprinse de pe buzele lui May. Nu-l asculta, Ana! E un om rău. Un samsar.

Un samsar. Ana îl privi. Mintea ei era un iureş de gânduri. Misiunea Pelerinelor Albe era să-i găsească pe samsari şi să-i oprească.

Şi atunci, cum sfârşiseră doi oameni aflaţi de o parte şi de alta a legii să lucreze împreună?

Cine crezi că-i plăteşte mai mult? Imperiul sau afacerile bănoase, care se bizuie pe Patrule pentru a-i exploata pe Analogii în căutare de muncă? o întrebase Ramson.

Şi, dintr-odată, lumea asta coruptă îi apăru limpede: imaginea pe care o tot căutase în întuneric strălucea orbitor.

Ana păşi împleticit în spate.

Era greşit. Totul era greşit. Oamenii răi erau traficanţi de Analogi, samsari pe care *mamika* Morganya îi descrisese drept ticăloşi corupţi, parcă desprinşi din cărţile de poveşti.

În niciun caz drept soldaţii imperiali care-i slujeau pe tatăl şi pe fratele Anei şi care se puneau zălog pentru apărarea imperiului.

Ce soi de imperiu cârmuise tatăl ei?

— Noi nu suntem…

Vocea îi tremura. Nu avea putere să nege.

Vânzătoarea se retrăsese lângă angajatorul ei, care se potolise, şi îşi plecă ochii. Îşi ascunsese faţa sub glugă. Ţinea cu mâini tremurătoare contractul ei de muncă.

Ana ar fi vrut să ţipe: *Eu sunt Anastasia Katerina Mihailova! Sunt Prinţesa moştenitoare a Chiriliei!*

Acum, când stătea în umbra Patrulelor Imperiale, cu mâinile goale şi purtând doar o pelerină jerpelită, Ana avu o revelaţie: atunci când vrei să spui adevărul, cel mai dificil lucru e că acesta nu are nicio valoare dacă nu poate fi dovedit.

Brusc, realiză că între ea şi Analogul de Cereale nu exista nicio diferenţă.

Ca prin ceaţă, îl auzi pe *kapitan* împărţind ordine.

— Pregătiţi-vă să-i luaţi *cu forţa,* dacă nu se supun!

Yaeger-ul păşi în faţă.

May ţipă.

Iar Ana intră în acţiune.

O luă pe May în braţe şi ţâşni prin mulţime. Simţea Pelerinele Albe în spatele ei. Controlul exercitat de *yaeger* asupra Analogului său creştea şi descreştea precum mareea. Sub apăsarea lui, conştientizarea sângelui din jurul ei prinse să pâlpâie, tulburându-i echilibrul. *Yaeger*-ul se apropia repede. Iar May era grea.

Într-o secundă, se hotărî. O lăsă pe May pe caldarâm şi o împinse cu putere. May se împletici.

— Fugi! îi porunci Ana. Vin şi eu după tine.

— Nu! ţipă May. Ana…

În clipa aceea, *yaeger*-ul pierdu controlul asupra fetei. Analogul ei se încordă, iar ea se folosi de prilej pentru a se agăţa de sângele lui May. *Te iubesc,* ar fi vrut să spună, dar reuşi să şoptească doar atât:

— Îmi pare rău.

Înhăţă sângele din trupuşorul lui May şi azvârli copila cât de departe putu.

Apoi se întoarse să înfrunte *yaeger*-ul. Tremura, agăţându-se cu disperare de Analogul ei, apăsat de puterea vânătorului. Mulţimea din jur se risipise, panicată, în vreme ce *yaeger*-ul se apropia de ea. Paşii acestuia răsunau pe pietriş ca bătăile tobei la o execuţie.

Era cuprinsă de spaimă.

Ar fi vrut să-l implore: *Opreşte-te! Sunt Prinţesa ta! Sunt Prinţesa Chiriliei.*

Dar, ca să fie prinţesă, trebuia să aibă o coroană pe cap şi zidurile unui palat în jur, ca s-o ferească de soarta asta.

Soarta de a se fi născut Analog.

Yaeger-ul ajunse la câţiva paşi de ea. Îi distingea trăsăturile ascuţite şi conturul muşchilor antrenaţi să aducă moartea. Analogul lui se insinua asemenea unui zid de neîmblânzit, iar al ei dispăruse.

Ana ridică o mână tremurătoare…

Pământul dimprejur explodă. Figura *yaeger*-ului abia dacă apucă să schiţeze mirarea când fu aruncat în spate, rostogolindu-se pe stradă şi împrăştiind pietrişul în jurul lui. O crăpătură se căsca în caldarâm, între Ana şi *yaeger.* Confuzia se oglindea pe chipurile celor doi. Vânătorul şi vânatul priveau cum pietrişul şi praful se ridicau încet în aer.

Dintr-un şir de tarabe se desprinse o siluetă mică.

May strângea din pumni, cu fruntea încreţită din pricina concentrării. În tăcerea de moarte, vocea ei răsună puternic şi limpede:

— N-o să-i faci rău!

Fata îşi înclină capul. Fără veste, pietrele ce pluteau în aer ţâşniră spre *yaeger.* Omul slobozi un urlet când acestea îl loviră, proiectându-l în spate.

Puterea lui asupra Analogului Anei slăbi.

Iar Ana acţionă. Îşi repezi Analogul asupra *yaeger*-ului, îl înhăţă şi-l azvârli în lungul străzii, departe de May. Era hotărâtă s-o apere pe fetiţă cu preţul vieţii.

Simţi un fior de triumf când văzu vânătorul întins pe

caldarâm, nemişcat.

Nu observă că se apropia cealaltă Pelerină Albă.

O umbră se abătu printre tarabele din spatele lui May: o Pelerină Albă, cu arcul pregătit.

Ana strigă. Când se repezi spre May, îşi tot repeta că nu era real, nu era real, nu era real. Timpul păru să încetinească în timp ce gonea cu toată vlaga care-i mai rămăsese în trup.

Săgeata ţâşni. May se împletici, apoi căzu cu graţie, ca o frunză toamna.

Timpul se opri în loc. Ana parcă trăia un coşmar în care, oricât de tare se forţa să alerge, se mişca incredibil de încet.

Doisprezece paşi.

Nu-i destul de aproape.

Din umbra tarabelor apăru atunci samsarul cu pelerină neagră. Când se aplecă, tivul auriu al gulerului său scânteie în lumina soarelui care apunea. Capul lui May atârna fără vlagă în mâinile omului. Samsarul se răsuci pe călcâie şi porni în goană spre căruţa temniţei.

În Ana explodă furia.

— *Nu!* urlă ea, ridicând o mână şi invocându-şi Analogul.

Dar nu se petrecu nimic. În schimb, simţi din nou acel zid necunoscut şi neclintit, care i se opunea.

La câţiva paşi de ea, *yaeger*-ul se ridică în genunchi. Noroiul şi sângele murdăriseră pelerina lui de un alb imaculat, iar pe pielea aflată la vedere deja îi apăruseră vânătăi. Dar când ridică ochii să-i înfrunte privirea, Ana nu mai simţi niciun strop de satisfacţie; doar furie oarbă. Paşii ei încetiniră.

Undeva în spate, samsarul ajunsese la căruţă. Aruncase trupul inert al lui May pe umerii lui, iar Ana văzu părul fetei strălucind.

Îl privi pe *yaeger.* Apoi îşi întoarse ochii spre capul lui May. O luă din nou la goană.

Yaeger-ul se repezi la Ana. Degetele lui o înhăţară de glezne şi traseră. Ana întinse braţele, ca să nu cadă.

Se roti şi îşi sprijini palmele de pietrele caldarâmului.

— Lasă-mă! ţipă ea, lovindu-l cu picioarele, dar strânsoarea vânătorului era ca oţelul.

Dincolo de drumul lat aştepta căruţa-temniţă, cu uşa deschisă ca botul unei fiare flămânde. Samsarul se strecură în umbra ei şi întinse înăuntru trupul micuţ şi inert al fetiţei. Capul lui May se mai clătină o dată, după care dispăru dincolo de pereţii de piatră-neagră ai căruţei.

Cealaltă Pelerină Albă încuie uşa.

În Ana se trezi o disperare cum nu mai simţise până acum, o disperare care-i tăie răsuflarea şi-i aduse lacrimi în ochi.

— May! ţipă ea, cu voce spartă. MAY!

La auzul strigătului, samsarul întoarse încet capul spre ea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, se îngustară pentru o clipă, după care bărbatul se răsuci şi plecă.

Ana dibui lângă ea ceva tare – o bucată pe care puterea lui May o desprinsese din caldarâm, ceva mai devreme.

Având în minte ochii albaştri şi plini de ură ai samsarului, Ana aruncă piatra în obrazul *yaeger*-ului.

El scoase un geamăt şi strânsoarea pe glezna ei slăbi. Controlul asupra Analogului ei slăbi şi el.

Ana se ridică. Nasul *yaeger*-ului sângera. Îl auzi strigând ceva către ceata lui şi văzu panica pe feţele Pelerinelor Albe, care urcaseră pe cai.

Ana o rupse la fugă, luptându-se totodată cu blocajul *yaeger*-ului. Picioarele ei se mişcau cu iuţeală. Încerca să ajungă cât mai aproape de căruţa aceea neagră.

Cealaltă Pelerină Albă îşi îmboldi calul, iar căruţa se puse în mişcare. *Kapitanul* se îndreptă spre ei, cu arcul şi săgeţile la vedere. Pelerina îi flutura pe umeri.

— Kaïs! strigă el.

Răspunsul *yaeger*-ului se auzi gâtuit, căci Ana îşi dezlănţuise Analogul asupra lui. Pentru o clipă, zidul pe care îl construise el se făcu ţăndări, iar fata simţi sângele clocotitor din trupul *kapitanului* şi se agăţă de el…

Ochii acestuia se măriră şi calul lui se prăbuşi, supus harului Anei.

— Ce naiba…

Săgeata căzu din mâna căpitanului şi o sticluţă se sfărâmă de pământ. Chiar şi de la distanţă, Ana văzu cum lichidul verzui se prelingea prin crăpăturile caldarâmului.

— *Kapitan!* În spatele ei, *yaeger*-ul scoase un strigăt înăbuşit. Retrage-te! E periculoasă!

Kapitanul şovăia. Ochii lui săgetau când spre Ana, când spre soldatul căzut. Fata profită de moment.

— Vino să mă prinzi, nenorocitule! îi strigă Ana.

Înfurie-l. Provoacă-l. Nu lăsa căruţa din piatră-neagră să plece din piaţă!

Când Ana îşi proiectă din nou Analogul spre *kapitan,* acesta părea că luase o hotărâre. Aruncând o ultimă privire înapoi, îşi întoarse calul, pornind în galop pe urmele soldaţilor imperiali.

— Nu! ţipă ea.

Căruţa şi călăreţii care o însoţeau se îndepărtau cu repeziciune.

Deznădejdea o sugruma.

Ana alergă în urma căruţei, dar în zadar. În cele din urmă, aceasta dispăru printre căsuţele din cărămidă roşie ale oraşului Kirov. Doar în clipa când se împiedică şi căzu la pământ, sfâşiindu-şi stofa mănuşilor şi zdrelindu-şi palmele, Ana îşi dădu seama că plângea.

Nu pleca unde nu te pot urma, o rugase May.

Jurase să-i fie mereu aproape. May o salvase atunci când avusese cu adevărat nevoie să fie salvată. Dar Ana dăduse greş.

Şi… era vina *ei.* Ana îşi muşcă mâna, ca să nu strige. Lacrimile ei se amestecau cu sângele şi cu praful. Într-o altă viaţă, în care s-ar fi născut altfel, *normală,* ar fi fost tot *Kolst* Prinţesa Anastasia Mihailova, a doua în succesiunea la tronul Chiriliei. Şi în viaţa aceea imaginată, una mai blândă, legile ar fi fost drepte, cârmuitorii ar fi fost corecţi, iar cei buni ar fi învins.

Lovi cu pumnul în caldarâm. Simţea, prin Analogul ei, cum oamenii păşeau în jurul ei şi încetineau pasul ca să o privească, dar nimeni nu se oprea s-o ajute.

Nu-i cinstit! gândi Ana. *Lumea aceasta nu e nici dreaptă,*

nici bună, nici paşnică, şi trebuie să alegi: sau lupţi, sau te predai.

Ana se ridică, scuturându-şi praful de pe pelerina ponosită. Se întoarse către *Vintr'makt.* Analogul ei se încorda la fiecare pas.

Îl găsi pe *yaeger* acolo unde-l lăsase. În jurul lui se strânsese o gloată. Câţiva îngenuncheaseră lângă el şi îl oblojeau. Cât de nerăbdători erau să-l ajute pe monstrul îmbrăcat în pelerină albă!

— Plecaţi, se răsti fata. Plecaţi sau vă ucid pe toţi!

Se întoarse spre *yaeger.* Sângele izvora din rana de pe obrazul lui, provocată de piatră. Omul o privi şi se încordă.

Era nandjian – îşi dădu seama Ana, cu surprindere mohorâtă –, judecând după pielea lui măslinie şi după părul negru. Se gândi la ambasadorii care onoraseră Marea Sală a Tronului, în timpul adunărilor Curţii, la care luase parte *papa.*

Oare *yaeger*-ul ăsta venise în Chirilia de bunăvoie?

Îi simţi puterea coborând asupra ei, dar strânsoarea de fier de mai înainte slăbise.

Scăpă uşor de sub influenţa lui şi-i înhăţă sângele, ridicându-l pe vânător în capul oaselor. El se înecă şi pe buze îi apărură stropi roşu-aprins.

— Unde-o duce samsarul ăla pe fată?

Yaeger-ul o privea în tăcere.

Ana îi smuci capul pe spate. Deodată, în minte îi apăru chipul lui Ramson Vorbădulce. El n-ar ameninţa orbeşte, ci ar găsi punctul slab al adversarului, şi-ar crea un avantaj şi… atunci ar izbi.

Nu ştia mai nimic despre omul ăsta, dar nu îi plăcea deloc că purta pe piept emblema care înfăţişa tigrul chirilian, nici că-i îngăduise unei alte Pelerine Albe să tragă o săgeată asupra unei fete de zece ani. Ana ar fi vrut să-i smulgă emblema de pe armură.

— Nu te mai întreb a doua oară, îl avertiză ea.

Cuvintele lui o uimiră.

— Tu eşti Vrăjitoarea de Sânge din Salskov, spuse el, răguşit.

Ana rămase înmărmurită. Potrivit legendei, Vrăjitoarea de Sânge se arătase la Târgul de Iarnă – *Firva'snej* – din Salskov, ucigând zeci de oameni nevinovaţi. Se zvonea că îi nimicise, că nu mai rămăsese nimic din ei, doar sânge curgând în râuri roşii pe caldarâm, pătând zăpada. Vrăjitoarea avea ochi stacojii, în care scânteia magia sângelui ei, şi dinţii mai ascuţiţi decât colţii de tigru. Un *deimhov* din infern, un monstru printre oameni.

Nimeni nu făcuse legătura între Vrăjitoarea de Sânge şi prinţesa bolnavă, încuiată în Palatul Salskov încă de când era doar o copilă.

Ana îşi înteţi strânsoarea pe sângele *yaeger*-ului.

— Deci ştii de ce sunt în stare, spuse ea încet.

— Ştiu că ai ucis opt oameni nevinovaţi.

A fost un accident. Aveam opt ani. Cuvintele aproape că i se desprinseră de pe buze.

— Şi o s-o fac iarăşi, dacă nu-mi dai ce vreau.

El şovăi.

Ana îşi înclină capul. Ochii ei oglindeau strălucirea sângerie a soarelui care apunea.

— Uite unde am ajuns! Priveşte-i pe cei din jurul tău – mame, taţi, copii. Ar putea muri cu toţii în câteva secunde, numai din vina ta. Spui că eşti soldat? Protejează-i pe supuşii împăratului! Îşi întări strânsoarea pe sângele lui. Spune-mi unde-o duc pe copilă!

Un muşchi tresări pe maxilarul *yaeger*-ului, iar ochii lui o ţintuiră.

— Novo Minsk, spuse el încet.

— Unde anume în Novo Minsk? insistă ea.

Cum el păstra tăcerea, fata îşi ridică ochii spre cei câţiva vânzători şi trecători care încă mai zăboveau pe lângă tarabe.

— Trebuie să-ţi dovedesc că n-am minţit când ţi-am spus ce urmează să fac? Pe cine să-l aleg primul? Un copil? Sau, poate, pe mama lui? Şi ce tortură să-i aplic, astfel încât urletele lor…

— O duc în Ring. Va fi angajată drept circar.

Ana îi dădu drumul şi îi întoarse spatele, ca *yaeger*-ul să

n-o vadă tremurând. Parcă altcineva ar fi vorbit prin gura ei, murmurând cuvintele acelea crude, sălbatice. Ca şi cum influenţa lui Sadov ieşise la iveală, iar ea dădea glas gândurilor bolnave ale alchimistului.

O întrebare cumplită răsări în gândul ei: nu cumva vocea lui Sadov devenise vocea ei?

— Nu le face rău! şopti *yaeger*-ul. Te rog!

Yaeger-ul rămăsese în acelaşi loc, dar ceva din expresia omului se schimbase. O implora. Îi era frică.

Ana se gândi la deznădejdea Analogului de cereale, la tristeţea pe care o văzuse în ochii lui May, când o întâlnise prima oară. Şi zări un ecou al acelei dureri în ochii soldatului.

Mânia ei pieri precum aburul în ger.

— De ce faci asta? îl întrebă fata. Eşti unul dintre ei. Făcu o pauză, apoi adăugă: Unul dintre noi.

— Crezi că am de ales? Vocea vânătorului era dogită. În acest imperiu, dacă nu sunt vânătorul, devin vânatul.

Ea nu avea să uite felul în care o privea soldatul-*yaeger,* captiv într-un sistem corupt.

Alegerile tale, îi şopti vocea lui Luca. Dar sensul acelor cuvinte se schimbase mult în anul cât Ana stătuse departe de palat. Doar cei care se bucurau de privilegii şi putere îşi permiteau să aleagă. Când nu ai nici privilegii, nici putere, te mulţumeşti să supravieţuieşti.

Plecă repede, ca *yaeger*-ul să nu priceapă cât de mult o tulburase întâlnirea lor. Ana ameninţase că va ucide oameni nevinovaţi. Torturase un om.

Am făcut-o ca s-o salvez pe May.

Probabil că toţi monştrii sunt eroi în propriii ochi.

Veştile despre înfruntarea din *Vintr'makt* se răspândiră prin Kirov iute ca focul. Ana păşea repede pe străzile unde, cu doar câteva momente mai devreme, era sărbătorită venirea iernii. Acum, cărămizile căsuţelor sclipeau roşii în soarele care apunea, iar vitrinele oblonite o priveau ca nişte ochi goi. Auzea frânturi de conversaţii purtate în şoaptă, între orăşenii care se grăbeau să ajungă acasă.

Ana îşi trase şi mai mult gluga pe ochi şi urmă şuvoiul de oameni. Se îndepărta tot mai mult de *Vintr'makt.* Începea să o cuprindă oboseala cumplită care apărea după ce îşi folosea Analogul. Trebuia să plece *acum,* înainte ca Pelerinele Albe să revină cu întăriri.

Printr-o minune, reuşise să învingă un soldat, dar o îngrozea gândul de a se lupta cu un întreg detaşament. Analogul ei era ca un muşchi care trebuia folosit zilnic, dar fără exagerare, pentru că ar fi putut pierde controlul asupra lui. Deşi nu-l folosise mai deloc în anii trecuţi, în ultima vreme apelase la el prea mult.

În vitrina unei prăvălii se roteau figurine ce înfăţişau şoimi şi fenicşi lăcuiţi, care sclipeau în lumina asfinţitului. Se ascunsese împreună cu May în prăvălia asta, cu o jumătate de oră înainte. Vorbiseră despre Pelerinele Albe ca despre o ameninţare îndepărtată. Arsura durerii îi cuprinse inima.

Ajunse pe o străduţă mai mică şi mai pustie. Frumoasele *dacha* dispăruseră, laolaltă cu vitrinele împodobite şi cu felinarele lustruite. Aici se îngrămădeau clădiri din piatră, cu acoperişuri dărăpănate şi şubrede. Iar în capătul străzii se vedea o clădire acoperită cu ţigle roşii. O plăcuţă de lemn anunţa cu litere aurii, decolorate: *Turnul Ursului Cenuşiu.*

O cuprinse o senzaţie neliniştitoare. Taverna asta avea ceva *nefiresc* – poate fiindcă din ea nu răzbătea nici muzică, nici sporovăială muşteriilor. În ciuda înfăţişării mohorâte, uşile erau din lemn şlefuit.

Paşii ei încetiniră, până când Ana se opri de tot, la câteva clădiri distanţă. Chiar când se gândea că e prea bănuitoare, uşile se deschiseră şi doi bărbaţi ieşiră.

Ana se retrase în umbra unei firide şi-i privi. Şi oamenii ăştia aveau ceva ciudat. Unul dintre ei, îmbrăcat în mantie neagră, de călărie, şi încălţat cu cizme din piele, se mişca graţios, asemenea unui prădător. Ana surprinse sclipirea a două pumnale la brâul lui, în clipa când bărbatul scoase de sub mantie o pungă umflată. *Un mercenar!*

Celălalt, înalt şi greoi ca un urs, purta un şorţ murdar, de cârciumar. Răsună un zăngănit de monede, iar cârciumarul prinse din zbor punga. Nu băgă de seamă privirea batjocoritoare pe care i-o aruncă mercenarul. Bărbatul greoi desfăcu punga, pentru a-i cerceta conţinutul.

Mercenarul întoarse capul spre colţul pustiu al străzii. Aştepta ceva.

Ana simţi un fior. Deşi era obosită, îşi păstra Analogul treaz.

Ca la un semn, de după colţ apăru un al treilea bărbat, trăgând după el doi cai. Purta mantie neagră, cizme negre şi o glugă de aceeaşi culoare, ce-i ascundea chipul. Când cei doi mercenari încălecată, Ana îşi simţi inima cât un purice.

I se păruse că unul dintre cai ducea în spate un sac, dar apoi îşi dădu seama că nu era un sac, ci un om. O cuprinse groaza când caii se întoarseră şi o rază de lumină căzu pe faţa captivului. Păr nisipiu, trăsături fine. Părea să aibă nasul spart. Prada mercenarilor era însuşi Ramson Vorbădulce.

Stomacul i se întoarse pe dos. Se gândi să-şi dezlănţuie Analogul pe loc, dar oasele o dureau. Trebuia să se sprijine de perete, ca să nu cadă. În starea asta, n-avea cum să înfrunte trei oameni. Unde mai pui că puteau fi şi alţii prin preajmă.

Dar nu voia să-l piardă pe Ramson Vorbădulce.

Nu-i putea învinge folosind forţa. Trebuia să găsească un şiretlic. Să atace pe la spate.

Drace! îşi zise ea. Doar o noapte petrecută lângă

Vorbădulce, şi deja gândea ca el. Pentru Ana cea de acum un an ar fi contat doar onoarea. Şi-ar fi înfruntat duşmanii făţiş. Totuşi într-o lume de şarlatani, de nelegiuiţi şi de ucigaşi nu există nici onoare, nici reguli ale jocului. Joci doar ca să câştigi.

Cei doi mercenari se făcură nevăzuţi după un colţ de stradă. Ana îşi ţinu respiraţia şi numără până la zece. Când ieşi din umbră, pe stradă se mai afla doar cârciumarul, care îşi cântărea punga în palmă.

Acesta se răsuci când fata ajunse la câţiva paşi în spatele lui. Ana ridică o mână, iar el îngheţă, cu faţa schimonosită de durere şi de uluire. Simţea că fata îi controla sângele. Ana trase o dată, cu putere, şi mâinile lui scăpară punga. Frunzuliţele-de-aur se revărsară pe caldarâm.

— Dacă te mişti, te omor cât ai zice peşte, spuse Ana. Hangiul o privea cu frică. O să-ţi dau drumul acum, pentru că vreau să vorbeşti.

Un nou val de epuizare o străbătu şi Ana slăbi strânsoarea. Trebuia să-şi drămuiască ultimul strop de putere care-i mai rămăsese.

Cârciumarul rămase nemişcat ca o statuie.

Ana îşi înclină capul.

— Spune-mi cine erau oamenii aceia.

Ochii lui fulgerară spre străzile din jur, ca şi cum se temea că mercenarii aveau să răsară deodată, din umbre. Dar frica era bună. Era o armă, după cum o învăţase Sadov.

— Mercenari, răspunse împleticit cârciumarul.

Avea accentul unui chirilian cu origini umile.

— Şi unde-l duc?

— La Kerlan, şopti cârciumarul, pălind.

Numele acesta părea să arunce asupra lui o umbră care-l înspăimânta.

— Cine?

— Kerlan. *Lordul* Kerlan.

— Cine-i el? Şi unde-l găsesc?

— Căpetenia Ordinului. În Novo Minsk.

Ar fi vrut să-l întrebe despre ce Ordin vorbea, dar inima îi stătu în loc când auzi numele oraşului. Acolo o duceau şi pe

May.

Toate celelalte gânduri se risipiră. Ţinta ei era limpede.

— Am nevoie de un cal, zise ea.

Bărbatul aprobă din cap, speriat.

— La grajduri… Ia-l pe oricare îţi place!

Ea îl răsplăti cu un zâmbet rece, precum cel văzut de atâtea ori pe chipul lui Sadov.

— Încă ceva. O să iau şi asta.

Ridică punga căzută în praful drumului. Nu simţea nici urmă de regret că lua banii acestui ticălos. La urma urmei, mercenarii plătiseră atâta aur ca să pună mâna pe Vorbădulce şi, din moment ce Vorbădulce era prizonierul *ei,* Ana avea dreptul să-şi însuşească plata.

— Rămâi acolo până când nu mai auzi tropotul calului! îi strigă ea peste umăr. Dacă te mişti, te las fără sânge.

Grajdurile erau surprinzător de îngrijite. Ana alese un *valkryf* alb ca laptele, deja înşeuat. Când ieşi din grajd, în trap vioi, cârciumarul se afla în acelaşi loc unde îl lăsase. Analogul îl ţinu în stăpânire până se îndepărtă îndeajuns ca strălucirea sângelui să se preschimbe într-un pâlpâit, după care se stinse.

Soarele aproape că asfinţise, iar lumina lui sângera peste Taigaua Sivernaia. La orizont se strânseseră nori de furtună, iar mirosul de ploaie umplea aerul.

Ana îşi trimise Analogul în jur, măturând vecinătăţile, în căutarea urmelor lăsate de mercenari. *Turnul Ursului Cenuşiu* se găsea destul de aproape de marginile oraşului încât nu mai era nevoită să înainteze prin aglomeraţie ca să se apropie de soldaţi. La câteva sute de metri în faţa ei, simţea vag trei trupuri – două prin care sângele curgea iute şi una cu sânge leneş.

Când trecu pe lângă ultima *dacha,* văzu în depărtare doi călăreţi zorind spre umbrele Taigalei Sivernaia. Deodată, îşi dorea să fi avut o armă. Nu învăţase niciodată să se dueleze şi nici măcar să ţină o spadă în mână, iar faptul că trebuia să intre în luptă având Analogul slăbit o făcea să se simtă fără apărare.

Dar n-avea încotro. May dispăruse, alchimistul era de negăsit, iar singura ei speranţă zăcea fără cunoştinţă, pe calul unui mercenar. Ana nu avea nici arme, nici vreun plan, însă, pe de altă parte, nu avea nimic de pierdut.

O sută de paşi. Se apropia. Mercenarii ar fi putut s-o observe în orice moment.

Cincizeci de paşi. Îi vedea limpede acum: se mişcau mult mai încet decât ea.

Şi apoi o văzură.

Îşi strunirăcaii şi se opriră la marginea taigalei, cu mâinile pe spade. Bătea un vânt rece, făcând să foşnească frunzele uscate, pe care le purta peste iarba moartă. Pe chipurile bărbaţilor jucau umbre.

Ana îşi trase gluga pe frunte. Inima ei porni într-un galop dureros. Se pomeni că-şi trezeşte Analogul şi îl ţine pregătit, ca pe o armă. Un fel de linişte o cuprinse când Analogul înşfăcă sângele ce pulsa prin trupurile mercenarilor. Era la dispoziţia ei.

Se agăţă de gândul acesta, care-i dădea curaj.

— Daţi-i drumul! strigă Ana. E al meu!

Mercenarul care călărea singur – mai-marele lor, fără îndoială – vorbi primul. Ana îşi dădu seama că era din cale-afară de înalt. Era bărbatul cu barbă neagră. Cel pe care Ana îl văzuse aruncându-i cârciumarului punga cu frunzuliţe-de-aur. Mercenarul îi răspunse cu un mârâit:

— Ai mult curaj dacă vii singură după noi, fetiţo! Ţi s-a urât cu viaţa?

— Ai auzit ce s-a întâmplat la *Vintr'makt,* în Kirov? întrebă Ana.

— Ce s-a întâmplat în Kirov? Ţi-ai pierdut păpuşa *damaşka?* Barbă-Neagră şi camaradul lui izbucniră într-un râs aspru. Pe chipul Anei nu tresări niciun muşchi. Din lecţiile la care luase parte, împreună cu fratele ei, ştia că negocierile cer calm. Pentru alt soi de negocieri, se cere fermitate. Şi, în sfârşit – dar se întâmplă rareori –, în unele negocieri trebuie să-ţi arăţi puterea.

Încet, Ana îşi scoase o mănuşă. Întinse degetele şi ridică mâna cât mai sus.

Îşi invocă Analogul.

Rânjetul de pe faţa mercenarului dispăru. Expresia lui trecu de la groază la scârbă, pe măsură ce venele de pe mâna fetei începură să se întunece.

— Un Analog, zise batjocoritor Barbă-Neagră. Ai impresia că ne poţi ameninţa doar pentru că eşti un *deimhov?* Stanys, ia să vezi cum o spintec pe vrăjitoarea asta!

— Ai nevoie de ajutor, şefule? îl întrebă camaradul său.

— Du prada într-un loc mai sigur! Se răsuci spre Ana, cu un rânjet răutăcios. Vrăjitoarea e a mea.

Mânia creştea în inima Anei, dar se stăpâni când gândul îi zbură la Luca. *Bratika* al ei prefera pacea. Ana mai încercă o dată:

— Dă-mi-l acum, şi nimeni nu va fi rănit.

Chipul lui Barbă-Neagră se întunecă.

— O să te învăţ eu ce înseamnă *să răneşti,* mârâi el, îndemnându-şi calul spre ea.

Calul ei necheză, făcând un salt înapoi. Ana simţi că îşi pierde echilibrul, apoi animalul o azvârli din şa. Instinctiv, se agăţă de sângele lui Barbă-Neagră şi trase.

Auzi o înjurătură şi îl văzu prăbuşindu-se din şa tocmai când spinarea ei izbea pământul. Lovitura o lăsă fără suflare. Lângă ea răsună o bufnitură – Barbă-Neagră se rostogoli în iarbă.

Ana trase adânc aer în piept, silindu-şi picioarele amorţite să se urnească. Pumnalul mercenarului scrâşni când omul îl scoase din teacă.

— *Deimhov* afurisit! urlă el.

În ciuda buimăcelii, Ana reuşi să-şi îmboldească Analogul.

Barbă-Neagră repezi pumnalul în jos, spre trupul ei. Bubuitul unui tunet acoperi strigătul bărbatului. O durere ascuţită săgetă umărul fetei. Sângele îi năpădi simţurile.

Zâmbetul mercenarului era o sclipire albă. Barbă-Neagră o ţintui la pământ şi-şi apropie pumnalul de obrazul ei. În semiîntuneric, Ana zări lichidul verzui care acoperea vârful lamei. O cuprinse groaza.

— O recunoşti, vrăjitoareo? Tonul lui Barbă-Neagră era triumfător şi batjocoritor. Crezi că eşti mai puternică decât

noi?

Treptat, recăpăta controlul asupra propriului corp, iar ceaţa din minte i se risipea. Ana mişcă un deget.

— Mai gândeşte-te. Ai făcut o alegere proastă când ne-ai dezvăluit ce eşti, *deimhov.* Eu ştiu să domin monştrii ca tine. Şi *fac comerţ* cu ei. Barbă-Neagră îşi apropie faţa de a ei. Nu mă sperii tu pe mine!

Cu cealaltă mână, mercenarul îi strecură între buze o sticluţă cu *deis'voşk.* Lichidul amar îi umplu gura. Imediat, Ana se văzu înapoi în temniţă. Lanţuri de fier şi chingi o pironeau şi gustul înţepător al otrăvii îi inunda simţurile. *Micuţul meu monstru,* îi şoptise Sadov.

De frică, fata încremeni. Licoarea îi alunecă repede pe gât.

Îşi simţi faţa udă. La început, crezu că erau lacrimi, dar când o altă picătură ateriză pe obrajii ei, apoi încă una, Ana îşi dădu seama că ploua.

Cerul fu străbătut de un fulger, apoi bubui tunetul, urmat de răpăitul ploii. Un vânt rece îi despleti părul, îmboldind-o cu şoapte furioase. *Nu* se afla în temniţă, omul ăsta nu era Sadov, iar ea nu mai era o fetiţă lipsită de ajutor şi înspăimântată.

În plus, acum corpul ei se mai obişnuise cu otrava.

Barbă-Neagră aruncă în iarbă sticluţa goală. Un fulger făcu sticla să scânteieze, la câţiva paşi de Ana.

— Încă mai ai puteri, vrăjitoareo? îi şuieră el în ureche. Nu mă dau în vânt după fetişcane ca tine, dar cunosc nişte tipi cărora le-ai fi pe plac. O apucă strâns de bărbie. Ana îl privea în ochi, în timp ce mâna ei bâjbâia prin iarbă. Se pot face o grămadă de lucruri cu o faţă drăguţă ca a ta. Mi-ai putea aduce o mulţime de monede de aur. Bărbatul rânji şi duse o mână la brâu. Dar mai întâi, o să încerc eu însumi…

Degetele Anei cuprinseră sticluţa. Cu toată puterea, o strivi de obrazul mercenarului.

Câteva cioburi îi pătrunseră în palmă. Durerea îi săgetă braţul. Simţi o satisfacţie întunecată când omul urlă, acoperindu-şi faţa. Sângele curgea pe obrazul lui. Când îşi dădu mâna la o parte, Ana văzu că un ciob de sticlă

rămăsese înfipt în ochiul lui drept.

Atacă. Analogul ei era tot aici, încă puternic, în ciuda otrăvii care se răspândea prin corpul fetei. Se agăţă de sângele care curgea pe faţa lui Barbă-Neagră, ţinându-se bine de el şi de legăturile din trupul lui, apoi trase o singură dată, cu înverşunare.

Parcă ar fi destupat o sticlă cu vin: sângele ţâşni din gura mercenarului, prelingându-se în iarbă, odată cu picăturile de ploaie.

Mori! ţipă Ana în gând, străbătută de o furie arzătoare. Voia ca samsarul să nu mai fie *niciodată* în stare să facă lucrul pe care dorise să i-l facă ei. Probabil că le făcuse acelaşi lucru altor Analogi lipsiţi de apărare. *Mori!*

Un fulger lumină faţa însângerată a lui Barbă-Neagră şi, pentru o clipă, Anei i se păru că vede faţa samsarului care-o răpise pe May.

Copleşită de mânie, fata trase violent. Se auzi sunetul umed al cărnii sfâşiate. Barbă-Neagră scoase un geamăt înăbuşit, iar pieptul lui se despică. Pentru o clipă, rămase cu gura căscată şi cu ochii holbaţi. Stropii de sânge străluceau în ploaie precum rubinele.

Apoi mercenarul închise ochii şi se prăbuşi în iarbă.

Epuizarea o copleşi pe Ana. Vederea i se înceţoşă. Membrele îi erau grele ca plumbul, se simţea ca şi cum s-ar fi scufundat în mâl. Nu-şi dădea seama dacă ameţeala era din pricina *deis'voşk*-ului care-i otrăvea trupul sau a extenuării.

— Ce naiba?!

La douăzeci de paşi depărtare, celălalt mercenar, Stanys, descălecă. Se holbă uluit la mai-marele lui, după care ochii lui se îndreptară spre Ana.

— Ce naiba i-ai făcut, *deimhov?*

Când Ana se ridică, totul se învârtea în jurul ei. Pumnalul lui Barbă-Neagră zăcea în noroi, dar Ana nu se simţea în stare să-l ridice.

— Pleacă… sau te ucid şi pe tine!

Vocea ei abia dacă acoperi răpăitul ploii.

Stanys scoase pumnalul de la brâu. Făcu un pas în faţă.

Apoi, încă unul. Şi încă unul.

Voia să vadă cât de mult se putea apropia înainte ca fata să-şi folosească Analogul. Să vadă dacă fata *mai era în stare* să-l folosească.

Picioarele Anei tremurau de efort. Lumea se învârti cu ea când încercă să-şi cheme Analogul. *Te rog.* Îşi urâse Analogul, urâse gândul de a-l folosi, dar acum avea nevoie de el. Căci nu mai exista nimic altceva între ea şi pumnalul din mâna lui Stanys.

Capul îi explodă de durere. Căzu în genunchi. Ridică fruntea şi îl privi pe Stanys. Ştia că Analogul ei îşi atinsese limitele.

Nu! gândi ea, tremurând. Durerea din ţeasta ei creştea tot mai mult, pe măsură ce omul se apropia.

Umbra lui Stanys căzu asupra ei. Ana îi vedea cizmele, curbura tăişului din oţel şi din piatră-neagră. Mâinile fetei tremurau. Să fie ăsta sfârşitul?

Pumnalul luci. Un fulger brăzdă cerul, luminând metalul… şi umbra din spatele soldatului.

Stanys repezi pumnalul în jos.

Şi întâlni un alt tăiş. Un scrâşnet strident răsună în noapte.

— Dă-te la o parte! îi strigă Ramson fetei.

Cu ultimul strop de putere, Ana se rostogoli deoparte, chiar când Ramson ţâşni.

Ridică ochii şi văzu cum Ramson Vorbădulce, şarlatanul egoist şi ticălosul meschin, lupta pentru viaţa ei.

13

Mercenarul atacă, iar cele două pumnale scânteiară ca ochii unui demon, în ploaia torenţială. Ramson pară lovitura, icnind şi evitând în ultimul moment pumnalul adversarului. Se răsuci şi lovi, la rândul lui. Vârful spadei sale descrise un arc graţios, dar nu atinse trupul celuilalt.

Mercenarul se repezi din nou spre Ramson. Cele două lame loveau fără încetare. Ramson opri unul dintre pumnale, făcând metalul să scrâşnească. De data asta însă, al doilea tăiş îi crestă antebraţul.

Cu o strâmbătură de efort, se roti şi se retrase cât putu de mult, dar, totodată, fără a-l lăsa pe mercenar să se apropie de vrăjitoare. Sângele care curgea din rana lui se contopea cu ploaia. *La naiba!* gândi el. Strânse mai tare între degete mânerul pumnalului şi scutură din cap, ca să alunge ameţeala provocată de lovitura lui Igor, ceva mai devreme. *Pe toţi dracii!* Adversarul lui era mai înalt şi mai puternic.

Iar Ramson îşi mai pierduse din îndemânare.

Gândeşte! se îndemnă el, disperat. Trebuia să tragă de timp.

Duşmanul atacă iarăşi. Ramson întâmpină cu spada cele două lame, împingându-le în jos. Metalul scrâşni din nou. Tânărul răsuci brusc arma, folosind o tehnică deprinsă de la profesorul lui de scrimă, şi blocă pentru o clipă cele două pumnale vrăjmaşe. Mercenarul îşi ridică ochii spre el şi-şi dezveli dinţii.

— Fii cu băgare de seamă! îi strigă Ramson. Lordul Kerlan mă vrea întreg, aşa-i?

— O să i te duc întreg, mârâi soldatul. După ce te spintec şi te lipesc la loc.

Bănuiala tânărului se confirma: Kerlan era pe urmele lui. Însă Ramson ar fi pus rămăşag că îl voia viu. Altfel, s-ar fi trezit de mult cu beregata tăiată.

Exista un motiv întemeiat pentru care Ramson fusese mâna dreaptă a lui Kerlan.

Cât timp Lordul îl voia în viaţă, Ramson avea un avantaj.

Cu un icnet, Ramson se roti şi-şi eliberă spada. Trupul lui descrise un cerc. Păşi în spate, cu spada ridicată.

— Nu fi supărat că amicul tău e mort! îi zise mercenarului. Acum, nu vei fi nevoit să împarţi recompensa.

— Puţin îmi pasă de el! După ce termin cu tine, o s-o fac pe vrăjitoarea aia să cunoască iadul, înainte să moară.

Lui Ramson îi îngheţă sângele în vine. Cunoştea soiul ăsta de oameni: ucigaşi nemiloşi, care în viaţă nu au cunoscut nimic altceva decât violenţa. Pentru Ramson, violenţa era doar un mijloc de a-şi atinge scopul. Pentru oamenii precum cel din faţa lui, era un scop în sine.

Ai putea fugi, îl îndemnă o voce interioară. *Lasă-i lui fata, profită de ocazie şi fugi!*

Avea s-o ucidă. Avea să-i facă şi alte lucruri oribile.

Ce-ţi pasă? insistă glasul din mintea lui. *Ai mai făcut şi înainte greşeala de a te înduioşa pentru alţii. Şi totuşi, până la urmă, toţi au murit.*

Logica îl îndemna să creadă că fuga era cea mai înţeleaptă alegere. Mercenarul era mai înalt şi mai puternic, iar şansele de a-l învinge erau firave.

Totuşi ceva mai puternic decât chibzuinţa învinse. Ramson înclină spada către mercenar.

— Vrăjitoarea e a mea, mârâi el.

Cu un strigăt, mercenarul ţâşni. Ramson se trase iute îndărăt, evitând loviturile rapide şi apăsate. Salt lateral, aplecare, o răsucire, apoi parare – ca un dans al morţii cu mişcări line, curgătoare. Lecţiile de scrimă, din copilăria lui, îi reveneau în minte, de parcă fusese transportat în trecut, pe vremea când maestrul său de scrimă îl instruise sub cerul azuriu al Bregoniei.

Curgător precum un râu, puternic precum marea.

Era doar o altă lecţie, un alt dans.

Ramson se feri, iar pumnalele mercenarului loviră în gol, dar cu o asemenea iuţeală, că păreau două săgeţi argintii. Cu fiecare lovitură, soldatul îl forţa să se eschiveze. Atacurile lui deveneau tot mai rapide şi mai puternice.

Ramson se ferea. Spre faţă, spre gât, spre piept, spre picioare – iarăşi şi iarăşi. Scrâşnetul metalului îi umplea urechile.

Ramson se aplecă la stânga, iar vrăjmaşul atacă din nou.

Ramson lovi în dreapta; celălalt se replie.

Oboseala începea să-l cuprindă. Braţele îl dureau. Curând, slăbiciunea aceasta avea să-l coste.

Ramson se trase înapoi când mercenarul repezi tăişurile în jos, dar prea târziu. Lamele îi crestară pieptul. Abia apucă să ridice privirea, că pumnul mercenarului îl izbi în faţă.

Durerea îi explodă în falcă. Văzu negru în faţa ochilor. Lumea se învârtea cu el. Tânărul se prăbuşi pe spate, în noroiul rece.

Icnind, se rostogoli pe o parte, întinzând mâna după spadă.

Din cortina ploii ţâşni o siluetă întunecată. Într-o clipă, mercenarul se repezi la el. Îl pocni de trei ori în burtă. Lui Ramson îi era greaţă. Vedea stele verzi.

O fulgerare de metal. Îngenuncheat deasupra lui Ramson, mercenarul îşi repezi pumnalul în jos.

Tânărul ridică mâinile. Braţele îl dureau, picioarele îi erau moi. Nu mai putea să respire.

Un rânjet sălbatic se întinse pe chipul celuilalt, care se lăsă cu toată greutatea pe pumnal. Tăişul de oţel licări. Avea să-l împlânte în inima lui Ramson.

O să mor.

Vârful pumnalului îi apăsa coşul pieptului. Din gâtlejul lui Ramson ţâşni un ţipăt înăbuşit.

Dintr-odată, greutatea de pe pieptul lui dispăru. Capul mercenarului se smuci brusc spre spate. Pentru o clipă, rămase încremenit în ploaie, ca şi cum ar fi fost înhăţat de o forţă invizibilă. Apoi se prăvăli în noroi.

Mercenarul dădu să se ridice.

La zece paşi în spatele acestuia, Ramson desluşi o siluetă vagă, înceţoşată.

Vrăjitoarea stătea în patru labe. Purpuriul din ochii ei se estompă când se uită la Ramson. Din gura şi din nasul ei

picura sânge. Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. Apoi fata se prăbuşi.

Ramson auzise de Analogi care-şi depăşeau limitele, folosind energia din propriul trup. Epuizarea lor ducea la inconştientă sau, în cazuri mai rare, la moarte.

Pentru o secundă, privind trupul nemişcat al vrăjitoarei, se întrebă dacă murise. Oare cum s-ar fi simţit el, aflând că Ana pierise? Fata era o învoială şi un bun de valoare, aşa că moartea ei ar fi fost o pierdere… Dar conştiinţa lui îi spunea că era mai mult de-atât.

Ea îl salvase din nou. Pentru a doua oară, îi era îndatorat până peste cap – o datorie de sânge.

Cu mult timp în urmă, tatăl lui – demonul care-şi spunea „tată” – îl învăţase înţelesul datoriei de sânge, al onoarei şi al curajului. Ramson se silise să dea uitării toate amintirile care-l legau de acest om. Dar azi, ploaia ce răpăia în jurul lui îi şoptea cuvintele tatălui său.

Un fulger lumină silueta înaltă a mercenarului. Se răsuci spre corpul ghemuit al Anei.

Ramson era ameţit. Vedea totul ca prin ceaţă.

Mişcă-te! Ramson îşi afundă unghiile în noroi, luptând să recapete controlul asupra propriilor muşchi. Simţi în palmă ceva aspru şi tare. Ridică mâna. Pe jumătate îngropată în noroi, văzu funia udă şi aspră cu care fusese legat. Se dezlegase cu uşurinţă, când atenţia mercenarului fusese distrasă de Ana.

Luă în palme funia groasă.

Deodată, îi veni o idee.

Era slăbit şi epuizat. N-ar fi avut nicio şansă într-o nouă luptă împotriva mercenarului. Dar Ramson avea un avantaj.

Înainte să devină un şarlatan chirilian, Ramson fusese marinar. Un marinar bregonian.

Se ridică. În câteva secunde, fostul marinar făcu un nod şi meşteri un lasou îndeajuns de mare ca să poată cuprinde gâtul unui om. *Curgător precum râu,* îşi zise el.

Ploaia devenise atât de deasă, încât cu greu puteai vedea mai departe de câţiva paşi. Ropotul înăbuşea orice sunet. În mintea lui, Ramson se afla din nou pe puntea unei

nave, în furtună, navigând doar cu ajutorul unei busole stricate, lângă un băiat cu voce subţire şi ascuţită.

Ramson se încordă. Îşi încleştă degetele pe frânghie.

— Hei, faţă de cal! strigă el. Măsoară-ţi puterile cu unul de seama ta!

Mercenarul se răsuci spre el, arătându-şi faţa hidoasă şi mânuind cu dibăcie pumnalele.

— O să te rup ca pe un vreasc! răcni el, după care se repezi spre Ramson.

Acesta făcu o săritură în spate. În acelaşi timp, desfăcu funia şi o aruncă iute spre adversarul său, cu o mişcare lină, care-i era bine cunoscută. O exersase de mii de ori, în fosta lui viaţă.

Funia îşi atinse ţinta. Asemenea unei fiinţe vii, se încolăci pe după gâtul mercenarului.

Ramson îşi lăsă greutatea în spate şi smuci cu toată forţa. Omul îşi pierdu echilibrul, picioarele i se împleticiră şi căzu la pământ. Îşi încleştă degetele pe laţul care-l sugruma.

Ramson făcu un salt. Strângând între degete plăselele alunecoase ale pumnalului, îl înfipse în trupul vrăjmaşului, apoi trase în sus.

Mercenarul se zbătu puţin, dar în curând se dădu bătut. Sângele curgea şuvoi.

Ramson se lăsă în genunchi. Ploaia cădea neîncetat, spălându-i sângele de pe mâini. Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi potolească bătăile înnebunite ale inimii şi tremurul membrelor.

Nu avusese grijă şi ajunsese foarte aproape de moarte. Poate că temniţa îl făcuse mai puţin ager, poate că îl moleşise. Nu-şi putea permite să repete această greşeală; altfel, data următoare, s-ar putea ca vrăjitoarea să nu mai fie cu el, ca să-l ajute.

Îi era frig, era ud leoarcă şi rănit. Ar fi dat din toată inima, pe loc, jumătate dintre monedele lui pentru un pat moale, un loc la căldură şi o sticlă de coniac bun, bregonian. Dar trebuia să se mişte repede. Dacă mercenarii aveau ajutoare prin apropiere?

Cu un geamăt, reuşi să se ridice.

Vrăjitoarea zăcea nemişcată lângă trunchiul unui copac, dar nu la ea se uită. Ochii lui poposiră pe trupul primului mercenar. Avea gura deschisă, chipul îngheţat într-un ţipăt şi pielea ciudat de palidă, ca şi cum tot sângele i s-ar fi scurs din corp.

Cu groază, Ramson pricepu că tocmai asta se petrecuse. Apa care băltea în jurul cadavrului se înroşise.

Auzise cândva despre o întâmplare teribilă, cu un Analog. Se întâmplase cu zece ani în urmă. O privelişte groaznică: trupuri contorsionate, ca nişte opere de artă groteşti. Chipurile îngrozite ale victimelor. Lipsa unor răni vizibile. Şi sângele... Atât de mult sânge...

Pe cea care săvârşise grozăvia o porecliseră Vrăjitoarea de Sânge din Salskov. Vinovata dispăruse fără urmă. Unii considerau întâmplarea un semn că Analogii deveneau tot mai puternici, că forţele întunecate îi înzestrau pe aceşti monştri făuriţi de mâinile demonilor.

Ramson socotise povestea o adunătură de baliverne. Între timp, acel Analog puternic devenise un mit.

Nu îşi închipuise vreodată că avea s-o întâlnească pe Vrăjitoarea din Salskov.

O tuse îl smulse din gândurile lui. Se apropie în grabă de vrăjitoare. Din nasul fetei curgea sânge. Tremura, dar era conştientă.

— Eşti bine?

Îi atinse obrazul. Pielea ei era mai rece decât gheaţa. Pentru a doua oară de când se întâlniseră, o cercetă amănunţit, contemplându-i pometii eleganţi, faţa în formă de inimă şi bărbia ascuţită, care-i dădea o frumuseţe sălbatică. Era tânără, prea tânără ca să fie Vrăjitoarea de Sânge din Salskov. Când tânărul întinse mâna ca să-i ridice bărbia, observă stacojiul din ochii ei.

Ceva îi stârni din nou amintirile. Fata i se părea cunoscută, ca un portret pe care-l văzuse cu ani în urmă şi care-i lăsase o impresie puternică, unică. Dar era imposibil!

Ramson îşi lăsă mâna să cadă. O întrebă:

— Cum m-ai găsit?

— *Turnul Ursului Cenuşiu.* Cârciumarul.

— El ţi-a spus? Ea dădu din cap, iar Ramson înjură. Trebuie să plecăm de-aici. Va trimite oameni după noi. Poţi să stai în picioare?

Ea schiţă o mişcare ce ar fi putut însemna şi da, şi nu.

— Am luat un cal, şopti fata. Dădu din cap spre pâlcul de copaci din spatele ei. Pe aici!

Caii mercenarilor fugiseră. În urmă rămăsese doar cel luat de Ana, de la cârciumar. Cu un oftat resemnat, Ramson îşi îndreptă umerii şi plecă să caute calul.

Era al naibii de dificil să găsească animalul prin ploaia care, între timp, se preschimbase în lapoviţă. Nu vedea mare lucru, iar cizmele i se afundau în noroi la fiecare pas. Când zări calul, aproape că izbucni în râs.

— Un *valkryf?* o întrebă el. Cred că Igor înjură de mama focului fiindcă i-ai luat cel mai de preţ armăsar.

Vrăjitoarea stătea lângă copac, în aceeaşi poziţie în care-o lăsase. Cum fata nu-i răspunse, tânărul dădu drumul frâului şi îngenunche lângă ea, ridicându-i bărbia şi silind-o să-l privească în faţă.

— Mică vrăjitoare! strigă el. Ana!

Genele ei fluturară. Ramson blestemă. Avea să leşine din nou.

— Ana! insistă el, scuturându-i umerii. Vreau să rămâi trează încă puţin. Poţi să faci asta?

Ea dădu slab din cap.

Când Ramson se ridică, îşi dădu seama ce nu era în regulă. Lipsea fetiţa cu ochi de culoarea oceanului.

— Unde-i May?

Deşi chipul îi era ostenit şi palid, în ochii Anei încă se zărea o scânteie de dârzenie. Dar când auzi numele lui May, până şi ultima ei fărâmă de hotărâre păru să dispară. Faţa i se schimonosi, vădind atâta mâhnire, încât Ramson îşi feri privirea. Avea impresia că era martor la ceva nespus de personal.

Ana suspină.

— Au luat-o. Umerii îi căzură şi fata îşi cuprinse corpul cu braţele. Pelerinele Albe. Nu am putut… nu am putut…

— O s-o scăpăm noi. Era prima replică liniştitoare care-i venise în minte. Ramson ar fi vrut să nu fie o minciună. Dar acum trebuie să plecăm. Te poţi ridica?

Ana se mişcă anevoie. Sângele continua să-i curgă din nas.

Fără să ia în seamă tremurul propriilor mâini, Ramson se aplecă, petrecu un braţ pe după talia ei şi o ridică.

Păşiră cu chiu, cu vai spre calul care stătea liniştit în ploaie, cu răbdarea tipică a unui *valkryf.*

Gemând, Ramson o săltă pe Ana în şa. O sprijini cu o mână, ca fata să nu cadă, şi se aruncă pe cal, în spatele ei. Luă frâul în mâini. În ciuda ostenelii, îşi mai venise puţin în fire. Era viu, avea un Analog puternic lângă el şi călărea un *valkryf* către un loc sigur. De când evadase, lucrurile se îmbunătăţiseră mult.

Ana întinse un braţ. Îi arătă o pungă mare, de piele.

— Am luat-o de la cârciumar, spuse ea, cu voce răguşită. Fiindcă te-am scăpat din mâinile mercenarilor, aş zice că acum punga îmi aparţine.

Ramson se holbă la punga umflată, plină cu frunzuliţe-de-aur, şi râse gutural. Pentru prima dată în viaţă, nu aurul îl interesa. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună fetei… Atât de multe vorbe îi stăteau pe limbă. *Mulţumesc că ai venit să mă scapi. Mulţumesc că ai luptat pentru mine. Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.*

Dar Ramson nu rosti niciunul dintre aceste cuvinte. În schimb, chicoti răguşit, lovi uşurel punga şi spuse:

— Te-am învăţat bine!

14

Ana se trezi treptat, în mirosul răcoros al lumii udate de ploaie şi în trosnetul focului.

O dureau toate. Avea senzaţia că fiecare părticică din ea se preschimbase în piatră – o piatră grea, rece – şi că nu se putea urni nici măcar cu un centimetru.

Somnoroasă, deschise ochii. Lumea i se înfăţişă într-o pâclă de lumină şi umbre. Zăcea pe o podea din marmură. Mult deasupra capului ei se înălţau coloane înalte, care sprijineau un acoperiş arcuit. Piatra era împodobită cu basoreliefuri care-i aminteau de templele în care intra pe vremea când încă locuia în Salskov. Basoreliefurile înfăţişau bărbaţi şi femei dansând în cerc, închipuind cele patru anotimpuri: de la flori la frunze ce se desprindeau din copaci şi până la fulgi de nea.

Primăvara. Vara. Toamna. Iarna.

Judecând după freamătul copacilor de afară, Ana se afla într-un templu dedicat zeităţilor, în mijlocul Taigalei Sivernaia. Prin sticla crăpată a ferestrelor înalte pătrundeau razele lunii, umplând lumea cu umbre şi lumină. Ferestrele circulare ale cupolei erau împărţite în sferturi, fiecare sfert împodobit cu un vitraliu: o floare, un soare, o frunză, un fulg de zăpadă. Cercul zeităţilor – *Deis'krug-ul.*

Lumina pătrundea prin gravuri, proiectând imagini pe podeaua din marmură albă. Adia un vânt uşor. Ca întotdeauna când se afla într-un templu, gândul o purtă la mătuşa ei. *Mamika* Morganya venerase mereu zeităţile cu tot devotamentul de care era în stare. Dacă închidea ochii, Ana mai că auzea foşnetul *kechyan*-ului de mătase al *mamikăi,* clinchetul slab al *Deis'krug*-ului de argint de la gâtul ei.

Simţi o strângere de inimă când îşi aminti de *mamika.* Mătuşa ei o învăţase să interpreteze legendele zeităţilor, să găsească alinare într-o lume care îi dispreţuia pe Ana şi pe cei asemenea ei.

Ana se ridică, trase adânc aer în piept şi tresări când

simţi o durere surdă în stomac. Pipăi aşternutul, căutând-o pe May.

Dar nu găsi pe nimeni alături.

Deodată, îşi aduse aminte. Ploaia. Mercenarii. Sângele. Simţi gust de fiere. Se frecă la ochi, pentru a alunga imaginea mercenarului cu barbă neagră, faţa lui schimonosită, sângele care-i ţâşnise din gură.

Complet golit de sânge.

Lucrarea deimhov-*ului.*

Dar mai era ceva. Cineva o urcase pe cal, sprijinind-o în şa întreaga noapte. Călăriseră printr-o pădure întunecată, în ploaia torenţială. La un moment dat, îşi pierduse cunoştinţa.

Ana îşi pipăi rufăria aspră de sub tunică şi pantalonii. Mâinile ei căutau mantia cu glugă. O văzu întinsă lângă foc, la uscat. Lângă mantie zări şi sacul ei.

— În sfârşit! spuse o voce cunoscută, făcând-o să tresară. În umbra unei coloane se mişcă o siluetă. Ramson Vorbădulce se aplecă în lumina focului, cu ochii scânteietori şi cu gura strâmbată în rânjetul lui enervant. Am obosit să tot verific dacă ai murit.

O cuprinse un sentiment neplăcut. De cât timp stătea el aici, privind-o? Noaptea trecută greşise; îşi epuizase Analogul şi rămăsese fără apărare. Şarlatanul ar fi putut s-o omoare.

Dar… n-o făcuse.

Ana miji ochii.

— Sunt bine, mulţumesc.

Vocea ei era dogită, ca şi cum cineva i-ar fi frecat gâtlejul cu şmirghel.

Ramson chicoti şi se ridică. Ţinea în mână un burduf din piele. Când tânărul se apropie, Ana îşi dădu seama că petele negre de pe faţa lui nu erau umbre, ci vânătăi care căpătau treptat o nuanţă urâtă, violetă.

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, Ramson, zise el ironic, întinzând braţele în lături şi păşind spre ea. Mulţumesc că m-ai dus la căldură, Ramson. Mulţumesc că mi-ai dat apă şi că te-ai străduit să mă ţii în viaţă, Ramson.

Ajuns lângă ea, făcu o plecăciune. Cu mult drag, *maia dama.*

Ea îi aruncă o căutătură urâtă, dar când Ramson îi întinse burduful cu apă, expresia i se înmuie. Dând pe gât apa rece, de ploaie, constată cât îi era de sete şi de foame.

— Cât am dormit?

— O zi.

Cuvintele o loviră ca un pumn. Pierduseră o zi întreagă fără să facă nimic, în loc să ia urma Pelerinelor Albe care o răpiseră pe May.

May.

Simţi că o cuprinde panica. Încăperea se roti cu ea când dădu să se ridice în picioare. Se lovi de perete, iar durerea îi săgetă umărul.

— Trebuie să plecăm, bâigui ea. Am pierdut prea mult timp, am…

Ramson o întrerupse.

— Opreşte-te! Nu putem pleca acum…

— Au pus mâna pe ea! Glasul ei era disperat. Au pus mâna pe May! *Yager*-ul a spus că o s-o…

— Ana, opreşte-te…

Vocea lui stârnea ecouri în sala goală a templului. Zâmbetul lui vesel dispăru. Îşi ridică braţele, cu un gest împăciuitor.

— Stai puţin şi *gândeşte!*

Ana se înfrigură. Şi-o aminti pe May stând singură, în piaţa aglomerată, cu pumnii încleştaţi.

Lacrimile i se adunară în ochi. Promisese că avea s-o apere veşnic pe May.

— Bine, se învoi ea.

Deşi vocea îi tremura, căută să se stăpânească.

O va găsi pe May şi o va salva. Şi o va face aşa cum zicea Ramson: chibzuind temeinic, ticluind un plan principal şi încă alte zece, de rezervă.

— Aşază-te! îl pofti Ana.

Ramson ridică din sprâncene, dar apoi dădu din umeri şi se aşeză în faţa ei.

— O să mă ajuţi s-o salvez, Ramson.

— Eu? Pe zei! Cine ar fi crezut?

— Nu mă joc. Nu-mi pasă dacă nu face parte din Învoiala noastră. Te-am salvat de soarta pe care ţi-o pregăteau mercenarii ăia. Fiindcă eşti aşa de priceput în arta târguielii, uite ce cred: îmi eşti dator şi-ţi vei plăti datoria.

— Fiindcă eşti aşa de pricepută în arta târguielii, uite ce cred eu... Ochii lui Ramson căpătară o căutătură jucăuşă, iar tânărul se aplecă spre ea, ca să-i vorbească. Dacă nu m-ai fi salvat, ai fi pierdut şi Învoiala, şi pe valorosul tău alchimist.

Fata nu se lăsă descurajată de zeflemeaua lui.

— Te-am lăsat singur o jumătate de oră, iar tu ai fost păcălit de un cârciumar şi doi mercenari.

Văzându-i expresia morocănoasă, Ana se înveseli. La rândul ei, se aplecă spre Ramson, imitându-i poziţia. Între ei nu era mai mult de un braţ distantă.

— De ce te-au răpit? Cine e pe urmele tale? întrebă ea.

— Ţi-am mai spus. Destinul unui nelegiuit iscusit este să aibă foarte mulţi duşmani.

— Totodată, destinul unui nelegiuit iscusit e să-şi *înfrângă* duşmanii. Ana îl privea fix. Tu ai nevoie de mine. De Analogul meu. Eu sunt Învoiala ta. Şi o voi respecta numai dacă mă ajuţi.

Ramson îşi trecu degetele prin păr.

— Dacă vrei s-o salvezi pe May, s-ar putea să nu mai rămână timp să-l găseşti pe alchimist. Că tot veni vorba de el, îi ştiu numele şi unde se află.

Ana se aplecă iar spre el, nespus de curioasă.

— Unde este? De ce zici că n-o să avem timp să punem mâna pe el?

— Singurul mod în care-l putem găsi, spuse Ramson, este să ajungem în Novo Minsk înainte de *Firva'snej.* Trebuie să participăm la un... eveniment.

— Novo Minsk, repetă Ana, în şoaptă. Acolo o duc şi pe May. O s-o silească să se dea în spectacol, într-un loc numit Ringul.

— Cine ţi-a spus asta?

— *Yaeger*-ul. Pelerina Albă.

— Aha, încuviinţă încet Ramson. Asta… complică niţel lucrurile.

— Ba nu. Noi oricum ne îndreptăm spre Novo Minsk.

Ramson oftă.

— Trebuie să-ţi povestesc despre Alaric Kerlan. Să ţii minte numele ăsta.

Iarăşi el! Şi cârciumarul de la *Turnul Ursului Cenuşiu* îl rostise. Brusc, în mintea Ana încolţi o bănuială.

— Alaric Kerlan, şopti ea. Vrei să spui A.E. Kerlan? Fondatorul Companiei Apele de Aur?

Un nume cu care majoritatea nobililor din Imperiul Chirilian erau familiarizaţi. Ana citise volume întregi de istorie a Chiriliei. În cărţile acelea, Compania lui Kerlan era ridicată în slăvi şi considerată un punct de cotitură pentru economia chiriliană. Deşi era cel mai mare om de afaceri din imperiu, A.E. Kerlan rămânea un mister. Singurul lucru care se ştia despre el era că fusese un nimeni. Apăruse din Regatul Bregonia, construise de unul singur o rută prosperă de comerţ între Portul Apele de Aur – pe atunci, un orăşel prăpădit – şi restul lumii.

În ochii lui Ramson licărea prudenţa.

— Da, recunoscu el. Dar este şi cel mai puternic neguţător de Analogi din imperiu.

— Cum?! Lumea din jurul ei se clătină. Ana se strânse de braţ, înfigându-şi unghiile în carne. Minţi!

Cuvintele ei erau tăioase ca nişte cioburi.

Fondatorul Companiei Apele de Aur, cea mai mare afacere din Imperiul Chirilian, era negustor de Analogi?

— Te asigur că te-am minţit de multe ori, dar acum chiar spun adevărul, zise Ramson.

În mintea Anei apăru o imagine: imperiul ei se destrăma în bucăţi care se închegau iar, alcătuind ceva sinistru, ciudat şi total străin.

— De unde ştii?

Părea o întrebare tare naivă. Oare cei din jurul ei aflaseră adevărul?

Papa *aflase şi el?*

— Treaba mea e să ştiu lucruri, zise Ramson. Aşa cum îţi

spuneam, Kerlan este complicaţia din planul nostru. Întinse mâna spre sacul ei şi cotrobăi prin el câteva secunde, apoi scoase harta. Novo Minsk este teritoriul lui Kerlan. Dacă May va fi dusă acolo, înseamnă că samsarul care a luat-o face parte din Ordinul lui Kerlan. Spuneai că May va apărea în Ring? Ringul e proprietatea lui Kerlan. Din întâmplare, alchimistul se numără printre colaboratorii lui apropiaţi.

Ana se lupta să fie atentă la vorbele lui. Îşi potoli furtuna gândurilor şi îşi limpezi mintea. Avea să se gândească mai târziu la lumea ei distrusă. Acum singurul ei scop era s-o salveze pe May.

— Şi care anume e complicaţia? întrebă ea. O vom salva pe May, după care îl vom găsi pe alchimist.

Ramson vorbi mai departe, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— În fiecare an, de *Firva'snej,* Kerlan dă un mare bal. Toţi asociaţii săi – toţi capii nelegiuirilor, toţi hoţii şi traficanţii din imperiu – vor veni la bal. Inclusiv alchimistul tău. O privi cu subînţeles, iar ea îşi ţinu respiraţia. Ne-am putea strecura la balul acela. Dar va fi greu. Poate chiar periculos. Tonul lui deveni provocator. Eşti pregătită?

De douăsprezece luni aştepta momentul ăsta. Îl privi calm pe Ramson.

— Sunt. Împunse harta cu un deget. Asta înseamnă că trebuie s-o găsim pe May înainte de *Firva'snej.*

Ramson lăsă harta deoparte.

— Trebuie să alegi. Nu le poţi avea pe amândouă. Să o salvezi pe May din Ring e ca şi cum ai bate la uşa lui Kerlan, spunându-i unde te poate găsi. Trebuie să-l luăm prin surprindere când ne înfăţişăm la *Firva'snej.*

— Nu e negociabil.

— Nu da cioara din mână pe vrabia de pe…

— Viaţa lui May *nu* este negociabilă! ţipă Ana.

Se lăsă o tăcere adâncă. Pe faţa lui Ramson dansau umbre, iar în ochii lui mijiţi se reflectau flăcările.

— Trebuie să te hotărăşti, spuse el, în cele din urmă. Ce doreşti?

— Să-mi îndrept greşelile. *Tu* ce doreşti?

— Ţi-am mai spus. Răzbunare.

— Răzbunare împotriva *cui?* ceru Ana să ştie. Se trase mai aproape de el şi îl privi în faţă. Spre cinstea lui, Ramson nu-şi feri ochii. De ce te duceau la Kerlan mercenarii aceia?

Se uitau unul la altul pe deasupra focului. Între ei scânteiau tăciunii.

— Am dat greş într-o misiune. Am încălcat o Învoială. Acum pricepi? Ana rămase tăcută. El oftă şi se ridică. Alaric Kerlan ştie tot ce mişcă pe teritoriul lui. Dacă încerci s-o salvezi pe May, rişti să-l pierzi pe alchimist. Gândeşte-te bine! Se opri o clipă, înainte să iasă din încăpere. Ana, ţine minte: nu eşti o zeitate, nu eşti împăratul. Nu-i poţi salva pe toţi. Aşa că alege ce e mai bine pentru tine.

— Unde pleci? întrebă ea.

— Să-mi purific sufletul.

Se uită în urma lui. Dintr-odată, Ana îşi dorea ca Ramson să nu plece. Tăcerea deveni apăsătoare, ca şi cum întregul templu stătea cu ochii pe ea.

Ana cercetă basoreliefurile. Probabil că fuseseră poleite cu aur şi cu argint, împodobite cu lapislazuli şi smaralde. Când templul fusese abandonat, hoţii şterpeliseră nestematele. Dar clădirea tot frumoasă rămăsese. Impunătoare.

Ca întotdeauna, se făcu mică sub privirile atente ale zeităţilor. Cu siguranţă, ştiau ce era ea. *Monstru. Vrăjitoare. Deimhov.* Ana îşi aduse aminte de strigătele din ziua aceea, demult, la Târgul de Iarnă din Salskov, când încremenise în baia de sânge, dezvăluind lumii latura ei demonică.

Dar sufletul ei tânjea după lumină, după dreptate şi bunătate, după firava flacără de speranţă pe care mătuşa ei i-o aprinsese în piept, în urmă cu mulţi ani, pe vremea când Ana avea opt ani.

Se aflase într-un templu. Luna plângea deasupra pământului acoperit de zăpadă şi arunca o lumină rece asupra mormântului mamei sale. Ana îngenunchease în faţa statuilor celor patru zeităţi. Expresiile lor cioplite în piatră erau severe. Ana mângâiase efigia mamei sale, sculptată dintr-o lespede marmură: gene lungi, care aruncau umbre pe pomeţii înalţi şi pe buclele bogate.

Singurele amănunte pe care marmura nu reuşea să le redea – se gândise Ana – erau cafeniul cald al pielii şi strălucirea neîntinată a zâmbetului ei, care luminase întreaga lume.

Degetele Anei mângâiaseră fără încetare chipul alb, de marmură rece. Doar lacrimile fetiţei îl mai încălzeau.

Trecuse o lună de la moartea mamei sale. În absenţa ei, iarna care măturase în anul acela Palatul Salskov fusese geroasă şi pustie, cu zăpezi nemiloase.

— De ce?

Şoapta Anei – mică şi singuratică – zăbovise în aer, plutind între ea şi zeităţile de marmură.

— De ce mi-aţi luat-o?

Dar statuile se încăpăţânaseră să rămână tăcute. Poate era adevărat că zeităţile nu plecau urechea la rugăciunile Analogilor.

Pe umerii ei se lăsase o mână caldă, iar Ana tresărise. Îşi ştersese lacrimile.

Ochii calmi ai Marii Contese îi întâlniseră pe ai ei. După câteva clipe, Morganya îi vorbise:

— Pentru mine, mama ta a însemnat nespus de mult.

Mama ei o găsise pe Morganya cu mulţi ani în urmă, într-un sătuc, cu trupul sfârtecat de cei care o torturaseră după ce o răpiseră dintr-un orfelinat. Împărăteasa o adusese la palat şi trăiseră împreună, ca două surori.

— Au avut efect rugăciunile tale?

Vocea Morganyei nu-şi pierduse timbrul calm şi prudent al celor obidiţi.

Ana bâiguise:

— Nu sunt… Ele nu… Nu cred…

— Nu crezi că zeităţile ascultă rugăciunile unui Analog.

Cuvintele contesei fuseseră cât se poate de blânde, dar o răniseră. Ana îşi plecase fruntea, ruşinată.

Morganya îi dăduse părul pe după ureche. Acest gest aducea aşa de mult cu cel al mamei sale, încât Anei îi venise să plângă.

— O să-ţi spun un secret, continuase Marea Contesă. Nici rugile mele nu le-au ascultat.

— Dar tu nu…

Tu nu eşti un Analog!

Morganya îi ridicase cu blândeţe bărbia.

— Nu există nicio diferenţă între noi două, Anastasia, spusese ea. Prin tăcerea lor, zeităţile mi-au trimis un mesaj. Privirea Morganyei se oţelise. Datoria *lor* nu este să ne ofere bunătate în lumea asta, Prinţesă. Nu, micuţă tigroaică. *De noi* depinde să ne câştigăm bătăliile.

Faptul că mătuşa ei rostise porecla pe care mama Anei i-o născocise îi stârni din nou lacrimile.

— De noi depinde să ne câştigăm bătăliile, repetase fetiţa, cu voce firavă, dar puţin mai hotărâtă.

— Să nu uiţi! Trebuie să iei singură ceea ce vrei. Iar tu, *Kolst* Prinţesă, ai fost aleasă de zeităţi să lupţi în numele lor, în bătăliile din lumea asta.

Pe atunci, Ana nu pricepuse pe deplin înţelesul cuvintelor Contesei. Prizonieră între ferestrele şi pereţii odăii sale, nu înţelesese cum putea ea, Ana, să poarte vreo bătălie. Cu atât mai puţin îi venea a crede că zeităţile o aleseseră pe ea.

Dar poate că mătuşa are dreptate, îşi spuse Ana acum, stând sub privirile reci ale aceloraşi zeităţi tăcute. Nu-i răspunseseră niciodată la rugăciuni, dar poate că tocmai anii de tăcere erau, de fapt, mesajul lor. *Ne bizuim pe tine să porţi bătăliile noastre, în această lume.*

Ochii ei poposiră pe o statuie ce înfăţişa o copilă pe un câmp. În jurul ei pluteau petale stârnite de un vânt fantomatic, iar ochii fetiţei surâdeau. Când se trezise în hambarul acela gol, o văzuse pe May afară, îngenuncheată în zăpadă. Ajuta o floricică să revină la viaţă. Ana se gândi la ziua când o însoţise pe May înapoi la stăpâna ei. Îşi aminti cuvintele răutăcioase ale femeii, mâinile ei îngrijite.

Îşi aminti de samsarul din Kirov, de ochii lui reci şi de părul său alb. De Patrulele Imperiale, ale căror pelerine umflate de vânt străluceau şi ale căror piepturi etalau cu mândrie emblema tigrului alb.

Îşi aduse aminte de *yaeger*-ul ghemuit în faţa ei, înfrânt – vânătorul devenit vânat.

De ochii mari şi miraţi ai lui May, când o lovise săgeata soldatului. De uşile din piatră-neagră ale căruţei de temniţă, care se închiseseră cu un zgomot sec.

Cum decăzuse imperiul într-atât? Imperiul Chirilian, pe care Ana îl purtase mereu în inimă, era la fel de mândru şi de puternic precum tigrul alb, pe care îl alesese drept simbol. Avea legi drepte şi conducători mărinimoşi. Totuşi evenimentele la care fusese martoră în ultimele zile îi dovedeau contrariul. Umbre sinistre se furişaseră prin lacunele acelor legi, asuprindu-i pe cei lipsiţi de protecţia pe care o înlesnesc rangul şi averea.

Oare dintotdeauna fusese aşa? Un fior de gheaţă îi săgetă inima, la gândul că *mamika* Morganya fusese ignorată când adusese vorba de contractele nedrepte prin care erau angajaţi Analogii. Curtea clevetise despre originile sud-chiriliene ale împărătesei. Ana însăşi fusese numită „monstru” din cauza Analogului ei.

Ana îşi zise că probabil lumea nu fusese niciodată dreaptă. Doar că ea observase nedreptatea cam târziu.

Mamika avea dreptate.

Dacă voia dreptate în lumea asta, nu zeităţile aveau s-o aducă. Şi trebuia procedat pas cu pas.

Când Ramson se întoarse, Ana luase o hotărâre.

— Mergem să o salvăm pe May, spuse ea încet.

Tânărul scoase două pâinici dintr-o batistă şi se aşeză în faţa ei.

— Pari decisă. Îşi dădu capul pe spate, arătând spre statuile din jur. Lasă-mă să ghicesc: fiindcă eşti pioasă, probabil că te-ai rugat la zeităţi, iar ele, bineînţeles, te-au sfătuit să faci ceea ce *se cuvine,* nu să dai dovadă de egoism.

— Zeităţile nu mi-au răspuns la rugăciuni, răspunse ea.

Ramson zâmbi strâmb.

— Nici mie, recunoscu el.

Ana luă o pâinică. Era rece şi tare, dar muşcă din ea cu poftă.

— De ce nu te plac zeităţile? Ce nu-i în regulă cu tine? întrebă ea.

Parcă i se ridicase o greutate de pe piept. Dacă altădată ar fi evitat un subiect aşa de îndrăzneţ, acum cuvintele îi veneau cu uşurinţă.

Ramson pufni.

— Ce nu e-n regulă cu mine? repetă el, rupând din pâinea lui. E o întrebare retorică? Păi, să vedem. Se scărpină în barbă, prefăcându-se concentrat. Sunt cel mai tânăr nelegiuit de rang înalt din imperiu, sunt egoist, calculat, trădător… A, şi să nu uităm: sunt teribil de chipeş. Să continui?

— Tu dai vreodată răspunsuri serioase?

— Mereu.

Ana îşi dădu ochii peste cap şi mestecă ultima bucăţică de pâine. Stomacul îi chiorăia de foame. Gândurile o purtară către May. Oare mâncase? Îi era frig?

— Vreau să plecăm imediat ce răsare soarele.

Ramson dădu din cap.

— Bună idee.

Un gând tulburător şi nerostit se strecură între ei: noaptea, în Taigaua Sivernaia mişunau cele mai periculoase creaturi din Chirilia. Ana auzise de luminiţele Rusalcelor, care-i făceau pe călătorii obosiţi să-şi piardă minţile, de urşii-de-lună uriaşi, de spiritele lupilor-de-gheaţă ce se iveau din zăpadă.

— Ne-a luat o zi întreagă să ajungem de la Cascada Fantomelor la Kirov, cugetă ea cu voce tare. Novo Minsk se află la o depărtare de aproape zece ori mai mare.

— Avem un *valkryf,* îi aminti Ramson. Socotesc că ne va lua vreo cinci zile. Aşadar, până la *Firva'snej* vom avea patru zile ca s-o salvăm pe May, să ne punem numele pe lista invitaţilor la balul lui Kerlan şi să-l găsim pe alchimist. Oftă şi-şi trecu o mână prin păr. Avem puţine şanse să reuşim.

— Eşti cel mai vestit şarlatan din Chirilia, îi zise Ana. Te-ai obişnuit să scapi ca prin urechile acului. O să te descurci.

— Dacă Alaric află că vrem s-o răpim pe May, o să dau vina pe tine. N-o să-l las să mă ucidă pe *mine,* din cauza că tu vrei s-o faci pe corecta.

— Sau aş putea să te ucid eu înainte să apuce Kerlan s-o facă. Ana îl privi. Ramson?

— Da.

Fata şovăi, însă apoi cuvintele dădură năvală.

— Care este numele alchimistului? spuneai că-l ştii.

Pentru o clipă, se aşteptă ca el să-i amintească de învoială, să-i spună că, pentru informaţia asta, Ana trebuia să dea ceva la schimb. Dar Ramson se mulţumi s-o privească, apoi spuse încet:

— Piotr Teţiev.

Ana rostogoli numele pe limbă. *Piotr Teţiev.* Nu părea un nume diabolic. L-ar fi putut purta oricine – un savant, un profesor, un om întâlnit la colţul străzii.

Piotr Teţiev. Alchimistul palatului *exista.* Ana nu petrecuse un an întreg alergând după o amăgire. Omul era aproape. Răspunsul la enigma uciderii lui *papa* o aştepta în Novo Minsk.

Repetă numele alchimistului până simţi c-o ia somnul. Era o incantaţie, un legământ de răzbunare.

15

Spre deosebire de oceanele vaste şi de tărâmurile stropite de ploi, din copilăria lui Ramson, Chirilia era un ţinut îngheţat, captiv într-o iarnă perpetuă. Pădurea rămânea veşnic tăcută, chiciura pudra crengile pinilor înalţi. Din când în când se iveau întinderi de zăpadă albă în locuri prin care nu mai trecuse nimeni până atunci. Răsuflarea călătorilor crea norişori de abur, iar frigul ascuţit îi ţinea toate simţurile treze, în vreme ce Ramson îndemna *valkryf*-ul să înainteze. Sus, cerul ceţos şi cenuşiu vestea că, foarte curând, avea să înceapă ninsoarea.

În prima zi de călătorie, Ana şi Ramson puseseră la cale un plan. El îi povestise despre Ring, despre afacerile lui Kerlan şi despre bal – nu îi spusese tot, fireşte, ci doar atât cât fata trebuia să ştie – şi, în sfârşit, după ore de întrebări insistente şi de ciorovăială, ajunseseră la o înţelegere.

În a doua noapte, îşi instalară tabăra într-o *dacha* abandonată, la marginea orăşelului Veţk. După ce trase obloanele, Ramson aprinse focul şi începu să-şi oblojească rănile. Vrăjitoarea se aşeză în faţa lui. Ghemuită, cu genunchii la piept, părea mai mică, mai vulnerabilă. Aproape ca o fetiţă.

Însă Ramson ştia că Ana era orice altceva, dar nu o fetiţă. După lupta din ploaie, după ce-l văzuse pe mercenarul golit de sânge, tânărul ar fi vrut s-o întrebe despre Analogul ei. După anii petrecuţi alături de Kerlan, credea că văzuse totul pe lume, dar isprava cu mercenarul mort fusese cu totul altceva. Un coşmar.

— Încă nu ţi-am mulţumit că m-ai salvat, spuse el, rupând tăcerea.

Ea tresări, clipind ca şi cum s-ar fi dezmeticit dintr-un vis. De data asta, încordarea dispăruse de pe chipul ei. Îşi aplecă uşor bărbia, cu un gest maiestuos.

— Cu plăcere!

— Eşti cel mai puternic Analog pe care l-am văzut vreodată, zise el. Ce soi de Analog ai?

În ochii ei apăru o expresie precaută, iar chipul i se întunecă, de parcă se pregătea pentru o înfruntare.

— Un Analog de Carne, răspunse Ana.

O minciună isteaţă, care îl păcălise la început. Efectele celor două soiuri de Analogi erau foarte asemănătoare, aproape identice. Totuşi Analogii de carne, deşi puternici, erau ucenici la măcelari. Un Analog de sânge, pe de altă parte… Vrăjitoarea de Sânge din Salskov era, după cum susţineau zvonurile, singurul Analog de sânge cunoscut. Ramson insistă:

— Aşa l-ai golit de sânge pe mercenarul ăla? Cu Analogul tău *de carne?*

Fata strânse din buze, mulţumindu-se să tacă.

— Există o poveste despre un Analog care s-a arătat la Salskov acum zece ani, începu Ramson. Se spune că a ucis opt oameni dintr-o lovitură. Lumea a poreclit-o Vrăjitoarea de Sânge din Salskov. De atunci, n-a mai fost văzută şi, pentru mult timp, nimeni n-a mai ucis aşa cum a făcut-o ea, golindu-şi victimele de sânge.

Focul trosnea între cei doi. Ramson ştia că trebuia să fie cu băgare de seamă şi că un singur pas greşit îl putea azvârli în hău. Aşa că-şi alese cu atenţie cuvintele:

— Mi-ar plăcea s-o întâlnesc pe Vrăjitoare.

Ceva apăru în privirea ei – bănuială sau uimire. Era greu de desluşit, căci fata îşi feri ochii.

— De ce?

— Ca să înţeleg. S-o întreb de ce-a făcut-o.

— Dar Vrăjitoarea n-a vrut să se întâmple aşa!

Vocea ei era moale, ca un suspin. Se uita la foc, iar chipul îi oglindea tristeţea.

— N-a vrut să facă rău nimănui, adăugă Ana.

Mărturisirea aceasta complet neaşteptată atinse o parte din el pe care tânărul o ascunsese dincolo de legenda ţesută în jurul vestitului Vorbădulce. În adâncul lui, Ramson ştia cum te simţi când ai rănit pe cineva, dar nu mai poţi îndrepta lucrurile.

Iar cei pe care îi răneşti sunt deseori oameni dragi ţie.

Ramson avea şapte ani când îl întâlnise pe Jonah Fisher, în prima zi a pregătirii sale militare. Îl măsurase din cap până-n picioare pe băiatul uscăţiv, cu păr negru, care arăta ca o umbră. Jonah păşea gârbovit, cu pas egal, pe holurile din piatră. Când profesorul lor îi strigase numele, fetele şi băieţii chicotiseră. Fisher[1] nu era un nume de familie real, ci unul dat băieţilor bregonieni din orfelinatele Portului de Safir.

Un nume umilitor!

Însuşi Ramson fusese la un pas de a se alege cu acest nume, din cauză că – din câte înţelesese – părinţii lui nu erau căsătoriţi. Dar, deşi unii copii cu acelaşi statut ca al lui se făceau nevăzuţi, tatăl lui Ramson, amiralul Roran Farrald, al doilea cel mai puternic om din Regatul Bregonia, insistase să-l ia pe băiat din orăşelul Elmford, unde locuia mama lui, şi să-l înscrie la Fortul Albastru, şcoala militară de elită din Bregonia. Acolo studiau numai copiii foarte înzestraţi – printre ei, şi Analogi –, iar Ramson interpretase alegerea tatălui său drept o dovadă de încredere în capacitatea lui. Jurase să nu-şi dezamăgească niciodată tatăl, un bărbat la fel de distant şi de rece precum luna pe cerul nopţii.

Însă copiii sunt făpturi foarte isteţe, iar loviturile sub centură pe care Ramson le primise în cea mai mare parte a vieţii lui nu-l lăsaseră indiferent. Acelaşi lucru putea fi spus despre şoaptele care-i aminteau mereu că era un bastard, un copil din flori.

Batjocurile colegilor săi îi stârniseră teama, aşa că hotărâse să li se alăture. Zeflemelele lui la adresa nou-venitului erau cele mai muşcătoare, iar vocea lui – cea mai răsunătoare.

Jonah Fisher tăcea. Privise în jur cu o expresie plictisită, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie în altă parte.

— N-aveţi nimic mai bun de făcut? îi întrebase.

Copiii izbucniseră în râs. Ramson auzise accentul lui Jonah Fisher în pieţele de peşte şi în cele mai sărace cartiere ale Portului de Safir. Ramson crescuse la oraş, iar

[1] În limba engleză, „Pescarul”.

tatăl lui îi tocmise meditatori încă de când băiatul avea cinci ani. Se mândrea cu propria isteţime şi cu faptul că era primul care răspundea la întrebările profesorilor.

În coridor răsunase un trosnet. Apoi se lăsase o linişte deplină.

Jonah Fisher înhăţase o floretă de antrenament din sala de instrucţie. Băiatul se uita la noii lui colegi cu aceeaşi expresie plictisită.

— Aţi face bine să lăsaţi pălăvrăgeala şi să treceţi la treabă. Tonul lui era calm, dar în cuvintele acestea răsunase o ameninţare. Hai, arătaţi că ştiţi să vă bateţi! îi îndemnase el pe copii.

Ramson privise în jur. Instructorul de scrimă plecase. Niciun adult nu mai era prin apropiere. Doar douăzeci de copii care, într-o bună zi, aveau să devină marinarii de elită ai Bregoniei şi să lupte pe navele tatălui său.

Copil din flori.

Voia să le arate că el nu era nici vreun *Fisher,* nici un *bastard,* nici un copil lepădat de propriul tată. Era fiul amiralului Roran Farrald.

Şi avea s-o dovedească.

Ramson păşise în faţă. Simţise ochii colegilor aţintiţi asupra lui. Atenţia de care se bucura în clipa aceea îl aţâţase, îi stârnise curajul.

— O să-ţi arăt de ce suntem în stare noi, cei din Fortul Albastru, declarase Ramson, apoi înhăţase o floretă.

Era mai grea decât se aşteptase. Lemnul negeluit îi înţepa palma.

Fisher îşi pironise ochii asupra lui Ramson şi ridicase floreta. O mânuia cu dibăcie.

Ramson îi imitase gestul. Floreta lui se mişca stângace. Inima îi bătea puternic în piept. Curajul lui se evaporase la fel de repede cum dispărea o băltoacă, în zilele toride de vară ale Bregoniei.

Jonah Fisher se avântase. Părea o pasăre – un corb negru, zbârlit şi neîngrijit, dar surprinzător de rapid.

Floreta îl lovise, iar Ramson păşise înapoi, strângând din dinţi când simţise împunsătura în piept. Lovise şi el, dar

Fisher evitase cu uşurinţă lovitura, făcând o piruetă.

A doua lovitură – peste coapsele lui Ramson – îi smulsese un ţipăt. A treia îi înmuiase genunchii, iar lupta se terminase cât ai clipi. Rămăsese întins pe spate, pe podeaua din piatră. Jonah Fisher îl privea de sus. Ramson gâfâia. Simţea gustul sărat al lacrimilor.

Urmase una dintre cele mai mari surprize din viaţa lui.

Fisher îi întinsese mâna.

Pe faţa lui palidă şi uscăţivă nu se citea nicio urmă de aroganţă. Trăsăturile sale exprimau aceeaşi plictiseală de mai înainte, ca şi cum nimic nu îl interesa.

Ramson făcuse singurul lucru care i se păruse acceptabil. Plesnise mâna întinsă.

— N-am nevoie de ajutorul tău, mârâise el, căznindu-se să se ridice. Nu suntem prieteni şi n-o să fim prieteni niciodată.

În vreme ce şchiopăta spre colegii săi uimiţi, lăsându-l pe Fisher în urmă, Ramson zărise o siluetă în prag. Atenţia îi fusese atrasă de strălucirea pielii bronzate, de părul castaniu-roşcat, de tunica bleumarin, cu fireturi, şi de spada care-i atârna la brâu.

Apoi, Roran Farrald – căci el apăruse în prag – se răsucise pe călcâie şi plecase.

Obrajii lui Ramson se înroşiseră de ruşine şi dezamăgire. Îi aruncase o ultimă privire lui Fisher. Rămas singur, în celălalt capăt al holului, Ramson îşi jurase că-l va înfrânge pe Jonah.

Însă o barcă, o furtună şi o voce îi schimbaseră atitudinea.

Bregonienii aveau cea mai bună flotă din lume. Mai presus de toate, erau marinari. Şi fiecare copil bregonian care se pregătea pentru Marină îşi petrecea jumătate din timp pe mări.

Totul se petrecuse în timpul unui exerciţiu de noapte, în al doilea an de şcoală. Cerul era lipsit de lună, iar apele negre şi reci se unduiau în bătaia vântului.

Furtuna îi lovise la primele ore ale dimineţii. Vântul vuia. Valurile erau mai înalte decât casele, azvârlind de colo colo

micul bric cu cei zece elevi bregonieni, ca pe o frunză în vânt. Chiar şi după mulţi ani, Ramson se trezea îngrozit, în toiul nopţii, cu senzaţia că încă se afla pe puntea bricului. În acele clipe, simţea gustul groazei.

Ramson era căpitanul bricului. Se ţinea strâns de parâme. Brusc, un val ivit din smoala nopţii îl lovise în plin. Îşi amintea că se prăbuşise. În jur, totul era o învălmăşeală de catarge, pânze şi lemn. Căzuse în apă.

În primele momente, fusese cuprins de o dezorientare înspăimântătoare, oarbă. Se zbătuse, neştiind dacă se scufunda ori se îndrepta spre suprafaţă. Poate că, de fapt, era la mila valurilor. În plămâni aproape că nu-i mai rămăsese pic de aer. Presiunea din pieptul lui creştea, membrele începuseră să-i ardă. Ramson înălţase o rugă către zei.

Deodată, un braţ îl cuprinsese pe după mijloc şi îl săltase din adâncuri. Crezuse că avea să moară, dar apoi răzbise la suprafaţa apei, în vânt şi în ploaie.

— Înoată! rostise la urechea lui o voce calmă.

Tuşind şi scuipând, se răsucise şi văzuse că lângă el, trăgându-l prin valurile învolburate, era orfanul. Pe chipul uscăţiv al lui Jonah Ramson văzuse, pentru prima oară în viaţa, adevăratul curaj.

— Înoată! repetase băiatul. Dacă nu, murim amândoi.

Ramson înotase.

Furia oceanului îi smucea de colo colo, jucându-se cu vieţile lor neînsemnate. Dar Ramson se ţinea aproape de Jonah Fisher şi înota, dând greoi din picioare, abia punând câte o mână istovită în faţa celeilalte. Frigul îi amorţea, storcându-i de vlagă.

Ritmul valurilor îi năucea. Probabil că Ramson închisese ochii şi adormise înotând. Deodată, auzise strigăte deasupra lui şi plescăitul apei. Cineva îi legase o frânghie de mijloc şi îl săltase pe o punte, epuizat şi ud leoarcă.

Lemnul punţii i se păruse a fi însuşi paradisul. În ciuda tangajului, strigătelor şi tropăiturilor, ar fi putut adormi pe loc.

Ramson îşi săltase capul. Vederea îi era înceţoşată.

— Fisher… spusese el, cu voce spartă.

Faţa celuilalt se ivise din întuneric, albă pe fundalul negru al nopţii. Buzele vinete ale băiatului tremurau.

— Fisher, de ce m-ai salvat?

Băiatul ridicase din umeri.

— Pentru că am putut s-o fac.

Pe jumătate îngheţat, cu gândurile învălmăşite, Ramson simţise cum ruşinea îi îmbujora obrajii şi vina îl apăsa. Îl tratase urât pe Jonah Fisher, şi totuşi acesta îi salvase viaţa.

— Mulţumesc!

Ramson rostise cuvântul atât de încet, iar furtuna era atât de zgomotoasă, încât nu credea că fusese auzit.

Deşi fusese în primejdie de moarte, Fisher păruse plictisit. Dar apoi făcuse ceva surprinzător.

Jonah Fisher zâmbise. Un zâmbet tulburător, ciudat, mai mult o grimasă, în contrast cu faţa lui ascuţită şi cu ochii întunecaţi.

— Spune-mi Jonah!

Din ziua aceea, Jonah devenise pentru Ramson fratele pe care nu ştiuse că şi-l dorea. Orfanul părea să ştie foarte multe, de la politica bregoniană până la tunelurile secrete din Fortul Albastru şi cele mai bune metode de a copia la lucrările de control. Se concentra la alte lucruri – lucruri de care copiii obişnuiţi, care învăţau în Fortul Albastru, nu erau interesaţi. Jonah era fascinat de politica adulţilor, de strategia de război a Bregoniei, de încărcătura vaselor sosite recent din regatele Insulelor Aseatice, de noile legi chiriliene privind contractele de muncă ale Analogilor. Se furişa adesea în oraş, iar când se întorcea, era cu mintea aiurea zile întregi.

— Ar trebui să te străduieşti mai mult la şcoală, îl mustrase Ramson. Cum să ajungi departe, dacă nu-ţi duci la bun sfârşit sarcinile? Fetelor le plac recruţii isteţi şi puternici. Zâmbind, Ramson adăugase: Recruţii ca mine.

— Fetele mă plac pentru că sunt chipeş, răspunsese Jonah.

Ramson izbucnise în râs.

— Chipeş? Arăţi ca o cioară jumulită, Jonah Fisher!

— Iar tu, ca un peşte cu maţele pe-afară. Ai o faţă de nătâng! glumise Jonah. Apoi, din nou serios, se gândise la întrebarea lui Ramson. Nu văd rostul studierii unor lucruri învechite, când la uşa noastră se petrec adevărate tragedii.

— Ce fel de tragedii?

— Oamenii suferă de foame, iar noi avem mâncare din belşug. Oamenii mor din cauza bolilor, iar noi avem depozite întregi de leacuri.

— Noi suntem importanţi, spusese Ramson. Ne-au ales să fim viitorii lideri ai Bregon…

— Nu fi naiv, Ramson! Şi eu m-am numărat printre oamenii aceia înfometaţi. Nu există nicio diferenţă între noi şi ei.

— Păi… Îl tulburase gândul că viaţa pe care o ducea, cu programul strict de cursuri şi instrucţie, precum şi viitorul său de comandant de navă ar putea afecta pe cineva apropiat. Atunci când vom ajunge sus, când vom fi amirali, vom putea schimba toate astea. De-aia trebuie să-ţi îndeplineşti sarcinile, pricepi? Altfel, nu vei reuşi niciodată.

Nu crezuse că vorbele lui aveau să-l impresioneze pe Jonah, dar aşa a fost. În anul acela, Jonah se preocupase intens de studiile sale. Şi, fireşte, era enervant de priceput la orice făcea, fără să se străduiască.

Ramson era mândru că se dovedise un vorbitor mai bun decât Jonah – de fapt, era cel mai iscusit orator dintre recruţii Academiei Navale Bregoniene.

— Ce rost are să fii bun la toate, dacă nu te poţi lăuda cu asta în faţa tuturor? îl tachinase odată pe Jonah, în al patrulea an de scoală.

Jonah îl privise fix în timp ce mesteca încet cine ştie ce resturi şterpelite de la bucătărie. Era la fel de subţiratic ca în ziua în care se întâlniseră şi, oricât mânca, nu se îngrăşa.

— La ce bun? Ramson cel Iute de Limbă, după ce termini de trăncănit, o să-ţi trag un şut în fund.

Şi aşa îi închisese lui Ramson gura.

Mâna lui Jonah desena alene cercuri prin apă. Barca pescărească pe care se aflau stârnea unde, iar ei savurau soarele de vară, care făcea totul să scânteieze. Valurile

oftau, aerul era înmiresmat, Ramson avea stomacul plin şi amândoi miroseau a sudoare, a sare şi a lemn ud.

— Ascultă! spusese Jonah. Băiatul avea obiceiul de a fi brutal de sincer, iar Ramson era primul care trebuia să suporte sinceritatea prietenului său. Ştiu că te porţi aşa fiindcă vrei să compensezi ceva.

— Să compensez? Credeam că eu sunt cel care foloseşte vorbe mari, Fisher.

— Faci toate astea pentru tatăl tău, adăugase Jonah, întorcând către Ramson ochii lui negri, scormonitori, ca de corb.

Jonah păstrase accentul oamenilor de rând. Nu făcuse eforturi să se descotorosească de el. Lui Ramson acest lucru i se părea admirabil.

— Nu-i adevărat, negase Ramson.

— Ba da. Acum are o fiică, dar tu tot mai crezi că vei deveni amiral, la fel ca el.

Ramson se crispase când Jonah îi amintise de sora lui vitregă. Zvonurile susţineau că aceasta împlinise vârsta potrivită pentru a începe, în cel mult un an, instrucţia la Fortul Albastru, iar el avea să o cunoască, în sfârşit.

Şi totuşi Ramson se îndoia că aşa ceva avea să se întâmple.

— Toţi au o şansă să devină amirali, declarase el, fără să stea pe gânduri. Chiar şi *tu.*

Mâna lui Jonah îşi oprise mişcarea, cercurile dispăruseră, iar Ramson înlemnise. Ar fi vrut să-şi poată înghiţi cuvintele. Valurile parcă încremeniseră. Deodată, simţea că lemnul punţii îi pârjolea mâinile.

— Adevărul este că, probabil, n-o să devin amiral, spusese Jonah. Ramson îl privise uimit. Jonah continuase: Lumea se împarte în două, Ramson: cei puternici şi pionii. De orfanii ca mine, fără avere şi fără nume, nu se alege nimic, niciodată. Puterea înmulţeşte puterea şi, fără ea, puţini îşi pot croi drum către vârf.

Valurile vuiau în urechile lui Ramson şi stropi săraţi îi înţepau obrajii.

— Nu-i adevărat, îngăimase el, într-un târziu. La Fortul

Albastru, şeful de promoţie devine amiral. Cu toţii avem şansa asta.

— Aşa spun ei. În câţiva ani, o să-ţi dai seama care este adevărul. Jonah ridicase din umeri. E-n regulă. Eu m-am împăcat cu ideea. Ţine minte: să nu faci nimic pentru altcineva, ci numai pentru tine. Şi cu atât mai puţin pentru un om căruia nu-i pasă de tine.

Ramson simţise un nod în gât. Cuvintele lui Jonah i se învârteau prin minte, contestând singurul scop căruia i se dedicase cu fiecare oră petrecută în Fortul Albastru. El se perfecţiona. Voia să ajungă cel mai bun dintre cei mai buni.

Voia să devină amiral.

Din senin, Jonah îi aruncase ceva.

Ramson prinsese din zbor obiectul. Era puţin mai mare decât palma lui.

O busolă.

— Mi s-a spus că doar atât aveam când am fost adus la orfelinat, explicase Jonah. M-am tot gândit la busola asta ani de-a rândul. Ramson, poţi face orice în viaţă, dar, dacă o faci de dragul altcuiva, nu are rost. Gândeşte-te la ce vrei tu să faci. Trăieşte pentru tine. Poţi fi cea mai puternică navă de luptă din lume, dar nu poţi naviga fără busolă. Jonah îi întorsese spatele şi închisese ochii, lăsându-se scăldat de razele soarelui. Pe buzele lui flutura o urmă de zâmbet. Băiatul îşi cufundase din nou mâna în ocean, rotind-o. Păstreaz-o şi ţine minte: inima ta este busola ta, Ramson cel Iute de Limbă.

Busola era veche şi ruginită, cu muchii înnegrite de timp şi de nenumărate atingeri. Sticla se îngălbenise şi bucăţica de hârtie dinăuntrul ei era pătată. Cu toate acestea, încă funcţiona. Ramson o ţinea în buzunar. O atingea ca să-i poarte noroc sau doar pentru a-şi aminti că îl avea pe Jonah şi că totul va fi bine.

Busola îl însoţise până la moartea prietenului său, un an mai târziu. Ramson îşi amintea că azvârlise obiectul în perete. Când îl ridicase, acul busolei se rotea neîncetat, ca o cârmă ruptă, tot mai repede. La fel îl lăsase pe Ramson moartea lui Jonah: mereu pierdut, fără direcţie, rotindu-se

incontrolabil.

Ramson clipi, iar urmele amintirilor sale dispărură. Se afla în mica *dacha.* Focul se stingea încet. Fata-Analog – Ana – stătea ghemuită lângă perete, în faţa lui. Ochii ei îl priveau pe deasupra jarului care pâlpâia. În jurul lor dansau fantome de umbre şi lumină. Bănuia că nu era singurul bântuit de fantome în seara asta.

— I-aş spune Vrăjitoarei de Sânge că o înţeleg, zise Ramson. Nici eu n-am vrut să fac rău nimănui.

Era un adevăr rostit doar pe jumătate. După moartea lui Jonah, Ramson îşi propusese să nu mai scoată niciodată tot adevărul la lumină. Îi rănise pe toţi cei care i se puseseră în cale. Chiar şi pe cei care nu i se împotriviseră.

Dar acum, când Ana îl privea cu ochi mari, plini de curiozitate, Ramson şovăia.

— Ce doreşti?

— Să-mi îndrept greşelile. Tu ce doreşti?

— Ţi-am mai spus. Răzbunare.

În ultimii şapte ani, răzbunarea fusese mottoul lui, chiar şi după ce focul mocnit al furiei sale se răcise. Răzbunare pentru ceea ce făcuse tatăl lui, pentru toate slăbiciunile şi viciile lumii corupte în care trăia.

Răzbunare pentru propriile slăbiciuni, din cauza cărora Jonah Fisher plătise cu viaţa.

Când Ramson îşi apropie palmele de focul ce trăgea să moară, parcă zări conturul fantomatic al busolei. În urechi îi răsunau cuvintele lui Jonah. – *Poţi face orice în viaţă, dar, dacă o faci de dragul altcuiva, nu are rost. Gândeşte-te la ce vrei tu să faci. Trăieşte pentru tine.*

Ramson mai că se aştepta să-l vadă pe Jonah rezemat de perete, lângă el, privindu-l cu ochii lui negri, pe jumătate închişi.

Ramson strânse pumnii. Fantomele dispărură. Doar vrăjitoarea rămăsese cu el. Îşi sprijinea capul de perete, somnoroasă.

Ce pradă uşoară! Ar fi putut să-i câştige simpatia, s-o facă să aibă încredere în el, ca apoi s-o folosească.

Aşa, i-ar fi fost mai uşor să i-o predea lui Alaric Kerlan pe vestita Vrăjitoare de Sânge din Salskov. O învoială bună, cea mai bună din viaţa lui, în schimbul unui alt început.

Dar în vreme ce Ramson stătea întins pe podeaua tare, cu un braţ sub cap, în chip de pernă, se întrebă de ce un lucru aşa de uşor devenise, dintr-odată, atât de greu de săvârşit.

16

După cinci zile, ajunseră în Novo Minsk, un oraş imens, din nordul imperiului. Un oraş al extremelor, unde case din marmură albă şi cu acoperişuri aurite, luxoase, se înălţau deasupra aleilor întunecate, în care stăruiau miasmele canalelor. Pe străzile pavate se lăfăiau vitrine ce etalau mătase *kechyană* opulentă, bijuterii din aur, incrustate cu pietre preţioase de toate culorile şi mărimile, statuete scânteietoare. Străzile erau împânzite de nobili cu pelerine de blană, cu burţi proeminente şi cu pungi pline de bani, la doar câţiva paşi de alei întunecate, unde se ghemuiau cerşetori în zdrenţe.

Ana se ţinea aproape de Ramson. Era o după-amiază târzie. Soarele apunea în spatele caselor de marmură. Cele cinci zile de călătorie o epuizaseră, aşa că era mai mult decât bucuroasă să se întindă pe patul rece din camera închiriată într-unul dintre sutele de hanuri răspândite în tot oraşul.

Cu o parte dintre monedele pe care Ana le luase de la cârciumar, Ramson cumpără haine noi pentru amândoi. După o masă scurtă, alcătuită din friptură şi piroşti cu ceapă, Ana se spălă şi îmbrăcă straiele noi. În seara asta, destinaţia lor era Ringul.

Şifonul şi mătasea alunecau pe pielea ei. Ana tresări când se privi în oglinda din odaie. Hainele erau scumpe şi mai frumoase decât orice purtase în ultimul an. Ramson spusese că doar cei înstăriţi îşi puteau permite o distracţie atât de extravagantă. Ca să participe la evenimentele din Ring, trebuiau să arate şi să se poarte ca nişte oameni avuţi.

Rochia îşi îndeplinea menirea. Lungă până în pământ şi neagră ca smoala, se mula pe trupul ei precum mângâierea răcoroasă a apei. Spatele îi era descoperit până la talie. Ana se bucura că Ramson îi cumpărase o mantie din blană. Cu toate acestea, fără gluga ei, se simţea aproape dezbrăcată.

Ana îşi împleti părul, răsucindu-l într-un coc. Încerca să imite coafura cu care o obişnuiseră cameristele de la palat. Îşi dădu cu puţin ruj pe buze, îşi pudră obrajii şi îşi încondeie ochii cu negru. Trecuse mult de când se privise într-o oglindă, iar schimbarea hainelor îi părea un joc ciudat, precum imitarea unui trecut pe care era posibil să-l fi pierdut definitiv. Pielea i se înăsprise. Căpătase mici cicatrice de la atâtea căzături, de la crengile care o zgâriaseră.

Păşi în spate. Din oglindă o privea o stafie, o imagine palidă a Prinţesei moştenitoare Anastasia Katerina Mihailova.

O întrista gândul oportunităţilor pe care le-ar fi avut în viaţă, gândul a ceea ce ar fi putut deveni, dacă tatăl ei nu ar fi fost ucis.

Ana îşi alungă tristeţea. Îşi puse o pereche de mănuşi noi, din catifea. Răsuflă adânc. Îşi ridică bărbia.

În uşă răsunară trei bătăi.

Ana abia dacă-l recunoscu pe tânărul care stătea în prag. Ramson era proaspăt bărbierit, cu părul curat şi pieptănat pe spate. Tunica neagră se mula pe silueta zveltă a tânărului. Îmbrăcat astfel şi zâmbind cu aroganţă, putea trece drept un fiu de nobil sau un duce tânăr şi înfumurat, care plănuia să petreacă o noapte de pomină în Novo Minsk.

Se priviră o secundă, iar Ana se întrebă dacă Ramson găsea, la rându-i, că şi înfăţişarea ei în straie scumpe era ciudată. Se îmbujoră şi îi întoarse spatele. Încercă să găsească ceva de spus. Dar nu trebuia să facă greşeala de a crede că, odată cu hainele, şarlatanul îşi schimbase şi năravul. Era la fel de primejdios precum un lup deghizat în oaie. O clipă de neatenţie, şi i-ar fi prins grumazul între fălci.

— Eşti destul de curăţel, pentru un infractor.

— Drăguţă, ai face bine să-ţi aminteşti că infractorii se îmbracă cel mai bine. Ramson făcu un pas şi aruncă pe pat câteva hârtii. Documente, explică el. Să le ai la tine tot timpul!

Ana aruncă o privire.

— „Elga Sokov, Analog de apă”? se miră ea.

Dar, spre lauda lui, documentul părea autentic, purta parafă şi o semnătură.

— După ce s-a întâmplat în Kirov, ar fi bine să ai hârtiile astea, pentru orice eventualitate, spuse el, arătând apoi spre al doilea pachet. Am cumpărat şi măşti. A devenit o tradiţie ca spectatorii să le poarte, atunci când se duc la Ring.

Ana strecură documentele în faldurile pelerinei şi alese o mască. O studie în lumina lumânării. Paietele o făceau să strălucească, iar despicăturile pentru ochi erau împodobite cu aur fals. Buzele pictate cu auriu schiţau un zâmbet crud, batjocoritor.

Ramson îşi luă şi el masca. Pe chipul lui apăru o expresie gânditoare.

— Unii cred că faptele lor sunt scuzabile dacă îşi ascund faţa, comentă el.

— Nu-ţi poţi ascunde păcatele de zeităţi.

Ana credea cu tărie acest lucru.

— Corect. Ramson îşi potrivi masca pe faţă, cu dibăcie. Dar în lumea asta, viaţa e o mascaradă. Toţi poartă măşti.

Poate că e adevărat, gândi Ana.

Ramson se întoarse spre ea, gata de plecare. Masca lui neagră, acoperită cu cristale false, sclipea.

— Ai ieşit vreodată noaptea în Novo Minsk, Ana?

Ceva din vocea tânărului o neliniştea. Simţea că pericolul pândea, dincolo de tonul lui calm.

— Nu.

— Atunci, să nu te îndepărtezi de mine.

Străzile din Novo Minsk se transformaseră. Duse erau aranjamentele rafinate din vitrine, tarabele cu fructe şi legume, caleştile aurite şi *valkryfii* albi ca laptele. Duse erau familiile care se plimbau. Dispăruseră neguţătorii cu inele scumpe, care alergau după treburi. Era ca şi cum oraşul îşi pusese şi el o mască, înlocuind faţada nevinovată, din timpul zilei, cu un spectacol nocturn, întunecat şi

periculos.

Străzile erau luminate de torţe care aruncau umbre pâlpâitoare peste grupurile de gură-cască şi de cheflii. Micile localuri şi hanurile ticsite musteau de viaţă, răsunând de cântece obscene şi de hohote. Mirosul de fum şi de băutură plutea în aer.

Ana păşea foarte aproape de Ramson, strângându-şi pelerina de blană la piept. Înlocuise sacul cu o poşetă elegantă, unde înghesuise toate desenele ei. Erau singura amintire a vechii sale vieţi. Se temea că, dacă le pierdea, şi-ar fi pierdut trecutul.

Era recunoscătoare că îşi puseseră măştile înainte de a ieşi din han. Femei cu măşti ciudate şi cu rochii ţipătoare treceau primejdios de aproape de ea şi de Ramson, zâmbindu-le şi murmurând. Bărbaţi cu chipuri pământii, la ale căror brâuri luceau pumnale, îşi dezveleau dinţii de aur şi fluturau mâinile spre Ana, în semn de salut.

Parcă păşise într-o lume ascunsă, fantastică, total diferită de Chirilia pe care o ştia ea.

Ramson se trase mai aproape de ea şi-i şopti la ureche, cu voce răguşită:

— Ringul este un loc unde Analogii sunt siliţi să se dea în spectacol. Dar, ca multe alte lucruri pe lumea asta, Ringul nu e ceea ce pare. În camerele din spatele Ringului, samsarii de Analogi se tocmesc pentru contracte de angajare.

Pe măsură ce se strecurau prin mulţimea zgomotoasă, către un loc care n-ar fi trebuit să existe, Ana se tulbura tot mai mult.

Cum de totul se dusese de râpă în imperiul ei? Îşi amintea că, în ultimii ani ai vieţii, tatăl ei devenise slăbit şi bolnăvicios. Judecata şi memoria lui se împuţinaseră din pricina acceselor cumplite de furie, aducătoare de febră, iar momentele lui de luciditate se răriseră.

O altă amintire o copleşi: *papa* întorcându-i spatele, când Ana îl implorase să nu-i îngăduie lui Sadov s-o ia din nou cu el. *Vom lua măsuri să te înzdrăvenim,* îi făgăduise *papa. E spre binele tău.*

Mâna lui Ramson îi atinse umărul, iar ea tresări. Amintirile se împrăştiară. Ajunseseră pe o stradă aglomerată. Oamenii treceau pe lângă ei, împingând-o. Cei care se îmbătaseră se împleticeau şi vorbeau zgomotos.

Aveau în faţă cea mai iluminată clădire de pe stradă. Arăta ca o catedrală chiriliană: cupolele se prelungeau în spirale ascuţite, ce se profilau ameninţător pe cerul nopţii. Dar în loc de ziduri din marmură albă şi de ferestre ale căror vitralii înfăţişau zeităţi, exteriorul clădirii era din cărămizi maronii, ieftine, iar ferestrele fuseseră pictate cu siluete de femei prinse într-un dans grotesc – o replică ridicolă a unei clădiri venerate şi sfinte.

În vreme ce Ana se uita cu dezgust la clădirea din faţa lor, Ramson privea taverna, neclintit. Mascat şi înveşmântat cu straiele noi, tânărul îi părea Anei un străin, nu şarlatanul care-i era partener de o săptămână.

Se întoarse spre ea. Ochii lui căprui şi ageri îi căutară pe ai ei. Când îi vorbi, în vocea lui nu era pic de veselie.

— Bine-ai venit în Ring! Să nu te îndepărtezi de mine!

Intrară amândoi pe uşile din lemn de mahon. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, fata începu să distingă siluete de femei tolănite pe sofale mici sau aplecate peste tejghele, murmurând la urechile clienţilor. Lumânările pâlpâiau în suporturi purpurii, scăldând taverna într-o lumină seducătoare.

Oare toate fetele de aici erau Analogi? Câte dintre ele fuseseră momite din tărâmuri străine, cu promisiunea unei vieţi mai bune, dar pe urmă fuseseră silite să rămână în acest loc dezgustător?

Ramson se strecură printr-un labirint de arcade. În cele din urmă, ajunseră într-un hol, unde îi întâmpinară alte uşi din mahon. Două tinere stăteau pe o canapea roşie, ambele purtând măşti negre, care evocau capete de feline. Privirile lor se îndreptară spre Ramson.

Surâzând, o tânără se ridică şi se apropie de ei cu pas legănat. Ana băgă de seamă că îşi pictase mustăţi pe obraji, iar la spate îşi potrivise o coadă falsă.

— Domnul meu, dacă eşti în căutarea unui spectacol, îţi

pot oferi eu unul.

Vocea ei era ispititoare. Fata mângâie umărul lui Ramson.

— Regret că trebuie să refuz, spuse Ramson. Spectacolul pe care-l caut eu în seara asta se află în spatele acestor uşi.

— Hm... murmură curtezana. Atunci, să o lăsăm pe altă noapte. Poţi intra.

Ana răsuflă uşurată. Făcu un pas în faţă, nerăbdătoare să părăsească încăperea sinistră.

— Stai!

Vorbise tânăra de pe canapea. Vocea ei era ascuţită, iar privirea ei, tăioasă ca un pumnal, o pironea pe Ana. Se ridică de pe canapea.

Cu teamă crescândă, Ana o privi. Simţea că Ramson se încordase. Cu coada ochiului, o zări pe prima curtezană păşind în spate.

— Cu ce treburi ai venit pe-aici? o descusu ea pe Ana.

Se opri la câţiva paşi de ea. Privirea ei o ţintuia ca pe un fluture în insectar. Ana se gândi iute la toate răspunsurile posibile.

Oare femeia îi întinsese o capcană? Exista un răspuns corect – un cod – pe care trebuia să-l dea şi despre care Ramson uitase să-i spună?

Când prima femeie se retrase puţin şi ridică împăciuitor braţele, Ana simţi cum frica i se strecura în oase. Două lame de oţel apărură ca din pământ, plutind deasupra umerilor fetei, pregătite să lovească. *Un Analog,* îşi zise Ana. Îşi invocă propriul Analog.

Cealaltă femeie mârâi, iar Ana simţi o presiune ciudată şi rece asupra Analogului ei. Era o senzaţie cunoscută, dar nu la fel de puternică precum cea pe care i-o stârnise *yaeger*-ul, la Târgul de Iarnă din Kirov. Ana îşi înăbuşi un icnet. Femeia era un *yaeger.*

Fuseseră descoperiţi!

Se agăţă instinctiv de Analogul ei, pregătindu-se de înfruntare.

Însă apoi Ramson vorbi:

— Ce nesăbuinţă din partea mea! Într-o secundă, ajunse

lângă Ana. Braţul lui îi cuprinse talia şi o trase spre el. Fata e a mea.

Ana încercă să se desprindă de el, dar Ramson o strânse uşor. Era un avertisment, un semnal. *Lasă-mă pe mine să mă ocup.* Ana rămase nemişcată.

— Arată-mi contractul, mârâi *yaeger*-ul.

Presiunea asupra Analogului Anei nu slăbea.

Contractul, gândi Ana, înghiţind în sec şi străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii. Fireşte. Ramson îi dăduse hârtiile la hotel şi-i spusese să le ţină mereu la ea.

Cu degete tremurătoare, le scoase şi i le întinse *yaeger*-ului.

— Hmmm… mormăi femeia, cu o faţă acră. Aruncă o privire grăbită peste hârtii, apoi ridică din umeri şi le aruncă pe podea. Nu!

— Nu? repetă Ramson.

Ana se înfurie văzând nepăsarea *yaeger*-ului, felul în care azvârlise hârtiile pe jos. Viaţa Analogilor depindea de asemenea documente.

— De ce nu? întrebă ea. Ţi-am arătat hârtiile!

— Hârtiile tale sunt necesare ca să-ţi dovedească statutul. Ochii *yaeger*-ului scânteiară. Dar nu suntem obligaţi să te lăsăm să intri, *vrăjitoareo.*

Insulta o lovi mai tare ca niciodată, căci venea din partea cuiva care ar fi trebuit să fie de partea ei. *De ce?* voia să întrebe Ana. *De ce faci asta?*

Însă întrebarea nu avea rost; Ana ştia de ce: din acelaşi motiv pentru care *yaeger*-ul de la *Vintr'makt*-ul din Kirov o înfruntase. *Dacă nu sunt vânătorul, devin vânatul.*

Ramson îi puse femeii o întrebare:

— Ai căderea să iei astfel de hotărâri?

Aroganţa şi nemulţumirea dispăruseră din tonul tânărului, lăsând locul unui calm ameninţător.

Yaeger-ul ridică sfidător bărbia.

— Da!

— Ai face bine să-ţi cunoşti lungul nasului.

Ramson se desprinse de Ana şi se îndreptă spre cele două femei, cu pas sprinten şi sigur. Stătea cu spatele spre

Ana. Ceea ce văzură cele două le făcu să caşte ochii cât roata carului. Teama răsări pe chipurile lor.

— Vă rog, domnule, şopti femeia cu mască. N-am vrut… Nu ştiam…

Ana tresări auzind tonul tăios al lui Ramson.

— Destul! Deschideţi uşa în clipa asta!

— Da, domnule! încuviinţă prima curtezană, în vreme ce tovarăşa sa o privea îngrozită pe Ana. Mulţumesc pentru mărinimia dumneavoastră, domnule.

Femeia ridică o mână, iar încuietorile uşilor din lemn de mahon se desfăcură cu zgomot. Apoi se deschiseră, dând la iveală o scară în spirală, luminată de torţe.

Ramson întinse un braţ. Umbra din spatele lui se lungi.

— Vino, o îndemnă pe Ana.

Fata se grăbi să strângă hârtiile împrăştiate pe podea. Se simţea încordată sub privirile celor două curtezane. Apoi Ramson îi cuprinse iarăşi talia. Intrară împreună. Uşile se închiseră în spatele lor, lăsându-i în întuneric.

Braţul lui nu îi părăsi mijlocul, ca şi cum ar fi uitat de fată. Ana se lipi de el. Inimile lor băteau în acelaşi ritm, acela al uşurării.

Ramson expiră, simţind că i se ridică o greutate de pe piept. După câteva secunde, îşi dădu seama cât de aproape stăteau unul de celălalt. Ana se îndepărtă puţin când el îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp.

— A fost cât pe ce! exclamă Ramson, cu voce răguşită.

Se întoarse spre scară. Masca şi ochii lui străluceau, reflectând lumina îndepărtată.

Ana îi privi încheietura acoperită de mâneca tunicii.

— Ce le-ai arătat?

— Un truc de-al şarlatanilor, răspunse el scurt. Hai să mergem! Nu vrem să întârziem.

Privind treptele de piatră, care coborau în necunoscut, Ana simţi cum o frică rece, grea începea să-i strângă inima. Acolo, jos, se afla răspunsul la întrebarea care o bântuia încă din Kirov. Acolo aştepta răspunsul pe care-l dorea şi de care se temea deopotrivă.

Oare May încă trăia?

Îşi duse mâinile la piept, într-un gest de rugă. Cu cinci zile în urmă, în templul părăsit, fusese sigură că va fi în stare s-o salveze pe May de una singură. Acum însă ar fi dat orice ca zeităţile să răspundă la rugile ei.

— Ana! Ramson se oprise pe trepte. Pentru o secundă, păru că se străduia să-şi găsească cuvintele. Suntem în întârziere.

Avea dreptate. May putea fi acolo, jos. Trebuia să fie.

Ana trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă umerii. Dădu scurt din cap şi coborî în urma lui Ramson, în beznă.

17

Coborârea părea să dureze o veşnicie. Torţe în suporturi agăţate pe pereţi luminau calea, iar cu excepţia foşnetului rochiei Anei şi a paşilor lui Ramson, scara era cufundată în tăcere.

Treptat, Ana distinse un zgomot slab: la început, doar un bâzâit. Pe urmă crescu până ce deveni o bătaie ritmică.

În faţa lor se întindea un coridor lung şi întunecos, prin care bătaia aceea ciudată alerga ca o fiinţă vie. Masca neagră a lui Ramson strălucea în lumina torţelor. Îmbrăcat în tunică neagră şi ascuns în spatele măştii împodobite cu cristale scumpe, arăta ca o făptură fantastică a nopţii.

Ana îi întâlni ochii tăioşi, inteligenţi. Pe faţa lui plutea umbra unui zâmbet. Ramson dădu din cap, invitând-o s-o ia înainte.

Ana îşi ridică bărbia.

După o cotitură, coridorul se sfârşea. Dincolo de intrarea arcuită se întindea un amfiteatru uriaş, cu o arenă luminată de torţe. Arena era străjuită de patru stâlpi din piatră în vârful cărora tronau reproduceri ale celor patru zeităţi.

Un simţământ ciudat – de frig şi de pustiu – o cuprinse pe Ana. Dintr-un motiv necunoscut, locul acesta îi stârnea amintiri întunecate.

Tobele răpăiau, ascunse în spatele arenei. Oamenii umblau de colo colo. Lumina torţelor se răsfrângea în pietrele preţioase de pe măştile lor. Blănuri scumpe foşneau, pahare cu vin se ciocneau, iar inelele de aur scânteiau când oamenii ridicau paharele la buze.

— Ce spectacol mai e şi ăsta? îi şopti Ana lui Ramson, în vreme ce se strecurau pe lângă un cuplu mascat.

Ajungând mai aproape, văzu că arena era făcută din marmură străbătută de vinişoare albastre şi avea margini aurite. Pilaştrii erau drapaţi cu mătase scumpă şi panglici argintii, iar cortina albastră era din catifea bogată, grea. Scena îi stârnea Anei o senzaţie tare ciudată.

— Aici îşi arată Analogii priceperea, răspunse Ramson,

dând cu grijă la o parte doi nobili beţi.

Mâna i se strecură în spate şi o apucă pe a ei, făcând-o să tresară. Inima i-o luă la galop.

— Nobilii plătesc ca să vadă un spectacol bun. În acelaşi timp, totul e o faţadă. Unii habar n-au de contractele care se încheie în spatele uşilor închise.

Ana se cutremură.

— Şi Analogii nici măcar nu încearcă să fugă? Până şi cel mai slab dintre ei poate înfrunta un non-Analog.

Ramson îi arătă firidele aflate cu câteva niveluri mai sus.

— Peste câteva minute, acolo vor apărea arcaşi. Săgeţile lor sunt înmuiate în *deis'voşk.* Dădu din cap în direcţia arenei. Priveşte cu atenţie!

Ana se concentră. Dintr-odată, pricepu ce anume i se păruse bizar. În spatele celor patru pilaştri, arena era înconjurată de un zid din sticlă şi piatră-neagră. Se înălţa până la firide.

Piatră-neagră. Senzaţia de frig care o învăluise la intrarea în această încăpere căpăta noimă. Se simţise la fel de fiecare dată când Sadov o ducea în temniţa Palatului Salskov.

Ramson rosti pe un ton sumbru:

— Dacă vreun Analog încearcă să fugă, va fi străpuns pe loc.

O metodă crudă, dar eficientă. Niciun Analog nu putea trece dincolo de zid, deci nu îşi puteau folosi puterile decât pentru spectacol. Nu era de mirare că niciunul dintre ei nu încerca să evadeze.

Ana îşi aminti cum izbise zadarnic uşile de piatră-neagră ale temniţei din Salskov, scoţându-şi la iveală Analogul, întâlnind doar pustiul negru şi rece. Când nu mai avea glas să strige şi lacrimile ei secau, se ghemuia lângă uşă, tremurând şi zgâriind-o cu unghii însângerate.

— Cum de ştii toate astea? îl întrebă ea pe Ramson.

Tânărul strânse din dinţi.

— Am mai fost la câteva spectacole de-astea. Am văzut ce se petrece aici. La sfârşitul serii, spectatorii pot negocia cumpărarea Analogilor cu contracte de angajare. Totul se

petrece discret, în spatele uşilor închise. Făcu o pauză. Asta vom încerca să facem, când o s-o vedem pe May în arenă.

Înfrigurată, Ana îşi trase brusc mâna dintr-a lui. Fireşte că ştia de spectacolele astea. La urma urmei, era un şarlatan, un escroc. Dar trebuia să întrebe, trebuia să afle.

— Ramson, şopti ea, tu… ai fost vreodată unul dintre *ei?* Un samsar?

— Nu!

Răspunsul lui era încărcat de sinceritate. Ceva din ochii lui o întristă nespus când Ramson se răsuci spre Ana şi adăugă:

— Dar să asişti la ce se petrece aici este oricum o nelegiuire, nu-i aşa?

Nu avea răspuns la întrebarea asta. Ana se cutremură. Brusc, tobele tăcură. Ca la un semn, mulţimea izbucni în ovaţii. În arenă apăru un om care păşi în faţa zidului din sticlă şi piatră-neagră, lăsând în spate cortina de catifea. Era un bărbat prezentabil, cu păr auriu, îmbrăcat într-o vestă de mătase bleumarin şi cusută cu fir de aur scânteietor. Când schiţă un gest cu mâna dreaptă, inelele de pe degetele lui sclipiră în lumina torţelor.

— Doamnelor şi domnilor, dragi oaspeţi! strigă el cu voce tunătoare. Sunteţi gata pentru spectacolul din seara aceasta?

Mulţimea începu să scandeze:

— Bogdan! Bogdan! Bogdan!

— Este maestrul de ceremonii al Ringului, îi explică Ramson Anei.

Maestrul Bogdan ridică braţele şi anunţă:

— V-am pregătit un program extraordinar! O veţi vedea pe remarcabila Regină a Gheţii! O Nimfă de Lemn va face să răsară flori din nimic! Un Făcător de Marmură va crea statui uimitoare! Nu pierdeţi lupta pe viaţă şi pe moarte dintre Arma de Oţel şi Stafia Vântului! Nu ştim care dintre ei va rămâne în viaţă, dar, cu siguranţă, *voi* toţi veţi pleca mulţumiţi de aici.

Mulţimea izbucni în aplauze. Anei mai că i se făcuse rău, dar se sili să rămână liniştită şi să privească scena

îngrozitoare care i se înfăţişa.

Bogdan ridică braţele, iar mulţimea tăcu.

Tobele băteau iar. *Bum-ba-da-bum!* Pulsul Anei bătea în ritmul lor. Îşi ţinea respiraţia. Era numai ochi şi urechi. Cortina se dădu în lături, descoperind zidul din sticlă. Mulţimea exclamă când un nor de fum ascunse arena pentru o clipă, încolăcindu-se în spatele peretelui protector. Când fumul se risipi, în mijlocul arenei apăruse o tânără înaltă, palidă şi zveltă, cu bucle alb-cenuşii. Purta o rochie bleu. Părea însăşi întruchiparea iernii.

Regina Gheţii îşi roti palmele, descriind un arc în jurul ei. La picioarele ei se împrăştie gheaţă, pe care o împinse într-un cerc larg, către peretele circular, din sticlă. Când îşi răsuci mâinile, din încheieturile ei ţâşni gheaţă. Apoi tânăra făcu un salt şi ateriză în celălalt capăt al arenei.

Mulţimea se entuziasmă. Regina Gheţii făcu o plecăciune graţioasă.

— Pare că-i place, şopti Ana.

— Regina dă de mult spectacole în Ring, murmură Ramson, în timp ce aplauda. Lucrează cu samsarii.

— Sub contract?

— Da, dar… Ramson ezită şi, pentru prima oară de când se întâlniseră, părea descumpănit. Nu este sub contract împotriva propriei voinţe, dacă asta vrei să afli. Ea lucrează *împreună cu* samsarii.

Nu împotriva propriei voinţe, repetă Ana în gând. Se uită la Regina Gheţii, care tocmai făcea o piruetă în arenă.

Când începu să sculpteze gheaţa, cu mişcări sigure, exclamaţiile publicului nu mai conteniră. O coloană de gheaţă se preschimbă treptat într-o căprioară graţioasă. Un val de gheaţă deveni o haită de lupi surprinşi în plină goană. Pe urmă Regina Gheţii modelă un tigru chirilian. Apoi, un *valkryf.*

Ana înţelese că era mai mult decât un simplu spectacol. Era o *demonstraţie* a puterilor Analogilor angajaţi, menită să-i distreze pe cei care credeau orbeşte în propria dreptate şi moralitate, deşi tot ei încurajau violenţa şi asuprirea celor prea neajutoraţi ca să se împotrivească. May. Analogul de

Cereale, din Kirov. Şi Analogii din culise, care aşteptau să fie etalaţi în ochii spectatorilor, ca nişte marionete.

Atâta suferinţă în spatele unui spectacol extravagant, cu sculpturi în gheaţă şi straie sclipitoare…

Regina Gheţii izbi pământul cu palmele. O coloană de gheaţă ţâşni de dedesubtul ei şi o ridică, înălţând-o tot mai mult, până când ajunse acolo unde se sfârşea peretele protector.

Făcu un salt peste el şi ateriză pe doi stâlpi de gheaţă, în apropiere de Bogdan. Arcaşii ascunşi în firide nu făcură nicio mişcare s-o oprească.

Fata păşi pe marmura arenei şi făcu o plecăciune adâncă.

— V-o prezint pe Regina Gheţii! strigă Bogdan.

Mulţimea izbucni în aplauze. Maestrul de ceremonii luă mâinile Reginei într-ale lui şi le duse la buze. Ea îi zâmbi cu cochetărie, după care salută publicul.

— Urmează Nimfa de Lemn!

— Ramson, şopti Ana, Bogdan nu a anunţat un Analog de Pământ.

— Bogdan e cel care alege Analogii pe care vrea să-i prezinte, o informă Ramson, aruncându-i o privire iute. Răbdare! Cei care ştiu să aştepte sunt răsplătiţi.

Aşa că Ana urmări în tăcere spectacolul. În arenă se perindau Analogii, arătându-şi puterile. În scurt timp, scena se umplu cu petale de flori, cu rămurele şi pământ. Publicul ovaţiona sau huiduia, după cum se descurcau Analogii. Uneori, în schimbul câtorva monede de aur, Bogdan implica audienţa, le cerea Analogilor să îndeplinească dorinţele celor din sală. Cele mai reuşite reprezentaţii se sfârşeau cu o ploaie de monede la picioarele maestrului de ceremonii.

Spectacolul continua, dar nici urmă de May. Ana era îngrozită. Ea nu era cu nimic diferită de Analogii din arenă, a căror suferinţă era ascunsă în spatele unei spoieli de vopsea şi paiete. Unii urau faptul că Analogii existau, şi totuşi nu se sfiau să câştige bani de pe urma lor.

Vom încerca să te vindecăm, îi promisese *papa. Pentru binele tău.*

Îşi înghiţi lacrimile. Realitatea o apăsa. Abia dacă mai respira şi ameţise. *Papa* iubise doar o parte din ea – aceea care nu era un Analog, un monstru, un *deimhov,* cum spusese el. Dorise să salveze doar o parte din Ana, nu totul.

La fel cum dorise să salveze doar o parte din imperiul lui – cea care împăratul socotise că merita salvată.

Vreme îndelungată, Ana însăşi iubise doar o parte din propria persoană, respingând restul. Când Analogul ei se manifesta, Ana îşi ascundea ochii şi venele groteşti în spatele glugii şi al mănuşilor. Îşi dorise cu disperare să smulgă din sine cealaltă parte, să se prefacă într-un om pe deplin vrednic de iubire. Cineva care nu trebuia să se ferească şi care merita binecuvântarea zeităţilor.

Dar cine hotăra că numai o parte din ea şi din imperiul ei erau vrednice de preţuire? Cine socotea că Analogii erau mai puţini demni de dragoste, de a fi socotiţi fiinţe umane? Şi de ce? Doar pentru că erau diferiţi?

Un alt gând răsări, amuţind strigătele sălbatice ale mulţimii şi răpăitul tobelor.

Trebuie să îndrept lucrurile.

— Doamnelor şi domnilor, urmează numărul pe care l-aţi aşteptat cu toţii! Glasul lui Bogdan o smulse din visare. Un freamăt străbătu mulţimea nerăbdătoare. Spectacolul nostru este pe sfârşite, dar niciodată nu încheiem seara fără o înfruntare. Să-i urăm bun sosit Armei de Oţel, campionul neînvins al Ringului!

Se ridică un strigăt asurzitor de aprobare, iar tobele prinseră iarăşi viaţă.

Cortina se dădu la o parte. O siluetă mătăhăloasă apăru în lumină. O fiinţă monstruoasă, a cărei armură scânteia în lumina torţelor şi ai cărei muşchi zvâcneau sub platoşa de oţel. Capul lui chilug era brăzdat de numeroase cicatrice albe, iar chipul lui părea să fi fost târât, kilometri întregi, peste pietre ascuţite. Privi chiorâş mulţimea şi dinţii lui de metal sclipiră.

Maestrul de ceremonii anunţă:

— Şi acum, o nouă luptătoare. Bine ai venit, Stafia Vântului!

Din umbra cortinei se ivi o altă siluetă. La prima vedere, Ana crezu că era o copilă. Încercă să vadă mai bine, în speranţa că va întrezări ochii azurii ai lui May, însă îşi dădu seama că nou-venita nu era o fetiţă, ci o tânără. Trupul ei subţire era înveşmântat într-o bluză neagră, mulată, şi în pantaloni bufanţi. Părul ei negru ca pana corbului îi încadra chipul.

O kemeirană! O şoaptă străbătu spectatorii, care gesticulau spre fată.

Tocmai se pregătea să-i spună lui Ramson că ar trebui să plece, când ceva îi distrase atenţia. Un om stătea la marginea arenei, chiar în faţa cortinei. Albastrul palid al ochilor săi era izbitor. Părul lui blond-deschis părea aproape alb.

Samsarul. Cel care-o răpise pe May, în Kirov.

Fără să stea pe gânduri, Ana ţâşni, lovindu-se de câţiva spectatori. Unul dintre ei scăpă din mână un pahar, care se sparse pe podea.

Cel pe care îl izbise se răsuci spre ea. Purta o mască aurie, ce înfăţişa o faţă plângăcioasă, cu o gură enormă şi cu o grimasă batjocoritoare.

Acesta se pregăti să spună ceva.

— Dă-te din drum! se răsti Ana.

Samsarul cu ochi palizi ar fi putut să dispară în orice clipă, aşa că nu avea timp de pierdut. Ana îşi invocă Analogul.

— Scuze, stimate domn!

O mână se încolăci pe după mijlocul ei. Ramson păşi între ea şi bărbat. Ana se zbătu, dar tânărul îşi înfipse degetele în talia ei.

— *Maia dama* s-a cam întrecut cu băutura! glumi Ramson. O dovadă că s-a distrat pe cinste în seara asta.

Ochii nobilului fulgerau mânioşi. Omul se mulţumi să pufnească indignat, după care întoarse capul spre arenă.

— Dă-mi *drumul.* Mârâi Ana, dar Ramson o strânse şi mai tare.

— Ce *faci?* şopti el.

Ea se strădui să-l împingă, dar el nu se clinti.

— Samsarul, răspunse ea, trimiţându-şi Analogul spre sângele lui Ramson. Cel care a luat-o pe May… L-am văzut. Dă-mi drumul!

Îl împinse deoparte cu ajutorul Analogului. Ana clocotea de furie.

Ramson se împletici, dar îşi regăsi repede echilibrul şi porni după ea, fără să ia în seamă privirile ciudate pe care i le aruncau cei din preajmă. Strângea din dinţi.

— Şi ce? o provocă el, cu voce scăzută. Ce-ai de gând să faci?

Ceva, îşi zise fata, înfuriată. *Orice.*

Ramson reuşi să o prindă. O cuprinse cu braţele, într-o strânsoare ca de menghină. De mânie, fata vedea negru în faţa ochilor. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se desprindă de el cu ajutorul Analogului, indiferent de urmări.

— Gândeşte! şopti Ramson, cu buzele lipite de urechea ei. Pentru un privitor din afară, păreau prinşi într-o îmbrăţişare pasională, dar, în realitate, Ana era la un pas de a-l azvârli în celălalt capăt al încăperii. Te afli aici ca s-o salvezi pe May. La ce bun să-l ataci pe samsar, cât timp astfel te pui în primejdie?

Cuvintele lui îi potoliră furia. Ana încetă să se zbată. Gâfâia, cu ochii la fata kemeirană din arenă, care stătea în umbra Armei de Oţel. În spatele ei, cortina lângă care îl văzuse adineauri pe samsar se vălurea, ca mişcată de un vânt fantomatic. Bărbatul se făcuse nevăzut.

Ramson avea dreptate. Dacă îşi folosea Analogul împotriva samsarului, n-ar fi făcut decât să se pună în pericol şi pe ea, şi pe şarlatan. Iar asta le-ar fi zădărnicit planul.

Strânsoarea lui Ramson slăbi. Pentru o clipă, rămase lipit de Ana. Ea îşi sprijini obrazul de umărul lui, privind arena şi adulmecând parfumul liniştitor şi proaspăt al tânărului.

Arma de Oţel scosese patru cuţite ascuţite, pe care se pregăti să le arunce. Îşi roti capul. Umerii lui vânjoşi trosniră.

Ramson se trase înapoi. Cercetă chipul Anei. Probabil că tânărul se străduia să-i citească expresia. Poate căuta

cuvinte potrivite, ca s-o liniştească.

— Nu uita că nu peste tot e la fel ca aici, îi spuse el, ceva mai blând. Îşi sprijini palmele pe umerii ei. De pildă, în Imperiul Kemeiran, Analogii sunt consideraţi Stăpânii Templului, protectorii oraşelor. În Regatul Nandji, Analogii sunt foarte respectaţi. Iar în Regatul Bregonia…

Ana îi dădu mâinile deoparte.

— Şi asta ar trebui să mă consoleze? se răsti ea.

În arenă, Arma de Oţel scoase un strigăt de luptă şi se avântă spre micul Analog de Vânt.

Ana îşi feri ochii. May nu se afla aici, în seara asta – şi era posibil să nu fie în apropiere –, iar ei i se făcea rău la gândul de a privi cum Analogii se ucideau între ei, pentru distracţia altora.

O lacrimă fierbinte, de neputinţă, i se prelinse pe obraz. Apoi se întâmplă ceva ciudat. Un icnet răsună în public.

Ana se răsuci spre arenă. Arma de Oţel răcni, pregătit s-o înfrunte pe Stafia Vântului, acum în partea opusă a arenei. Fata se sprijinea de peretele de sticlă, dar postura ei era a unei luptătoare: palmele ridicate, picioarele bine înfipte în podeaua din marmură.

Arma de Oţel făcu un salt. Câteva cuţite ţâşniră din locaşuri ascunse în armura lui…

…şi se izbiră zgomotos de peretele protector. Mulţimea exclamă la unison.

Stafia Vântului se avântă în aer, cu braţele desfăcute şi cu picioarele strânse, aidoma unei păsări ciudate. Pluti cu eleganţă peste Arma de Oţel. Iute ca fulgerul, tălpile ei atinseră uşor umerii gigantici ai bărbatului, după care fata descrise un cerc complet şi, cu precizie de acrobat, se propti pe spatele uriaşului, desfăcând larg braţele. În mâinile ei luceau două dintre tăişurile pe care Arma de Oţel le aruncase cu câteva clipe mai devreme.

Acesta, complet zăpăcit, se roti în loc, şi înfruntarea se termină cât ai clipi.

Stafia Vântului se avântă, graţioasă şi ucigătoare ca un jaguar. Lovi fulgerător grumazul adversarului.

Arma de Oţel se prăbuşi cu zgomot. Sala amuţi. Sângele

începu să se scurgă pe podea, înroşind marmura arenei. Analogul Anei se mişcă uşor – o şoaptă în străfundul minţii ei.

Lupta nu durase mai mult de zece secunde.

— Doamnelor şi domnilor! bubui glasul lui Bogdan, umplând amfiteatrul. Se pare că avem un nou campion şi un nou record! Aplaudaţi-o pe Stafia Vântului!

Mulţimea izbucni în urale. Puţinii spectatori care pariaseră pe Stafia Vântului îşi vânturau taloanele, urlând cât îi ţinea gura şi cerându-şi câştigul.

Ana începu să-şi croiască drum spre ieşire. Nu mai avea putere să zăbovească nici măcar o secundă în locul acesta uitat de zeităţi. Şi totuşi nu se putu abţine să privească în urmă. Publicul scanda frenetic numele învingătoarei, dar în arenă, dincolo de peretele de sticlă, pătat cu sânge, Stafia Vântului rămăsese tăcută. Stătea cu capul plecat, la câţiva paşi de adversarul ei. Braţele îi atârnau pe lângă corp.

Ana îşi feri privirea. Asemenea Stafiei Vântului, nu considera că îngenuncherea Armei de Oţel era o victorie. Nu conta că o fată luptase pentru supravieţuire şi câştigase. Indiferent de rezultatul bătăliei, un trup se răcea pe podea. O viaţă fusese răpită. Până când toate arenele şi toţi samsarii de Analogi nu dispăreau, Chirilia avea doar de pierdut.

Ana aruncă o ultimă privire către statuile care întruchipau cele patru zeităţi şi se întrebă cum de puteau să privească nepăsătoare un loc atât de păcătos.

18

Aerul rece care-i înţepa faţa era o binecuvântată uşurare, după încăperea Ringului, înţesată de oameni şi încinsă. Ramson se strecura prin mulţime, fără să scape din ochi părul întunecat al Anei şi silueta ei subţire, în rochie neagră. Ana înainta cu paşi repezi. O strigă pe nume, atrăgând atenţia şi chicotele câtorva cheflii.

O apucă de încheietură şi o trase în întunericul unei străduţe. Ea scoase un sunet nedesluşit, apoi se linişti.

— Ana… spuse Ramson, gâfâind.

Când o privi, simţi că i se răsuceşte un cuţit în inimă. Fata îşi încrucişase braţele la piept şi se încovoiase, ca şi cum voia să se facă mică, să se ascundă.

Era incredibil de naivă. Cu toate acestea, ceva din felul în care Ana privea lumea – ca şi cum totul era fie alb, fie negru –, îi amintea de el însuşi, aşa cum fusese înainte de moartea lui Jonah. Voia s-o protejeze.

Ramson întinse o mână şi îi ridică blând bărbia, îndemnând-o să-l privească.

Fata făcu un pas înapoi. Îi dădu mâna la o parte şi îşi scoase masca, pe care-o aruncă în murdăria jilavă de pe străduţa pustie.

Plângea. Lacrimile lăsau dâre întunecate în fardul de pe obrajii ei. Ridică ochii spre el, iar Ramson simţi nevoia s-o tragă mai aproape.

— A fost cumplit, murmură ea. Nu am cuvinte să descriu ce am văzut acolo.

Fierbinţeala care adineauri i se răspândise în trup dispăru. Dintr-odată, lui Ramson i se făcu frig.

— Ai dreptate, aprobă el.

Ana îl privea cu ochi arzători.

— Cum te-ai putut însoţi cu astfel de oameni? Cum ai putut privi faptele lor, fără să simţi nimic?

Atâţia ani, Ramson alesese calea laşităţii. Într-adevăr, refuzase să se înjosească, devenind unul dintre samsarii lui Kerlan, dar, stând deoparte, tot făcuse rău. Acum îşi dădea

seama. Iar soarta i-o plătise cu aceeaşi monedă.

Ramson coborî ochii în pământ şi rămase tăcut.

Ana trase adânc aer în piept. Îşi şterse lacrimile şi se sili să-şi vină în fire. Ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii.

— Vreau să rămân singură.

Tonul ei era impasibil şi monoton, ca atunci când îi vorbise prima oară, în temniţa Cascada Fantomelor. Cândva, cumva, Ana învăţase să-şi ascundă emoţiile. Se pricepea s-o facă aproape la fel de bine ca el.

Privind-o cum stătea dinaintea lui, cu ochii aprinşi, cu umerii drepţi, impunătoare în rochia ei de seară, Ramson îşi zise că fata lumina totul în jur, aidoma unui far. Înăuntrul lui se trezi ceva care-l atrăgea către ea aşa cum lumina atrage umbrele.

Ramson îşi înăbuşi pornirea.

— Bine, spuse el, ridicând din umeri. Oricum, am treburi de care trebuie să mă ocup.

Fii cu băgare de seamă! Ne vedem la han. Cuvintele astea răsunară în mintea lui, dar nu le rosti. Îi întoarse brusc spatele. Se îndepărtă, lăsând-o singură, pe străduţa întunecată. Acel Ramson Vorbădulce din Novo Minsk, căpitan de port şi Adjunct al Ordinului Lăcrămioarei, nu consola pe nimeni şi nu făcea promisiuni.

Tânărul cunoştea locul ca pe propriul buzunar. Crescuse în acest oraş ca hoţ mărunt, ducând la îndeplinire felurite sarcini trasate de Ordin şi învăţând tot ce se putea învăţa despre lumea crudă şi coruptă în care îi fusese dat să-şi câştige pâinea.

Cu timpul, acoperişurile cu ţigle roşii ale căsuţelor deveniseră locul în care Ramson se simţea în siguranţă, iar umbrele care pândeau pe aleile murdare îl primeau ca pe un vechi prieten.

Ramson se opri într-o crâşmă. Vorbi cu nişte stăpâni de Analogi, strecură monede pe sub mesele murdare, strânse mâini şi făcu aranjamente. Apoi ieşi din cârciumă şi porni spre Stăvilare.

De fapt, acestea nu erau stăvilare adevărate, ci o vastă reţea de alei înguste şi tuneluri care îi despărţeau pe săraci

de bogăţii din Novo Minsk. Acolo se afla cuibul tuturor bandelor şi grupurilor de nelegiuiţi. Un canal deschis străbătea periferia Stăvilarelor. Dacă zăboveai prea mult pe acolo, duhoarea jilavă, de putreziciune, îţi pătrundea în haine. Era un loc numai bun pentru a te descotorosi de stârvuri. O dată la câteva zile, pe canalul verzui şi fetid plutea câte un trup – cadavrul vreunui necunoscut sau al unui răufăcător. Asemenea apariţii macabre erau ignorate atât de străjerii oraşului, cât şi de Pelerinele Albe.

Felinarele de pe stradă fuseseră sparte de mult, iar cioburile lor scrâşneau acum sub încălţările lustruite ale lui Ramson. Luna se ascunsese în spatele norilor care promiteau zăpadă – prima zăpadă a anului. Ramson era recunoscător că duhoarea canalului se pierdea în aerul rece. Mergea repede, înaintând pe străduţe şerpuitoare, fără să şovăie, ca şi cum ar fi păşit prin propria curte.

Se opri dintr-odată la colţul unei străduţe care nu se deosebea cu nimic de celelalte. Se sprijini de zid, asigurându-se că rămâne în umbră.

Şi aşteptă.

Minutele se scurgeau. Întunericul îl orbea. O creatură mică scormonea într-o grămadă de gunoi, în spatele lui.

Apoi auzi tropot de copite şi scârţâitul roţilor de trăsură. Ştia ce trăsură se apropia şi îl cunoştea pe pasager.

Dintre toţi capii răufăcătorilor care stăpâneau în Imperiul Chirilian, Alaric Kerlan era cel mai puternic şi cel mai temut. Reţeaua lui de influenţă, averea uriaşă, samsarii şi mercenarii lui bine instruiţi îi creaseră o reputaţie de om cumplit. Acesta era motivul pentru care oamenii lui îşi permiteau să se plimbe prin Stăvilare îmbrăcaţi în mătăsuri şi aruncând în dreapta şi-n stânga cu monede de aur, iar ceilalţi nelegiuiţi le făceau temenele şi se băteau pentru monedele lăsate în urmă. Ultimul lucru pe care ţi-l doreai era să stârneşti furia lui Alaric Kerlan.

Iată şi trăsura: suflată cu aur, cu decoraţiuni din lapislazuli şi trasă de doi *valkryfi.* Pe uşă fusese incrustată o lăcrămioară uriaşă, cu tulpină din smaralde strălucitoare şi cu flori făurite din aur alb.

Ramson aşteptă ca trăsura să ajungă în dreptul lui. Cu o săritură sprintenă, ajunse pe treapta trăsurii. Vizitiul mătăhălos nu se deranjă să arunce o privire în spate. Ramson deschise uşa şi se strecură înăuntru fără zgomot.

Bogdan se răsuci pe jumătate spre el. Ramson îi astupă gura cu o mână. Fostul său asociat se chinuia să strige.

— Dacă scoţi un sunet, asasinul pe care l-am tocmit te va săgeta în inimă cât ai zice peşte!

Bogdan clipi şi îşi întoarse privirea către geamul trăsurii. O umbră trecu prin dreptul lui, iar ochii maestrului de ceremonii se holbară într-un mod comic. Omul se făcu mic şi încuviinţă din cap.

Ramson rânji. Îşi scoase masca. Umbra pieri din dreptul geamului.

— Linişteşte-te, omule! spuse el. Nu mi-am dat atâta osteneală doar ca să te omor.

Bogdan pufni şi se lăsă pe spate, îndreptându-şi cravata şi netezindu-şi gulerul de mătase.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, Vorbădulce.

Ramson îşi dădu ochii peste cap.

— De-aş fi primit un bănuţ de fiecare dată când mi s-a spus asta!

Bogdan îşi îndreptă umerii.

— Ceilalţi ştiu că te-ai întors? întrebă el, neliniştit. Kerlan…?

— Unii ştiu. Vreau ca Alaric Kerlan să afle adevărul. Sau, mă rog, ceea ce poate fi considerat adevăr în profesia noastră. Ramson îi aruncă lui Bogdan un zâmbet fermecător. De-aia am şi venit la tine. Vreau să primesc ce mi se datorează.

— Ce ţi se datorează, repetă Bogdan.

Dintr-odată, arăta ca un nobil chirilian care tocmai a descoperit ceva neplăcut în salata lui de sfeclă.

Bogdan nu era cel mai isteţ membru al Ordinului, însă era chipeş, arogant, atent la fleacuri. În loc să vadă imaginea de ansamblu, se mulţumea cu găinării. Odată, cu ani în urmă, aroganţa lui aproape că-l costase viaţa.

— Dragul meu Bogdan, doar nu te aştepţi să-ţi fi păstrat

secretul faţă de Kerlan, atâta amar de vreme, *pe gratis!* Ramson se aplecă spre celălalt, împreunându-şi degetele. Ce-ar spune oare stăpânul nostru, dacă ar afla de afacerile tale clandestine, de contractele pe care le vinzi?

Bogdan se schimonosi.

— Ce mă opreşte să-mi chem garda de corp chiar acum, Vorbădulce? mârâi el. L-am angajat pe Svyet pentru că a bătut măr doi asasini kemeirani…

— Ştii că, înainte ca garda ta de corp să oprească trăsura şi să intre aici, îţi voi fi tăiat deja beregata. Ar fi păcat să pătez catifelele astea scumpe cu sângele tău.

— Mereu aceleaşi ameninţări, Vorbădulce, mârâi Bogdan. Uiţi că tot Kerlan m-a instruit şi pe mine. Hai să facem o încercare şi să vedem al cui sânge va ţâşni primul în trăsură.

— Vrei să auzi nişte ameninţări mai interesante? Bine. Ramson se uită la degetele lui Bogdan. Ai avut dintotdeauna o pasiune pentru inelele cu pietre preţioase, aduse din toate regatele lumii.

Bogdan se trase în spate, cu buzele strânse. Îşi împreună mâinile, bătând darabana în rubinele, smaraldele şi safirele inelelor sale.

— Ai unul nou, cu un diamant frumos. Pare să fie din Peşterile Albastre, de la Răsărit. Ramson îl privi în ochi. Ce mai face Oliuşa?

Bogdan păli.

— Imaginează-ţi ce-ar spune Kerlan dacă ar afla că ai ceva ce-i aparţine. Ramson se încruntă, prefăcându-se nedumerit. Ah! Pardon! Imaginează-ţi ce-ar spune dacă ar afla că *te-ai căsătorit* cu o femeie care-i aparţine. Îi aruncă lui Bogdan un rânjet tăios. Aşa e mai bine. Analogul şi maestrul de ceremonii al Ringului. Caraghioasă pereche!

Faţa lui Bogdan trecu de la alb la roşu, apoi la purpuriu.

— Eşti o fiinţă vrednică de dispreţ! se răţoi el.

— Sunt o fiinţă vrednică de dispreţ, dar care pune lucrurile la punct. Să ţii minte asta când îmi mai ceri să fiu mai *creativ.*

Bogdan îl privi cu silă.

— Bine, încuviinţă el. Zi-mi ce învoială vrei să încheiem.

Ramson zâmbi, mulţumit ca o pisică tolănită la soare. Oamenii sunt aşa de previzibili! De fapt, nu angajase un asasin. La urma urmei, asasinii costau o grămadă şi era greu să-i tocmeşti pe timp de noapte. Ucigaşii din Novo Minsk erau la mare căutare. Ramson ştia că, uneori, convingerea că eşti în primejdie e mai eficientă decât primejdia însăşi. Umbra de la geam fusese a unui vagabond pe care îl găsise într-o tavernă, disperat şi gata să se avânte în Stăvilare pentru un bănuţ.

În plus, pe cât posibil, Ramson prefera să nu-şi cheltuie banii pe serviciile altora. Odată cu trecerea anilor, descoperise că exista o metodă mult mai bună de a obţine ce dorea. Când venea vorba de astfel de tranzacţii, secretele erau moneda de schimb a lui Ramson.

— Îi vei spune lui Kerlan că m-am întors, zise el.

Din cauză că Ana se înverşuna să o găsească pe May, Ramson fusese nevoit să-şi schimbe puţin planul. Acum, când ieşise din discuţie să-l ia pe Kerlan prin surprindere, nu îi rămânea decât să-şi anunţe sosirea, cu surle şi trâmbiţe. Lucrase alături de Kerlan mulţi ani şi-i cunoştea bine regulile. Cât timp rămâneai cu un pas înaintea lui, cât timp îi stârneai interesul, trăiai.

— Spune-i să mă aştepte la balul de *Firva'snej.* Şi o să-i mai zici că m-am întors ca să încheiem cea mai mare învoială din viaţa lui.

— Şi ce anume îi oferi?

Ramson ezită puţin, dar apoi cuvintele i se rostogoliră de pe buze:

— Pe Vrăjitoarea de Sânge din Salskov!

Gura lui Bogdan se rotunji de uimire. Duşmănia pieri din expresia lui, înlocuită de lăcomie pură.

— Vrăjitoarea e doar un mit, spuse el, însă tonul lui parcă îi cerea lui Ramson să-l contrazică.

— Ba e la fel de reală ca aurul din dinţii tăi, Bogdan! A pus la pământ cinci străjeri doar cu o mişcare de mână!

— Probabil că valorează o *avere,* şopti Bogdan. Mai mult decât Palatul de Foc nandjian. Cât crezi că valorează

vrăjitoarea?

Cât valorează? Întrebarea îl şocă pe Ramson. Dintr-odată, simţi că-i vine rău. Se gândea la Ana, la conturul sfidător al gurii ei, la felul în care se încrunta atunci când cădea pe gânduri, la cum îşi păstrase expresia neîndurătoare în Ring, deşi ochii ei trădaseră groaza.

La felul în care fata lumina ca o torţă în întuneric.

În pieptul lui tresări ceva ascuns dincolo de zidul pe care-l clădise din rămăşiţele inimii sale. I se părea că o piesă din lumea lui construită cu grijă se deplasase, schimbând totul pentru prima oară în cei şapte ani de când îşi lăsase trecutul în urmă. De atunci, nu se gândise cu adevărat la ce făcea cu viaţa lui.

Tu ce doreşti?

Ţi-am mai spus. Răzbunare.

Dar Ramson înţelese că asta nu mai era de-ajuns. Atâta amar de vreme, crezuse că îşi ţinea soarta în mâini, când, în realitate, trăise într-o cuşcă. Fusese una dintre marionetele lui Kerlan, o marionetă cu un titlu pompos. Se străduise să-şi ofere serviciile şi se dăduse singur la o parte, când nu mai fusese nevoie de el.

Să i-o dea pe Ana lui Kerlan ar fi însemnat să joace, în continuare, după regulile acestuia.

Venise vremea să schimbe regulile jocului.

— Valorează mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată, spuse încet Ramson.

Roţile din mintea lui goneau, calculând infinitele posibilităţi pe care le sugera discuţia asta. Trecea în revistă toate scenariile din care ar fi putut câştiga şi cum ar fi putut izbândi.

Şi, pe măsură ce vorbea, tânărul începea să ticluiască un nou plan.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie, Bogdan! îi vei spune lui Kerlan că la balul de *Firva'snej* o să-l ucid pe cel care m-a trădat, îmi voi recăpăta titlul şi îi voi oferi cel mai puternic Analog cunoscut vreodată.

Bogdan înghiţi în sec.

— Bine.

— Mai e ceva, adăugă Ramson. Vreau să-mi faci o listă cu invitaţii la bal. O să găseşti un curier în faţa casei tale, mâine-dimineaţă, la ora şapte. Îi dai lui lista.

— Îmi laşi prea puţin timp! îngăimă Bogdan, dar Ramson îl fulgeră din ochi, aşa că maestrul de ceremonii cedă. *Bine!*

— Şi mă vei adăuga pe lista aceea. Pe mine şi… pe soţia mea. Aştept curierul să-mi aducă invitaţiile odată cu lista, mâine-dimineaţă. Şi voi şti dacă lista e mincinoasă, aşa că să nu-ţi vină vreo idee, Bogdan!

Omul arăta ca şi cum tocmai ar fi înghiţit ceva scârbos, pe care tare ar fi vrut să-l scuipe în obrazul lui Ramson.

— Fireşte.

— Dacă ceva merge prost şi nu pot intra la balul lui Kerlan, o să mi-o plăteşti.

Bogdan încuviinţă.

— Bine.

Îmbufnat, scoase un toc incrustat cu aur şi o bucată de hârtie pe care-şi ţinea socotelile.

— Ce nume să adaug pe lista cu invitaţi?

Ramson ezită. Nu „Vorbădulce”, pseudonimul strident şi ridicol pe care îl alesese pentru Ordinul Lăcrămioarei. Avea nevoie de un nume pe care să-l cunoască doar Kerlan. Un nume care să trimită un mesaj. Un cod.

— Farrald, spuse tânărul.

Bogdan îşi dădu ochii peste cap şi scrise numele.

Îndată ce tocul şi hârtia dispărură într-unul dintre numeroasele buzunare ale costumului, Ramson se aplecă spre Bogdan.

— Mai e ceva.

— Pentru numele zeităţilor! Bogdan ridică braţele, exasperat, şi îi şopti furios: Te-ai târguit ca eu să fac *trei* lucruri în schimbul a doar *două* secrete.

— *Patru* lucruri, îl corectă Ramson, fără să ia în seamă indignarea lui Bogdan. Cel mai bun târg nu este niciodată cel cinstit. Gândeşte la scară mare, Bogdan! Ce pierd eu, dacă aceste condiţii nu sunt îndeplinite? Pierd ocazia să mă reîntorc în Ordin şi voi părăsi imperiul pentru a începe o afacere cine ştie unde. Dar cât te va costa *pe tine*

destăinuirea acestor două secrete?

Ramson ridică din sprâncene.

Faţa lui Bogdan se înroşi. Ramson mai că vedea rotiţele care se puneau în mişcare în mintea celuilalt, calculând costurile şi beneficiile Învoielii.

— Fie! şuieră el. Dar nu mai vreau să închei niciun târg cu tine, Vorbădulce. După asta, *am terminat!*

Ramson duse două degete la piept, desenând un cerc.

— Jur că aşa o să fie. Jur pe numele zeităţilor şi pe tot ce e sfânt în mine, bunul meu prieten.

— Lasă prostiile! Care e a treia condiţie?

— În inventarul lui Kerlan se găseşte numele unei fete, un Analog de Pământ. A fost capturată de Pelerinele Albe din Kirov. Îţi sună cunoscut?

Ochii lui Bogdan se îngustară. Se încruntă, probabil încercând să-şi amintească scenariul următorului spectacol din Ring.

— Da, spuse el într-un târziu, iar Ramson răsuflă uşurat. Va ieşi în arenă peste trei zile. Dar nu pot să ţi-o dau, pur şi simplu. Kerlan o să mă ucidă...

— Ştiu. Înţeleg regulile. Nu-ţi cer să mi-o *dai* mie. Peste trei zile, voi licita pentru contractul ei. Iar tu vei măslui licitaţia, în favoarea mea.

— Hm... Bogdan îşi scărpină bărbia, vădit împăcat la gândul unui câştig mai mare. Se poate rezolva. Trebuie să fac nişte combinaţii, dar... fie. Prea bine! pufni dispreţuitor. Şi a patra condiţie?

Ramson se aplecă.

— Vreau să te întreb ceva despre Stafia Vântului, spuse el încet.

Începu să înşire cuvintele care urmau să pună punct ultimele detalii ale planului său.

După ce bătu palma cu Bogdan, punga cu frunzuliţe-de-aur a lui Ramson se uşurase pe jumătate. În noaptea asta, mai avea de făcut un singur popas.

— S-a făcut! spuse Ramson.

— S-a făcut! repetă Bogdan.

Îşi strânseră mâinile.

Ramson străbătu pe jos Stăvilarele. Un om ca el era menit să se strecoare prin umbrele lumii acesteia, fără lumină şi fără să spere într-o soartă mai bună. Da, Jonah nu se înşelase – lumea în care se năşteau orfanii, bastarzii şi vagabonzii nu era una a bunătăţii şi blândeţii. Lumea se împărţea între cuceritori şi cuceriţi; cei puternici îi înlăturau pe cei slabi ca pe nişte pioni pe tabla de şah.

Când Jonah murise, Ramson jurase pe sufletul prietenului său că nu va fi niciodată un pion.

Dacă planul lui reuşea, nu va mai fi un pion în umbra lui Kerlan. Dacă murea Kerlan, *Ramson* urma să conducă spectacolul, aflat în fruntea celei mai prospere afaceri din Chirilia.

Toţi anii de aşteptare, de alergătură după umbra îndepărtată a tatălui său, de şoapte pe la spatele lui – *copil din flori* sau *bastard* – vor lua sfârşit. Iar moştenirea lui Jonah îşi va găsi împlinirea.

Asta-i pentru tine, Jonah, gândi el, aruncând o privire spre cerul la fel de mohorât ca noaptea aceea de demult, când la urechea lui şoptise o voce liniştită, firavă.

Dar nici după ce ieşi din Stăvilare nu reuşi să se scuture de umbra de regret care se ţinea scai de el. Ana avea să fie din nou lângă May şi amândouă urmau să plece departe, într-un loc unde puteau fi libere.

De când o avea pe Ana alături, ceva se schimbase în el. Întunericul, uneltirile, calculul rece pieriseră, dezvăluind urme din ceea ce Ramson fusese odată. Un băiat îndrăgostit de ocean. Un băiat care-şi dorea să navigheze veşnic pe mări, cu spatele încălzit de soare şi cu valurile stropindu-i obrajii. Îl dăduse uitării pe băiatul cu visuri măreţe şi speranţe nesăbuite. Acel copil fusese *bun.* Din el nu mai rămăsese decât o fărâmă de speranţă.

Dar la ce slujea bunătatea, când lumea era condusă de cei cruzi?

Ramson trase adânc aer în piept. Îşi scoase masca abia când ajunse la hanul unde el şi Ana poposiseră. Nu voia ca Ana să vadă vreodată omul în care se prefăcuse adineauri,

în Stăvilare – infailibil, nemilos şi calculat.

19

Ramson se întoarse la han în zori, când soarele se pregătea să se ridice peste acoperişurile cu ţigle roşii şi peste casele de marmură strălucitoare din Novo Minsk. Când însoţitorul ei descuie uşa odăii, Ana strânse din pleoape, prefăcându-se că doarme. Simţi că Ramson rămase în pragul uşii pentru o clipă, după care se făcu nevăzut, ca o umbră.

Îl întâlni iar la micul dejun – terci cu somon şi pâine din aluat dospit. Băgă de seamă că în expresia lui se schimbase ceva.

— Am veşti, spuse el, cu gura plină.

Se spălase şi-şi pusese o cămaşă curată, albă, cu gulerul desfăcut. Îi aruncă o ocheadă, apoi o întrebă, arătând cu lingura spre ea:

— Nu te desparţi niciodată de gluga aia?

— Dar *tu* nu te desparţi niciodată de ignoranţă? se răsti Ana, plimbându-şi privirea prin han.

Era aproape pustiu. Doar doi călători istoviţi sorbeau bere neagră, aşezaţi la mese. Cu toate acestea, Ana îşi ţinea gluga pe frunte.

— Nu crezi c-ar trebui să fii şi tu mai precaut, mai ales după cele întâmplate cu mercenarii?

Ramson se lăsă pe spate şi învârti cu lingura în terci.

— Nimeni nu-i mai precaut ca mine, drăguţă.

— Vasăzică de-aia ai fost răpit la jumătate de oră după ce te-am lăsat singur?

— Aveam situaţia sub control. Văzând expresia Anei, Ramson rânji. Bine, recunosc: deocamdată, am spatele asigurat. Cineva sus-pus mă vrea viu.

Ana îşi înfipse lingura în terciul gros.

— Şi care sunt veştile?

— May va apărea în Ring peste trei zile. Cu o zi înainte de balul lui Kerlan.

Lingura căzu din mâna fetei. Terciul se împrăştie pe masă. Restul lumii – hanul întunecat, mirosul de peşte

prăjit, masa veche, de lemn – pieri.

— De unde ştii?

— Eu ştiu totul.

— Eşti sigur?

Deodată, îşi simţea tunica prea strâmtă. Îi era greu să respire.

— *Da!* După ce termini cu interogatoriul, ne apucăm să punem la cale un plan.

Planul! Nu se putea concentra, nu se putea gândi la altceva decât la May. Îi revenea în minte imaginea fetiţei, după gratiile căruţei de temniţă. Singură, neajutorată şi înfricoşată.

— Nu-ţi face griji, îi zise tânărul. Ana clipi, dându-şi seama că Ramson o cerceta, cu zâmbetul pe buze. Planul este simplu. După spectacol, vom licita pentru contractul ei. Dacă mai ţii minte, ţi-am spus că asta se întâmplă în încăperile din spate.

Mintea Anei începu să lucreze.

— Nu pricep. Să licităm pentru ea? Şi dacă nu câştigăm licitaţia?

— Vom câştiga. Să zicem că o anumită persoană are o veche datorie faţă de mine. Termină de mâncat ultima bucăţică de pâine şi-şi şterse degetele. Dacă nu poţi câştiga, atunci înşală!

— Asta nu e un *joc,* şarlatanule! mârâi Ana, scoasă din sărite de frivolitatea lui; cu atât mai mult cu cât May zăcea într-o celulă, în locul acela mizerabil. Dacă *un singur* lucru merge prost, atunci *viaţa* lui May este în pericol.

Rânjetul dispăru de pe faţa lui Ramson. Puse lingura în castron, cu gesturi atente şi măsurate, ca şi cum ar fi mânuit o armă.

— Crezi că nu cunosc diferenţa dintre viaţă şi moarte? întrebă el. Lucrez în domeniul ăsta de şapte ani. Am început ca vagabond şi mi-am croit drum către ceea ce sunt astăzi, către ceea ce *am fost.* Un singur pas greşit, şi aş fi murit.

Ana respira anevoie. Până acum, Ramson Vorbădulce avusese grijă să nu-i dezvăluie decât strictul necesar despre el însuşi. Dar ceva se schimbase. Numai că Ana nu

putea spune ce.

— De aceea trebuie să avem şi planuri de rezervă, spuse el, iar tensiunea momentului se risipi. Trebuie să punem la cale câte unul pentru toate scenariile posibile. Trebuie să luăm în calcul tunelurile secrete şi pasajele subterane. Se aplecă spre ea. Ochii lui căprui străluceau în lumina dimineţii şi părul ciufulit i se cârlionţa la tâmple. După ce o recuperăm pe May, trebuie să ne pregătim de *Firva'snej.*

Îi întinse ceva peste masă.

O bucată de hârtie, cu nişte nume scrise în pripă. Ana citi primul rând.

— Invitaţii la *Firva'snej?*

Se gândi să-l întrebe cum obţinuse aşa ceva, dar ştia că nu avea rost să pună întrebări despre sursele lui Ramson Vorbădulce.

— Da. Ramson îi arătă un nume aflat la mijlocul listei şi, pentru o clipă, fata nu văzu decât câteva cuvinte care parcă săreau în ochi: *Domnul Piotr Teţiev.*

Ana icni. Strângea aşa de tare hârtia, că degetele ei se albiseră.

— Va trebui să-l atragem într-un loc retras. Undeva unde să vorbesc cu el şi apoi să plec, nevăzută.

Ochii lui Ramson scânteiară.

— În beciul lui Kerlan este o odaie secretă. Nimic nu răzbate de acolo. Ştiu din surse sigure că, în timpul balului, nu va fi păzită. Prinse să bată darabana în masă. Din beci porneşte un tunel prin spatele clădirii, pe unde se face aprovizionarea. Mâncare, flori, haine… Voi aranja să ne ia o trăsură. Trebuie doar să cădem de acord asupra momentului potrivit.

Se retraseră în odaia lor, pentru a discuta despre planurile de rezervă. Puseră la punct fiecare minut, identificară fiecare posibilitate, trecură prin toate scenariile posibile, planificând totul cu grijă.

În două zile, erau stabilite toate detaliile care ţineau de salvarea lui May şi de balul lui Kerlan, încât până şi înverşunarea Anei se ostoi.

— Nu ar fi cu putinţă s-o răpim pe May azi sau mâine? îl sâcâi ea pe Ramson.

— Nu, răspunse Ramson în după-amiaza celei de-a doua zile, tolănindu-se pe patul Anei. Trebuie să aşteptăm spectacolul şi să urmăm regulile.

— Dar…

— Chiar vrei să jefuieşti un om înainte de a merge la petrecerea lui? Tânărul plimba o frunzuliţă-de-aur printre degete. Moneda licărea în soarele după-amiezii târzii. Ramson o făcea ba să apară, ba să dispară. Intrăm în cuşca leului. Asta e tot ce putem face. Dar să ştii că, în cazul în care Kerlan ne-ar fi vrut morţi, am fi pierit până acum.

— De ce spui asta?

Ana ridică privirea din colţul în care stătea, cu spatele drept şi picioarele încrucişate, în mijlocul hârtiilor pe care mâzgăliseră planuri şi hărţi. Pachetele cu hainele lor pentru următoarele zile stăteau frumos rânduite lângă perete. Cheltuiseră mare parte din bani, iar restul… Ana îşi spuse că aveau să-i împartă între ei atunci când venea vremea să-şi vadă fiecare de drumul lui.

Gândul acesta îi stârnea Anei un sentiment ciudat. Aruncă pe furiş o privire către Ramson – părul lui ciufulit, nisipiu, se răsfirase pe perna ei –, parcă vrând să se asigure că băiatul era încă acolo.

— Am intrat în legătură cu unul dintre oamenii lui. Ne aşteaptă la bal. Iată de ce, în vreme ce tu vei pune mâna pe Teţiev, eu voi fi sus, distrându-l pe Kerlan ca să-i distrag atenţia şi să nu intre la bănuieli. Aruncă moneda în aer şi o prinse, dar când deschise palma, aceasta dispăruse. Crede că o să-i ofer o învoială.

Ana muşcă din capătul creionului.

— Şi ce *ai de gând* să faci tu?

— Să-l ucid, poate. Să-l duc de nas. Cine ştie?

Ramson îi aruncă un zâmbet diabolic. Ana bănuia că, de fapt, ştia exact ce urma să facă. Fata învăţase să nu-i mai pună întrebări la care nu avea să capete răspuns.

Aşa că se întoarse la hârtiile ei, concentrându-se la lucrurile pe care le *putea* obţine: May, alchimistul şi o cale

de întoarcere la fratele său.

Bum-ba-da-BUUM!

Tobele răpăiau. Torţele străluceau. Publicul ovaţiona. Dar în seara asta, ritmul inimii Anei era altul. Acum, în vreme ce străbăteau mulţimea de nobili somnoroşi şi beţi, numărătoarea inversă pornise.

Era a patra zi a şederii lor în Novo Minsk; seara în care May avea să apară pe scenă.

Pe scenă păşi Bogdan. Vocea lui făcu să bubuie amfiteatrul ticsit de spectatori. Oare doar i se părea sau fruntea maestrului de ceremonii chiar era acoperită de sudoare?

Regina Gheţii îşi sfârşise numărul şi rămăsese la marginea arenei, în afara peretelui de sticlă, zâmbind mulţimii. Era punctul fix pe o scenă unde se perindau Analogi care umpleau arena cu apă, pietre, foc.

Bogdan desfăcu braţele.

— Doamnelor şi domnilor, urmează un Analog de Pământ.

Ana îşi simţi toţi muşchii încordaţi.

— Poate crea viaţă din lut, poate face florile dumneavoastră preferate să răsară, mai strălucitoare decât stelele pe cerul nopţii!

Cortinele se dădură la o parte. Un asistent apăru în grabă, lăsând un ghiveci la marginea peretelui de sticlă, după care dispăru în culise.

Din umbra cortinei apăru o siluetă. Lumea Anei se concentra într-un singur punct. Fetiţa înaintă încet în arenă, îmbrăcată într-o rochie de un cafeniu-închis, mult prea largă, brodată cu flori roşii, sclipitoare. Umerii ei erau gârboviţi, iar trupul – mai mic şi mai costeliv decât îl ştia Ana. Ţinea capul plecat, ascunzându-şi ochii frumoşi, de culoarea oceanului.

Ana îşi înghiţi lacrimile. May era mult mai mică, faţă de ceilalţi Analogi din arenă. Fata înainta încet spre centrul arenei. Din public se auziră chicote, iar Bogdan râse binevoitor.

— Ei, haide, drăguţă! strigă el. Nu avem toată ziua la dispoziţie!

May se strădui să grăbească pasul, cu ochii pironiţi în podea. Poalele rochiei i se răsuciră în jurul gleznelor, iar fata se împiedică şi căzu.

Mulţimea râse, însă Ana scoase un icnet uşor, chinuit. Ramson o apucă de braţ. Ochii lui scânteiau.

— Cei care ştiu să aştepte… şopti el.

…sunt răsplătiţi.

În ciuda cuvintelor liniştitoare, înăuntrul Anei furia clocotea. Îşi trezi Analogul la viaţă, ca să simtă sângele mulţimii. Cât de mult ar fi vrut să-şi asmută puterea asupra acestor ticăloşi! Cât de mult ar fi vrut să-i facă să simtă *şi ei* durerea, neajutorarea lui May!

— O fi ea mică, dar este *foarte* talentată! declară Bogdan. Poate crea stânci şi le poate sparge. Le poate mânui. Şi poate să readucă la viaţă orice creşte din pământ. Stimaţi oaspeţi, v-o prezint pe Copila Pământului!

Un murmur străbătu spectatorii. Pe scenă, May se ghemui lângă un ghiveci cu flori uscate. Expresia fetiţei era un amestec de tristeţe şi speranţă. Întinse mâinile către ghiveci.

Pentru câteva momente, nu se întâmplă nimic. Apoi mulţimea exclamă plină de uimire, arătând spre tulpinile pe care începea să apară o nuanţă încântătoare de verde. În petale înflori roşul. În faţa lor, May insufla viaţă plantei. Ana se aplecă puţin spre arenă.

Icnetele mulţimii, măştile ce zugrăveau chipuri de animale, torţele şi sticla cu piatră-neagră dispărură, din toate nemairămânând decât May. Şi-o amintea în mijlocul unui luminiş, înconjurată de pini înalţi, acoperiţi de omăt. Cuprinsese în palme o margaretă arsă de zăpadă, veştedă. Ţinea ochii închişi şi murmura. Treptat, margareta îşi desfăcuse petalele, căutând lumina soarelui de iarnă.

Simţise atunci că fusese martoră la un miracol.

Amintirea se stinse când mulţimea din Ring izbucni într-un ropot de aplauze. În arenă, Regina Gheţii zâmbea.

Bogdan îşi desfăcu braţele.

— Iată cum cel mai mic este adesea şi cel mai subestimat, dar se dovedeşte mai puternic decât am crezut noi. Făcu o pauză teatrală, dând din mâini. Inelele de pe degetele lui străluceau. Aveţi să-i cereţi ceva talentatei noastre Copile a Pământului?

Se auzi numaidecât un strigăt.

— Fă să crească un pom fructifer!

— Să jongleze cu pietre!

— Să facă o statuie din lut!

Cererile continuau să curgă. La picioarele lui Bogdan, încălţate cu pantofi lustruiţi, se adunau grămezi de monede de aramă, de argint şi de aur. May îşi ţinea capul plecat. În timp ce valuri de cereri batjocoritoare şi de zeflemele se abăteau asupra arenei, Bogdan îi porunci lui May să le îndeplinească. Stomacul Anei se întoarse pe dos.

— Hei!

Doi ochi căprui o priveau. O mână caldă îi apăsă umărul – blând, dar ferm.

— O să se termine curând. Şi-apoi o să fie în siguranţă, cu noi, o asigură Ramson.

Ana observă că-şi încleştase degetele în mânecile hainei, îşi trase mâna înapoi.

Ceva îi atrase atenţia. Pe scenă aterizase un sac de piele, mare cât capul lui Bogdan. Monedele de aur se împrăştiară peste pantofii maestrului de ceremonii, scânteind provocator în lumina torţelor.

Tăcerea se înstăpâni peste mulţime. Ramson îşi îndreptă spatele.

De lângă scenă răsună o voce clară.

— Maestre, am o cerere *cât se poate de specială.* Şi cred că va fi foarte apreciată de public!

Bogdan se aplecă să ridice punga dolofană, burduşită cu monede de aur. Rămase cu gura căscată. Din punga plină, monedele continuau să se reverse.

— Domnul meu, zise Bogdan, văd că ştii deplin ce înseamnă un spectacol adevărat.

În spatele lui, May îşi ridică în cele din urmă capul. Zâmbetul silit al Reginei Gheţii părea că încremenise. Din

culise, samsarul cu ochi palizi privea scena, cu un interes rece.

Ana avea o presimţire rea. Îl căută din ochi pe cel care vorbise. Începea să intre în panică. Monedele de aur oferite ajungeau pentru a hrăni cincizeci de familii, un an întreg, sau pentru a cumpăra o *dacha.*

Niciun om cu mintea întreagă nu ar fi oferit o asemenea sumă pentru câteva minute de distracţie.

Pe scenă, ochii lui Bogdan scânteiau de plăcere. Vocea lui deveni şi mai răsunătoare.

— Dar cum altfel se fac afaceri aici, în Ring, dacă nu cu aur? Doamnelor şi domnilor, propun să-l ascultăm cu toţii pe acest domn, care vrea să ne ofere un spectacol pe cinste!

Publicul izbucni în aplauze tunătoare. Brusc, un freamăt se iscă printre petrecăreţi. Un fulger auriu, o siluetă cu glugă.

Când omul făcu un salt pe scenă, Ana îi văzu masca – şi o recunoscu.

Imposibil să se înşele. Era nobilul de care se lovise când venise în Ring pentru prima oară. Purta aceeaşi mască pe care o avusese şi atunci: o faţă batjocoritoare. Cel mai bine îşi amintea flacăra din ochii lui. În acea seară, necunoscutul îi aruncase doar o privire iritată.

Ceva nu era în regulă.

— Ramson... şopti Ana.

Dar nu apucă să mai adauge nimic, căci bărbatul începu să vorbească.

— Am văzut multe, *multe* spectacole cu Analogi! strigă cu aroganţă nobilul cu mască de aur, schiţând gesturi elegante. Şi am aşteptat *mult timp* un moment ca acesta!

Ana făcu un pas în faţă. Se trezi croindu-şi drum printre oameni, cu dorinţa din ce în ce mai puternică de a ajunge lângă scenă. Lângă May. Auzi cum Ramson îi spuse apăsat pe nume şi îi simţi curgerea sângelui, când tânărul porni după ea.

— Suntem bucuroşi să vă avem printre noi, nobile domn! chicoti Bogdan, mângâind punga cu aur. Zâmbetul i se

întindea de la o ureche la alta. Vreau să aud ce pretenţii aveţi de la acest Analog. Aşa, voi putea…

— Aş vrea ca toţi cei strânşi aici să-şi amintească împreună cu mine acest moment măreţ! îl întrerupse nobilul.

Cu o plecăciune adâncă, îşi scoase gluga. Părul roşcat sclipi în lumina torţelor, iar bărbatul făcu un pas înainte, apropiindu-se de marginea scenei. Lepădă şi masca, pe care o aruncă la pământ, în faţa peretelui din sticlă.

Ana înlemni. Faţa omului din arenă era iluminată de triumf.

Şi o cunoştea prea bine.

Lângă ea, cineva o apucă de încheietură. Vag, îl auzi pe Ramson vorbindu-i.

— Ana, *ascultă-mă…*

Dar nu era în stare să-l asculte. Se holba la omul ăsta, care-o ducea cu gândul înapoi, în copilăria ei din palat, când el îi aducea ceai aburind şi piroşti fierbinţi. Dar nu acestea, ci vorbele şi strălucirea ochilor lui îi încălzeau inima.

— Îl cunosc, zise ea, cu voce spartă.

— Cum?

Roşcovanul înşfăcă o tortă.

— *Nobili* oaspeţi, vreau să vă mai spun un singur lucru.

Ridică torţa, iar expresia de triumf de pe chipul său se prefăcu în ură.

— Îl cunosc, repetă Ana. Ramson, el e…

— Trăiască Revoluţia!

Cu toată puterea, bărbatul izbi torţa de scenă.

20

Flăcările cuprinseră micul şuvoi de ulei care se scurgea din torţă, pe podeaua de marmură, ca un şarpe scânteietor. Pentru o clipă, tânărul din arenă dispăru în spatele unui zid de foc, dar apoi păşi nevătămat prin el, cu braţele larg deschise. Doi stâlpi de foc se ridicau din palmele lui!

Izbucniră ţipete.

Ana se repezi spre arenă.

Mulţimea o îmbrâncea, nobilii fugeau în toate direcţiile. Pe feţele lor, spaima luase locul poftei de distracţie. Dar Ana nu îi băga în seamă; ochii ei erau pironiţi asupra Analogului de Foc.

Iuri!

Îşi amintea de scânteile din ochii lui, când băiatul îi strecura prăjituri pe tava cu prânzul ei. Înflăcărarea aceea se prefăcuse într-un foc dezlănţuit, sălbatic.

Spectacolul, punga cu aur, toate fuseseră menite să-l aducă în arenă. Iar acum viaţa lui May era în pericol.

O mişcare în firidele de sus îi atrase atenţia. Săgeţile din piatră-neagră ale arcaşilor străluceau în lumina portocalie a flăcărilor.

Ana se răsuci iute spre arenă. Dincolo de flăcări, în spatele zidului de sticlă, May rămăsese singură. Samsarul se făcuse nevăzut. Anei i se păruse că-l zărise dispărând în spatele cortinei.

Arcaşii traseră.

Pentru o secundă înspăimântătoare, lumea păru că încetineşte şi nu se auzea decât şuierul săgeţilor.

Ana îşi trimise Analogul spre sângele lui May. Din nou, Analogul întâlni piatra-neagră, rece şi goală. Panica o sugruma.

Scena explodă, însă nu în sânge sau în foc… ci în gheaţă. Cristalele albe căpătau viaţă deasupra arenei, alcătuind o arcadă grea, sclipitoare. Săgeţile ricoşară în gheaţă şi căzură la pământ.

Pe scenă, Regina Gheţii stătea dreaptă, cu braţele larg

deschise. Părul ei alb-cenuşiu flutura în arşiţa flăcărilor. Se întoarse, întâlnind privirea lui Iuri, şi dădu din cap. Împreună, se răsucină spre peretele protector. Dinspre cei doi izvorâră foc şi gheaţă. Spirale alb-argintii şi roşu-aprins izbiră cu putere sticla.

Încă puţin, şi aveau să spulbere arena. Dacă sticla ceda, toţi cei aflaţi dedesubtul ei ar fi fost zdrobiţi.

Ana trebuia s-o scoată pe May de aici, cât mai repede.

— May! ţipă ea.

O căută din priviri, în spatele Analogilor care atacaseră sticla.

Copila era atât de aproape… Dar nu îndeajuns de aproape ca Ana s-o poată ocroti.

Dinspre arenă ţâşni o pală de fierbinţeală care îi cuprinse tot corpul. Ana îşi feri ochii de spectacolul orbitor.

Iuri călăuzi flăcările torţelor. Dogoarea se scurse într-un cerc de netrecut, în jurul arenei, luminând tot Ringul. Publicul îngrozit se îngrămădea spre ieşiri. Iuri era puternic, mult mai puternic decât fusese în copilărie. Sau poate că îşi ascunsese adevărata putere. Acum putea să mânuiască lesne focul, în vreme ce majoritatea Analogilor de Foc abia dacă reuşeau să aprindă o lumânare.

Trebuia să ajungă dincolo de zidul care o ţinea captivă pe May. Trebuia să ajungă la ea.

Ana îşi întinse Analogul, iar puterea ei prinse viaţă, mai strălucitoare ca orice flacără. Înşfăcă sângele lui Iuri şi pe cel al Reginei Gheţii şi trase.

Cei doi se poticniră. Focul dezlănţuit şi gheaţa nimicitoare îşi încetară înaintarea, lăsând la vedere peretele acoperit de gheaţă. Pe suprafaţa lui apăruseră crăpături.

Iuri se rostogoli. Privirea lui arzătoare poposi pe Ana. Îşi ridică palmele.

— Iuri…

Când flăcările izbucniră din palmele lui, se pomeni lovită în stomac. Ana se izbi de marginea arenei, în faţa lui Ramson, care încerca să se desprindă de ea. Avea obrajii mânjiţi de funingine.

— Ana… îngăimă el.

Fata îl împinse deoparte şi sări în arenă.

Dincolo de gheaţă şi de sticla acoperită cu pete cenuşii, văzu o siluetă mică.

May ridică o mână. Din ghiveciul aflat în faţa ei se ridică un bulgăre de pământ. Cu un scrâşnet, se micşoră, căpătând duritatea unei pietre. May aruncă bulgărul şi nimeri zidul din piatră-neagră.

BUM!

Lovi din nou.

Şi din nou.

La a cincea încercare, sticla se sparse. Crăpături subţiri se răspândiră pe toată suprafaţa ei, cu un trosnet.

Privind cum copila arunca bulgăre după bulgăre, Ana îşi dădu seama că May lucra *împreună cu* Iuri şi cu Regina Gheţii.

May făcea parte din planul lor. Lupta alături de rebeli, pentru a pune capăt cruzimii Ringului, pentru a dărâma – la propriu – închisoarea de sticlă care-i ţinea prizonieri pe Analogi.

Încă un bulgăre de lut. Cu un ultim pocnet răsunător, sticla se fărâmiţă. Pentru o clipă, cioburile se rostogoliră în aer. Gheaţa şi sticla se amestecară în mii de fărâme sclipitoare.

Ana sări după May.

Iuri sări după Ana.

Regina Gheţii întinse o mână. Din pământ ţâşni gheaţa, întărindu-se cât ai clipi, într-o barieră arcuită deasupra lor.

Fragmente din fostul zidul protector cădeau peste tot şi se izbeau cu clinchete de arcada de gheaţă.

Când Iuri o azvârli la podea, Ana se lovi cu umărul de marginea arenei. Mâinile lui îi căutau gâtul, dinţii îi erau dezveliţi, într-o grimasă de furie. Ana se zbătea. Masca fierbinte şi asudată i se lipise de faţă.

— Iuri, îngăimă ea. Opreşte-te…

— O să afli ce simţi atunci când mori de mâna unui Analog, mârâi Iuri, ridicând o mână.

Ana izbuti să-şi scoată masca.

— Iuri, eu sunt!

El înlemni, cu braţul încremenit deasupra ei. În expresia lui se amestecau confuzia şi furia. Apoi o recunoscu. Se trase înapoi. Îşi luă repede mâinile de pe ea, ca şi cum trupul ei l-ar fi ars.

— Kolst...

— Ana!

Cea mai dulce voce. Ana ar fi recunoscut-o oriunde.

May îngenunchease în arenă, la zece paşi de prietena ei. Uimirea fetiţei lăsă repede loc bucuriei.

Uşurarea o copleşi. Ana pe jumătate râdea, pe jumătate suspina.

— May!

O săgeată zbârnâi pe lângă Ana şi lovi marmura arenei.

— May!

Într-o secundă, bucuria Anei se prefăcu în panică. O altă săgeată lovi podeaua arenei, la o palmă de ea. În spatele ei, Iuri slobozi un strigăt îndurerat:

— Diana!

La marginea arenei, Regina Gheţii – Diana – îşi ridică privirea spre el. Tânăra pălise. Din nasul ei picura sânge.

Un fulger ţâşni spre ea. Trupul Dianei tresări. Se prăvăli la pământ. O săgeată îi străpunsese spatele. Mirosul greu de sânge umplea aerul.

— Diana! Dia... Strigătul lui Iuri se prefăcu într-un suspin înăbuşit. Nu! *Nu!*

— Iuri! Ana îl apucă de braţ şi îl târî în spatele barierei de gheaţă. Trebuie să fugim.

O săgeată izbi marmura, chiar lângă May. Ochii copilei se măriră. Ridică privirea, se întoarse şi o luă la fugă spre cortina de catifea.

În umbra firidelor, soldaţii îşi pregătiră din nou arcurile. Ana se ridică sfidând pericolul. Înţelesese că nu va ajunge la May înainte ca vreo săgeată să o nimerească.

Dar altcineva alerga către copilă. Ramson se repezise către May, sărind peste bucăţile de marmură spartă, fără să-i pese de hainele sale scumpe. Sub paşii lui scrâşneau cioburi de sticlă şi de gheaţă. Se rostogoli, o luă în braţe pe

May şi se aruncă spre cortină.

Vâjjj! O săgeată îi atinse mijlocul. Ramson îşi arcui spatele de durere, mormăi înăbuşit şi se împletici.

Ana alergă spre ei. Împreună cu Iuri, îi târî pe May şi pe Ramson afară din arenă, în întunericul din spatele cortinei de catifea.

21

În culise mirosea a mucegai şi a transpiraţie. Se împleticiră printr-un şir de draperii şi coborâră într-o încăpere slab luminată de câteva făclii. La stânga şi la dreapta se deschideau coridoare întunecate. Ţipetele mulţimii păreau să răsune dintr-o lume îndepărtată, ca şi cum draperiile groase îi fereau de haos, adăpostindu-i.

Din semiîntuneric, o voce firavă îi ajunse la ureche.

— Ana?

Ana simţea un nod în gât.

— May! zise ea încet. Fetele se năpustiră una spre cealaltă în acelaşi timp. Ana o strânse în braţe. Lacrimile îi ardeau ochii. Ai părul plin de funingine!

May râse. Îi cuprinse obrajii în palme şi îi şterse lacrimile.

— Tu eşti! Eşti chiar tu!

Ana plângea de bucurie. Chicoti şi-şi lipi fruntea de a lui May.

— Fireşte. *Niciodată* n-o să te părăsesc.

Iuri îşi drese glasul. În palma lui dansa o flacără, luminând încăperea.

— Pe aici!

Ana o luă de mână pe May şi amândouă grăbiră pasul în urma lui.

— Încotro?

— A început Revoluţia, Ana, spuse May, cu ochii strălucind. Iuri face parte din *Pelerinele Roşii.* E un rebel şi luptă alături de Analogi. Când m-au adus aici, i-am întâlnit şi pe ceilalţi. O să-i salvăm chiar acum.

Lângă ele, Ramson tuşi tare şi se poticni. Se sprijini de un perete. Inima Anei se strânse când văzu cum tânărul îşi apasă palma pe rana provocată de săgeată. Simţi sângele mustind în stofa tunicii.

— Ramson!

— O să fiu bine, zise el, abia auzit. Norocul nostru. Drace! O revoluţie!

— Pelerinele Albe au domnit prea mult şi nu au făcut

nimic. Doar au asistat la suferinţa noastră! Iuri strânse pumnii. Vorbea cu înverşunare. E timpul să ne luăm soarta în mâini. Noi suntem dovada vie că pelerinele lor nu sunt albe, ci *roşii* – pătate de sângele Analogilor. Noi suntem flacăra speranţei...

— Frate, *nu* avem timp de metafore! îl întrerupse Ramson, scrâşnind din dinţi. Dacă nu ieşim de aici, singurul lucru roşu va fi sângele tău pe spada unei Pelerine Albe.

— Trebuie să plecăm, aprobă Ana, strângând mâna lui May. *Acum!*

Iuri părea iritat. May interveni.

— Nu! refuză copila. Nu plec fără ceilalţi.

Parcă îmbătrânise cu câţiva ani în doar o săptămână.

Vorbea hotărât, dar când întoarse capul spre Ana, ochii fetiţei erau rugători.

— Iuri şi Diana au pus la cale toate astea şi m-au salvat. Au salvat o mulţime de Analogi. Şi vreau... vreau să ajut şi eu. May întinse din nou mâna către a Anei. Îţi mai aduci aminte de fata care mi-a oferit prăjitura, în *Vintr'makt?* Cât am fost aici, m-am gândit la ea în fiecare zi. Vocea ei tremura, însă Ana îi simţi hotărârea. Tu m-ai salvat, Ana. Vreau să-i ajut pe ea şi pe ceilalţi ca ea. Vreau să... May trase adânc aer în piept, iar când îşi ridică privirea, ochii îi străluceau. Vreau ca fiecare Analog din imperiu să ştie cum e să speri.

Scânteia din ochii lui May şi convingerea din cuvintele ei stârniră ceva în inima Anei.

Nu mai apucă să-i spună nimic. În coridor se auzi un sunet, în dreapta lor. Un tropăit ritmic, tot mai puternic cu fiecare secundă.

Ramson înjură.

— Gărzile! zise el. Poetule, unde-s Analogii?

— Pe coridorul din stânga, spuse Iuri repede. Camera din capăt.

Duse mâna la buzunar şi scoase un mănunchi de chei.

— O să-i aduc eu, declară May.

Fetiţa făcu un pas în faţă şi luă cheile din mâna lui Iuri. Se întoarse spre Ana. Lumina torţelor proiecta umbra ei

mică pe o lume de flăcări pâlpâitoare.

— Aşteaptă aici, Ana!

May dispăru ca un fulger înghiţit de întuneric.

— Du-te cu ea! îl îndemnă Ana pe Ramson. Iuri şi cu mine vom rămâne aici, ca să scăpăm de gărzi.

Ramson şovăi.

— Să nu mori, spuse el.

— Să nu te laşi răpit, i-o întoarse ea.

Ana îi auzi chicotul aspru şi îşi stăpâni un zâmbet. Se pregăti pentru înfruntare.

Privirea lui Iuri îi ardea spatele.

— Eşti în viaţă, şopti el.

Băiatul o privea cu ochi mari.

— Nu… nu-mi vine să cred.

— Iar tu, spuse Ana, tu eşti… un răzvrătit.

Tropăitul cizmelor se apropia.

— Vorbim mai târziu, da? întrebă Iuri.

— Mai târziu, aprobă ea.

Aşa cum anunţase Ramson, apărură gărzile. Şase soldaţi. Când torţele explodară în două coloane de flăcări, soldaţii căscară ochii cât roata carului. Ana se trase înapoi, urmărind uluită cum băiatul odinioară firav înainta spre gărzi. Din palmele lui izvorau flăcări care prinseră să se întindă pe zidurile din piatră ale coridorului.

O umbră ţâşni la stânga ei, pe scările care duceau spre cortina grea, de catifea.

Ana simţi pulsaţia puternică a sângelui înainte s-o vadă pe femeie. Când nou-venita apăru în lumină, tăişuri de oţel fulgerau în jurul ei, iar masca neagră licări.

— Iarăşi tu! spuse Ana.

Femeia îşi schimbase straiele provocatoare, de curtezană. Acum purta pantaloni negri, strâmţi, şi cămaşă. Era acelaşi Analog de Oţel care păzea uşile Ringului şi care încercase s-o împiedice pe Ana să intre. Nu se vedea nici urmă de tovarăşa ei, *yaeger*-ul. Tânăra păşi în faţa Anei, blocându-i calea. Nenumărate lame mici se înşirau la cingătoarea ei, lucind asemenea unor colţi de fiară.

Instinctul îi striga Anei să-şi asmută Analogul asupra

femeii, să lupte din toate puterile.

Dar cuvintele lui May o opriră. Ana şi Analogul de Oţel erau la fel: temute pentru calităţile care le separau de oamenii de rând şi persecutate de cei puternici.

Ana ridică o mână.

— Te rog, nu face asta.

Ochii celeilalte scânteiară.

— Dacă nu mori până la sfârşitul nopţii, o să mă omoare.

— Cine? întrebă Ana, cu toate că bănuia care era răspunsul.

— Lordul Kerlan. Analogul de Oţel ridică tăişul în aer. Îmi pare rău.

Ana nu mai zăbovi. Îi înhăţă sângele şi o izbi de perete. Ochii tinerei se măriră de uimire. Apoi se răsuci şi o lamă ţâşni din cingătoarea ei.

Ana se aruncă într-o parte. Tăişul se înfipse cu zgomot în peretele din spatele ei. Se rostogoli şi se ridică în picioare. În aceeaşi clipă Analogul ei pierdu legătura cu Analogul de Oţel.

O lamă îi crestă braţul. Ana ţipă şi se lipi de perete. Analogul ei fu distras de căldura sângelui care i se scurgea pe braţ şi de durerea ascuţită a cărnii spintecate.

Un al treilea tăiş săgetă aerul, dar Ana se dovedi mai iute. Se agăţă de sângele adversarei şi trase. Aceasta scoase un strigăt de durere, curmat numaidecât de un hârâit înăbuşit – sângele începea să-i umple plămânii.

— Nu eşti obligată să faci asta, spuse Ana. Vino cu noi! Luptă alături de noi!

Analogul de Oţel se cutremură. Ţinea capul plecat. O băltoacă de sânge se lăţea pe podea, la picioarele ei. Când îşi ridică fruntea, ochii îi erau injectaţi, iar sângele picura din nasul şi de pe buzele ei.

— Eu…

Din senin, mintea Anei fii prinsă ca în menghină. Apăsarea cumplită îi smulse un strigăt. Lumea se înceţoşă, Analogul pieri, iar Ana se lovi de un zid rece, care-i era cunoscut.

Din cortina de catifea se desprinse o umbră, iar în lumina

torţelor păşi tânăra-*yaeger.* Pentru prima oară, arăta înfricoşată.

O voce mătăsoasă rosti:

— Omoar-o, Nuriaşa!

Cineva ieşi la lumină. Pândea din spatele *yaeger*-ului şi al Analogului de Oţel. Ana zări scânteia ochilor palizi ai samsarului.

Analogul de Oţel – Nuriaşa – tuşi cu sânge. Pregăti o nouă lamă. Şovăia.

— Omoar-o! porunci din nou samsarul.

Ochii *yaeger*-ului se îngustară. Presiunea din capul Anei crescu. Se prăbuşi în genunchi, năucă de durere, încercând să se agaţe de orice lucru care ar fi salvat-o. Un singur gând o alina: May era în siguranţă, cu Ramson.

Nuriaşa aruncă lama.

Cineva ţâşni din coridor, la stânga Anei, o înşfăcă de mijloc şi o aruncă într-o parte. Ana se lovi de perete. Durerea îi explodă în spinare şi în braţul rănit.

Scutură din cap pentru a se dezmetici. Ridică privirea.

May stătea acolo unde, cu doar câteva clipe înainte, se aflase Ana. Un cuţit i se împlântase în stomac, până la plăsele. O pată întunecată se lăţea cu repeziciune pe rochia fetiţei. Degetele copilei se umpleau de sânge. Încerca să stăvilească şuvoiul stacojiu cu mâinile goale. Ochii îi erau larg deschişi şi miraţi. Când întâlniră privirea Anei, gura fetiţei se rotunji de uimire.

Se împletici şi căzu la podea.

Timpul păru să se oprească în loc. Restul lumii se evaporă, în urmă rămase doar trupul micuţ al lui May, prăbuşit pe podeaua însângerată. Imaginea asta avea să rămână întipărită pe veci în mintea Anei. Se apropie de copilă. I se părea că aude ţipete. Nimic nu mai avea sens.

Ana o ridică pe May în braţe. Oare dintotdeauna fusese aşa uşoară?

— May, şopti ea.

Mâinile fetiţei erau lipicioase şi înroşite de sânge.

În jurul Anei, totul se prefăcu într-un vârtej de fum şi sânge. Îi trebui un moment să-şi dea seama că apăsarea

yaeger-ului asupra minţii ei dispăruse.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Ramson împingând-o pe fata-*yaeger* într-o parte. Tânărul îşi smulse pumnalul din spatele ei. Nuriaşa zăcea la picioarele lui, nemişcată, în băltoaca propriului sânge. Samsarul dispăruse.

Ramson se uită la May. Blestemă cu voce scăzută.

— Ana, şopti May.

— Taci! Ana îşi puse mâinile tremurânde peste ale lui May, apăsându-i rana. O să opresc sângerarea şi o să te bandajez.

Pieptul lui May sălta în respiraţii scurte, superficiale. Un şuvoi ameţitor de sânge se agăţă de simţurile Anei. Analogul se cutremură, iar ea se lupta cu greaţa.

— Mama mea spunea – murmură May – că suntem doar praf şi stele. Îmi spunea… înainte să ne despărţim… să o caut în pământ şi-n stele.

Ana se simţea sugrumată de disperare.

— Nu! gemu ea. O s-o găsim, May… *May!* Îi luă capul în mâini. Clipi apăsat, ca să-şi stăpânească plânsul. Ascultă-mă! Mama ta te aşteaptă. E nerăbdătoare *să te vadă.* O s-o găsim împreună, bine?

— Nu… nu vreau să pier. May se lupta să respire. Ochii ei erau plini de lacrimi. Vreau… să trăiesc.

Ana pipăi rana fetei, agăţându-se cu disperare de sângele ei şi împingându-l înapoi în trupul mic, dar sângele i se strecura printre degete. Analogul ei nu învăţase niciodată să-şi folosească puterile în felul acesta. Nu învăţase decât să rănească şi să tortureze. Nu ştia să vindece.

Din gâtlejul Anei ţâşni un ţipăt de suferinţă.

— Nu pot, gemu ea. Ramson… Iuri… *Ajutor!*

— Revoluţia. Degetele micuţe ale lui May se prinseră de ale Anei, trăgând cu blândeţe, dar stăruitor. Făgăduieşte-mi, Ana, că vei lupta ca Revoluţia să reuşească. Pentru mama mea, pentru toţi Analogii. Şi făgăduieşte-mi… că o s-o găseşti.

— O voi găsi, o voi găsi, suspină Ana. I-ar fi promis orice în clipa asta, numai ca s-o mai audă vorbind. O s-o fac,

May, dar am nevoie de tine…

Lumea se învârtea cu ea. Sângele lui May se scurgea ca nisipul dintr-o clepsidră. Timpul gonea neobosit către sfârşitul implacabil.

— Praf şi stele, şopti May, tremurând. Suntem doar praf şi stele.

— Te rog, May… Ana abia mai putea să respire. *Te rog!* Nu pleca unde acolo nu te pot urma.

May trase adânc aer în piept.

— Voi fi mereu cu tine, Ana, murmură ea. Închise ochii de culoarea oceanului. Adăugă cu glas stins: O să mă găseşti în stele.

22

Ana o îmbrăţişă pe May şi se aplecă peste trupul copilei. Existau oare cuvinte pentru a descrie durerea asta care o sfâşia în bucăţi, săpa în fiinţa Anei şi o pustia?

Ana deveni vag conştientă că lupta se sfârşise şi că trupurile gărzilor zăceau pe coridorul ce se întindea în faţa lor. Câţiva necunoscuţi se perindau pe lângă ea, privind-o. Mâini calde îi strânseră umerii. O voce cunoscută îi strigă numele.

O palmă îi cuprinse obrazul, ridicându-i bărbia. Ana înălţă fruntea şi întâlni ochii lui Ramson. Voioşia lor obişnuită dispăruse, lăsând în urmă o expresie sumbră. Cu blândeţe, tânărul îi petrecu o şuviţă de păr după ureche. Degetele lui nu îi părăsiră obrazul. Aproape că-i putea citi gândurile. *Îmi pare rău.* Cuvintele nerostite tremurau între ei.

— Ana! spuse Iuri, cu voce sfârşită. Îmi pare rău.

Ramson se răsuci brusc şi-l ţintui de perete, cu mâinile pe grumazul lui.

— N-ai niciun drept să-ţi pară rău! mârâi Ramson.

Iuri se sufoca. Apucă încheieturile lui Ramson, dar acesta nu-i dădu drumul. Iuri nu se mai opuse.

— Dacă n-ai fi făcut cascadorii, nu s-ar fi întâmplat nimic, îi reproşă Ramson. Crezi că o revoluţie e un joc? Crezi că, dacă faci tămbălău pe domeniul lui Kerlan, impresionezi pe cineva? Ramson îi dădu drumul, iar Iuri se clătină, frecându-şi gâtul. Asta nu e revoluţie. E un masacru. Şi lucrurile se vor înrăutăţi dacă nu ieşim de aici *chiar în clipa asta!*

Ana abia dacă-i auzea. Cuvintele lor nu o atingeau. Ceva dinlăuntrul ei se năruise, lăsând o rană vie, însângerată, amorţită. Se afla la un pas de abis, aşa cum fusese şi cu un an în urmă.

— Ramson, spuse ea.

Ramson tresări şi-l lăsă în pace pe Iuri.

Peste tot în jurul Anei, urmărind scena cu regret sau cu teamă, stăteau Analogi. Copii şi adulţi, bărbaţi şi femei aduşi din toată lumea. Îmbrăcaţi cu haine stridente, pentru

spectacolul din seara asta. Ana numără nouă.

Nouă Analogi. Nouă vieţi în schimbul vieţii lui May. Meritase sacrificiul? Cum poate fi pusă în balanţă o viaţă, în schimbul alteia? Există o cale de a le măsura sau compara?

Nu, îşi răspunse singură Ana. Atinse obrazul lui May. Era cald încă.

După moartea mamei, *papa* îi spusese odată că există două feluri de durere. Cea care te doboară, care îţi frânge sufletul şi îţi sfărâmă inima, lăsând în urmă o carapace goală. Şi mai există un alt fel de durere, care te întăreşte. După ce o simţi, te ridici de jos, te îmbărbătezi şi o porţi mereu cu tine, ca pe o armură. Şi devii mai bun.

În felul acesta, nu pierzi pe nimeni, niciodată. Îl porţi în inima ta.

Ana închise ochii şi îşi lipi faţa de gâtul lui May. Pe obrajii ei se prelingeau lacrimi care se pierdeau în părul copilei.

Făgăduieşte-mi, Ana, că vei lupta ca Revoluţia să reuşească. Pentru mama mea, pentru toţi Analogii.

Ana trase adânc aer în piept. Nevoia de a acţiona, de a se mişca aprinse în ea o luminiţă. Se uită la chipurile Analogilor din jurul ei, care o urmăreau în tăcere. Şi aşteptau.

Se ridică, strângând la piept trupul lui May. Scrută încăperea şi întâlni ochii lui Iuri. El îşi feri privirea. Era limpede că se simţea vinovat.

— Trebuie să fugim prin tuneluri, spuse Ana.

— Diana ne-a învăţat să călătorim prin tuneluri, zise Iuri. Tristeţea aproape că îl gâtuia. A lucrat ani de zile cu samsarii de Analogi, pregătindu-se pentru clipa asta. Avem o casă de refugiu în afara oraşului.

— Atunci, trebuie să pornim şi să ajungem acolo, interveni Ramson. Va mai dura o vreme până când vor trimite pe alţii împotriva noastră. Dacă ne grăbim, îi putem evita.

Iuri miji ochii şi întrebă:

— Cine te-a numit şef?

— Tu şi incompetenţa ta, se răsti Ramson. Ce-aveai de gând să faci, după ce ai distrus arena şi ai pus toate gărzile

pe urmele tale? Să rămâi aici şi să reciţi poezii?

— Opriţi-vă! strigă Ana.

Cei doi tineri se întoarseră spre ea.

Ana încerca să-şi limpezească mintea. Trupul lui May atârna în braţele ei. Cum stătea aşa, cu ochii închişi, s-ar fi crezut că adormise, după o zi obositoare.

Concentrează-te! îşi spuse Ana. Nu avea să o părăsească pe May. Se răsuci spre Iuri.

— Ramson şi cu mine plănuiserăm să fugim prin tuneluri. Se pare că suntem cu toţii de acord cu ideea asta.

Iuri dădu din cap.

— Labirintul ăsta de coridoare o să fie în avantajul nostru, din moment ce soldaţii vor trebui să se răsfire.

— Şi-atunci, ce mai aşteptăm? întrebă Ramson.

Se îndepărtă de peretele de care se sprijinise până mai adineauri. Sângerarea lui se oprise, după cum îşi dădu seama Ana.

Iuri le vorbi Analogilor care aşteptau tăcuţi lângă perete:

— Pelerine Roşii, a venit vremea noastră! Acela care stă în drumul nostru către libertate ne este vrăjmaş. Nu ezitaţi să-l răpuneţi. După o clipă, Iuri continuă, cu ochi înflăcăraţi: Şi jur pe toate zeităţile că vă voi proteja pe toţi, cu preţul vieţii mele!

Parcă ar fi scăpărat un amnar lângă nişte vreascuri. Printre Analogi părea că se iscase un vânt invizibil, care-i îndemna să-şi îndrepte spinarea şi le înlocuia teama cu o hotărâre de neclintit.

Iuri pocni din degete. În palmele lui izbucniră flăcări mai strălucitoare decât un glob-de-foc.

— Pe aici! îi chemă Iuri.

Ana, Ramson şi Analogii îl urmară.

Înaintau în tăcere. Nu se auzea decât sunet de paşi şi respiraţii grăbite. Ramson mergea aproape de Ana, aruncându-i priviri lungi. Ochii fetei erau aţintiţi în faţă, la părul roşcat al lui Iuri. Încerca să nu se gândească la trupul lui May, care-i îngreuna braţele.

Treptat, podeaua de piatră deveni aspră şi alunecoasă din pricina muşchiului. Tunelurile se ramificau precum

rădăcinile unui copac şi deveneau tot mai înguste, până când nu mai putură înainta decât în şir indian. În câteva rânduri, pe Ana o cuprinse teama că se rătăciseră, că nu vor mai ieşi niciodată de aici, că vor muri captivi în labirint. Analogul ei era atent. Căuta semne că se apropia vreun şuvoi de sânge cald.

Părea că trecuseră ore întregi, când aerul se schimbă deodată. Se răcori, iar un vânticel îndepărtat făcea flăcările din palmele lui Iuri să pâlpâie. Treptat, întunericul din jurul lor se risipi şi în depărtare apăru o lumină. Se apropiau de o uşă spartă, care se legăna în balamale.

Iuri o ţinu deschisă, aşteptând ca Analogii să facă primii paşi în libertate.

Stelele aruncau o lumină rece asupra lor, în vreme ce se furişau prin oraş ca nişte umbre. Îl urmau pe Iuri pe străduţele întunecate, din ce în ce mai pustii. Treptat, caldarâmul se preschimbă într-un drumeag plin de praf. Căsuţele cu acoperişuri roşii, înghesuite unele în altele, erau înlocuite de bordeie din chirpici.

Taigaua Sivernaia se profila ameninţător, ca un zid de copaci. La marginea pădurii văzură o *dacha* singuratică, la ferestrele căreia scânteiau luminiţe. Când se mai apropiară, Ana zări pe uşă o plăcuţă de lemn pe care cineva scrisese cu litere elegante: *Atelierul de spiritism al Shamaïrei.*

Grupul se opri în faţa colibei, tremurând şi răsuflând anevoie. Iuri bătu la uşă.

Uşa se deschise de la prima bătaie. Cu braţele ostenite de povara trupului pe care îl purta, Ana intră.

Căldura o învălui. În vatră trosnea focul, iar aerul era înmiresmat de mirodenii. Ana îşi spuse că *dacha* era curată şi împodobită. Pe pereţi erau rafturi înţesate de cărţi. Pe cotoarele volumelor citi cuvinte cu litere aurite, caligrafiate. În mijlocul încăperii se întindea un covor uriaş, brodat amănunţit, cu păsări şi trandafiri coloraţi în roşu bogat şi în auriu. Covorul era înconjurat de divane pline de perne, iar în centrul lui trona o măsuţă pe care se odihnea un samovar mare, de argint.

Iuri îşi scoase încălţările şi păşi în odaie.

Ana ar fi dat orice să se întindă pe un divan şi să vadă cum May deschidea ochii.

— Muritorilor, vorbiţi, ca să fiţi recunoscuţi de Mama Atotcunoaşterii! răsună o voce profundă.

Ana tresări.

— Shamaïra, eu sunt! zise Iuri.

Se auziră paşi. Din spatele unei draperii grele, din brocart, apăru o femeie de vârstă mijlocie. Ochii îi erau conturaţi cu *kohl,* ceea ce îi scotea în evidenţă pielea măslinie. Pe cap purta un şal mătăsos. Atenţia Anei fu atrasă de pomeţii ei proeminenţi şi de ochii aprigi. Era frumoasă, ca o leoaică micuţă.

— A, tu erai! murmură femeia. Îi cercetă pe toţi pentru câteva clipe, după care expresia ei se schimbă. Zâmbi radios. Bine aţi venit!

— Nu în seara asta, Shamaïra! o atenţionă Iuri, gesticulând spre Ana.

Privirea Shamaïrei se îmblânzi.

— O! exclamă gazda lor, apropiindu-se şi punând o mână pe trupul lui May.

Atingerea femeii era uşoară. Ochii ei îi întâlniră pe ai Anei. Purtau o tristeţe aşa de adâncă, încât Ana simţi că zidul pe care îl ridicase între ea şi restul lumii începea să se surpe.

— Un Analog din Chi'gon, murmură Shamaïra. O să înapoiem sufletul ei zeităţilor. Îmi dai voie?

Braţele Anei o strânseră pe May şi mai tare. Avea senzaţia că astfel amâna înfruntarea realităţii cumplite. Realitatea unei lumi fără prietena ei.

— A murit, copila mea, spuse blând Shamaïra. Şi trebuie s-o redăm zeităţilor şi celor dragi ei. Nu se cade ca morţii să bântuie prin lumea asta.

Ana îi îngădui Shamaïrei să o ia pe May. Gesturile ei erau grijulii, de parcă avea de-a face cu un nou-născut. Capul fetiţei atârna pe umărul femeii, iar Ana îşi aminti de timpurile când o ducea în spate pe copilă, după o lungă zi de călătorie.

Doar atât îi mai rămăsese: amintirile şi umbra apăsării lui

May în braţele ei goale.

23

Grădina Shamaïrei era plină cu viţă-de-vie şi cu plante felurite, chiar şi unele despre care Ana nici nu auzise. Fata păşea printre ferigi, înaintând tot mai mult în grădina cufundată în linişte. Mireasma misterioasă a plantelor plutea în aerul rece al nopţii. Dincolo de grădină începea enorma Taiga Sivernaia.

Ana se sprijini de un gard din lemn şi se cuprinse cu braţele. Frigul i se strecura în oase.

Cineva se mişcă în spatele ei. Ana cunoştea bine prezenţa aceea: caldă, luminoasă şi înflăcărată, purtând mirosul cuptorului din bucătărie, aroma prăjiturilor proaspete şi a ceaiului fierbinte, servit dintr-un samovar de argint. Şi totuşi parcă avea în faţă un străin. Băiatul pe care îl cunoscuse în copilăria ei era delicat, cu obraji bucălaţi şi păr scurt. Băiatul acela râdea din orice. În amintire, Ana îl revedea în faţa unei vetre din bucătăria palatului, cu sudoarea curgându-i şiroaie pe frunte şi cu faţa murdară de funingine.

Acum, doisprezece ani mai târziu, Iuri se înălţase mult. Muşchii braţelor sale pistruiate se îngroşaseră, iar chipul lui era umbrit de barbă. Părul îi crescuse până la umeri. Îl ţinea legat într-o coadă care strălucea ca o flacără atunci când lumina îl atingea. În ochii lui negri era o asprime pe care Ana nu o mai văzuse.

Se priviră îndelung. Ana căuta trăsăturile băiatului de altădată. Întinse cu timiditate mâna, ca să atingă o cicatrice de pe gâtul lui.

Expresia lui Iuri se îmblânzi.

— Eu sunt, *Kolst* Prinţesă, murmură el, luându-i degetele în mâinile sale aspre şi bătătorite.

Când Iuri o luă în braţe, ea îşi îngropă faţa în umărul lui vânjos, încercând să regăsească aroma de aluat copt. În locul ei, simţea doar miros de foc şi de fum.

Dar era tot Iuri al ei, cel care stătuse la uşa ei, când fata fusese chinuită de coşmaruri groaznice. El îi adusese tăvi

cu piroşti, doar ca să aibă ocazia de a o zări pentru o clipă şi de a-i murmura câteva cuvinte.

— Spune-mi „Ana”, şopti fata, după ce se desprinse de el. Îşi şterse lacrimile.

— Am crezut că eşti moartă, zise Iuri. Şi el plângea. Curtea a anunţat că...

— Nu eu l-am ucis pe *papa.* Tonul Anei era implorator. Am încercat să-l salvez... dar nu am putut.

— Ştiu, spuse Iuri. Te cunosc, Ana. Întotdeauna ai împărţit cu mine mâncarea ta. Iar când iepuraşul tău a murit, ai plâns luni întregi după el. N-ai fi în stare să-ţi omori tatăl.

Confirmarea aceasta îi umplu iar ochii de lacrimi. Se simţea slabă şi puternică deopotrivă.

— *Papa* a fost otrăvit, Iuri.

— Otrăvit?

Ana încuviinţă din cap.

— În noaptea aceea am văzut un bărbat. Alchimistul palatului, cel care a dispărut cu mulţi ani în urmă. A turnat o licoare pe gâtul lui *papa* şi apoi l-am văzut murind. Ana se cutremură. Iuri o strânse iar în braţe. Am încercat să scot otrava din el. Ana închise ochii şi se sprijini de prietenul ei. Cuvintele se revărsară dintr-odată: Era o licoare ce lucra încet, Iuri. Mirosea exact ca medicamentul amar pe care-l lua *papa.* Nu l-a ajutat niciodată să se facă bine; dimpotrivă, i-a înrăutăţit starea. În noaptea aceea, alchimistul i-a dat ultima doză.

Lângă ea, Iuri se încordă.

— Drace! blestemă el.

Văzându-i expresia îngrozită, Ana tăcu.

— Ana, trebuie să ştii ceva. *Kolst* împăratul, fratele tău, e bolnav.

Ana îşi răsuci fulgerător capul spre Iuri.

— Cum?

— Este întocmai ca boala tatălui tău. Curtenii cred că e un beteşug moştenit în familie. Tuşeşte, este slăbit şi are mintea tulburată. Iuri se cutremură. Dar dacă este adevărat ce spui, înseamnă că şi el a fost otrăvit.

Tuse. Stare de slăbiciune. Tulburare a minţii. Ana se agăţă de gardul din lemn, fiindcă lumea începea să se învârtă cu ea. Îşi aminti de chipul tatălui ei, palid precum ceara, când sângele îi ţâşnise din gură şi corpul lui se zvârcolise.

— Imposibil, spuse ea.

Însă chiar şi în urechile ei cuvântul suna fals.

Nu era cu putinţă ca Luca să fie otrăvit. Piotr Teţiev nu mai lucra la palat de ani buni.

Dar dacă Teţiev avea un ajutor în palat? Ana se gândi iar la noaptea aceea. La urma urmei, alchimistul intrase în dormitorul împăratului fără să stârnească nicio suspiciune.

Însă până când îl găsea pe Teţiev, toate astea erau doar bănuieli.

El avea toate răspunsurile pe care le căuta Ana.

Îşi împreună mâinile, ca să le stăvilească tremurul.

— Mă întorc la Luca. Mai rămân o zi aici, după care voi porni călare spre Salskov.

Trebuia să discute cu Ramson despre amânarea părţii ei de învoială. Pierduse prea mult; nu voia să-l piardă şi pe Luca.

— Fratele meu… Cum se simte?

— Am plecat de la palat acum vreo zece luni, răspunse el. Pe atunci, împăratul încă mai conducea Consiliul Regal, dar în restul timpului zăcea în camera lui.

Ana se îngrozi. Şi-l închipuia pe Luca singur în odaia lui, în vreme ce otrava îi lua în stăpânire, treptat, trupul şi mintea. Disperarea îşi înfipse colţii ascuţiţi în inima ei. Simţea pornirea să încalece imediat şi să gonească spre Salskov.

Gândeşte, Ana!

Dacă se întorcea la palat cu mâna goală, fără Teţiev, avea să fie tratată drept ucigaşă şi trădătoare.

Legea imperială chiriliană le garanta tuturor o judecată dreaptă. Din legile pe care le studiase cu atenţie, sub îndrumarea tatălui ei, Ana ştia că noile dovezi despre a căror existenţă aflase erau un motiv întemeiat pentru cercetări mai amănunţite cu privire la asasinarea

împăratului.

Avea nevoie de Teţiev pentru a-şi spăla numele. Odată ce-şi recăpăta titlul şi îşi dovedea nevinovăţia, putea da totul în vileag. Va pune mâna pe uneltitori.

— O să-l prind pe alchimist şi apoi o să mă întorc, îi zise Ana.

De data asta, vocea ei era fermă.

În ochii lui Iuri se aprinse o văpaie.

— O să te întorci? Ana, viitorul nu depinde de Luca, nici de palat şi nici de Salskov. De secole, legiuitorii Chiriliei sunt martori la asuprirea celor ca noi. Dacă există un viitor, acesta nu se află acolo.

Simţea cum mica scânteie de speranţă din inima ei se stingea încet, preschimbându-se în cenuşă.

— De ce nu? şopti fata. De îndată ce-i voi spune lui Luca despre tot ce se întâmplă în imperiu, o să ia măsuri. *Noi* vom lua măsuri. Împreună. Aşa cum… Aşa cum i-am făgăduit lui May.

Dar în ochii lui Iuri stăruia tristeţea. Mâhnirea acoperise urmele râsului şi ale copilăriei, aşa cum toamna se abate peste vară.

— În lunile care s-au scurs de când am părăsit palatul, am văzut multe şi am trecut prin şi mai multe, Ana. Nedreptăţile din imperiul nostru nu pot fi înlăturate de o singură persoană. Pentru noi, a trecut timpul când ne puteam bizui pe cârmuitori binevoitori.

Ana îşi trase mâinile dintr-ale lui. Simţea un frig lăuntric.

Deodată, auziră paşi.

Se îndepărtară unul de celălalt. În uşa colibei apăru Shamaïra. Avea o expresie gravă. Întâlni privirea Anei şi se apropie.

Ramson o urma, purtând cu grijă trupuşorul lui May. După el veneau Analogii din Ring. Duceau cu ei lămpi colorate, care împrăştiau întunericul.

Ana luă copila din braţele lui Ramson.

Oare cum îşi îngropau morţii cei din Chi'gon? May îşi părăsise ţinutul de baştină când era foarte mică, iar puţinele lucruri pe care Ana le ştia despre regatul Insulelor

Aseatice le aflase din poveştile şi cântecele pe care copila şi le aducea aminte.

Ana îşi aminti de fetiţa ghemuită în zăpadă, readucând la viaţă o mică floare albă. *Copila mea, suntem doar praf şi stele.*

— O vom îngropa, şopti fata.

Shamaïra dădu aprobator din cap şi murmură:

— A venit timpul ca micuţa să se întoarcă acasă.

O îngropară pe May în pământ, înconjurată de flori, de plante şi de viaţa care pâlpâia în curtea Shamaïrei. Împrăştiară petale de flori peste trupul ei. Shamaïra îngână o rugăciune nandjiană.

Ana potrivi o margaretă albă între degetele lui May şi o sărută pe frunte. Îi mângâie părul pentru o ultimă oară, după care făcu un pas în spate. Ramson şi Iuri luară lopeţile, iar Ana privi cum May dispărea încet în pământul primitor.

Prin viţa-de-vie şi prin frunzele de ferigi începu să adie vântul, aducând miros de zăpadă şi de flori. May fusese lumină, viaţă şi speranţă; zeităţile aveau s-o întoarcă în ţărână, în flori şi în viaţa care îşi urma cursul pretutindeni în jurul ei. Fetiţa urma să trăiască în soarele care încălzeşte pământul şi în stelele care fac noaptea mai puţin întunecoasă.

Avea să trăiască în inimile tuturor Analogilor care continuau să spere.

Rămaseră cu toţii în grădină un timp îndelungat, cu capetele plecate şi cu ochii închişi. Vântul şoptea, florile murmurau, iar rugăciunea Shamaïrei se înălţa spre cer, unde stelele tăcute vegheau.

24

După ce toţi ceilalţi intrară în *dacha,* ca să se pregătească pentru noapte, Ana mai rămase puţin afară. Îngenunche pe pământul proaspăt răscolit, punându-şi palmele pe moviliţa sub care zăcea May. Se gândea la *ptici'moloko,* la monedele de aramă pe care i le dăduse, la strălucirea din întunericul năpădit de zăpadă, la şoapta unui înger în cea mai întunecoasă şi mai geroasă noapte.

Lumina stelelor picura în jurul ei, aidoma unor lacrimi.

— Nu te găseam, micuţă tigroaică.

Ana văzu trupul Shamaïrei conturat de lumina singurei lămpi care mai pâlpâia.

— Cum mi-ai zis?

În loc să răspundă, Shamaïra se apropie de ea. Pe o tavă aducea un samovar şi o lampă. Puse cu grijă tava pe pământ, după care se aşeză. Lampa arunca o lucire caldă peste ţărâna în care dormea May.

— A fost o zi lungă, spuse Shamaïra, turnând ceai fierbinte în două pahare. În mijlocul tăvii, într-un mic castron de sticlă, erau cuburi de zahăr. Aşa suntem noi, nandjienii: avem ceai pentru orice ocazie.

Ana primi ceaiul şi mulţumi. Paharul îi încălzea mâinile.

— Nu eşti singura care a pierdut pe cineva drag în acest război tăcut, spuse femeia, după ce sorbi din ceai. Mi-am pierdut fiul la un târg de Analogi, cu mulţi ani în urmă, şi de atunci îl tot caut. După doisprezece ani, încă nu am renunţat. De ce crezi că am rămas în imperiul ăsta putred, să-i distrez pe chirilieni cu poezii recitate şi cu ghicitul viitorului în zaţul cafelei? Care om cu mintea întreagă ar adăposti nişte răzvrătiţi ce poartă o revoluţie pe care el s-ar putea să nu o mai apuce vreodată? Ochii Shamaïrei ardeau. Puţini se nasc în lumea asta ca să fie fericiţi şi să ducă o viaţă împlinită. Zeităţile ştiu că nu asta e adevărata viaţă. Nu, micuţă tigroaică. Luăm ceea ce ni se dă şi luptăm din răsputeri să ne fie mai bine.

Vorbele Shamaïrei stăruiră în aer chiar şi după ce femeia

tăcu. Lacrimile de pe faţa Anei se răciseră. Ruşinată, fata îşi feri chipul şi îşi şterse obrajii. Se gândi iar la cuvintele astea: *micuţă tigroaică.*

Era porecla pe care i-o dăduse mama ei.

— De ce-mi spui aşa?

— Ştiu cine eşti. Vocea Shamaïrei era liniştită, dar fermă. Am fost martoră la evenimentele din ziua aceea, în *Vintr'makt*-ul din Salskov. Sora mi-a şoptit despre focul dinlăuntrul tău şi despre destinul tău măreţ.

Ana îşi adună curajul şi privi în ochii femeii.

— Cine eşti?

— Eu sunt o Văzătoare a Nevăzutului, draga mea. Zâmbetul Shamaïrei era şi fermecător, dar şi primejdios. În Regatul Nandji există numeroase credinţe. A mea e amestecată cu magia. Nandjienii cred într-un Duh divin, împărţit înjumătăţi – un Frate şi o Soră. Femeia ridică lampa. Fratele, Stăpânul Luminii şi al Focului, domneşte peste tot ce este vizibil şi peste tot ce poate fi atins în această lume. Iar Sora... Femeia coborî lampa. Ea e Zeiţa Întunericului şi Prima Văzătoare a Nevăzutului, zeiţa tuturor lucrurilor metafizice şi spirituale. Analogul meu se trage din ea; mai bine zis, din timp – atât cel trecut, cât şi cel care va veni.

Ana se încruntă.

— Tu... poţi schimba timpul?

Ideea i se părea ridicolă.

— Nu, copila mea, dar pot zări frânturi din el. Shamaïra duse o mână la inimă. Văd nevăzutul, Anastasia.

— Şi poţi să-ţi vezi fiul? Îl poţi găsi?

Şi, gândi ea, ruşinându-se să o spună cu voce tare, *poţi vedea încotro ar trebui să mă îndrept?*

Shamaïra izbucni în râs.

— Nu pot să cunosc nevăzutul, dacă nu l-am *văzut* mai înainte. Dacă nu ai fi în faţa mea, nu aş vedea nimic. Zâmbetul ei deveni trist. Fără fiul meu în faţa mea, nu-i pot citi soarta.

— Prin urmare, Analogul tău e un blestem, la fel ca al meu, spuse Ana.

— Toţi Analogii sunt spade cu două tăişuri. Trebuie să învăţăm să le mânuim. Se lăsă o tăcere scurtă când Shamaïra duse paharul la gură. Bea-ţi ceaiul! Se răceşte.

Ana sorbi. Avea gust de trandafiri.

— Îmi poţi spune încotro s-o apuc?

Shamaïra puse paharul pe tavă. Ridicând samovarul, îşi mai turnă ceai, oferindu-i şi Anei.

— Vezi tu, copila mea, timpul este un râu mare, alcătuit din nenumărate şuvoaie. Alegerile tale sunt cele care-ţi definesc calea.

Alegerile tale. Cuvintele stârniră o adiere uşoară în jurul Anei. *Analogul tău nu te defineşte.*

Dar, oricât şi-ar fi dorit să scape de Analogul ei sau să aibă un altul, cu totul diferit, Ana rămânea o purtătoare de Analog.

May şi alţi nenumăraţi Analogi erau victime ale nedreptăţilor din imperiul ei. Ana trebuia să lupte ca să se întoarcă lângă Luca, purtând cu ea mărturisirea lui Piotr Teţiev. Trebuia să pună capăt comerţului cu Analogi.

Promite-mi.

Ea şi Luca aveau să îndrepte totul. Încetul cu încetul.

Ana răsuflă prelung, umplându-şi plămânii cu aerul rece şi înviorător al Chiriliei. Deasupra, norii se risipiseră, iar stelele sclipeau pe pânza imensă a nopţii. În aer plutea mireasma zăpezii ce avea să cadă curând.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Shamaïra.

Chicotul Shamaïrei aducea cu sunetul strident al metalului zgâriat.

— Presimt că drumurile noastre se vor întâlni din nou, micuţă tigroaică. Puse o mână pe umărul Anei. Draga mea, Sora îmi spune că te aşteaptă cineva în odaia din spate. Cineva pe care şi tu vrei să-l vezi.

Când Ana intră, lămpile luminau difuz încăperea. Analogii şi Iuri întinseseră pături şi perne pe podea. Unii leneveau, alţii adormiseră deja. Mirosea plăcut, a fân şi a orezul pe care Shamaïra li-l servise la cină. În liniştea asta, Ana auzea scârţâitul ferestrelor şi al uşii izbite de vânt. Ţinându-şi

respiraţia, dădu deoparte draperiile grele, de brocart, care separau camera din spate de restul încăperii. Pe toţi pereţii erau rafturi pline cu volume prăfuite şi cu pergamente, iar în mijloc – o sofa vişinie.

Inima Anei tresări când zări nişte plete nisipii, care-i erau cunoscute.

Aşezat pe sofa, Ramson îşi ridică privirea. Ţinea în mână o cârpă. Ochii lor se întâlniră. Când văzu că tânărul îşi scosese cămaşa şi acum ştergea sângele care îi păta corpul, Ana simţi cum fierbinţeala îi inunda obrajii. În faţa lui se afla o mică găleată cu apă. Ana îşi aminti că fusese rănit de o săgeată când o luase pe May din arenă.

Pentru o clipă, vru să se răsucească pe călcâie şi să se strecoare în păturile pregătite de Shamaïra. Dar ceva nu-i dădea pace.

— Te simţi…

Ana gesticulă spre cârpă şi spre stropii de sânge care acopereau pieptul lui.

El se uita cercetător la Ana. Ochii lui frumoşi erau întrebători.

— Sunt bine, spuse Ramson.

Ana se aşeză cu grijă pe marginea sofalei, cât mai departe. Luă cârpa udă şi începu să îi tamponeze pielea.

Tânărul mirosea a transpiraţie şi a sânge, ambele amestecate cu o urmă de parfum. Aşa cum bănuise Ana, Ramson era vânjos, cu muşchi bine conturaţi, dar şi suficient de mlădios pentru a scăpa printre degetele duşmanilor. Crestături albe se întretăiau pe pielea lui – probabil cicatrice din trecutul pe care îl ascundea cu atâta înverşunare. Iar pe pieptul lui… Fata tresări. Pe pieptul lui văzu o porţiune de carne albă, încreţită. Un însemn.

— Ana…

Se uită la el, cuprinsă de vinovăţie. Imaginea însemnului îi stăruia în minte. El o privea fix. Ochii lui sclipeau în lumina lămpilor.

— Ana, îmi pare rău… pentru May.

Fata se străduia să nu ia în seamă rafalele de vânt de afară, să nu se gândească la faptul că, poate, May era

înfrigurată şi se simţea singură în mormânt.

— Ei rămân cu noi, spuse Ramson, cu voce mai blândă ca oricând. Cu două degete, îşi atinse pieptul. Vor rămâne aici, cât timp nu îi uităm sau atâta timp cât ei doresc să rămână.

Avea dreptate. Nimic nu putea umple vreodată absenţa celor pierduţi... dar Ana purta cu ea promisiunile făcute lui May. Şi, în felul acesta, fetiţa trăia mai departe.

Ramson puse o palmă peste mâinile ei. Simţind atingerea neaşteptată, Ana tresări.

— Mulţumesc, spuse el răguşit.

Luă cârpa din mâinile fetei şi o înmuie în apă.

Apoi îi ridică braţul şi, cu o gingăşie la care Ana nu se aşteptase, Ramson începu să-i tamponeze rana din umăr, lăsată de tăişul de oţel al Nuriaşei. Fata începu să tremure. Pielea i se înfiora sub atingerea lui. Auzea doar clipocitul apei şi foşnetul cârpei. Picături mici se prelingeau pe pielea fetei, amestecându-se cu urmele calde lăsate de degetele lui.

Ana închise ochii. Avea nevoie să-şi abată atenţia. Rosti primele cuvinte care-i veniră în minte.

— Ai făcut parte din gărzile imperiale sau ai fost soldat înainte să... înainte de asta?

Ramson izbucni în râs.

— Shamaïra te-a învăţat să vezi trecutul?

— Lupţi de parcă ai fi soldat, adăugă ea. Am văzut oameni instruiţi în luptă, iar mişcările tale sunt precise şi exersate, ca ale lor. Ai bătături. Şi cicatrice pe corp. Nu toate provin de la pumnale; sunt tăieturi lungi, lăsate de săbii.

Nu intenţionase să spună atât de multe, ci doar să-şi limpezească mintea. Dar, stând aşa de aproape de el, cu umbra atingerilor lui încă zăbovindu-i pe piele, simţea că inima i se deschidea în faţa lui. Trecutul misterios al tânărului o frământa de ceva timp şi, deşi învoiala lor nu presupunea să-şi dezvăluie unul altuia secretele... ea voia să le ştie pe ale lui.

Tânărul o privea cu o sclipire în ochi şi cu un surâs ciudat.

— O să-ţi dau un indiciu. N-am făcut parte din gărzile imperiale şi nici soldat n-am fost, aşa că în privinţa asta te înşeli. Totuşi ai dreptate când spui că am fost instruit pentru luptă.

Ana se încruntă. Era, probabil, un recrut al vreunui grup de mercenari. Poate că nu luptase niciodată într-o bătălie adevărată. Să fi fost un dezertor? Sau renunţase la instrucţia militară în favoarea unui trai mai îndestulat?

— Cum ai ajuns aici? ceru ea să afle.

Ramson duse un deget la bărbie.

— Păi… să vedem. Dacă-mi amintesc bine, am sosit călare în Novo Minsk, am scăpat ca prin minune din Ring, după care n-am avut de ales şi a trebuit să-l urmăm pe prietenul tău, Pelerina Roşie…

— Ramson!

Ana era iritată. Doar ştia bine cu cine avea de-a face. De ce se aşteptase să primească un răspuns clar de la el?

Următoarea lui replică o luă prin surprindere. Ramson îşi coborî privirea în podea. O şuviţă îi căzu pe obraz.

— M-am înhăitat cu cine nu trebuie.

Ana se aplecă spre el. În clipa asta, cu umerii încovoiaţi şi cu capul plecat, părea tare vulnerabil. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-l atingă.

Îşi stăpâni pornirea. Cuvintele Shamaïrei se desprinseră de pe buzele ei:

— Viaţa nu e doar fericire şi miracol. Trebuie să luăm ceea ce ni se dă şi să luptăm să ne fie mai bine. Asta mi-a spus Shamaïra. Şi are dreptate, Ramson.

El rămase tăcut. Răsuflă încet şi îşi ridică iarăşi ochii spre Ana.

— O tânără nobilă.

Ana clipi, nedumerită.

— Poftim?

— Ai încercat să-mi ghiceşti trecutul. Acum o să încerc şi eu să-l ghicesc pe al tău. Un zâmbet jucăuş îi arcuia buzele. Tânără nobilă. Vorbeşti chiriliana nobililor, cu inflexiuni melodioase şi vocale rotunjite. Ramson miji ochii şi se bătu cu un deget în bărbie, meditativ. Eşti foarte educată.

Uneori, am impresia că ai memorat o bibliotecă întreagă. Şi te porţi ca şi cum ţi-aş aparţine, îmi dai porunci. Nazurile şi ameninţările tale goale…

— *Nu* sunt ameninţări goale.

— Felul în care îţi salţi bărbia, când priveşti cu dispreţ. Adesea, eu sunt ţinta acelei priviri. Ramson zâmbea. Ana văzu în ochii lui ceva care îi tăia răsuflarea şi îi provoca ameţeală. Când eşti speriată, ridici fruntea şi-ţi tragi umerii înapoi, ca şi cum te-ai îndemna să fii curajoasă. Când gândeşti profund, te încrunţi. Iar uneori, când crezi că nu te vede nimeni, ai o privire pierdută, aproape tristă. Zâmbetul tânărului dispăru, dar scânteia din ochii lui se înteţi dintr-odată – o vâlvătaie care ameninţa s-o cuprindă, s-o mistuie. Când intri într-o încăpere, ai eleganţa şi demnitatea unei împărătesc şi jur că până şi zeităţile se opresc să te privească.

Ana uitase să mai respire. Inima i se zbătea în piept. Se simţea împinsă spre el de o atracţie inexplicabilă, magnetică. Reuşi să îngaime:

— N-aş zice că acestea sunt neapărat caracteristici ale unei tinere nobile.

— Atunci, poate că n-am întâlnit eu multe asemenea tinere, zise el încet. Cel puţin, n-am întâlnit niciodată una ca tine.

Inima ei o luă la galop când Ramson întinse o mână şi-i petrecu o şuviţă de păr după ureche. Atingerea lui îi stârni fierbinţeală în tot trupul. Încăperea i se părea prea caldă, mirosul îmbătător de mirodenii o ameţea. Deodată, ochii ei poposiră pe încheietura lui stângă.

Şi văzu ceva.

— Ce-i asta? şopti fata, atingându-l uşor.

Un tatuaj: conturul negru al unei plante cu trei flori mici, ca nişte clopoţei. Simplă şi elegantă.

Ramson îşi retrase braţul, frecându-şi încheietura.

— Nimic important.

— Ramson…

— Ar trebui să ne odihnim. Se face târziu.

Faţa lui încremeni. Ea se întrebă dacă nu cumva îşi

imaginase cele întâmplate în ultimele minute. Poate că era prea obosită.

Dintr-odată, camera deveni înăbuşitoare. Fierbinţeala, aromele şi rafturile pline o copleşeau. Simţea nevoia să iasă din încăpere chiar acum. Ana se ridică. Obrajii i se înroşiră. De ruşine? Din pricina dezamăgirii? Dar la ce se aştepta din partea lui? Intrase oare în odaia asta crezând că el avea să îşi deschidă inima în faţa ei şi să-i spună toate tainele sale? Că avea să îşi lepede măştile, îngăduindu-i Anei să-l zărească, măcar o clipă, pe adevăratul Ramson?

Când Ramson se ridică de pe sofa şi îşi puse cămaşa, o năpădiră lacrimile. Se întrebă dacă într-adevăr văzuse în el ceva care merita salvat sau dacă fusese doar o amăgire.

Ana simţi prezenţa unui sânge străin, iar asta o smulse din gândurile ei. Îşi eliberă Analogul. Sângele lui Ramson ardea, strălucitor şi fierbinte, în timp ce sângele celorlalţi Analogi pulsa constant în încăpere.

Dar afară aştepta cineva.

— Ramson! îl apucă de braţ, iar el o privi cu surprindere. Sunt oameni…

În aceeaşi clipă, în uşa din faţă răsunară trei bătăi uşoare. Un Analog se ridică şi se duse să deschidă.

Avea o presimţire. Abia apucă să deschidă gura, că auzi uşa izbindu-se de perete.

Izbucni un ţipăt şi aerul explodă, însângerat.

25

Ana se năpusti spre draperiile din brocart, dar Ramson o înşfacă de braţ şi îi astupă gura.

— Încă nu am fost descoperiţi, şopti el. Trebuie să folosim acest lucru în avantajul nostru. Fii calmă, cântăreşte situaţia şi apoi ia o hotărâre.

În odaie se auzi zgomot de sticlă spartă, apoi izbucniră ţipete. Ana îşi ţinea respiraţia. Ramson trase uşor draperiile în lături şi aruncă o privire.

Uşa de la intrare era deschisă şi un vânt rece pătrunsese în casă. Un bărbat necunoscut ţinea un pumnal la gâtul unei fete-Analog.

— Dacă faceţi o mişcare, fata asta moare!

Ramson îl văzu pe Iuri. Stătea cu spatele la Ana, cu pumnii strânşi. Restul Analogilor se adăpostiseră în spatele canapelelor şi divanelor. Groaza se citea limpede pe chipurile lor. Coşmaruri neştiute le bântuiau privirile.

Nimeni nu mişca.

Deodată, în spatele intrusului se ivi un alt bărbat.

— Mă tem că trebuie să vă întoarceţi în Ring.

Părul blond-deschis al bărbatului reflecta lumina lămpilor, iar ochii lui erau de un albastru spălăcit. Parcă toată culoarea şi viaţa se scurseseră din ei. La vederea lui, un val de furie se stârni în Ana.

Era samsarul. Fata îşi aminti uşile din piatră-neagră ale căruţei şi trupul lui May aruncat pe umerii lui.

Ana îl văzuse în Ring, urmărind cum nenumăraţi Analogi erau siliţi să-şi joace rolurile şi să lupte până la moarte.

Tot el ordonase atacul din culise. *Omoar-o, Nuriaşa!*

Ana se gândi la trupul lui May în braţele ei, atât de uşor şi de neajutorat.

Vreau să trăiesc.

Iar acum May zăcea în pământ.

Ana începu să tremure. Mânia ei creştea, luând locul suferinţei.

May nu mai trăia.

Şi era numai… vina… *acestui om.*

Ramson îi cuprinse mijlocul, dar ea îl împinse, folosindu-şi Analogul. Tânărul se prăbuşi pe sofa. Ana dădu draperiile în lături şi păşi în încăpere.

Aproape fără efort, îl ridică în aer pe primul samsar. Era una cu Analogul ei. Se mişca odată cu ea, la cel mai mic gând, ca un braţ fantomatic, ca o prelungire a trupului ei. Pumnalul bărbatului căzu pe duşumea. Samsarul scoase un sunet gâtuit. Ana îi înşfăcă sângele.

Era cât se poate de conştientă că purta doar un halat strâmt, negru. Mantia şi gluga rămăseseră în camera din spate. Îşi lăsase în Ring mănuşile sfâşiate. Omul se zvârcolea în aer, ca o păpuşă stricată. Treptat, culoarea dispărea din obrajii lui. La un moment dat, samsarul dădu ochii peste cap.

Ana îl azvârli într-o parte. Bărbatul se lovi cu zgomot de un perete şi rămase nemişcat. Auzi strigătele Analogilor, apoi îl văzu pe Iuri ţâşnind spre fata-Analog şi trăgând-o în spatele sofalei.

Ana păşi pe lângă ei.

Samsarul cu ochi palizi stătea în pragul uşii. Când o văzu, mâna în care strângea pumnalul începu să tremure.

Ana respira anevoie. În faţa ochilor vedea numai roşu, iar capul ei vuia. Întinse o mână tremurătoare spre bărbat. Venele i se întunecaseră. Acum erau îngroşate. Şerpuiau prin palma şi prin încheietura ei. În lumina lămpilor, erau groteşti, înfiorătoare.

Anei nu-i păsa. Furia ei era o fiinţă vie, care deforma totul în jur şi colora lumea în roşu.

Samsarul căzu în genunchi. Tremura. Sudoarea îi acoperea faţa.

— T… te rog, şopti el. Kerlan mă va ucide…

Dar nu mai apucă să-şi încheie spusele. Ana îşi înfăşură Analogul în jurul lui şi-l săltă în aer. El o ucisese pe May. Voia să-l sfâşie în bucăţi, să-i scurgă sângele picătură cu picătură şi să-l vadă suferind…

— Ana!

Cineva o izbi în spate.

Căzu la podea şi se trezi ţintuită sub Ramson, care răsufla anevoie. Sângele picura din rana lui, îmbibând bandajul care îi înfăşura mijlocul. Tânărul o pironi la podea, apăsând-o cu toată greutatea.

— Controlează-te! mârâi el. *Gândeşte!*

— Dă-te de pe mine! urlă ea.

— Avem nevoie de *răspunsuri.* Cine l-a trimis? Cum ne-a găsit? Ne-am putea alia cu el…

— Dă-te de pe mine!

Ana rostise cuvintele cu duşmănie.

Ochii lui Ramson îi priviră pe ai ei. Strânsoarea lui crescu.

— Nu!

Îşi asmuţi Analogul asupra lui Ramson, care rămase nemişcat, cu ochii holbaţi. Pe gâtul şi pe tâmplele lui, venele începeau să se umfle. Fata îi controla sângele.

Îl azvârli în celălalt capăt al camerei.

Ramson se prăbuşi la podea. Ana era vag conştientă că Iuri şi Analogii o urmăreau, încremeniţi în ascunzişurile lor.

Se răsuci spre samsar. Acesta se ghemuise la pământ. Cu uşurinţă, Ana îl săltă din nou în aer. Se apropie de el, cuprinsă de un calm ciudat.

— Mă recunoşti?

Parcă altcineva ar fi vorbit cu buzele ei.

Omul era suspendat în aer, cu trupul arcuit şi cu ochii ieşiţi din orbite. Dădu să vorbească, dar sângele ţâşni din gura lui.

— Nu-ţi aduci aminte? întrebă Ana. Simţea un fel de euforie. Poate că-ţi aminteşti totuşi de micuţa Analog de Pământ, pe care ai răpit-o în Kirov. Copila pe care ai adus-o în Ring, noaptea trecută. Cea pe care ai *ucis-o.*

Recunoscând-o, faţa samsarului se lumină. Se smucea ca să-i scape din strânsoare, deschizând şi închizând gura ca un peşte pe uscat. Ana ajunse la câţiva paşi de el. Vedea cum vinişoarele din ochii lui se spărgeau. De pe buzele lui se scurgeau stropi roşii.

Ana îşi aminti de Târgul de Iarnă din Salskov, de ţipetele şi groaza celor din jur când Analogul ei răpusese opt oameni nevinovaţi. Auzi vocea lui Luca – vocea raţiunii,

care îi călăuzise mâna şi Analogul.

El ar fi povăţuit-o să ierte.

Privind faţa imploratoare a samsarului, Ana căută în sine o urmă de milă.

În schimb, găsi amintirea ochilor lui May, din care se scurgea viaţa.

Samsarul îi şopti sugrumat:

— *Monstrule…*

Ana zâmbi. Ridică mâna cu vene îngroşate şi strânse gâtul omului. Sângele simţit sub degetele ei o îmbăta.

— Ar trebui să ştii că, uneori, doar un monstru poate să distrugă un alt monstru. Îşi apropie chipul de al lui, silindu-l să-i privească ochii stacojii. Să-ţi aminteşti faţa mea când vei arde în iad, *deimhov!*

Îşi încordă degetele şi trase cu putere.

Carnea se sfâşie. Sângele prinse să curgă din trupul samsarului, ca vinul dintr-o sticlă destupată. Se împrăştia pe podea, adunându-se în băltoace sub cizmele fetei.

Pe măsură ce viaţa părăsea corpul samsarului, controlul Anei asupra lui slăbi. Stârvul se prăbuşi pe duşumea.

Analogul se retrase ca o maree. Odată cu el, dispărură stacojiul din irisurile ei, bâzâitul din urechi şi iureşul pe care îl simţise în trup. Cadavrul zăcea la picioarele ei.

Ana se dădu înapoi. Stomacul i se strânse ghem. Simţea fiere pe limbă. Încăperea era cu susul în jos. Divane şi sofale răsturnate. Globuri-de-foc împrăştiate şi cărţi rupte. Rafturi prăbuşite. Iar în celălalt capăt al încăperii, trupul lui Ramson zăcea ghemuit lângă perete, acolo unde-l aruncase ea.

I se puse un nod în gât. Odaia se golise. Draperiile grele, ce separau camera din spate de restul *dachei,* fuseseră date în lături, iar Iuri se uita la ea. În spatele lui stătea Shamaïra, care strângea în braţe un copil Analog. În spatele lor aşteptau ceilalţi.

Ochii Anei se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău… Eu nu… Eu…

Cuvintele se stinseră pe buzele ei. Nimic nu putea să justifice faptele ei din seara asta, săvârşite sub ochii atâtor

martori.

Eşti un monstru.

O năpădirile amintirile. Când avea opt ani, lumea ei devenise o învălmăşeală de ţipete şi groază. Respiraţia i se înteţi.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din *dacha.*

Mai era puţin până se crăpa de ziuă. Aerul rece îi înţepa obrajii. Frigul i se strecura în oase. Umbra Taigalei Sivernaia se întindea în faţa ei. Îşi amintea noaptea când pierduse totul şi îşi căutase scăparea în beznă.

În seara asta, fusese iar la un pas de a pierde totul. May, lumina din viaţa ei, o ajutase să rămână cu picioarele pe pământ, să fie *bună.* Îi arătase cât de importantă e iubirea.

May pierise.

Dar mai avea pe cineva, îşi spuse Ana. Peste *dacha* Shamaïrei cobora o ceaţă uşoară, aurie. Lumina zorilor.

Luca încă trăia. Şi avea nevoie de ea.

Păşea înainte. Novo Minsk moţăia sub un cer a cărui culoare se preschimba încet, din negru în violet.

Auzi paşi în spatele ei. O voce cunoscută îi rosti numele.

Ana se opri.

În strălucirea îndepărtată a colibei văzu părul lui Iuri, roşu ca focul.

— Nu pleca, spuse el.

Ana se gândi la vremea când ea şi Iuri fuseseră copii, în palat. După crize de furie sau după zile întregi de tăcere, ea ţipa la băiat, cerându-i să plece. Cu toate acestea, Iuri rămânea la uşa ei ore întregi. Micile lucruri care o ancoraseră în prezent – vederea tunicii lui din stofă aspră, când băiatul trecea pe lângă iatacul ei, ciocănitul uşor şi promisiunea lui că se va întoarce cu micul dejun; clinchetul ceştii ei, în tăcerea dimineţii, în vreme ce Iuri se îndepărta cu paşi neauziţi – îi amintiseră că, indiferent în ce o transformase Analogul ei, de cealaltă parte a uşii era cineva care o aştepta. Ana trebuia să trăiască şi să spere.

— Îmi pare rău, îngână Ana.

— Rămâi, insistă Iuri, întinzându-i mâna.

Ana aproape că o luă într-ale ei. Dar apoi îşi văzu venele

sinistre. Se gândi la stacojiul din ochii ei. La corpurile celor doi samsari, la sângele ce băltea în jurul lor. Şi la Ramson, zăcând inconştient pe podea.

Făcu un pas înapoi.

— E mai înţelept să plec, şopti ea.

Ochii lui Iuri se înnourară.

— Îţi repet ce am mai zis: viitorul e aici, cu noi. În mâinile poporului.

— O să îndrept totul, zise Ana.

Dar ce anume avea să îndrepte după ce se întorcea la palat? se gândi la Luca şi la cuvintele acestuia, care-i definiseră întreaga viaţă, la *papa,* care îi întorsese spatele în ziua când fiica lui dăduse la iveală partea cea mai rea din fiinţa ei. Cu ochii minţii, Ana văzu trupul părintelui său, zvârcolindu-se sub mâinile ei pătate de sânge. Sângele roşu şi zăpada albă din *Vintr'makt*-ul din Salskov, pielea pământie a samsarului.

Monstru.

Deimhov.

Avea să găsească o soluţie pentru problema ei, îşi făgădui Ana. Vinovăţia o apăsa. Mult timp se agăţase de ideea că, dacă-l găsea pe alchimist şi răzbuna moartea tatălui ei, atunci, într-un fel, şi *ea* avea să fie mântuită.

Însă trebuia să-şi câştige mântuirea, trebuia să înveţe să se ierte, ca să poată lupta pentru alţii.

Analogii din imperiul ei nu aveau timp să aştepte dreptatea pe care o meritau. În plus, exista cineva care îi putea conduce spre năzuinţa lor.

Ana luă mâinile lui Iuri într-ale ei.

— Vei fi un mare conducător, Iuri, spuse ea. Îmi pun zălog inima şi ajutorul meu în luptă. Dar mai întâi trebuie să îndrept greşelile pe care le-am făcut.

Iuri duse la buze degetele fetei.

— Când termini de făcut ce ţi-ai pus în minte, zise el, trimite un şoim-de-zăpadă în Portul Apelor de Aur. Plănuiesc să clădesc o fortăreaţă în Sud. Revoluţia noastră va porni de acolo. O cuprinse în braţe. Şi nu uita că te iubesc, indiferent ce vei alege.

— Şi eu te iubesc, prietene.

Îl strânse tare în braţe, adulmecând mirosul de fum şi de foc al lui Iuri. Închise ochii. Ar fi vrut să rămână aşa pe veci.

Tânărul îi petrecu ceva pe după gât. Obiectul era cald pe pielea ei. Ana îl luă în palmă. Un pandantiv. Un cerc mic, din argint, împărţit în patru părţi egale – câte una pentru fiecare anotimp.

— Un *Deis'krug,* spuse Iuri, luând-o de mână. Ne vom întoarce de unde am plecat.

— Da. Ne vom revedea, încuviinţă Ana. Posibilitatea ca aceasta să fie ultima oară când se vedeau era un gând căruia nu-i putea da glas. Zi-i Shamaïrei să aibă grijă de Ramson. Spune-i că-mi pare rău şi că… o să-l caut după ce se termină totul, pentru a onora învoiala noastră.

Pe drum, între casa Shamaïrei şi întinderea nesfârşită a nopţii, luase o hotărâre. Era vina ei că trupul însângerat al lui Ramson zăcea pe podeaua *dachei.*

Nu putea îngădui să mai rănească pe altcineva. Avea să-l regăsească pe Ramson – sau el avea s-o regăsească – după ce toate astea se sfârşeau. Avea să-l răsplătească pentru ajutorul lui. Dar acum trebuia să-l găsească singură pe alchimist.

Dacă Iuri avea întrebări, nu le rosti. Zise doar atât:

— Aşa voi face.

Ana se trase înapoi.

— Deis blesia ti, Iuri.

„Zeităţile să te binecuvânteze. Cuvintele nu erau de despărţire, ci de speranţă. Urări de bine pentru cei dragi.

— Deis blesia ti, Kolst Prinţesă.

În tăcerea nopţii, vocea lui părea firavă. Ana îi întoarse spatele şi porni spre Novo Minsk. Spre hanul unde o aşteptau sacul ei, îmbrăcămintea şi pergamentele cu hărţi şi planuri. Trebuia să se pregătească pentru balul dat de Kerlan.

Simţea cum scânteierea sângelui lui Iuri se îndepărta. Se micşora tot mai mult, pe măsură ce Ana înainta prin Taigaua Sivernaia. Căldura acelui sânge o însoţi până când picioarele fetei atinseră caldarâmul străzilor din oraş.

Dachele se înmulţeau peste tot în jurul ei. Iar când se uită în urmă, spre pădure, Iuri şi *dacha* Shamaïrei dispăruseră, înghiţiţi de noaptea nesfârşită, ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Se crăpa de ziuă când ajunse la han. Camera şi lucrurile lor rămăseseră neatinse, învăluite de lumina aurie şi vagă care se strecura prin ferestre. Ana zăvorî uşa, făcu doi paşi şi se prăbuşi în patul mic.

Somnul o fură cu totul.

26

Cerul era în flăcări când se trezi. Era ameţită, năucă şi stoarsă de puteri, de parcă ar fi dormit zile întregi. Pe cer se strânseseră nori, iar soarele ce apunea îi lumina în nuanţe strălucitoare de roşu, coral şi violet. Când deschise fereastra, aerul era încărcat de mirosul iernii şi de promisiunea zăpezii.

Se spălă în mica baie din capătul holului, străduindu-se să nu se gândească la petele de sânge închegat de pe faţa şi mâinile ei. Parcă totul n-ar fi fost decât un vis – Iuri, Pelerinele Roşii, Shamaïra, samsarii. Şi May.

Refuza să se gândească la toate acestea. Trebuia să amâne. În această seară avea loc evenimentul pentru care se pregătise în ultimele unsprezece luni.

Avea să treacă şi seara asta. Urma să-l găsească pe alchimist şi să plece de aici. Ana alungă într-un colţ al minţii amintirile din zilele trecute. Avea nevoie să fie în cea mai bună formă. Trebuia să fie puternică şi isteaţă.

Scotoci prin pachetele îngrămădite lângă perete, până găsi ceea ce căuta. Rochia pe care o cumpărase cu puţin timp în urmă alunecă uşor pe trupul ei. Era croită din mătase albă, împodobită cu mărgeluţe argintii şi albastre. Se revărsa în falduri, lungă până în pământ. Când se privi în oglinda care atârna pe perete, i se tăie răsuflarea: rochia scânteia asemenea zăpezii.

Luă cutiile cu creme şi pudre. Începu să se fardeze, amintindu-şi gesturile cameristelor, când încă locuia în palat. Crema întinsă pe piele, ca să acopere vânătăile şi asprimea. Pudre cu miros de trandafiri. Un strop de roşu pe buze.

Când se ridică şi aruncă o privire în oglindă, se simţi mai liniştită. Abia dacă o recunoştea pe fata asta. Tânăra fardată şi îmbrăcată cu grijă i se părea străină. O doamnă din înalta societate a oraşului Novo Minsk.

Nimeni n-avea s-o recunoască. Era o fantomă.

Când îşi potrivi pe faţă masca pe care o alesese, se

relaxă. Culoarea se potrivea cu rochia ei. Pe margini, masca era împodobită cu desene argintii, care zugrăveau fulgi de nea. De obicei, la *Firva'snej* nu se purtau măşti. Dar locuitorii din Novo Minsk păreau să aibă o slăbiciune pentru balurile mascate.

La toate balurile din oraşul ăsta se poartă măşti? îl întrebase pe Ramson, cu câteva zile în urmă.

El îi zâmbise din spatele propriei măşti negre. *Locuitorii din Novo Minsk au o mulţime de lucruri de ascuns.*

Ana scoase din sacul ei lucrurile rămase şi le îngrămădi într-o poşetă cu mărgele, pe care o cumpărase pentru bal. Puse în ea desenele care-i înfăţişau pe Luca, pe părinţii ei, pe *mamika* Morganya şi pe Piotr Teţiev. Un glob-de-foc nefolosit. O hartă. Când ajunse la fundul sacului, scoase un firfiric de aramă.

Era ultimul dintre cei trei pe care i-i dăduse lui May.

Clipi, iar imaginea fetiţei zâmbind cu gura până la urechi pieri în amurg.

Îl ucisese pe samsarul care o omorâse pe May. Dar poţi plăti cu o viaţă pentru o alta?

Ana sărută moneda şi o strecură în poşetă. Găsi hârtia cu adresa reşedinţei Kerlan şi o puse alături de documentele ei false.

Aruncă restul hârtiilor într-o găleată de tinichea, le dădu foc. Le privi arzând, până când din ele nu mai rămase decât cenuşa.

Ana îşi puse mănuşi alb-argintii, asortate, îşi potrivi pe umeri capa de blană şi, înainte să plece, aruncă o ultimă privire în camera acum goală. Era gata. Ramson făcuse rost de invitaţii pentru domnul şi doamna Farrald – un nume de familie bregonian, destul de răspândit. Numele acesta îi stârnise curiozitatea. Ramson avea motive întemeiate pentru alegerile sale; nu era momentul potrivit să le pună sub semnul întrebării. Avea să apară singură la uşa reşedinţei lui Kerlan. În rest, planul nu se schimbase: să-l găsească pe Teţiev, să-l momească în beci şi să fugă prin tunelul secret. Ramson închiriase o trăsură care să-i ducă departe, foarte departe.

Soarele apusese. Ultimele raze lăsau locul mantiei vineţii a nopţii. Pe cer se adunau nori de furtună. Lampagiii alergau pe străzi, readucând oraşul la viaţă. În depărtare se auzeau acordurile muzicii din taverne. La ora asta, în Salskov lumea aprindea la ferestre lampioane din hârtie albastră. Acolo, oamenii stăteau acasă şi priveau Prima Zăpadă alături de cei dragi, în timp ce locuitorii din Novo Minsk umpleau străzile. Ana trecu pe lângă cete de cheflii care cântau în chiriliana veche, îmbrăcaţi în robe albe şi purtând podoabe strălucitoare. Dansau, râdeau şi beau. Măştile lor şi monedele pe care le ţineau în mâini sclipeau în lumina torţelor.

Ana grăbi pasul, cu Analogul alert şi cu nervii încordaţi. Studiase harta oraşului Novo Minsk: avea de mers jumătate de oră până la reşedinţa lui Kerlan.

Treptat, străzile aglomerate se lărgeau, *dachele* deveneau tot mai înalte. Apăreau case impunătoare. Miasma de băutură ieftină şi de resturi era înlocuită de parfumul florilor.

În cele din urmă, Ana ajunse la destinaţie. Trase adânc aer în piept.

Sub cerul cenuşiu, care vestea zăpadă, reşedinţa era un spaţiu vast, o mulţime de pajişti luxuriante, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Pretutindeni, fântâni arteziene şi statui din marmură. În mijloc se înălţa o clădire – un colos bej-auriu, luminat de torţe.

Oaspeţii soseau. Caleştile pătrundeau prin porţile aurite, pe lângă valeţi în livrele, drepţi precum lumânările. Puţini oaspeţi veneau pe jos. Toţi purtau rochii splendide, cape de blană sau costume negre, lucioase. Măştile sclipeau în lumina felinarelor din grădini.

Ana urmă marea de oameni. Bogăţia de aici depăşea tot ce văzuse vreodată: alei pietruite, tufe de flori dintre cele mai exotice – de la irişi chirilieni la trandafiri nandjieni de deşert – şi colivii cu păsări colorate, de toate soiurile. Ana trecu pe lângă un mic ţarc care adăpostea câteva dintre cele mai rare animale din lume. I se păru că recunoaşte un leopard de zăpadă kemeiran. Într-un bazin zări umbra unei

balene.

Inima i se strânse. Evident, Alaric Kerlan era un colecţionar.

În timp ce Ana se apropia de clădire, văzu un licăr cenuşiu la ferestre. O scutură un fior. Nu s-ar fi mirat să vadă piatra-neagră împodobind locuinţa, care părea clădită cu scopul de a oferi siguranţă deplină. Clădirea enormă se profila ameninţător, iar Ana îşi spuse că locul acesta semăna cu un păianjen uriaş în centrul unei pânze enorme de spioni, samsari şi nelegiuiţi.

Prin uşile gigantice, din lemn de mahon, se revărsau lumina şi muzica. Oaspeţii se strânseseră pe treptele de marmură. Un şir de paznici aşteptau în faţa uşilor şi un bărbat într-o tunică neagră ţinea în mâini un teanc gros de hârtii.

Inima prinse să-i bată tare şi spaima îi încetini paşii. Sângele, la fel de asurzitor ca oaspeţii entuziaşti din jurul ei, îi luă în stăpânire gândurile. Pereţii de piatră-neagră păreau să murmure ameninţător.

Farrald, îşi aminti ea. Ea era doamna Farrald. Uşierul nu avea niciun motiv să n-o lase să treacă, mai ales că Ana arăta tot atât de respectabil ca oricare alt invitat.

Dar, pentru a intra, trebuia să se şi *comporte* ca un invitat.

Se gândi la Ramson, la cât de uşor putea să se transforme în altcineva. Ana îşi trase umerii în spate, ridică bărbia şi păşi pe treptele de la intrare, în urma celorlalţi oaspeţi.

Uşierul abia dacă-i aruncă o privire.

— Numele şi invitaţia, vă rog.

Ana îngheţă. Pământul îi fugi de sub tălpi. Invitaţia! Oare de ce nu-i pomenise Ramson despre asta? Mintea ei răscoli repede prin amintirea discuţiilor din zilele trecute, când ea şi Ramson puseseră planul la punct. Fata bâigui:

— D… doamna Farrald.

Ramson nu pomenise nimic despre acest amănunt crucial. *De ce?* Tâmplele ei zvâcneau.

Oare Ramson o păcălise?

Oare pur şi simplu se purtase ca un şarlatan, dându-i doar informaţiile menite s-o convingă să aibă încredere în el, dar nu destule amănunte ca fata să poată acţiona pe cont propriu?

Cu mâini înmănuşate, uşierul răsfoi hârtiile.

— Invitaţia, vă rog!

— Eu… Palmele îi transpirau în mănuşi, iar gura i se uscase. Nu se pricepuse niciodată să mintă. Mă tem că am pierdut-o.

Uşierul îi aruncă o privire înţelegătoare. În spatele ei, câţiva invitaţi începură să murmure.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu putem primi oaspeţi fără invitaţie. Vă rog, daţi-vă deoparte. O să trimit după valetul Lordului Kerlan. Probabil că omul observase panica de pe faţa ei, căci adăugă, ca pentru a o linişti: Nu vă faceţi griji, este doar o precauţie. Valetul Lordului Kerlan îi ştie pe toţi oaspeţii Măriei Sale.

Ana strânse cu putere poşeta cu mărgele, ca să-şi stăpânească tremurul. Valetul Lordului Kerlan *nu* avea s-o recunoască. Urma să fie izgonită, poate chiar arestată, înainte să facă un singur pas înăuntru.

Gândeşte, Ana! Aproape că auzea vocea mustrătoare a lui Ramson, ca atunci când fata era pe cale să ia o hotărâre nechibzuită.

Gândeşte! Ce ar face Ramson?

Uşierul ridică o sprânceană.

— Doamnă, vă rog să vă daţi la o parte, ca să poată intra ceilalţi oaspeţi.

Ana înlemnise. Zeci de posibilităţi i se perindau prin minte, însă niciuna potrivită. Ar fi putut să fure o invitaţie şi să pretindă că e un alt oaspete, dar uşierul ar fi recunoscut-o, cu siguranţă, şi şi-ar fi dat seama de vicleşug… Ar fi putut să… să…

— Vă rog, domnule! Eu…

— Aici erai!

O voce apărută din senin. Simţi o prezenţă în spatele ei, caldă şi puternică. O mână i se lăsă pe umăr. La nări îi ajunse un parfum cunoscut.

Picioarele i se înmuiară de uşurare.

Ramson păşi lângă ea, zvelt şi sigur pe sine, îmbrăcat în frac negru. Ochii îi scânteiau în spatele măştii. Cu o mică plecăciune, îi întinse uşierului două plicuri care purtau sigilii de ceară.

— Suntem domnul şi doamna Farrald, declară el. Îmi cer scuze pentru încurcătură. M-am rătăcit de soţia mea, în aglomeraţie.

O strângea aşa de tare de braţ, încât carnea o durea. Zâmbetul lui tăios era un semn clar că Ramson nu se bucura să o revadă.

Ana simţea schimbarea – o rigiditate a gesturilor şi a zâmbetului pe care n-o mai văzuse până acum, oricât de rece s-ar fi purtat unul cu celălalt.

Ramson era furios. Fireşte! La urma urmei, îl azvârlise într-un perete şi apoi îl lăsase baltă.

Uşierul îşi plecă fruntea.

— Vă rog, domnule şi doamnă Farrald. Puteţi intra.

Făcu o temenea, fără să-i scape din ochi, apoi îi pofti să intre.

Pătrunseră într-un hol uriaş, cu două etaje. Candelabrele de cristal aruncau o lumină caldă, aurie. La dreapta şi la stânga se deschideau firide flancate de sculpturi din marmură. Oaspeţii se tolăniseră în scaunele tapiţate cu catifea şi pluş sau stăteau aplecaţi peste balustradele de la al doilea etaj şi sporovăiau.

Ramson o ţinea strâns de încheietură, conducând-o prin încăpere.

— Doar nu credeai c-o să te las să pleci fără să-ţi mulţumesc pentru minunatul tău dar de despărţire! mârâi el.

Vorbele lui tăiau în carne vie. Ramson se mai purtase şi altădată rece cu ea, fusese calculat ori indiferent, dar niciodată furios. Acum clocotea. Furia era ceva… intim.

— N-am vrut să te mai pun în primejdie, spuse ea, lăsându-se condusă către etajul al doilea, pe o scară în spirală. N-ar fi trebuit să vii.

El pufni.

— Prin urmare, ar fi trebuit să permit să fii descoperită din cauza prostiei tale?

Enervată, Ana ridică tonul.

— Măcar dacă mi-ai fi spus de invitaţie, în loc să mă păcăleşti! Nu ai deloc încredere în mine. Nici eu n-ar fi trebuit să mă încred în tine.

Ochii lui Ramson fulgerară.

— De când e numele meu demn de încredere?

Al doilea etaj era aproape pustiu. Ramson aruncă rapid o privire în jur.

— Aici, spuse el deodată.

Dădu deoparte o draperie roşie şi grea. În spatele acesteia era o firidă.

Ana văzu o uşă de sticlă, care se deschidea într-un balcon, afară, unde domnea întunericul.

Ana păşi în firidă. Când se răsuci spre el, Ramson îşi scoase masca. Chipul lui era proaspăt bărbierit, rece şi tăios. Părea mai furios ca niciodată şi, judecând după felul în care îşi atingea coastele, avea dureri. Fata se simţea ruşinată, dar, pe de altă parte, furia lui o irita.

— Îmi pare rău. Acum eşti mulţumit? se răsti ea.

— Îţi pare *rău,* repetă Ramson, apoi păşi spre ea aşa de ameninţător, că fata se dădu înapoi, lovindu-se de uşa de sticlă. Şi de ce îţi pare rău, mă rog? Fiindcă ai ucis doi dintre oamenii lui Kerlan, cu o noapte înainte de bal? Că aproape m-ai ucis şi pe mine? Că ai fugit fără un cuvânt, lăsându-mă să-mi bat capul cu mesajul pe care mi l-ai transmis prin Iuri?

Remuşcarea fetei pieri. Furia creştea în ea, aţâţată de acuzaţiile tânărului.

— Oamenii lui Kerlan au omorât-o pe May şi au exploatat Analogii, mârâi ea. Au primit ce-au meritat.

Ramson lovi aerul cu mâna.

— Da, iar tu aproape că ne-ai dat de gol. Uşierul ăla a fost cu ochii pe noi când am intrat. Nu m-aş mira să aflu că a alertat gărzile lui Kerlan. M-am târguit pentru o intrare paşnică la balul ăsta, iar tu ai stricat totul. Vrei să câştigi o bătălie, dar pierzi din vedere *războiul.*

Stăteau foarte aproape unul de celălalt. Ana ar fi vrut să-l înşface de revere şi să-l zgâlţâie până-i clănţăneau dinţii. Îi veniră în minte *dacha* Shamaïrei, focul molcom, mirosul de fum şi de mirodenii, speranţa încolţită în inima ei. Crezuse că în el exista ceva care merita să fie salvat.

Ana coborî tonul şi spuse tăios:

— Nu vorbi de May ca şi cum moartea ei a fost un sacrificiu necesar! Pentru *tine,* bătăliile şi războaiele astea par un joc.

Ramson miji ochii.

— Ana, taci!

Lacrimile pe care i le stârnea gândul la May o înecau.

— O fi uşor pentru tine să vorbeşti aşa, continuă ea, furioasă, dacă nu ai iubit niciodată pe nimeni, în afară de tine.

Cu un singur pas, Ramson anulă distanţa dintre ei. Instinctiv, Ana se dădu înapoi şi întâlni sticla uşii. Ramson se aplecă peste ea şi îşi sprijini o mână de uşă. Apoi întinse cealaltă mână. În mintea Anei răsări gândul nebunesc că Ramson o va răni sau o va săruta. Tânărul îi puse un deget pe buze.

— Te rog, taci, şopti el, iar încordarea din vocea lui o făcu să înlemnească.

Ramson stătea aşa de aproape, că Ana vedea limpede cicatricele de pe bărbia lui, uşoara încovoiere a nasului, genele plecate peste ochii căprui. Tânărul privea undeva la dreapta ei. Se înclină şi îi şopti:

— Suntem urmăriţi.

Ana se concentră. Prin ceaţa lacrimilor, aruncă o privire în jur, spre firida îngustă. Dintr-odată, deveni conştientă de tăcerea care domnea dincolo de draperie, de zgomotele îndepărtate şi de muzica din sala de bal. De faptul că vocile lor puteau fi auzite de oricine ar fi stat la pândă, afară.

Mâna lui îi cuprinse umărul, privirea tânărului o întâlni pe a ei. Ana se simţea aidoma unei sălbăticiuni gata să facă un lucru nesocotit. Înghiţi în sec. Potopul emoţiilor ei dispăru la fel de repede precum apăruse, potolit de teamă şi de nevoia de a acţiona.

Uitându-se în ochii lui, Ana îşi trezi Analogul. Parcă ar fi aprins o torţă; puterea ei o ajuta să simtă sângele fierbinte şi strălucitor din corpul lui Ramson, care pulsa iute din cauza bătăilor năvalnice ale inimii. Ana cercetă mai departe. Analogul ei străbătu al doilea etaj al sălii de bal şi întâlni o întunecime pustie, până când…

Acolo!

O siluetă nemişcată stătea pe scară, cu câteva trepte mai jos de firida lor.

Teama îi înflori în piept.

Ramson îi scruta chipul. Părea să ştie foarte bine ce făcea fata.

— Simţi pe cineva? spuse el, abia mişcându-şi buzele.

Ana dădu aprobator din cap.

— Poţi să-mi zici ceva despre ce vezi? Ce poartă sau cum arată?

Ca un răspuns la întrebarea lui şi la tatonările Analogului, Ana simţi cum ceva se întindea către ea – o forţă aprigă şi îngheţată, care se agăţa de Analogul ei, înăbuşindu-l.

Senzaţia îi era foarte cunoscută. Genunchii i se înmuiară. Îşi aminti când o mai simţise.

— Un *jaeger,* şopti Ana.

Ramson dădu din cap, aproape imperceptibil.

— Nu face nicio mişcare! Cuplurile vin în firida asta tot timpul… pentru intimitate. Lasă-l să creadă că de asta suntem aici.

Ana îşi dădu seama că îl ţinea pe Ramson strâns lipit de ea – o mână cuprinzându-i umărul, iar cealaltă, spatele. Ramson îi pusese o mână pe talie. Cealaltă palmă se sprijinea de umărul Anei. Fata îi simţea parfumul proaspăt, aroma misterioasă, ca de mirodenii.

Se aplecă deasupra ei şi îşi lipi fruntea de sticla rece a uşii.

— Ai încredere în mine, murmură el, iar respiraţia lui îi mângâie pielea gâtului. Şi spune-mi dacă face vreo mişcare.

Ai încredere în mine.

Inima Anei bătea nebuneşte de teamă, dar şi din pricina

unui fior ciudat, pe care nu putea să-l înţeleagă. Hainele lor foşneau. În lumina slabă care pătrundea pe sub draperie, în micul lor adăpost, cei doi nu erau decât o încâlceală de mătăsuri şi stofe, de membre şi de respiraţii uşoare, precaute.

Ramson oftă, relaxându-şi uşor muşchii gâtului. Respiraţia lui încălzea pielea Anei, gâtul şi umerii ei dezgoliţi. Doar un pic mai aproape şi…

Ceva se mişcă în câmpul Analogului. Ana îşi veni în fire.

Necunoscutul de afară plecase.

Yager-ul coborî scara. Vibraţia sângelui slăbi şi omul se pierdu în vacarmul sălii de bal.

— A plecat, murmură ea.

Răsuflarea lui Ramson o încălzea. Bătăturile din palma tânărului zgâriară uşor pielea Anei, când el îşi retrase braţul şi se dădu înapoi. O şuviţă de păr îi căzuse în ochi. Fata simţi pornirea de a întinde mâna şi de-a o da la o parte.

O privea. Ana îl privea şi ea, ruşinată de izbucnirea ei de mai înainte. Furia părea să-l fi părăsit şi pe Ramson, care se uita la ea năuc, cu buzele uşor întredeschise, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar totodată aşteptând ca Ana să vorbească.

Ana înghiţi în sec. Fierbinţeala i se răspândea pe gât, iar tăcerea devenea insuportabilă. Trebuia s-o destrame cumva.

Se pomeni vorbind:

— Ramson, să nu-mi mai spui vreodată să tac!

El clipi, iar colţurile buzelor sale se ridicară într-un zâmbet. Nu era un rânjet şmecheresc sau tăios, ci un zâmbet adevărat. Ochii lui scânteiau, ca şi cum replica fetei i se părea amuzantă. Ana avea senzaţia că, pentru prima oară, împărtăşeau un moment sincer, tandru.

Un val cald îi inundă pieptul. Ana se răsuci cu spatele, cât pe ce să-i răspundă la zâmbet.

Mânerul de alamă al uşii de sticlă se răsuci când îl apăsă. O briză răcoroasă pătrunse înăuntru, aducând mirosul nopţii de iarnă. Ana aruncă iarăşi o privire spre draperia roşie din spatele lor şi necunoscutul de adineauri îi reveni în

minte. Se cutremură.

— Putem vorbi afară?

Pe faţa lui Ramson juca umbra unui zâmbet.

— Sigur că da, spuse el, deschizându-i uşa. După tine, doamna mea.

O verandă înconjura reşedinţa lui Kerlan. Afară erau câţiva oaspeţi. Lămpile luminau slab în noapte. Deasupra, cerul era întunecat şi mohorât, iar în aer plutea o tăcere adâncă, de parcă pământul îşi ţinea respiraţia, aşteptând sosirea Zeităţii Iernii.

Ana se sprijini de balustrada de marmură. Răsuflă şi se uită cum respiraţia ei stârnea un norişor de abur. Ramson se apropie de ea. Ceva legat de *Firva'snej,* de felul în care aerul tremura, plin de promisiunea zăpezii, o umplea de o speranţă stranie. Altădată, familia ei pleca în oraş, ca să asiste la parada anuală, dar noaptea, după ce servitorii mergeau la culcare şi tăcerea se înstăpânea peste palat, mama, *papa,* Luca şi *mamika* Morganya se adunau în odaia lui *papa,* să privească împreună, în familie, prima ninsoare din an. Chiar şi după moartea mamei, după întâmplarea din *Vintr'makt,* după ce *papa* se îmbolnăvise, Luca şi *mamika* Morganya îi rămăseseră mereu alături.

Inspiră adânc, întrebându-se dacă în clipa asta Luca se uita şi el pe fereastră, dacă se gândea la ea.

— Ştii – spuse ea încet, mai mult pentru sine –, *Firva'snej* nu e despre dans şi petrecere. E despre venerarea tăcută a primei zăpezi, a primului suflu al zeităţii care ne ocroteşte. Şovăi, dar ceva o îndemna să vorbească mai departe. Acasă, sărbătoream aprinzând lumânări de rugăciune şi apoi aşteptam afară să cadă prima zăpadă din an.

Rămaseră tăcuţi pentru câteva clipe, apoi Ramson zise:

— La mine acasă nu venerăm zeităţile voastre. Noi avem trei zei: Marea, Cerul şi Pământul.

Vocea lui avea o prospeţime pe care Ana nu o mai simţise până acum, o sinceritate tăcută, care-i apropia.

Trei zei. Dintr-odată, în mintea ei se făcu lumină. Îşi aminti sutele de pagini din volumele pe care le studiase, de bregonieni şi de zeii lor, de valorile pe care aceştia le

preţuiau şi de Marină. De numele de familie bregonian, pe care Ramson îl alesese pentru invitaţia la bal. Accentul din glasul lui – atât de discret, încât nu-l putuse identifica. Dar acum ştia.

Ana se întoarse spre el.

— Eşti bregonian.

O altă piesă de puzzle pusă la locul potrivit.

Ramson îşi ţinea masca în mână. Îi întâlni privirea, iar în ochii lui citi un soi de nesiguranţă. Cum de nu-şi dăduse seama? se gândi la semnele de pe mâinile lui, la cicatricea lungă de pe spatele său, la faptul că mânuia spada mai bine decât orice soldat pe care Ana îl văzuse vreodată.

— Ai făcut parte din Marina Regală bregoniană, aşa e?

— Am fost instruit pentru Marină, confirmă el încet.

Totul căpăta sens. Bregonienii trăiau pentru curaj şi onoare. Indiferent ce fel de om devenise Ramson şi care era povestea lui, Ana întrezărise în el scânteia ambelor valori. Poate că... poate că încă era curajos şi un om de onoare. Poate că încă se mai putea schimba.

Silueta lui pe jumătate învăluită în umbră se profila pe cerul fără stele. Un tânăr mascat, o enigmă pe care se străduise s-o descifreze încă din prima zi când îl întâlnise. Rămăseseră multe lucruri pe care nu le ştia despre el, atâtea pe care, probabil, nu avea să le afle vreodată.

— Dar cum se face că un recrut al Marinei Regale a devenit un şarlatan în Chirilia?

El clătină din cap. O povară părea să apese pe umerii lui. Ochii îi erau înnouraţi când se întoarse spre ea.

— Nu contează. Aşadar ştii planul. Trăsura te va aştepta la capătul tunelului, la zece fix. Dacă nu eşti acolo la timp, va pleca.

— Ştiu, spuse Ana.

Ramson scotoci într-un buzunar şi-i puse ceva în mână.

Un ceas din argint. Anei mai că-i venea să zâmbească, gândindu-se cât de practic era darul lui Ramson.

Dar următoarele lui cuvinte o loviră ca un ciocan.

— N-a mai rămas mult timp, Ana. Ar trebui să ne spunem adio.

Ana îl fixă cu privirea, cuprinsă brusc de spaimă. Crezuse că planul era clar: trebuia să-l prindă pe Teţiev, să se întoarcă la fratele ei şi să îndrepte totul. Ar fi trebuit să îndeplinească partea ei de învoială.

Nu se aşteptase să-şi ia rămas-bun aşa de repede.

Lumea ei, atât de atent construită din posibilităţi şi scenarii de viitor, dispăru în ceaţă.

— Dar… Cum rămâne cu Învoiala noastră? Nu mi-ai cerut să-mi respect partea.

Ramson răsuflă prelung, stârnind un norişor de abur.

— Nu mai vreau nimic de la tine. În seara asta, învoiala se sfârşeşte.

Ceva nu părea în regulă. Ana se frământa aprig, căutându-şi cuvintele. El deja se pregătea să-i întoarcă spatele. Îşi potrivi masca pe chip.

Fata îl apucă de încheieturi.

Ramson îi aruncă o privire.

— Ce…?

— Vino cu mine! îi ceru Ana. Poţi să fii bun.

Cuvintele îşi luară zborul de pe buzele ei, dar apoi nu mai găsi nimic de spus.

Ceva se schimbă în expresia lui, ca şi cum un văl de ceaţă se destrămase şi, pentru prima oară, ea îl vedea cu adevărat. În ochii lui căprui, scânteietori, se citea sinceritatea. Ramson zise:

— Când eram mic, tata îmi spunea că în lume nu există bine şi rău desăvârşit. Că oamenii trăiesc doar în diverse nuanţe de cenuşiu. Degetele tânărului îi mângâiară încheieturile. Atingerea lui îi făcu pielea ca de găină. Şi am crezut asta până te-am întâlnit, Ana. Aşa că… îţi mulţumesc!

Nuanţe de cenuşiu. De ce anume îi aduceau aminte cuvintele astea? Oamenii trăiesc doar în diverse nuanţe de cenuşiu…

Ceea ce te defineşte este felul în care alegi să-ţi foloseşti Analogul. Un vânticel blând îi săruta obrajii, aducând amintirea vocii lui Luca.

— Ai dreptate, spuse ea încet, susţinându-i privirea.

Lumea nu e doar în alb şi negru. Dar îmi place să cred că alegerile noastre sunt cele care ne definesc. Mâinile lui erau calde şi ferme. Fă alegerea corectă, Ramson!

Ceva umed i se aşternu pe obraz, iar pe faţa lui Ramson citi uimire. Ana simţi o altă atingere umedă şi rece, apoi o alta, şi încă una. Iar când un fulg ateriză în părul lui Ramson, înţelese că începea să ningă.

Ridicară amândoi capetele spre cer, către fulgii argintii care se roteau în aer, ca mai apoi să li se aşeze pe umeri, pe straie, pe feţe, pe buze şi pe gât. Dacă exista un moment pe care Ana ar fi vrut să-l deseneze, acesta era. Iată scena pe care voia să şi-o amintească mereu.

Degetele lui Ramson se desprinseră de mâna ei. Fulgii cădeau lin, agăţându-i-se în păr şi în gene. Părea mai tânăr şi mai vulnerabil ca oricând. Se gârbovi, ca pentru a se feri de frig. Ceva fulgeră pe chipul lui.

— Rămas-bun, Ana!

Fata ar fi vrut să strige. *Stai! Spune-mi numele tău adevărat! Spune-mi cine eşti!* Ar fi vrut să-i spună ceva, orice, ca să mai rămână puţin cu ea.

În schimb, îi şopti doar atât:

— Rămas-bun, Ramson!

Şi-l urmări dispărând în noapte, în ninsoarea tăcută.

Voia să-şi adune gândurile, să încerce să descurce iţele încâlcite ale sentimentelor sale. De-acum, ninsoarea se îndesea, căzând în vârtejuri.

Jos, pe veranda ce ducea în grădină, o siluetă se ivi din întuneric, înfăşurată într-o robă albă. Când privirea Anei poposi asupra necunoscutului, inima ei începu să bată năvalnic. Sângele îi pulsa în urechi.

Omul îşi dădu capul pe spate, privind cerul. Anei i se părea că vede o fantomă.

Teţiev era aici!

27

Ramson purtase multe măşti în viaţa lui, folosindu-le după plac, ca pe o a doua piele. Întotdeauna jucase roluri, pentru a-şi duce treaba la capăt. În seara asta, ceva mai devreme, când se privise în oglindă – proaspăt bărbierit, în frac negru, cu părul aranjat –, pur şi simplu i se păruse că purta o altă mască, pregătindu-se pentru un alt spectacol.

Doar că...

Stând aici, cu Ana, sub ninsoarea blândă, se simţea fără mască, vulnerabil. Fata învia umbra băiatului care Ramson fusese odată. Ana îi stârnea dorinţa de a fi iarăşi acel băiat. Inima lui fremăta când se gândea la ce ar fi putut deveni dacă ar fi fost un om mai bun, dacă ar fi făcut alegeri mai bune.

Vino cu mine. Poţi să fii bun.

Ana fusese acea alegere şi, într-un fel, Ramson îşi respectase alegerea. Înainte de a ajunge la Kerlan, făcuse un ocol. Trecuse pe la casa unui curier, de unde trimisese un şoim de zăpadă, cu penele mai albe decât omătul proaspăt aşternut.

Diseară, la reşedinţa lui Kerlan, la Prima Ninsoare.

Pusese o şuviţă de păr negru în ciocul şoimului. Păsările acestea aveau un simţ al mirosului extraordinar de ascuţit şi erau capabile să-şi urmărească prada kilometri întregi, prin munţii îngheţaţi ai Chiriliei. Odată şoimii instruiţi, deveneau cei mai buni curieri.

Biletul fusese trimis, iar rotiţele planului se puseseră în mişcare. Ana avea să ajungă cât mai departe de Novo Minsk, de lumea nelegiuită în care trăia Ramson, plină de crime şi de întuneric. Ea se născuse bună. Trebuia să lupte pentru lumină. Şi urma să poarte cu ea şi fantoma omului care el ar fi putut să fie.

Însă pentru el era prea târziu. Ramson cel de acum credea că nu există nici rău, nici bine, ci doar felurite nuanţe de cenuşiu.

Avea să îşi amintească acest lucru când îl va ucide pe Alaric Kerlan.

Ramson închise ochii. Când îi redeschise, calculele lui limpeziseră totul. Simţea un calm desăvârşit. Era Ramson Vorbădulce, viitorul Lord al Ordinului Lăcrămioarei. La picioarele lui se afla sala de bal, un teatru cu oameni împodobiţi cu haine ţipătoare şi bijuterii scânteietoare.

Ramson îşi puse din nou masca. Lumea era scena sa, iar în seara asta dădea, pur şi simplu, un alt spectacol.

Cel mai mare din viaţa sa.

Marele orologiu din mijlocul sălii de bal arăta ora nouă şi şaptesprezece minute. Avea la dispoziţie patruzeci şi trei de minute ca să-l găsească pe Kerlan şi să-l convingă să îl numească iarăşi Adjunct al Ordinului. Iar hotărârea lui Alaric trebuia scrisă în mandatul oficial al Ordinului.

Şi-apoi, exact în clipa în care Kerlan termina de iscălit şi ridica tocul de pe hârtie, Ramson avea să-l ucidă.

Simţea în mânecă mânerul pumnalului, un tăiş perfect, lung cât antebraţul lui Ramson. „Spintecătorul” – aşa botezaseră bregonienii acest soi de pumnal, pe care obişnuiau să-l folosească pentru a le da adversarilor lovitura de graţie. La o singură mişcare de deget, un mecanism ascuns lăsa tăişul să alunece în palma lui.

Pentru prima oară de când sosise aici, îşi îngădui să cerceteze holurile. Amintirile năvăliră pe nepusă-masă. Cu ochii minţii, tânărul vedea cum se zvârcoleau pe covoarele roşii trupurile celor de care se descotorosise pentru că-i stătuseră în cale: pescari, traficanţi de arme şi afacerişti care încercaseră să-l păcălească. Încă auzea urletele lor înăbuşite, răzbătând prin uşile închise, care duceau spre beci. Puţin câte puţin, Ramson îl ajutase pe Kerlan să cureţe Chirilia de oricine le stătea în drum, extinzând domnia subterană a Ordinului. Ordinul Lăcrămioarei era asemenea unei mâini invizibile, care îşi răsfira degetele la adăpostul imperiului destrămat.

Gata cu astea! se gândi el. Înainta de-a lungul holurilor, tot mai departe de muzică, de dans şi de lumină. Aici, covoarele erau mai puţin tocite, iar pereţii erau decoraţi cu

rame poleite, care puneau în evidenţă picturi reprezentând locuri îndepărtate, insule misterioase şi oceane turcoaz, sclipind în soare.

Ramson recunoştea locurile. Întotdeauna îl frământase faptul că împărţise acelaşi regat cu Alaric Kerlan, că vieţile lor semănau atât de mult: amândoi fugiseră de propriile fărădelegi şi se stabiliseră într-un imperiu străin. Era ca şi cum, într-o încercare disperată de a nu deveni un demon, ca tatăl lui, Ramson alesese o cale care îl transformase într-un alt fel de monstru.

Candelabrele scânteiau. La petrecerile sale, Kerlan îşi făcea întotdeauna apariţia după nouă seara. Ramson se apropia de odaia acestuia. Spre surprinderea lui, nu vedea niciun paznic.

— Stai!

Din umbra unui coridor se desprinse un om. Îl privea pe Ramson cu răceală. Ramson îl recunoscu. Era Felix.

— Oaspeţii sunt bine-veniţi în sala de bal a Lordului Kerlan, zise Felix. Însă n-au ce să caute în odăile lui.

Ramson rânji sinistru.

— Nu sunt un oaspete oarecare, Felix, spuse el, scoţându-şi masca.

Surpriza îl luă pe nepregătite pe Felix, care făcu ochii mari. Mâna lui căuta spada. Omul se lipi de perete.

— Vor… Vor… Vorbădulce!

În batjocură, Ramson făcu o plecăciune.

— În carne şi oase! Pari fericit să mă întâlneşti. Vreau să-l văd pe Alaric.

Felix ridică din umeri.

— Nu… nu te pot lăsa să treci, zise el în cele din urmă, scoţându-şi sabia din teacă. Reşedinţa lui Kerlan are reguli.

— Reguli stabilite de mine, completă Ramson. Făcu un pas spre Felix. Se delecta cu imaginea celuilalt, care se făcea din ce în ce mai mic. Acum dă-mi voie să trec, ca să nu-ţi folosesc corpul drept preş!

— Nu cred că va fi nevoie de aşa ceva, interveni o voce cunoscută, cu inflexiunile limpezi ale graiului nobilimii chiriliene.

În coridor apăruse, ca din senin, un alt bărbat. Haina din mătase indigo flutura pe corpul lui zvelt, iar pantofii săi aveau vârfuri aurii.

— Iată-te din nou, Ramson, spuse Alaric Kerlan, iar ochii lui scânteiară. Am venit să-ţi urez personal bun-venit.

La vederea şefului său, Felix luă poziţie de drepţi, dar Alaric trecu pe lângă el ca şi cum nici nu îl observase. Ramson rămase pe loc. Se încordă. Avea senzaţia că prinsese rădăcini, de parcă o ciudată neputinţă coborâse asupra lui, prinzându-l iarăşi în mrejele lui Alaric Kerlan.

— Ramson, fiule… Dinţii lui Kerlan, de un alb orbitor, sclipiră când Lordul zâmbi. A trecut atâta timp.

— Am aşteptat cu nerăbdare ziua asta, zise Ramson, silindu-se să zâmbească.

— Sunt foarte onorat. Kerlan gesticulă spre o uşă apropiată. Aş fi o gazdă din cale-afară de nepoliticoasă dacă nu te-aş invita la ceai. Te rog, intră!

Ramson intră într-un birou cu pereţi plini de rafturi. Erau ocupate nu doar de volume aurite şi cărţi prăfuite, dar şi de obiecte rare, excentrice sau – aşa cum îi plăcea lui Kerlan să le numească – *exotice;* un dragon sculptat în jad adus din Kemeira, o lampă de alamă, care părea să provină dintr-unul dintre regatele din Sud, o bucată de piatră în culorile curcubeului, găsită de pe fundul Mării Tăcute. În colţ, un orologiu mare, din bronz, întrerupea tăcerea cu ticăitul lui ritmic.

Ramson se cutremură. Îşi amintea bine camera asta, prea bine chiar – ca şi cum s-ar fi aflat în ea abia ieri, ud leoarcă, rătăcit şi disperat; un băiat care nu avea unde să se ascundă şi nici încotro să fugă.

După moartea lui Jonah, Ramson nu-şi mai dorise nimic altceva decât să părăsească Marina, să plece departe de tatăl lui, de Bregonia, de locurile pe care le considerase sigure şi dragi, dar care îl trădaseră.

Pe când avea doar doisprezece ani, se urcase, în miez de noapte, într-una dintre căruţele de aprovizionare ale armatei. Avea cu el doar o pungă cu monede şi o bucată de

hârtie pe care fuseseră mâzgălite, în grabă, un nume şi o adresă. Încă îşi amintea cum se ghemuise în căruţă, printre lăzi cu legume râncede şi carne stricată, privind cum luminile Fortului Albastru deveneau tot mai mici.

Vizitiul îl găsise a doua zi şi-l azvârlise din căruţă. Ramson mersese pe jos, sub cerul acoperit de nori, înconjurat de câmpii unduitoare, în ploaie. Fără Jonah şi lipsit de busolă, se rătăcise. Ar fi vrut să se târască într-un şanţ şi să moară acolo, în noroi. Dar, pe de altă parte, îi era prea frică şi era nespus de furios.

Aşa că se silise să meargă mai departe. În fiecare dimineaţă, îşi spunea: *Încă o zi. Încă o zi, şi-l vei întâlni iarăşi pe Jonah.*

Cine ştie cum, prin voia zeităţilor sau prin vreo minune, ajunsese într-un oraş. Intrase împleticindu-se într-o tavernă, scosese punga cu monede şi ceruse mâncare şi apă.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, câţiva băieţi mai mari îl atrăseseră într-o cursă. Ţipând şi lovindu-l cu picioarele, băieţii îl târâseră pe o alee întunecată, unde îl bătuseră, îi luaseră banii şi pumnalul şi-l lăsaseră să moară.

Dar Ramson nu murise.

În cele din urmă, când reuşise să-şi adune puterile, noaptea era în toi. Avea buzele sparte şi umflate, nasul rupt şi coastele învineţite, dar era în viaţă.

Aşa arăta *cu adevărat* lumea. Nu bună, strălucitoare şi plină de lumină, ci mai degrabă un loc cenuşiu, după cum îl descrisese Jonah, unde cel puternic îl stăpâneşte pe cel slab, iar răul triumfă şi înfloreşte.

Aici nu avea să găsească *bunătate* sau *blândeţe.* Jonah îi spusese asta. În cele din urmă, întunericul îl înghiţise şi pe el.

Ramson rugase prima persoană întâlnită – un bătrân într-o şaretă trasă de cai – să-i ofere adăpost. Noaptea, rămăsese în hambarul bătrânului, dar somnul nu se lipise de el. Scosese din buzunar bucata de hârtie udă şi mototolită, pe care fusese scris un nume. Când încercase să netezească hârtia, cerneala se scursese, pătându-i degetele. Ramson repetase la nesfârşit numele. Simţea că

avea un scop care îl umplea de înverşunare şi furie.

La primele ore ale dimineţii, furase şareta şi calul bătrânului care-l salvase. În noaptea următoare se îmbarcase pe un vas şi nu mai privise niciodată înapoi, nici măcar când Bregonia devenise doar un punct la orizont, înghiţit apoi de marea întunecată şi infinită.

După câteva săptămâni, dincolo de ocean, strângând în pumn preţioasa lui hârtie, ajunsese la destinaţie. Stătea în faţa unei porţi aurite şi avea dinainte cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată.

Când ceruse să fie primit de Lordul Kerlan, unul dintre paznici râsese.

— Te asigur că o să vrea să mă vadă, spusese Ramson, într-o chiriliană stângace.

Celălalt paznic izbucnise în hohote.

— Uite un adversar pe măsura ta, Nicolai! chicotise el.

Ramson se înfuriase.

— Nu ştiţi cine sunt, se răstise el. Habar n-aveţi cât de valoros sunt pentru Lordul Kerlan. Şi pun rămăşag că, dacă aude că m-aţi alungat de la poarta lui, nu veţi mai apuca ziua de mâine.

Cei doi paznici se prăpădeau de râs.

— Vai de mine! Sper că nu am o reputaţie atât de proastă! exclamase un glas necunoscut.

Ramson se răsucise pe călcâie.

Văzuse un bărbat cu melon purpuriu. Părea de vârstă mijlocie. Părul lui castaniu începea să se rărească. Ochii îi scânteiau. Îmbrăcat în cămaşă şi în pantaloni ieftini, arăta ca un vecin binevoitor.

În ciuda înfăţişării lui paşnice, paznicii înţepeniseră şi murmuraseră:

— Lordul Kerlan…

Ramson se zgâise la el. Tatăl lui îi povestise cum fugise Kerlan, vestitul nelegiuit bregonian, şi se stabilise în Chirilia, unde construise un imperiu al hoţiei şi corupţiei, aproape la fel de puternic precum Imperiul Chirilian. Alaric Kerlan era o legendă şi un monstru, un om sinistru, al întunericului. Se zvonea că zâmbetul lui era de ajuns pentru

a spinteca un om.

În ciuda reputaţiei sale, nu îl întrecea în înălţime pe Ramson şi surâsul lui era prietenos. Să fi fost acesta bărbatul despre care tatăl lui vorbise cu ură neîmpăcată, omul pe care amiralul Roran Farrald voia să-l doboare?

— Ce pot să fac pentru tine, băiete?

Ramson cel Iute de Limbă rămăsese mut pentru câteva clipe. În cele din urmă, bâiguise:

— Eu… *eu* pot să fac ceva pentru tine.

Kerlan păruse amuzat.

— Care e numele tău?

— R… Ramson. Ramson Farrald.

Buzele lui Kerlan tresăriseră aproape imperceptibil.

— Un băiat bregonian. Invită-l înăuntru, Nicolai! Mi-ar plăcea să aud ce veşti aduce un tânăr bregonian aflat aşa departe de casă.

Lordul ştia că Ramson era fiul unui om puternic, care îl ura. Fireşte că ştia. Dar aroganţa băiatului îl intrigase. O jumătate de oră mai târziu, Ramson era înăuntru, îmbrăcat cu o vestă şi cu pantaloni care-i erau prea mari. În locul cizmelor pline de noroi, acum purta încălţări din mătase.

Încăperea era înţesată de rafturi pline ochi cu cărţi legate în piele. Când privise mai îndeaproape, văzuse litere aurii sclipind pe cotoarele lor. Pe podea era întins un covor mare şi roşu, sub o măsuţă de cafea sculptată din lemn de abanos. Camera nu era plină până la refuz cu statui aurite, însă luxul se făcea simţit în intarsiile din lapislazuli ale măsuţei şi în vasele kemeirane rare, etalate pe rafturi.

— Ei, iată-ne aici!

Ramson tresărise. Uşa se deschisese neauzit. Lordul Kerlan scosese un toc din buzunarul de la piept şi închisese uşa în urmă.

— Ia loc, fiule! Ramson… Aşa ziceai că te cheamă? Vrei nişte ceai? Pari pe jumătate îngheţat.

Amorţit, Ramson se aşezase pe canapeaua îmbrăcată în catifea roşie, în faţa măsuţei de cafea. Lordul Kerlan îl cerceta cu ochi amuzaţi. Băiatul îşi dăduse seama că nu răspunsese la întrebare.

— Nu, spusese Ramson. Mulţumesc, nu vreau ceai.

Kerlan îşi înclinase capul într-o parte.

— Foarte bine. Se apropiase de măsuţă, jucându-se cu tocul. Ce pot să fac pentru tine, Ramson Farrald?

Ramson repetase ce urma să spună încă din noaptea petrecută în hambar, când zăcuse în fân, fără să poată pune geană peste geană şi cuprins de dureri.

— Îl cunoşti pe tatăl meu, Roran Farrald?

Lordul Kerlan răsfoia un teanc de hârtii. Se oprise. Ochii bărbatului îi cercetaseră îndelung faţa.

— Da, îl cunosc.

Ramson se aplecase spre gazda lui şi strânsese marginea canapelei cu atâta putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră. După care spusese răspicat:

— Vreau să te ajut să-l distrugi!

Aceste lucruri se petrecuseră demult. Băiatul cu inima sfărâmată şi furios pe lumea întreagă murise cu şapte ani în urmă, pe o alee întunecată. Altcineva se ridicase din noroi şi îi luase locul. Acum se afla din nou în aceeaşi încăpere, calm şi rece. Purta o tunică neagră, din mătase, plătită cu sângele vărsat în afacerile sale.

Dar Ramson ştia că era la fel de pierdut ca băiatul acela.

Kerlan închise uşa şi traversă tăcut camera. Ramson era obişnuit cu mişcările lui. Kerlan se pricepea să se furişeze.

Alaric se opri în faţa măsuţei de cafea, expunându-şi încrederea în sine ca pe un costum scump. În ochi avea aceeaşi sclipire jucăuşă. Însă, dacă te-ai fi apropiat de el, ai fi simţit miasma de putere care îl însoţea, mirosul fetid al lăcomiei şi al corupţiei, ascuns sub o undă de parfum. Ramson Farrald cel de acum şapte ani nu văzuse toate astea; pentru el, Kerlan fusese un mijloc de a-şi îndeplini scopul. Mijlocul prin care îşi putea distruge tatăl, omul care îi răpise totul.

Dar acum Ramson Vorbădulce vedea limpede.

— Şezi, fiule! îl invită Kerlan. Se aşeză şi îi arătă lui Ramson scaunul din faţa lui. Marele orologiu de alamă ticăia. Am crezut că iscoadele mele au greşit când mi-au

adus vestea evadării tale. Se pare însă că eu am fost cel care s-a înşelat.

Ramson îi întoarse zâmbetul.

— Am străbătut drum lung ca să te revăd, Alaric.

— Atunci, convinge-mă că n-ar trebui să te trimit înapoi în temniţă.

— Nu e nevoie să te conving. Încă nu m-ai ucis, deci a ajuns la urechea ta vestea că am ceva de oferit. Ceva ce valorează mai mult decât orice Învoială pe care ai încheiat-o vreodată.

Kerlan îşi izbea ritmic tocul de un inel masiv, împodobit cu o nestemată, purtat pe degetul lui mijlociu.

— E posibil să fi ajuns până la mine unele zvonuri. *Yaeger*-ul meu a mirosit, într-adevăr, ceva ciudat în legătură cu o tânără domnişoară.

Deci Igor şi Bogdan îşi făcuseră treaba şi transmiseseră mesajul mai departe – aşa cum plănuise Ramson. Îşi stăpâni un surâs de mulţumire şi imită privirea rece a fostului său stăpân.

— Ai auzit vreodată de Vrăjitoarea de Sânge din Salskov? întrebă el. Cum Kerlan păstra tăcerea, continuă: Ţi-am adus-o.

Kerlan chicoti. Îşi lovi vârful degetelor cu tocul.

— Nu, nu ai adus-o, Ramson. Vrei ceva în schimb.

— Am învăţat de la cei mai buni.

— Ai evadat din temniţă, te-ai arătat la uşa mea, deşi ţi-ai pierdut rangul în Ordin, şi acum vrei să închei o Învoială cu mine? Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi admir curajul sau să râd de prostia ta.

— Şi totuşi m-ai primit la tine-n casă. Se ştie doar că te descotoroseşti de oaspeţii nefolositori încă din primele clipe ale întâlnirii, Alaric. Şi uite că a trecut mai bine de un minut, dar tot pleci urechea la ce am de zis. Ramson se aplecă peste măsuţa de cafea. Vrei Învoiala pe care ţi-o propun.

Ochii lui Kerlan se îngustară şmechereşte, ca de fiecare dată când angajaţii lui se arătau eficienţi şi pricepuţi. Ramson încă se înfiora amintindu-şi privirea acestor ochi reci şi cenuşii, atunci când un membru al Ordinului făcea o

greşeală.

— Continuă, dragul meu băiat!

— Numeşte-mă iar Adjunctul tău, iar eu o voi folosi pe Vrăjitoarea de Sânge în orice scop doreşti. Îi voi doborî pe trădătorii din Ordin. Îi voi îngropa pe vrăjmaşii tăi. Voi face Ordinul invincibil. Ramson se forţă să afişeze un rânjet crud. Vrăjitoarea este puternică, dar nestatornică. I-am câştigat încrederea. Ştiu cum s-o manipulez şi am ajuns mai aproape de ea decât oricine.

Căzut pe gânduri, Kerlan îşi freca inelul de toc. Zgomotul aducea cu sunetul săbiilor muşcând din oase.

— M-ai dezamăgit, băiete. Ţi-am încredinţat o misiune, iar tu ai dat greş. Ştii ce părere am eu despre eşecuri… *mai ales* când e vorba de ofiţerii mei.

— Oamenii învaţă din propriile greşeli. Iar eu mă pricep de minune să învăţ.

Ramson se silea să nu se gândească la noaptea când Kerlan trimisese după el şi-i încredinţase cea mai grea misiune din cei şapte ani de când fusese acceptat în Ordin. *Ucide-l pe împărat,* spusese Kerlan, chiar în camera asta. *Ucide-l, iar dacă va fi găsită cea mai mică dovadă că eu am ordonat asasinatul, voi fi primul care se va oferi să-ţi ia locul la spânzurătoare.*

Câteva zile mai târziu, în drum spre Salskov, Ramson fusese capturat. Pelerinele Albe îl arestaseră fără motiv şi îl lăsaseră să putrezească în temniţa Cascada Fantomelor.

În timpul nopţilor lipsite de somn, între pereţii acoperiţi de murdărie, când duhoarea de transpiraţie şi de urină era insuportabilă, un singur gând îl bântuise. Dacă Pelerinele Albe nu i-ar fi pus beţe în roate, oare şi-ar fi dus treaba la bun sfârşit? Cât de departe ar fi mers ca să-şi dovedească loialitatea fată de Ordin?

Kerlan tăcea. Ramson alungă aceste gânduri. Nu avea timp pentru sentimentalisme.

— Ştiam ce mă aştepta dacă dădeam greş, Alaric. Interesele noastre erau aceleaşi. Cineva din Ordin şi-a dat drumul la gură. Îl voi distruge.

Kerlan îşi ridică privirea. Zâmbea. Nu pentru prima oară,

Ramson habar nu avea cum să interpreteze zâmbetul fostului său stăpân. Mai văzuse expresia asta atunci când Kerlan îl promovase ca Adjunct, dar şi cu câteva secunde înainte ca acelaşi Kerlan să taie gâtlejul unui om.

— Deja am luat o hotărâre, declară Alaric, iar Ramson simţi o strângere de inimă. Pur şi simplu voiam să te văd luptând. Ştii că-mi place să mă joc cu mâncarea.

Ramson se uită la ceas. Nouă şi patruzeci şi opt de minute. Peste douăsprezece minute, Ana avea să iasă în siguranţă de aici.

Trebuia să mai tragă un pic de timp.

— Te tot uiţi la ceas, fiule, spuse Kerlan, iar Ramson îşi îndreptă atenţia spre el. Aştepţi pe cineva… sau ceva?

Ramson se înfioră. Lordul nu vorbea niciodată fără să-şi aleagă cu atenţie fiecare cuvânt.

— N-aş vrea să întârzii la balul tău, Alaric.

— Prea bine! Lordul scoase o bucată de hârtie dintr-un sertar al biroului. Începu să scrie cu tocul lui din aur. Fiecare mişcare pe hârtie provoca un scârţâit strident, care-i stârnea lui Ramson fiori pe şira spinării. Încheiem Învoiala? De când ai plecat, am tot căutat un alt Adjunct. N-am găsit pe nimeni care să-ţi semene cât de puţin ca isteţime şi ambiţie.

Ramson îşi plecă fruntea. Pumnalul din mâneca lui se mişcă uşor.

— Mă simt onorat, stăpâne.

Kerlan făcu o pauză. Încheietura lui se sprijinea de hârtia contractului.

— Cred că ştii povestea cu Pisica şi Leul, nu-i aşa?

Ramson se încruntă.

— Nu o cunosc.

Alaric lăsă tocul jos. În ochii lui se citea o expresie care li s-ar fi părut amabilă celor ce nu-l cunoşteau.

— Este o veche poveste bregoniană, fiule. Bănuiesc că mama ta, fiind moartă, nu a apucat să ţi-o spună.

Pe fata lui Ramson nu tresări niciun muşchi.

— Pisica era predecesoarea şi stăpâna Leului, continuă Kerlan. Leul o tot ruga pe Pisică să-l instruiască în felurite

privinţe. Pisicii i se făcu milă de el şi-l învăţă ceva nou în fiecare zi. Şi iată cum, cu timpul, Leul devenea tot mai ager, mai isteţ şi mai necruţător. Voia s-o înlăture pe Pisică, să devină stăpânul muntelui. Într-o bună zi, Leul s-a întors împotriva Pisicii. S-a folosit în luptă de puterea, forţa, mărimea şi ghearele lui ascuţite. Dar, vezi tu, Pisica era mai bătrână şi mai vicleană. Exista ceva ce nu-i dezvăluise Leului: Pisica se putea urca în copaci. Kerlan ridică degetele, iar inelele lui sclipiră în lumină. Şi, în felul acesta, Pisica a supravieţuit. Şi-a dat seama de pericolul de a avea un ucenic care îi semăna prea mult ca ambiţie şi inteligenţă. Ştia că un asemenea ucenic i-ar fi putut aduce pieirea, aşa că a avut grijă să-şi păstreze un avantaj.

Alaric tăcu. Ochii lui cenuşii îl străpungeau pe Ramson. Pe buze îi juca un zâmbet. Ramson îşi simţea gâtlejul uscat, inima îi bătea nebuneşte, iar mintea lui o luase la goană.

Încet, Ramson îşi relaxă corpul, simţind greutatea pumnalului pe antebraţ.

— Şi iată de ce, încheie Kerlan, aplecându-se şi zâmbind mai larg, găsesc că este împotriva intereselor mele să angajez un Adjunct care va încerca să mă asasineze chiar aici!

Când Kerlan rosti ultimul cuvânt, Ramson ţâşni în picioare. Îşi smuci încheietura, pumnalul ieşi la iveală. Lama scânteia în lumina lămpii. Sări peste biroul lui Kerlan, ridică tăişul, îşi luă avânt…

În clipa următoare, braţul îi amorţi. Pumnalul căzu pe biroul din lemn de stejar. Degetele tânărului atârnau neputincioase. Pentru o clipă, Ramson îşi privi uluit braţul. Auzi râsul lui Kerlan.

O senzaţie ciudată i se strecură în corp. Tot aşa se simţise când colindase străzile, flămând. De parcă muşchii lui se sfrijiseră şi nu-l mai ascultau.

Icni şi se prăbuşi pe podea. *Mişcă-te!* îşi porunci el, dar braţele îi rămaseră împietrite, parcă străine de corpul lui.

Pantofii lustruiţi ai Lordului ocoliră biroul. Kerlan se aplecă şi ridică încet, calm, pumnalul scăpat de Ramson.

— Frumoasă armă! zise el, după care se uită la Ramson.

S-ar fi putut crede că expresia lui era una de milă, dar Ramson ştia adevărul. Kerlan savura momentul.

În odaie se strecură o femeie. Părul ei – atât de negru, încât lumina lămpii îl făcea să pară albastru – şi pielea arămie îi trădau originea: una dintre Insulele Aseatice. Se sprijini de perete, înaltă şi suplă. Se uita la Ramson aşa cum îşi priveşte o pumă prada.

— Câtă neglijenţă din partea mea! oftă Kerlan, lovindu-şi uşor tâmpla şi prefăcându-se încurcat. Am uitat să fac prezentările. Ea este Nita, cel mai nou membru al nostru şi Adjunct al Ordinului Lăcrămioarei.

Lui Ramson i se învârtea capul, muşchii săi păreau că se topiseră, iar plămânii parcă se striveau sub propria greutate. Ca din depărtare, îl auzi pe Kerlan:

— Cred că ar putea fi considerată un Analog de Carne, deşi mai degrabă manipularea puterii e punctul ei forte. Puterea din muşchii tăi, din organele tale, din inima ta…

Durerea care răscolea dintr-odată pieptul lui Ramson îi provoca valuri de greaţă. Se înăbuşea.

Kerlan chicoti. Nita zâmbea. Apoi simţi cum lama rece şi tare a pumnalului i se plimba pe obraz, mânuită de Alaric.

Groaza îl gâtuia. Îl văzuse pe Kerlan torturând oameni, stătuse lângă el şi îi înmânase instrumentele cumplite.

— Cum spuneam, dragă băiete, îmi place să mă joc cu mâncarea, aşa că nu-ţi face griji; deocamdată, nu vei muri. Te păstrez pentru mai târziu. Kerlan se ridică, netezindu-şi haina indigo, impecabilă, şi strecură în buzunar pumnalul lui Ramson. Umbra lui cădea asupra tânărului, estompând lumea din jur. Trebuie să mă retrag. Sper că am fost o gazdă amabilă. Acum e nevoie să-mi fac apariţia la bal. În seara asta, am câţiva oaspeţi importanţi. Dinţii Lordului Kerlan sclipiră. Şi se pare că trebuie să găsesc o anumită fată.

Nu! strigătul răsună doar în mintea lui Ramson. Paralizat, privi cum Kerlan dispare în hol. Apoi Nita păşi mai aproape de el şi presiunea din pieptul lui crescu. Gâtlejul i se strânse şi tot corpul îi amorţi.

Pete negre îi acoperiră vederea. Curând, se prăbuşi în

întuneric.

28

Ninsoarea se îndesea. Fulgii se învârtejeau în rafale, pe sub lămpile care se legănau, luminând veranda. Chiar şi umbrele lor se agitau, în vreme ce Ana trecea pe lângă ele. Oaspeţii aflaţi afară adineauri se retrăseseră înăuntru. Prin ferestrele înalte şi pe uşile deschise se revărsau muzica, râsul şi lumina sălii de bal, acoperind paşii grăbiţi ai Anei. Coborî scările de marmură, trecu de balustrada verandei şi ajunse la parter, în spatele unui stâlp.

Inima ei bătea nebuneşte. Se retrase în umbră, cu ochii în patru. El era. Fără îndoială că el era, se gândi Ana. Vedea albul robei bărbatului, capul lui pleşuv şi paloarea degetelor, când le ridică spre cer. La gâtul lui sclipea un *Deis'krug* de argint şi fata îşi aminti că omul purtase aceleaşi haine cu un an în urmă, când îl ucisese pe *papa* al ei.

Teţiev desenă un cerc cu degetele, pe piept, în semn de respect faţă de zeităţile chiriliene, şi îşi ridică fruntea spre cer.

Ramson o ajutase să ticluiască şiretlicul perfect: Ana avea să-i spună că era un mesager din partea lui Kerlan, care-i cerea lui Teţiev să verifice *deis'voşk*-ul din beci, înainte să ajungă noul transport de Analogi.

Dar minciunile şi înşelătoriile erau felul lui Ramson de a rezolva treburile. Iar *ea* nu proceda aşa.

Ana îşi trezi Analogul. Păşi spre bărbat. Teţiev stătea cu spatele la ea. Zăpada înăbuşea zgomotul paşilor. Tot trupul fetei tremura, iar stomacul i se strânse într-un ghem dureros.

Cât pe ce să alunece, Ana îşi înăbuşi un ţipăt.

Teţiev se întoarse.

— Ce...? bâigui cu el, cu ochii mari, iar Ana îşi asmuţi Analogul şi se agăţă de sângele lui, având grijă să-şi ascundă faţa sub glugă.

Teţiev horcăi.

— Simţi? Ana îi smuci sângele. Teţiev gemu. Asta-i doar

ca să ştii ce sunt în stare să-ţi fac. Urmează-mă în linişte, şi vei trăi.

Cu inima galopând, îl conduse în sala de bal. Analogul Anei se încolăcise pe gâtul bărbatului, ca un lasou. Mergea la şase paşi în faţa lui; mai că putea *să-i vadă* silueta conturându-se în mintea ei. El o urma în tăcere, cu mâinile la piept.

Uriaşul orologiu de alamă din mijlocul sălii de bal bătu, anunţând că rămăsese un sfert de oră până la ora zece. Ana şi alchimistul se furişară în labirintul de coridoare din reşedinţa lui Kerlan. Ana îşi repeta în minte indicaţiile pe care Ramson îi ceruse să le înveţe pe dinafară – *prima la stânga, prima la dreapta, a cincea la stânga* – şi harta reşedinţei lui Alaric, pe care o memorase până la ultimul amănunt.

Holurile erau straniu de pustii. Labirintul se îngusta tot mai mult. Podelele goale nu mai erau acoperite cu covoare scumpe. Decorul costisitor dispărea treptat. Aici, pereţii erau goi. În această parte a reşedinţei plutea o atmosferă de delăsare, amestecată cu o încremenire nefirească, stârnindu-i senzaţia că păşea într-un teritoriu interzis.

Îşi trimise Analogul înainte, să cerceteze împrejurimile. Nu simţea prezenţa vreunui paznic sau a vreunui servitor. Când cotiră pentru ultima oară şi nimeriră într-o fundătură, o cuprinse neliniştea. În faţa lor se afla o uşă obişnuită, din lemn de stejar, cu un mâner rotund, din alamă lustruită.

Trăgând adânc aer în piept, Ana apucă mânerul şi începu să-l rotească. *Două rotaţii în sensul acelor de ceasornic, apoi cinci invers, după care roteşti din nou, de trei ori, în sensul acelor de ceasornic.* Vocea lui Ramson părea să-i şoptească la ureche, ba chiar simţea cum atingerea lui fantomatică îi călăuzea mâinile. Apoi împinse.

Trosnetul şi huruitul uşii o făcură să tresară. Zgomotele răsunau din interior, ca şi cum mecanisme tainice se puseseră în mişcare. Ana se lăsă cu toată greutatea pe ea şi împinse.

Lemnul se urni cu un scrâşnet, centimetru cu centimetru. Fata îşi dădu seama că, în ciuda aparenţelor, nu era o uşă

oarecare. Era mai groasă decât braţul ei, iar când se deschise, Ana văzu pereţii negri, lucioşi. Un frig ciudat i se strecură în oase. Slăbiciunea îi înmuia muşchii. *Piatră-neagră!*

O pată întunecată se întindea de la vârful încălţărilor ei până la scara ce se pierdea în întuneric. Era ca şi cum cineva ar fi desenat, cu o pensulă înmuiată în cerneală, drumul spre adâncimi nevăzute. *Sânge!* ţipă Analogul ei.

— Pe-aici, îi spuse lui Teţiev.

În tăcere, bărbatul începu să coboare.

Ana înhăţă o torţă din suportul ei. Teţiev trecu pe lângă ea şi pătrunse în beznă. Albul robei sale reflecta lumina flăcării. Ana închise uşa în urma ei şi-l urmă pe alchimist. La capătul scării se afla o încăpere modestă, cu pereţi din piatră cioplită grosolan. De-a lungul pereţilor se întindeau lanţuri, ca nişte vene groteşti, iar în dreapta încăperii, un coridor se deschidea în întuneric.

Ana îşi îndreptă umerii. După atâta timp, omul pe care îl căutase era în faţa ei.

Teţiev stătea cu faţa spre coridor, neclintit. Trupul acesta, poleit de luna albă ca osul, stătuse aplecat deasupra tatălui ei muribund.

— Întoarce-te! porunci ea.

Omul se supuse încet. Ochii lui cenuşii erau îngroziţi. Ana potrivi torţa într-un suport, pe perete.

— Mă recunoşti?

În lumina pâlpâitoare, Teţiev părea să tremure.

— Nu.

Furia crescu în Ana. Desfăcu panglica măştii şi îşi descoperi chipul.

— *Kolst* Prinţesa Anastasia! şopti el.

— Am pierdut titlul ăsta. Îi era greu să-şi înăbuşe înverşunarea. De fapt, am pierdut *totul.* Din cauza ta!

Vocea fetei tremura. Zidul pe care îl ridicase în jurul hăului negru al propriei dureri ameninţa să se prăbuşească.

Întreabă-l despre Luca! Spune-i că-l duci înapoi la Salskov. Şi ieşi cât mai repede de aici!

Dar cu totul alte cuvinte îi apăsau inima – cuvinte pe care

voia să le rostească de atâta timp şi la care visase fără întrerupere. Ana se întoarse spre ucigaşul tatălui ei, respirând anevoie.

— De ce-ai făcut-o?

Faţa lui Teţiev se îndepărtă de lumina torţelor.

— N-am vrut.

Mărturisirea o lovi ca o palmă.

— Nu ai *vrut,* zise ea, scrâşnind din dinţi. Deci l-ai ucis pe tata întâmplător?

— N-a fost o întâmplare, şopti Teţiev. Dar nici nu am vrut să-l omor. Am fost manipulat. Ea îmi controla mintea… Nu ştiam ce fac…

Un cuvânt îi atrase atenţia.

— *Ea?* repetă Ana. Despre cine vorbeşti?

Teţiev îşi trecu o mână tremurătoare peste faţă.

— Pe toţi zeii! Nici măcar nu-ţi trece prin cap!

Inima Anei stătu în loc.

— Ce anume?

— *Kolst* Contesa Morganya a plănuit totul.

Fata se zgâia la el. Începea să înţeleagă.

Apoi izbucni într-un râs mohorât.

— Mi-ai ucis tatăl şi acum încerci să dai vina pe mătuşa mea? Chiar că eşti… Ana găsi, în sfârşit, cuvântul potrivit. *Smintit!*

— Ai dreptate. Nu-i corect s-o învinuiesc numai pe Morganya, şopti Teţiev. Am fost alături de ea la început, înainte ca toate s-o ia razna.

— Eşti nebun! mârâi Ana.

Dar nu *nebun* era cuvântul pe care-l căuta. Flăcările portocalii pâlpâiau, conturând pometţii ascuţiţi ai lui Teţiev şi ochii lui rătăciţi. Nu arăta ca un nebun; arăta ca un om bântuit.

— Morganya şi cu mine ne-am întâlnit cu mulţi ani în urmă, începu el să povestească. Ana se trezi prinsă în şuvoiul cuvintelor, cuprinsă de groază, de neputinţă şi de convingerea că, în ciuda îndoielilor sale, alchimistul spunea adevărul. După cum probabil ştii, *Kolst* Prinţesă, viaţa în imperiu nu este uşoară pentru Analogi. Mi-am pierdut ambii

părinţi – erau Analogi –, iar Morganya tocmai scăpase din mâinile non-Analogilor, după luni de captivitate şi de chinuri. Eram distruşi, sfărâmaţi, dar am reuşit să sperăm şi să visăm. Ne-am imaginat un viitor măreţ, unul mai bun, în care Analogii pot umbla liberi, fără să fie asupriţi. Dar niciunul dintre noi nu era încă atât de puternic încât să transforme visul în realitate. Ne-am antrenat Analogii împreună: al meu mă ajută să transform elementele naturale, al ei îi permite să controleze trupul şi mintea celorlalţi.

Anei i se părea că vocea lui venea de departe, ca şi cum asculta o poveste ciudată, fantastică. *Mamika.* El vorbea despre *mamika* ei – Morganya, femeia cu ochi blânzi, atât de devotată zeităţilor.

Despre ea povestea, despre Analogul ei, despre planul ei… de a-l ucide pe tatăl Anei.

— O întâmplare a schimbat pentru totdeauna viaţa Morganyei, adăugă Teţiev.

Ana bănuia la ce întâmplare se gândea alchimistul.

Într-o zi, când părinţii ei călătoreau prin imperiu, descoperiseră o fată plină de vânătăi şi pe jumătate dezgolită, care plângea, târându-se printre dărâmăturile unei *dacha.*

— Noi am pus totul la cale. Când împărătesei i s-a făcut milă de Morganya şi a adus-o la palat, amândoi am ştiut că puseserăm în mişcare ceva măreţ… şi că vom schimba lumea.

Povestea se revărsă de pe buzele lui Teţiev, ca un coşmar.

— A câştigat încrederea împărătesei. A fost ridicată la rangul de Contesă a Chiriliei, prima în ordinea succesiunii la tron, după familia imperială. Apoi m-a angajat la palat. Morganya îşi ascundea Analogul bând zilnic *deis'voşk.* Anii treceau, dar Morganya avea răbdare. Ţinta ei era tronul. Între timp, născociserăm otrava perfectă. Efectul ei era treptat, căci trebuia să ne asigurăm că nu îi omora pe degustătorii regali, ca să nu stârnească bănuieli. Otrava era invizibilă, nu lăsa urme. În schimb, avea gust amar. Am

amestecat-o în mâncare, pretinzând că e un medicament. După un an, Katerina a murit, iar noi eram cu un pas mai aproape de tron.

Ana îşi simţea genunchii moi şi avea senzaţia că se va prăbuşi. Prin minte i se perindau imagini – un alchimist în robă albă, o contesă tânără şi frumoasă, o împărăteasă bună, un împărat cu inima sfâşiată –, bucăţi dintr-o poveste ce prinsese viaţă, ducând către un sfârşit inevitabil.

— Dar trecutul Morganyei lăsase o rană în ea, continuă Teţiev. Iar rana s-a infectat treptat, luându-i minţile. Mi-am dat seama prea târziu că ea nu plănuia să echilibreze balanţa, ci s-o încline în favoarea ei. Morganya dorea să răstoarne orânduiala lumii, supunând non-Analogii conducerii *noastre...* sau eliminându-i.

Nu! Ana nu putea să creadă. Cum să accepte una ca asta? *Mamika* ei blândă şi pioasă era o ucigaşă răzbunătoare şi vicleană? Avea un Analog de Carne, capabil să manipuleze mintea celorlalţi?

Ana se scutură de vraja ciudată a poveştii. Lumea îşi recăpătă contururile. Simţi cum sângele fierbinte din corpul lui Teţiev pulsa. Analogul ei îl înşfăcă şi îl izbi de perete.

— Minţi! strigă ea.

Teţiev gâfâia. Ochii lui sclipeau în lumina torţelor.

— Am fost prizonierul minciunilor mele, gemu el. Acum, pentru prima oară după mulţi ani, spun adevărul.

— *Mincinosule!* ţipă fata, ţintuindu-l de perete. Mânia ei spori cruzimea Analogului, care începu să sugrume venele alchimistului. Te voi *ucide!*

— T... te rog, *Kolst* Prinţesă! spuse el, pe jumătate gâfâind, pe jumătate suspinând. Dacă mint, dacă eu sunt singurul vinovat, atunci cine îţi otrăveşte fratele?

Luca.

Gândul la fratele ei îi prefăcu furia într-o groază rece.

— Spun adevărul, *Kolst* Prinţesă, zise Teţiev. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Trebuie să hotărăşti ce vei face cu acest adevăr.

Ana îl azvârli la pământ. Tremurând, îi întoarse spatele. Lacrimile cufundau totul în ceaţă. Povestea lui Teţiev

continua, răsunând în urechile ei.

— După ce a murit Katerina, am părăsit-o pe Morganya.

Vocea lui tremura. Ana închise ochii. Punea cap la cap povestea alchimistului cu realitatea ei. Rezultatul era o tapiserie zdrenţuită, pe care, undeva, se găsea adevărul.

— M-am ascuns ani întregi, dar, până la urmă, Morganya m-a găsit. De data asta, mi-a luat minţile.

Trebuie să iei singură ceea ce vrei, îi spusese Morganya.

— În lipsa mea, a devenit şi mai puternică. Tu şi fratele tău eraţi aproape adulţi. Morganya ştia că nu mai avea mult timp. Mi-a controlat mintea un an întreg; am pregătit otrava pentru împărat. A pus la cale o înscenare, în noaptea când plănuiam să-i dăm doza fatală.

Ana ştia prea bine ce urmase. Retrăise în minte, de mii de ori, noaptea care-i schimbase pentru totdeauna cursul vieţii.

— Tocmai îi dădeam împăratului doza, când tu ai dat buzna în cameră şi mi-ai înşfăcat sângele. Cu Analogul tău, ai îndepărtat controlul pe care Morganya îl avea asupra mea. Fără să ştii, m-ai salvat.

Lumina lunii. Trupul Alchimistului, profilat pe fundalul ferestrei deschise. Oftatul lui, uşor ca briza. *Deis'krug*-ul argintiu de pe pieptul lui.

Ana îşi întoarse chipul spre el. În furtuna gândurilor, mintea ei se agăţă de câteva cuvinte.

— Cum adică? Cum am îndepărtat controlul Morganyei asupra ta?

Teţiev o privea în ochi. Stătea pe podea. Roba lui se murdărise. Aşa, încovoiat, arăta jalnic.

— Morganya este puternică, dar nu invincibilă. Nu poate controla decât o minte odată, iar controlul ei poate fi înlăturat. Când ţi-ai abătut Analogul asupra mea, ai îndepărtat influenţa Morganyei. Ai îndepărtat controlul asupra minţii mele, m-ai salvat. Dar apoi m-ai condamnat, căci imediat după ce l-am ucis pe împărat, am redevenit eu însumi.

Ana îi cercetă expresia îndurerată. Mânia ei fusese înlocuită de o furie rece, calculată.

— Şi ai fugit.

El îşi plecă fruntea.

— Sunt un laş, *Kolst* Prinţesă. Dar nu mi-e teamă să-mi recunosc laşitatea.

În cugetul Anei, limpezimea spintecă haosul furiei.

Teţiev vorbea despre un complot urzit acum mai bine de zece ani, orchestrat de însăşi mătuşa Anei. Iar complotul era la un pas de reuşită.

Ana trebuia să se întoarcă la palat, împreună cu Teţiev. Să dea totul în vileag, în faţa Curţii Imperiale. S-o condamne pe Morganya. Să-l salveze pe Luca. Şi apoi, împreună cu Iuri, să distrugă mecanismul care îngăduise acestui imperiu să prospere pe seama Analogilor.

Dar, mai întâi, fratele ei trebuia să rămână în viaţă.

— Un antidot, spuse ea. Vreau să-mi găseşti un antidot pentru otrava asta.

— Există, zise Teţiev, iar genunchii Anei mai că se înmuiară de uşurare. Am pregătit unul, în caz că degustătorilor regali li s-ar fi făcut rău. E în spiţeria palatului, împreună cu otrava.

Exista un leac.

Luca avea să trăiască.

Teţiev rupse tăcerea.

— Ascultă-mă cu atenţie, *Kolst* Prinţesă! Trebuie să înfrunţi mai mulţi duşmani decât îţi închipui. Morganya s-a aliat cu Alaric Kerlan şi cu Ordinul Lăcrămioarei. Au o învoială: el nu va mai contracta Analogi după ce ea va urca pe tron; în schimb, Morganya îl va ajuta să cucerească Bregonia. Am câştigat încrederea lui Kerlan, l-am slujit de departe. Cu aproape patru luni în urmă, Kerlan şi-a trimis Adjunctul să-ţi ucidă fratele.

Sângele Anei îngheţă.

— Am zădărnicit asasinatul, alertând Patrulele Imperiale. Adjunctul a fost arestat şi aruncat în temniţă. Dar am auzit că a evadat. Şi ştiu că mă caută. În seara asta, este aici. Teţiev slobozi un hohot scurt, tremurător. Zeităţilor le place să se joace cu soarta noastră, *Kolst* Prinţesă. Dacă nu m-ai fi găsit în seara asta, mi-aş fi luat viaţa. Nu mai pot trăi în

minciuni şi înşelăciune, privind mereu peste umăr şi dormind cu otrava sub pernă.

Ana îi auzea cuvintele ca şi cum ar fi fost rostite de foarte departe. Un vuiet îi umplu urechile. Dintr-odată, se văzu din nou în *dacha* din Taigaua Sivernaia, cu Ramson alături, care-i zâmbea larg.

Tu ce doreşti?

Răzbunare. Plănuiesc să-mi distrug vrăjmaşii unul câte unul, ca să-mi recapăt rangul şi ceea ce-mi aparţine.

Scena din închipuirea ei se schimbă. Acum era în *dacha* Shamaïrei. Odaia era plină de o căldură ameţitoare şi de parfum îmbătător. Îşi aminti că văzuse tatuajul de pe încheietura lui Ramson. Desenul înfăţişa o lăcrămioară.

Ordinul Lăcrămioarei.

Brusc, piesele se aşezară la locul lor. Parcă înaintase printr-o pâclă deasă, căutând ceva nedefinit... şi, deodată, acel ceva îi apăruse în faţă!

Ramson lucrase pentru Kerlan. Iar Kerlan lucra cu Morganya.

Lacrimile îi usturau ochii. Se gândi la Ramson, la felul în care o privise în ninsoare, cu ochi strălucitori, ca de copil.

Se prefăcuse. Tot ce îi spusese omul ăsta despre sine fusese o minciună. Iar ea se lăsase prostită.

Dar nu avea timp să-şi plângă de milă.

Ana ridică privirea către alchimist. Totul era clar.

— Mă întorc la Salskov, s-o opresc pe Morganya. Tu vii cu mine.

Teţiev îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Voi fi executat pentru trădare, şopti el.

— Îţi garantez că vei fi iertat, dacă mă ajuţi.

I se întoarse stomacul pe dos când rosti aceste cuvinte; aşteptase un an întreg să-l vadă pe Teţiev murind. Însă acum ea nu mai era doar Ana, fata înspăimântată, care se împleticea prin Taigaua Sivernaia, dorind să-şi recapete casa şi familia.

Era Anastasia Mihailova, Prinţesa Chiriliei, iar imperiul depindea de ea.

Teţiev se târî spre fată. Obrajii lui erau uzi de lacrimi. Îi

apucă poalele rochiei şi le sărută.

— Mulţumesc, *Kolst* Prinţesă! Blândă, bună, miloasă…

Ana îşi smulse rochia din mâinile lui.

— Nu sunt nici blândă, nici miloasă. Te las să trăieşti doar pentru că viaţa ta nu valorează nimic pentru mine. Dar, dacă faci o singură greşeală, nu voi ezita să te ucid!

Îi întoarse spatele, dezgustată. Deodată, degetele ei atinseră ceasul de argint, dăruit de Ramson. Ar fi vrut să-l azvârle pe podea şi să-l vadă sfărâmat.

Se uită la ceas. Nouă şi patruzeci şi opt de minute.

— Plecăm, zise ea, rotindu-se pe călcâie şi luând torţa din suportul ei. Ramson spusese că dura cinci minute să ajungă la capătul tunelului de evadare. Vino după mine!

Ana îşi trimise Analogul în faţă, căutând căldura sângelui străin. Poate că li se întindea o capcană. Exista posibilitatea ca la ieşirea din tunel să nu aştepte o trăsură. Poate că Ramson o trăsese pe sfoară. Dar era singura cale de ieşire.

Galeriile erau pustii. Se auzeau doar răsuflările celor doi şi paşii lor grăbiţi, care stârneau ecouri între pereţii de piatră. Podeaua de sub tălpile lor era mai aspră, iar aerul – mai umed.

La capătul tunelului găsiră o uşă prin ale cărei crăpături pătrundea lumina lunii. Ana stinse torţa şi împinse uşa. Se deschise cu uşurinţă.

Respiră uşurată.

Se aflau în spatele grădinilor lui Kerlan. O potecă şerpuia printre copacii înalţi. Intrarea era acoperită de flori albe şi de iederă.

Pe iarbă, în umbra unor tufişuri, aştepta o trăsură. La apropierea lor, doi *valkryfi* bătură cu copitele în pământ.

Ramson nu minţise.

Ana se întoarse spre Teţiev.

— Urcă! îl îndemnă Ana.

Dar Teţiev dispăruse.

În locul lui văzu un bărbat îmbrăcat într-o redingotă neagră. Lumina lunii arunca o umbră lungă în calea sa, amintindu-i Anei de temniţa Palatului Salskov şi de mirosul înţepător al fricii şi al *deis'voşk*-ului.

Vladimir Sadov îi zâmbea cu gura până la urechi, împreunându-şi degetele albe.

— Bună seara, *Kolst* Prinţesă. Te-am aşteptat.

Se auzi un foşnet slab. Ana simţi o durere cumplită în umăr, apoi lumea se întunecă.

29

Întunericul sosea şi dispărea, dar durerea era fără sfârşit.

Ramson se lupta să iasă din abisul somnului. Cineva îl scutură.

Gemu şi deschise un ochi. Regretă numaidecât, căci lumina strălucitoare era dureroasă şi totul în jur începu să se legene.

În aer stăruia duhoarea de sânge şi de sudoare. Recunoştea camera, pereţii însângeraţi, lanţurile şi dulapul plin de flacoane cu otrăvuri necunoscute. Se afla în temniţa casei lui Kerlan, însă de data asta, el era prizonierul.

Umerii îl dureau. Se opinti şi simţi strânsoarea cunoscută a cătuşelor în jurul încheieturilor. Ramson se lăsă din nou să cadă lângă perete.

Se afla aici de ore întregi, poate chiar mai mult de-atât. Nu mai ştia când îl aduseseră în temniţă. Cel care îl interogase – o matahală cu mască neagră – nu se vedea nicăieri. Într-un colţ, Ramson observă o găleata cu apă neagră. Îl scutură un fior când îşi aminti senzaţia de sufocare, de înec.

— Te-ai trezit.

Ar fi recunoscut oriunde vocea asta. Întoarse capul.

— Tu!

— Eu, confirmă Kerlan cu satisfacţie. O să mă ocup eu de tine. Până şi omul meu are nevoie de somn. Pe deasupra, nu am încredere decât în mine, când vine vorba de astfel de treburi.

Ramson ştia că Lordul încerca să-l tulbure. Îşi îndreptă gândurile spre altceva.

Ana!

Simţi o strângere de inimă. Se sili să respire liniştit. În clipa asta, Ana era departe, pe cărări neştiute, în Taigaua Sivernaia, alături de alchimistul ei.

Ramson habar nu avea încotro se îndrepta Ana sau dacă avea s-o mai vadă vreodată. Se abţinuse cu bună-ştiinţă să întrebe.

Zâmbind, Kerlan îl cerceta.

— Te gândeşti la fata ta, Ramson? Nu-ţi face griji. Un prieten se ocupă de ea chiar acum.

O panică rece i se răspândi prin vene. Ramson se forţă să nu ceară lămuriri.

— Alaric, când ai de gând să-ţi faci chiar tu munca murdară, în loc să-ţi trimiţi oamenii?

Lovitura veni din senin, fulgerătoare, drept în creştet. Tânărul se clătină, apoi gemu şi tuşi. Sângele picura pe podeaua din piatră.

— Mi se pare că te-am supărat, Alaric, gâfâi el.

— Să vezi ce te aşteaptă în cele câteva zile care ţi-au rămas de trăit! Spune-mi, Ramson Vorbădulce: cum vrei să mori? Kerlan făcu o pauză. Sau preferi să-ţi spun… Ramson Farrald?

Un nume pe care, până în seara asta, Ramson nu îl mai auzise de şapte ani; un trecut pe care încercase să-l îngroape, făurindu-şi un nou nume şi o nouă viaţă. Kerlan ştia şi se folosea de lucrurile acestea. Răsucea cuţitul în rană. Ştia că astfel îl rănea mai cumplit decât dacă ar fi folosit un tăiş adevărat.

Ramson mârâi:

— N-ai niciun drept să rosteşti numele ăsta, ticălosule!

— Crezi că vei fi vreodată mai isteţ decât mine, băiete? şuieră Kerlan. *Mereu* am fost cu un pas înaintea ta. Pentru mine, vei fi veşnic cerşetorul sărac, jalnic şi smiorcăit, care s-a târât la uşa mea, acum şapte ani. Râsul lui Kerlan răsună aspru. Îşi apropie faţa de a lui Ramson.

— Ai fi putut ajunge cineva, fiule. Lângă mine, ai fi putut schimba soarta imperiului. Soarta *lumii!* Dar acum vei muri necunoscut şi neînsemnat, iar trupul tău va putrezi într-un şanţ. Rânji. La fel ca nenorocita de maică-ta.

Ramson îl scuipă.

Kerlan se ridică. Îşi şterse nepăsător obrazul.

— Mi se pare că te-am supărat, Ramson, spuse el încântat. Tânărul ştia prea bine că tonul ăsta anunţa mari primejdii. Şi o să te supăr încă şi mai mult!

La semnul lui, doi membri ai Ordinului îl săltară pe

Ramson în genunchi. Loviturile de bici îl aduseră în pragul leşinului. Dar pentru el adevărata tortură începu abia când îi băgară capul în găleata cu apă neagră.

Ramson cunoştea bine senzaţia de înec. Ca recrut bregonian, profesorii de la Fortul Albastru îşi obişnuiau elevii cu toanele mărilor. Recruţii învăţau să plonjeze, să înoate, să plutească şi să se scufunde. Se antrenau să-şi ţină respiraţia în apă, să sfideze nevoia de aer şi, în unele ocazii, ajungeau chiar la un pas de înec.

Însă abia la moartea lui Jonah pricepuse Ramson că nu poţi învăţa să te îneci.

Se întâmplase cu o lună înainte de Îmbarcare, cel mai important examen din cariera unui recrut. La doisprezece ani, în pragul maturităţii, fiecare elev trecea printr-un examen psihic şi fizic riguros, în faţa unei comisii formate din cei mai respectaţi luptători ai Marinei. Rezultatele examenului erau publicate în toată Bregonia, iar căpitanii Marinei Bregoniene veneau să aleagă recruţi care să fie muşi pe vasele lor.

Cu o lună înainte de examen, Ramson primise o scrisoare de la un tămăduitor din orăşelul Elmford.

Mama lui era pe moarte. Ceva din apa murdară pe care o băuse biata femeie îi provocase urticarie şi dureri de stomac. Urmase febra.

Mama lui îl chemase pe tămăduitor abia la apariţia febrei.

După ce citise scrisoarea, Ramson se simţise stors de vlagă. Recruţii îşi vizitau rar familiile, dar el nu mai fusese acasă de când tatăl lui venise în Elmford şi-l luase pe băiat cu el, în miez de noapte.

Încă îşi amintea expresia de pe chipul mamei sale: un amestec de revoltă şi frică. Poate ştiuse că acest moment avea să vină. Femeia albise din pricina traiului greu. Pe băiat îl bântuiau ochii ei căprui, poziţia trupului ei, atunci când plecase împreună cu amiralul, iar ea rămăsese în prag.

Amiralul Farrald îi întorsese femeii spatele, fără să

privească în urmă.

La fel făcuse şi Ramson.

Când terminase de citit scrisoarea, gonise aşa de tare, încât crezuse că nu se va mai opri niciodată. Trecuse de uşile de fier şi pe sub arcade, până ajunsese la cheiuri. Valurile oceanului scânteiau ca diamantele, sub soarele arzător. Trebuia să fugă. Trebuia să facă ceva necugetat.

Ramson se aruncase în ocean şi înotase până departe.

Când se întorsese, pe cheiuri îl aştepta Jonah.

— Vrei să vorbim?

Jonah îşi cufundase un picior în apă, iscând alene cercuri.

Ramson se tolănise pe pietrele încălzite de soare şi-i povestise totul. Din părul lui picura apa, iar soarele îi usca trupul, lăsându-i pe piele cristale de sare. Valurile se spărgeau lângă el, aducând mirosul oceanului, iar pescăruşii se roteau în aer. Vântul le împrăştia ţipetele. Ziua era dureros de frumoasă.

— Ştiu unde poţi găsi un medicament pentru boala asta, spusese Jonah, după ce Ramson îşi încheiase povestea.

— Poftim?

— Febra fânului. În oraşul meu, i se spune „boala omului sărac”. Te îmbolnăveşti de la mâncare stricată sau dacă bei apă murdară. Jonah îşi lăsase capul pe spate şi mijise ochii, ca o pisică tolănită la soare. Fortul Albastru are leacul potrivit. Dar e prea scump ca să-l trimită în toate oraşele şi satele imperiului. Îl păstrează pentru Marină. Pentru cei *demni* de leacul ăsta. E încuiat în depozitul Marinei.

Fireşte că Jonah ştia. Jonah, cu interesul său straniu pentru afacerile de stat bregoniene, pentru economie, comerţ şi modul în care Marina împărţea proviziile.

O sămânţă de speranţă încolţise în pieptul lui Ramson.

— Tata! exclamase el, sărind în picioare. El trebuie să ştie unde e leacul. El…

Jonah îl apucase de gleznă.

— Amiralului puţin îi pasă de mama ta.

— O s-o facă pentru mine! se răstise Ramson.

— Nu fi naiv!

— Nu fi ranchiunos! strigase Ramson. N-ai cum să

înţelegi. Tu n-ai avut niciodată o familie!

Ochii lui Jonah se întunecaseră. Băiatul se încruntase.

— Ba înţeleg. Tu eşti familia mea, Ramson. Fratele meu şi cel mai bun prieten. Aş face orice pentru tine.

Ramson îşi trăsese piciorul, ca ars.

— Opreşte-te! îi strigase Jonah, dar Ramson deja o luase la goană.

Fugise pe lângă arinii din curtea Fortului Albastru, spre biroul tatălui său. Comandamentul Naval se afla lângă Academia Fortului Albastru, într-o clădire unde recruţii intrau rareori. Câteodată, când Ramson trecea prin apropiere, împreună cu colegii lui, arunca o privire în curtea umbroasă şi spre ferestrele zăbrelite, sperând să-şi vadă tatăl.

În pragul uşii apăruse o siluetă, iar inima băiatului bătuse mai repede când i se păru că recunoaşte părul blond-roşcat şi trupul vânjos al lui Roran Farrald.

— Amirale! strigase el. Tatăl lui nu răspundea la alt apelativ. Amirale...

Bărbatul se răsucise spre băiat. Ramson îşi dăduse seama că era altcineva. Recunoscuse părul întunecat al comandantului Primei Flote. Pe el spera amiralul Farrald ca fiul lui să-l impresioneze. Căci, dacă totul decurgea conform planului, Ramson urma să fie admis în Prima Flotă şi să-şi facă ucenicia pe vasul comandantului Dallon.

Peste câteva clipe, lângă comandant îşi făcuse apariţia amiralul. Roran Farrald nu-şi pierduse calmul nici când dăduse cu ochii de Ramson.

— Trebuie să-ţi vorbesc, gâfâise Ramson. Te rog!

Roran Farrald mijise ochii.

— Sunt foarte ocupat.

— Te rog!

— Altă dată!

Roran Farrald îi întorsese spatele şi se pregătea să îl urmeze pe comandantul Dallon.

Cuvintele se revărsaseră de pe buzele lui Ramson:

— Mama e pe moarte! Te rog! Are nevoie de ajutorul tău!

Bărbatul încremenise. Trupul lui se încordase. De la

distanţă, comandantul Dallon privea scena.

Roran abia dacă se clintise. Ramson îi vedea profilul sever.

Amiralul vorbise încet, calm:

— Şi ce treabă am eu cu maică-ta?

Sub copacii bătuţi de vânt, în vârtejul frunzelor, Ramson rămăsese neclintit multă vreme.

În ziua aceea, flacăra strălucitoare din inima lui se stinsese. Îl rugase pe Jonah:

— Arată-mi unde se găseşte leacul!

Noaptea, când luna se retrăsese în spatele norilor, cei doi băieţi ieşiseră pe furiş din dormitor.

Clădirea Comandamentului Naval începea la capătul dinspre vest al Fortului Albastru. Era un simbol al dominaţiei Marinei Bregoniene asupra mărilor şi o zonă strict interzisă oamenilor de rând. Jonah bănuia că acolo se aflau informaţii importante, secrete ale Marinei şi amănunte despre strategii de război.

Afară era beznă. Briza răcoroasă şi sărată adia, iar iarba din curte foşnea moale sub tălpile lor. Se furişau ca nişte umbre. Câteva minute mai târziu, ajunseseră în faţa clădirii Comandamentului.

Pe lângă ei trecuse o patrulă, iar Jonah îşi împinsese prietenul în spatele unui copac. Ramson nu se mai simţise niciodată aşa: inima lui galopa de parcă voia să-i sară din piept. Jonah îl călăuzise spre partea din spate a clădirii. Ramson urmărise fascinat cum băiatul se apropiase de peretele de piatră, apoi îl împinsese, dând la iveală o uşă.

— Un tunel secret, şoptise Jonah. Am studiat hărţile Fortului Albastru. Aşa am găsit tunelul ăsta.

Înăuntru era întuneric, linişte şi mirosea a sare. După o vreme, ajunseseră la o deschizătură. Pătrunseseră în interiorul Comandamentului Naval bregonian.

Lumina torţelor răzbătea dinspre câteva coridoare. Băieţii străbătuseră coridor după coridor. Timpul părea să se întindă la nesfârşit. Podeaua din marmură lucea sub paşii lor atenţi. În cele din urmă, Jonah se oprise în faţa unei uşi de fier, cu nimic diferită de cele de dinainte.

— Aici, şoptise Jonah.

Când băiatul împinsese uşa, liniştea fusese destrămată de un sunet ascuţit. Ramson îşi acoperise urechile. Zgomotul declanşase o reacţie în lanţ. Clopote începuseră să bată în depărtare. Urmase un vacarm de ţipete. Jonah îi strigase ceva, trăgându-l de braţ, dar genunchii i se înmuiaseră şi Ramson căzuse la podea, ameţit şi paralizat de frică.

Paşi răsunaseră pe coridoare. Din semiîntuneric apăruseră torţe.

— Ramson! strigase Jonah, trăgându-l iarăşi spre ieşire.

Ramson reuşise să se ridice. O luaseră la fugă în direcţia opusă, spre tunelul secret.

Însă un soldat se ivise de după colţ şi în faţa lor izbucnise o lumină. Soldatul strigase, apoi apăruse un al doilea. Când acesta îi văzuse pe băieţi, potrivise o săgeată în arc şi ţintise.

— Stai!

Ramson tremura din tot corpul.

— Mâinile sus!

Cu coada ochiului, îl văzuse pe Jonah supunându-se ordinului.

— Vă rog! Suntem recruţi din Fortul Albastru, spusese Jonah. Ne-am rătăcit...

— Aşa aţi ajuns într-o zonă interzisă? intervenise o voce, în spatele lor.

Lui Ramson i se zbârlise părul pe ceafă.

Îngrozit, se răsucise spre cel ce vorbise.

În spatele lor stătea Roran Farrald, într-o tunică simplă, cenuşie. Faţa lui era neclintită, aidoma unui lac liniştit. Dar Ramson nu mai văzuse niciodată o asemenea furie în ochii tatălui său. Când acei ochi întunecaţi ca norii de furtună se opriseră asupra lui Ramson, păreau să ardă.

— Amirale Farrald!

Soldaţii îşi plecaseră capetele, în semn de respect. Săgeata arcaşului încă era îndreptată spre cei doi băieţi.

— Ce *dracu'* crezi că faci?

Vocea lui Roran Farrald îl izbise ca un bici.

Ramson nu apucase să răspundă, fiindcă răsunase tropot de paşi. De după colţ se iviseră cinci ofiţeri de rang înalt ai Marinei. Printre ei, comandantul Dallon.

— Ce se petrece aici? întrebase un ofiţer cărunt.

Ochii lui Roran Farrald sclipiseră; făcuse un pas în faţă. Îşi plimbase privirea de la Ramson la Jonah, oprindu-se în cele din urmă asupra fiului său.

— Sunteţi vinovaţi de pătrundere ilegală într-o zonă guvernamentală strict secretă. Ştiţi că puteţi primi pedeapsa capitală?

Lui Ramson i se făcuse greaţă. *Pedeapsa capitală.* Studiase legile bregoniene, dar nu îşi închipuise că li se aplicau şi elevilor din Fortul Albastru. Cu siguranţă, legile erau pentru cetăţenii obişnuiţi, dar... nu şi pentru recruţii Academiei.

Tatăl său îl străpungea cu o privire întunecată.

— A fost ideea ta, băiete?

Ramson încercase să vorbească, dar frica îl gâtuise. Deschisese şi închisese gura de câteva ori, fără sunet. Iarăşi se auziseră paşi. În încăpere năvăliseră alţi ofiţeri. Sunetele de alarmă nu mai conteneau.

— A fost ideea mea.

Ramson se uitase la prietenul lui. Jonah stătea în pragul uşii pe jumătate deschise. Era palid, dar ochii lui negri străluceau în lumina torţelor.

— Am vrut să fur leacul, adăugase Jonah.

Un potop de cuvinte se agita în pieptul lui Ramson, implorând să fie rostite. Dar teama îi ferecase buzele.

— Din ce motiv? întrebase ofiţerul cărunt.

Jonah ezitase o secundă înainte de a răspunde. În afară de Ramson, nimeni nu-i observase şovăiala.

— Ca să-l vând în oraş. Oamenii plătesc bine pentru o marfă ca asta. L-am rugat pe Ramson să vină cu mine ca să ne distrăm. I-am zis că o să fie amuzant.

Ofiţerii se îngroziseră.

— Asta e crimă organizată! strigase bărbatul cărunt. Acestui tânăr nu i se poate permite să se plimbe oriunde pofteşte, în toiul nopţii!

Dar, în vreme ce ofiţerii făceau tărăboi, o singură persoană rămăsese tăcută. Pe faţa lui Roran Farrald se întipărise o expresie ciudată, aproape triumfătoare.

— Destul! strigase el. Soldaţi, ochiţi!

— Nu!

Strigătul izbucnise din Ramson, firav şi rătăcit în vacarmul general.

Păşise în faţa lui Jonah. Ramson răsufla anevoie. Sunetele de alarmă şi dangătele clopotelor îl asurzeau, îi sfredeleau creierul.

— Tată! Te rog…

— Dă-i drumul fiului meu! răcnise Roran.

— Nici măcar nu-l ating! strigase Jonah.

Amiralul rosti un singur cuvânt.

— Soldaţi!

Se întâmplase foarte repede. Ramson văzuse un arcaş ochind şi încordându-şi arcul, apoi vârful săgeţii sclipise. Ţâşnise fulgerător, mai tăcută decât o şoaptă.

Ani mai târziu, Ramson tot nu ştia de ce nu făcuse nimic în acea clipă. Dorise să fie curajos şi altruist, ca Jonah. Dar, aşa cum îşi zicea el, se părea că fiinţa lui era plămădită din laşitate şi egoism.

Ramson se ferise.

Când săgeata îşi întâlnise ţinta, Jonah icnise şi căzuse încet, liniştit, ca o frunză veştedă.

Ramson îşi amintea cu greu ce urmase. Cineva ţipa. El îngenunchease şi se repezise la Jonah, scuturându-i umerii. Spera ca băiatul să izbucnească în râs, de parcă făcuse o glumă.

Apoi, treptat, îşi dăduse seama că el însuşi ţipa. Jonah zăcea nemişcat. Când Ramson îl zgâlţâise, trupul lui se clătinase inert. Ochii negri ai prietenului său erau larg deschişi, miraţi, şi părul negru se răsfirase pe podea, asemenea unor pene de corb. Nimic nu mai avea sens. Jonah zăcea pe podea. Sângele lui băltea. Capătul săgeţii se iţea din pieptul lui. Cu câteva minute în urmă, băiatul fusese viu şi vesel.

Nu-şi putea scoate imaginea asta din minte. I se

întipărise în memorie. Tatăl său şi ofiţerii discutau cu voci grave. Gărzile îl scoseseră pe Ramson de acolo. Vântul bătea printre arini, biciuindu-i faţa.

Îl duseseră într-o încăpere ce i se părea vag cunoscută. Pereţii maronii erau înţesaţi de portrete ale unei familii fericite. O fetiţă zâmbitoare, cu cârlionţi castanii. Biroul din lemn de cireş era curat şi rece la atingere. Totul păstra o ordine impersonală, lipsită de căldură.

Biroul tatălui său.

Uşa se închisese. Cineva strecurase în mâinile lui Ramson o cană cu un lichid cald, puternic aromat.

— Ciocolată şi coniac, spusese Roran Farrald. Bea!

Ramson se încovoiase şi vomitase.

— Vino-ţi în fire! îl mustrase amiralul. O să vomiţi de fiecare dată când o să vezi un om murind?

— De ce nu sunt mort? şoptise Ramson.

— Orfanul şi-a recunoscut vina. Te-a manipulat. Vei fi pedepsit, dar vina e a lui. A fost executat, aşa cum cere legea.

— Legea… Mâinile lui Ramson tremurau. Îşi ridicase privirea către tatăl său. Eu l-am rugat să furăm leacul, şoptise băiatul. Doar ţi-am spus că mama e bolnavă…

Privirea lui Roran Farrald era mai rece decât gheaţa. Se apropiase de Ramson.

— Jonah Fisher a fost judecat pentru pătrundere ilegală într-o zonă interzisă, pentru crimă organizată, manipularea unui minor…

— Ştii şi tu că e o minciună. Din ochii lui Ramson ţâşniseră lacrimi. A fost vina mea.

Auzea din nou vocea fermă a lui Jonah, când luase asupra lui vina pentru fărădelegea lui Ramson. Vedea din nou scânteia din vârful săgeţii, coarda arcului, săgeata rotindu-se în aer şi apropiindu-se de ţintă.

El, Ramson, se ferise din calea săgeţii.

— Eu l-am ucis.

— *Nu!* mârâi Roran Farrald. Mâna lui mare îi strânse bărbia, dureros. Privirea amiralului era dispreţuitoare. Tare *slab* mai eşti, băiat prost! Nu pricepi? Trebuie să înveţi din

tărăşenia asta, dacă vrei să ajungi cineva. Prietenia este slăbiciune. Nu există decât alianţe menite să fie încălcate atunci când a le încălca te ajută să-ţi atingi scopul. Şi în fiecare tragedie, în fiecare pierdere e ceva de câştigat. Amândoi ştim că Fisher ar fi fost mai bun decât tine la examenul îmbarcării. Moartea lui a venit la timp. Acum, tu vei fi avansat în grad…

Cana se sfărâmase de peretele din spatele lui Roran. Ciocolata fierbinte şi coniacul se prelingeau pe zugrăveală. Ramson sărise în picioare. Mâinile îi tremurau. Furia care clocotea în el dăduse pe dinafară, iar băiatul răcnise:

— Cel mai bun prieten al meu – fratele meu – e *mort,* şi ţie îţi pasă de un examen nenorocit?

— Oamenii ca mine, ca *noi,* nu-şi permit să-şi irosească timpul cu *prieteni* şi *dragoste.*

— Mama…

— Este moartă.

Ramson se îneca în propria furie. Voia ca tatăl lui să-i simtă durerea, să simtă *ceva,* orice. Se agăţase nebuneşte de cuvinte, încercând să le înfigă în inima amiralului, ca pe nişte pumnale.

— De-aia nu ai ajutat-o? Pentru că, pentru tine, mama a fost o pierdere de timp?

Roran Farrald îi aruncase o privire rece, calculată.

— Dar cum crezi că am ajuns unde sunt acum? întrebase el.

Adevărul dureros al acestor cuvinte îl lovise în inimă.

Nu se poate! Nu se poate! Totul se învârtea cu Ramson. Se sprijinise de un perete, ca să nu se prăbuşească.

Roran îi întorsese spatele.

— Eu, unul, m-am scuturat de slăbiciunile astea – de prietenie, de dragoste –, pentru că ştiu că există lucruri mult mai importante. Ramson slobozise un sunet gâtuit. Puterea şi *regatul* meu, băiete! Asta am câştigat când am ales. Şi aş alege la fel oricând, fără ezitare.

Când tatăl său se răsucise iarăşi spre el, palid şi cu ochii întunecaţi, Ramson văzuse imaginea a ceea ce el însuşi avea să devină. Un diavol nesimţitor şi pe jumătate nebun,

gata să-i înlăture pe toţi şi totul din cale. Gata să ucidă un copil nevinovat. Gata să lase să moară o femeie pe care odinioară o iubise.

Roran Farrald îşi îndreptase umerii, îşi împreunase mâinile la spate. Acelaşi amiral, soldat, conducător neînfricat.

— Acesta este preţul pe care oamenii ca noi trebuie să-l plătească, băiete. Ăsta e preţul.

A doua zi, Ramson Farrald nu apăruse la instrucţie. Soldaţii şi iscoadele trimise de tatăl lui nu îl găsiseră; parcă se evaporase peste noapte, iar ei căutau o fantomă.

Oamenii ca noi.

Cu fiecare lovitură de bici, cu fiecare clipă aproape de înec, în găleata cu apă, adevărul i se dezvăluia tot mai limpede. Ramson alergase la Alaric Kerlan, nobilul bregonian devenit mai-mare al criminalilor, omul pe care Roran Farrald îl căutase ani de zile, pentru a-l distruge. Iar Ramson sperase să îl folosească pe Alaric împotriva tatălui său. *Ura adversarului tău este o spadă. Foloseşte-te de ea. Speranţa duşmanului este un scut. Întoarce-l împotriva lui.*

Tânărul se folosise de unul dintre dictoanele preferate ale tatălui său, pentru a-l nimici pe amiral. Ironia situaţiei era un triumf pentru Ramson.

Dar câţi oameni azvârlise Kerlan în temniţa asta, ca să fie înlănţuiţi, bătuţi şi torturaţi? Câţi Analogi condamnase Ordinul la o viaţă de robie? Iar în tot acest timp, Ramson se ocupase de afacerile Ordinului şi de porturi, administrase negoţul cu sânge de Analog şi fusese ca un câine supus.

Se descotorosise de prietenie, de dragoste, de orice urmă de milă sau de vină. Încheiase nenumărate alianţe pe care le încălcase fără să stea pe gânduri, ori de câte ori avusese ceva de câştigat. Avea trădători printre oamenii buni, şarlatani printre cei răi, fura de la hoţi şi îi minţea pe mincinoşi.

Acesta este preţul pe care oamenii ca noi trebuie să-l plătească.

Devenise demonul pe care îl întrezărise în tatăl lui, în

noaptea aceea cumplită. Devenise umbra monstrului Alaric Kerlan. Deşi Roran Farrald şi Alaric Kerlan luptau în tabere diferite, acum Ramson vedea asemănările dintre ei. Neînduplecarea. Oportunismul. Încălcarea jurămintelor. Lipsa de scrupule. Nemilostenia.

Oamenii ca noi.

Nu! gândi înnebunit Ramson, într-un moment de luciditate. *Eu nu sunt ca tine.*

În închipuirea lui apăru Ana, bărbia ei ridicată sfidător, felul în care îşi muşca buzele atunci când cădea pe gânduri. Oare nu o ajutase? Nu o protejase când fata fusese în primejdie? Nu o salvase din mâinile mercenarilor?

Ai salvat-o pentru că ea a fost moneda ta de schimb, îl zeflemisi o voce lăuntrică. *Ai folosit-o ca să ajungi la Kerlan şi, după ce nu ţi-a mai fost de folos, te-ai descotorosit de ea.*

Îşi amintea ultimele cuvinte pe care i le spusese Ana. *Îmi place să cred că alegerile noastre sunt cele care ne definesc.* În timp ce capul lui Ramson era scufundat iarăşi şi iarăşi în căldare, iar Kerlan îi biciuia spinarea, Ramson se agăţă de cuvintele fetei.

Alegerile noastre sunt cele care ne definesc.

— E timpul pentru trucul meu preferat, anunţă Kerlan.

Se sili să deschidă ochii. Spinarea lui parcă luase foc, corpul îl durea. Ramson era îngrozit.

Focul trosnea în vatra temniţei. Jos, pe podea, Ramson văzu o vergea cu un capăt înroşit în foc.

Ramson îşi smuci lanţurile. Acestea zornăiră, neclintite ca întotdeauna. Dinţii tânărului clănţăneau. Ramson avea senzaţia că inima lui era pe cale să plesnească. Dar refuza să-i dea lui Kerlan satisfacţia de a-l auzi ţipând.

Kerlan zâmbi.

— Aşa! Puţină frică. Ce n-aş da să văd mereu frica pe faţa ta, băiat nesăbuit! Nu! îi zise el călăului, care se pregătea să-i pună căluş lui Ramson. Vreau să aud cum cere îndurare.

Frica îi inunda pieptul. Ramson se sufoca din nou. Gâtlejul lui se strânse. Îşi simţea braţele grele şi îngheţate.

Se agăţă cu disperare de lanţuri.

— Mai bine înghit rahat de câine, decât să cer îndurarea ta, Kerlan!

Bărbatul apucă vergeaua înroşită în foc.

— Ţi-am mai spus-o, băiete: simţi o durere ca asta doar de două ori în viaţă. Prima oară, când câştigi încrederea mea şi treci de porţile Iadului, intrând în Ordinul Lăcrămioarei. Iar doua oară… când îmi trădezi încrederea şi te arunc înapoi în Iad. Fierul înroşit strălucea – galben-aprins la mijloc, roşu pe margini. Sper să-ţi placă în Iad, fiule.

Curajul şi limpezimea din mintea lui Ramson pieriră. *Nu un monstru… alegerile tale… Ana.*

În minte, Ramson văzu o noapte neagră, cu un cer sclipitor. Zăpada se învolbura în jurul lor. Ana îi ţinea mâinile într-ale ei şi îi şoptea că e un om bun, că poate face alegeri corecte. Retrăi momentul în care o abandonase, iar cursul propriei vieţi se sfâşiase între ce era şi ce ar fi putut să fie. Ramson plecase, lăsând cuvinte nerostite. Neaua tăcută purtase departe ecourile lor fantomatice.

Ana fusese rănită, ca şi el. Însă ea încă mai credea în bine, încă se străduia să fie puternică şi blândă. Pe amândoi îi apăsa povara sângelui vărsat în trecut; totuşi ea alesese lumina, în vreme ce Ramson se întorsese către întuneric.

Jonah îi şoptise: *Inima ta este busola ta.*

Dacă ar putea alege încă o dată, ce ar alege?

Când fierul roşu se apropie, Ramson cedă.

30

Lumea se clătina în jurul ei. Capul îi plesnea de durere.

Ana se trezi încet. Pe pleoapele ei dansa o lumină palidă şi un scârţâit umplea aerul. Ceva rece i se freca de încheieturi.

Deschise ochii. Lumina lunii se strecura printr-un gemuleţ aflat sus, pe perete. Dedesubtul ei, podeaua se clătina dintr-o parte în alta, în ritmul scârţâitului. Era într-o căruţă.

— Aha, te-ai trezit!

Ana îşi simţi inima cât un purice. Într-un colţ, învăluită în straie negre, văzu silueta unui bărbat. Fata dădu să se mişte, dar braţele îi erau pironite de scândurile peretelui. Dintre faldurile rochiei de mătase se iveau cătuşe. Era ţintuită.

Panica îi înceţoşa mintea. Încercă să se agaţe de Analogul ei, de sângele care pulsa în ea şi peste tot în jurul ei, dar nu găsi nimic. *Deis'voşk.* Acum recunoştea senzaţia apăsătoare de greaţă. Ana se trase înapoi, îngrozită.

Bărbatul se aplecă spre ea. Avea faţa palidă, iar ochii lui erau atât de negri, de parcă priveai într-un abis. Chipul acesta îi stârnea amintiri despre temniţe întunecate şi pereţi din piatră rece, dar şi despre gustul sângelui. Ana se cutremură.

Sadov zâmbi.

— Te salut din nou, *Kolst* Prinţesă!

Ana respira greoi. Nu putea gândi limpede. Mâinile ei tremurau în lanţuri. Simţea pe limbă gustul amar şi înţepător al *deis'voşk*-ului. Îi veneau în minte şoaptele lui. *Monstru.* Ana se agăţă de primele cuvinte care-i veniră în minte.

— Unde mă duci?

— La Palatul Salskov. O privea de parcă fata ar fi fost o piatră preţioasă. *Kolst* Împărăteasa va fi încântată să te revadă.

Kolst Împărăteasa. Sadov se referea la Morganya. Amintirile Anei despre mătuşa ei blândă se amestecau cu

povestea lui Teţiev, despre o ucigaşă vicleană, cu sânge-rece.

Dar Morganya nu era împărătească.

— Fratele meu. Fratele meu este Împăratul. Şi va fi bucuros să mă vadă.

Buzele lui Sadov se arcuiră. Acelaşi zâmbet blând pe care îl afişase când o dusese în partea cea mai întunecată din temniţa palatului.

— N-ai auzit veştile, Prinţesă? Peste cinci zile, fratele tău va anunţa că abdică din motive de sănătate şi că o numeşte pe *Kolst* Contesa Morganya Împărătească regentă a Chiriliei.

Cinci zile. Simţi un gol în stomac. Avea mai puţin timp decât crezuse.

— Peste câteva săptămâni, fratele tău va fi mort, iar Morganya va deveni împărătească.

— Nu! ţipă Ana, smucindu-şi lanţurile.

— Mi-a lipsit vioiciunea ta, Prinţesă, murmură Sadov. Habar n-ai cât am aşteptat momentul acesta. Probabil că Piotr ţi-a spus despre planul pe care l-am ticluit împreună cu Morganya.

Piotr… Piotr Teţiev. Cât din ce îi spusese alchimistul era adevărat? Oare Teţiev încă lucra cu Morganya? Îi dezvăluise Anei planul Contesei numai ca să o atragă în capcană?

Spun adevărul, Kolst *Prinţesă. Trebuie să hotărăşti ce vei face cu acest adevăr.*

Înţelese că situaţia ei era fără scăpare. Ana închise ochii. May era moartă, pe fratele ei îl aştepta aceeaşi soartă. Iuri şi Pelerinele Roşii plecaseră. Teţiev dispăruse. Ramson o trădase.

— Ei, ajunge cu tristeţea, Prinţesă! Sadov se apleacă şi îi mângâie obrazul. Atingerea îi provocă Anei un fior de scârbă. Poţi să ni te alături, adăugă el. Ana îşi ridică privirea şi văzu nebunie în ochii lui. Analogii trăiesc sub stăpânirea non-Analogilor de prea mult timp. Avem multe talente, şi totuşi suntem insultaţi, controlaţi de oameni slabi, care folosesc piatră-neagră şi *deis'voşk* ca să ne supună. De ce să nu avem şi noi parte de răzbunare? De ce să nu-i

exploatăm?

Noi. Îl privea pe Sadov, nevenindu-i să creadă. Revelaţia o năuci.

— Şi tu eşti Analog!

Buzele subţiri ale lui Sadov se întinseră într-un rânjet grotesc.

— O, da!

Ana tremura. Îşi amintea de degetele lungi şi albe, care se întindeau spre ea în întunecimea temniţei. Frica îi răscolea fiinţa şi o împiedica să respire.

— Poţi controla mintea celorlalţi, la fel ca Morganya.

Sadov îşi înclină capul într-o parte. Semăna cu un profesor care aşteaptă răspunsul potrivit de la un elev.

— Aproape corect, *Kolst* Prinţesă. Analogul meu rezonează cu emoţiile. În special cu frica.

Frica. Era un Analog de Frică. Ana îşi aminti spaima inexplicabilă care ameninţa s-o sufoce de fiecare dată când cobora treptele temniţei, faptul că palmele ei asudau, gâtlejul i se strângea, iar picioarele ei se înmuiau, oricât de mult se străduia să ţină piept ororii.

De fapt, toate acestea fuseseră influenţa lui Sadov, care se jucase cu mintea ei.

— Dar tu… mi-ai dat să beau *deis'voşk.* M-ai torturat.

Vocea fetei tremura.

— Am făcut-o ca să te călesc, strigă Sadov, cu ochi strălucitori. *Deis'voşk*-ul te-a făcut mai puternică. Îţi otrăveşte trupul, dar îţi sileşte Analogul să lupte. Ca o infecţie pe care Analogul trebuie să o alunge din corpul tău. În felul acesta, eu şi contesa ne-am sporit puterile, de-a lungul anilor. Ne-am înăbuşit Analogii, silindu-i să devină mai puternici.

Anei îi era greaţă.

— De ce?

Deja cunoştea răspunsul.

— Ca să poţi lupta alături cu noi. Sadov întinse mâna şi îi atinse uşor bărbia. Alătură-te nouă! Împreună, vom ridica lumea asta din cenuşă. Noi vom cârmui, aşa cum merităm, şi ne vom descotorosi de cei de prisos.

Ana privi în ochii călăului său. Erau căscaţi şi străluceau de febră. Nu era un joc, nu era o minciună. Sadov chiar credea ceea ce spunea.

— Eşti nebun!

Focul din ochii lui pâlpâi şi se stinse. Se lăsă pe spate, din nou calm şi rece.

— Contesa m-a prevenit că s-ar putea să te opui. Eşti prea virtuoasă – aşa mi-a zis. Sadov îşi împreună degetele şi miji ochii. Dar nu contează. De bunăvoie ori silită, ni te vei alătura.

— Niciodată! strigă Ana. Tu vrei să piară mii de oameni, în tot imperiul meu. Mai bine mor decât să îngădui aşa ceva!

— Păcat, spuse Sadov. Şi ceilalţi pe care i-am ucis au vorbit la fel de curajos ca tine, până au cedat în faţa Analogului meu. Încă nu ştii, Prinţesă, cum e să trăieşti adevărata deznădejde. Îţi voi arăta.

Căruţa se întunecă. Ochii lui Sadov se preschimbară în două hăuri, iar ea cădea, cădea la nesfârşit, fără speranţă de scăpare.

În jurul ei, umbrele se transformară – acum aveau gheare şi se îngrămădeau la geamuri, întinzându-se spre ea. Ana se trase înapoi, ţipând. Inima îi bubuia în piept, braţele şi picioarele îi îngheţaseră. Se simţea neputincioasă în faţa groazei care ameninţa să o înghită…

Apoi, ca la un semn, totul dispăru. Monştrii se risipiră, iar frica se scurse din Ana precum apa dintr-o căldare, lăsând-o pustie. Pielea ei se acoperise de sudoare, palmele ei se umeziseră. Încercă să se ridice. Scoase un suspin gâtuit.

Sadov se aplecă spre ea, asemenea unui copil curios şi fascinat.

— Cum te-ai simţit? şopti el.

Ana îl scuipă în faţă.

— Nu voi înceta să lupt, declară ea. Căruţa se hurducă şi câteva crengi loviră acoperişul. Nu vei câştiga niciodată semănând frica.

Sadov îşi şterse obrazul şi îi aruncă o căutătură urâtă.

— Ai pierdut, îi zise el. Crezi că Piotr Teţiev îţi este aliat?

A fost de partea noastră de la bun început. Am avut nevoie de ajutorul lui până la moartea tânărului Împărat Mihailov.

Faptul că Teţiev o trădase i se strecură în inimă, nespus de dureros. Ana îşi făgădui că, data viitoare când se vor revedea, îl va ucide.

— Poate crezi că şarlatanul ăla jalnic vine să te salveze? continuă Sadov, tot mai încântat. E mort. Nimeni nu-ţi va veni în ajutor, *Kolst* Prinţesă.

E mort. În ciuda celor aflate despre Ramson, cuvintele lui Sadov i se răsuceau în inimă precum o lamă de pumnal. Se gândi la *Firva'snej,* când ea şi Ramson stătuseră împreună afară, în ninsoarea care cădea tăcută.

Cât din ce auzise şi simţise fusese real?

Nu mai conta. Sadov avea dreptate. Nimeni nu venea să o scape. Trebuia să caute o scăpare de una singură. Aşa cum făcuse mereu.

— N-am nevoie de altcineva, mârâi ea.

Căruţa se opri deodată, cu o smucitură. Pe acoperiş răsună o bufnitură. Ana şi Sadov se întoarseră spre gemuleţul de sus. Sticla era împânzită de crăpături.

Prin dreptul geamului trecu fulgerător o umbră. Căruţa se clătină. După o altă bufnitură, geamul se crăpă şi mai mult. Ana se feri când geamul se sfărâmă în mii de cioburi strălucitoare.

Ana ridică fruntea. Din părul şi de pe umerii ei alunecară cioburi. Cineva sau ceva oprise căruţa şi spărsese geamul.

Într-un colţ, Sadov gemu.

Pe deasupra lor trecu repede o umbră. Ana întinse gâtul. Nu vedea decât copacii care se unduiau în vânt şi sclipirea lunii, atârnată pe cer ca o coasă de argint.

Îl simţi pe intrus înainte să-l audă. O ţesătură îi atinse încheietura mâinii. Un foşnet în urechea ei. Ana se răsuci şi îşi înăbuşi un icnet.

Era un copil – un băietan slăbănog, în pragul adolescenţei –, îmbrăcat în haine strânse pe trup. Dădu ocol căruţei, pierzându-se în umbre şi reapărând, după care se opri în dreptul ei.

Înainte ca fata să tragă aer în piept şi să vorbească,

băiatul îşi apropie palmele de încheieturile ei. Se auzi un clinchet slab de chei. Atingerea lui era uşoară ca pana – abia simţi degetele reci şi moi, care îi desfăcură cu îndemânare cătuşele. Mâna stângă. Cea dreaptă. Gleznele.

Ana se ridică repede. Se lipi de peretele căruţei şi strânse pumnii.

Băiatul făcu un pas în spate şi, cu graţia unui dansator, îngenunche în faţa ei. O rază de lună se strecura prin geamul spart. Semăna cu balerinii de la Teatrul Palatului de Cristal. Graţios. Echilibrat. Controlat.

— *Maia dama!*

O voce de femeie, calmă, fermă şi melodioasă, aidoma unui clopoţel de argint. Intrusul îşi ridică privirea. Era o fată. O fată cu faţa micuţă şi ascuţită şi cu ochi întunecaţi. Părul ei negru fusese retezat la nivelul bărbiei şi se ondula uşor. Nu putea fi cu mult mai mare decât Ana.

O kemeirană, îşi spuse Ana, cu surprindere. O altă revelaţie, şi mai uluitoare: o văzuse pe fată cu câteva nopţi în urmă, sub strălucirea apăsătoare a torţelor şi în răpăitul tobelor de luptă.

— Stafia Vântului, şopti ea.

Fata îşi trase umerii în spate. Din celălalt capăt al căruţei răzbi un geamăt. Sadov se mişca.

Un gest abia văzut, şi în palmele Stafiei Vântului luciră două tăişuri. Însă, îndată ce ochii lui Sadov se opriră asupra lor, Ana bănui, cu spaimă, ce avea să urmeze.

Zidul de groază care o lovi era copleşitor: o frică absolută şi întunecată o apăsa. Se ghemui la podea; prin mintea ei fulgerau tot felul de imagini: Ramson zăcând într-o baltă de sânge, în sala de bal; trupul lui *papa* cuprins de spasme; opt trupuri înşiruite pe caldarâm, zvârcolindu-se în timp ce viaţa le părăsea.

Ca prin vis, auzi un sunet slab când Stafia Vântului se prăbuşi la podea. Fata scânci şi Ana îi văzu chipul umbrit de coşmarurile care o bântuiau. Sadov se târa spre ele. Apăsa locul unde îl lovise Stafia Vântului. Ridică braţul, iar lumina lunii se răsfrânse în tăişul unui pumnal.

Voia s-o ucidă.

Ana se aruncă în faţa Stafiei Vântului. Sadov şovăia.

— Dă-te la o parte! mârâi el. De nu, vă omor pe amândouă.

Ceva se mişcă în spatele ei. Dintr-odată, vântul se abătu asupra căruţei, azvârlindu-l pe Sadov la podea. Ana întinse mâna, vrând să se agaţe de ceva, dar Stafia Vântului o ţinea strâns de mijloc.

Se sprijineau una de cealaltă. Vântul vuia în jurul lor, tot mai înverşunat. Îl izbi pe Sadov de uşa căruţei. O altă rafală de vânt, şi uşa se deschise violent. Sadov se rostogoli afară.

Vântul se stinse. Tumultul se potoli.

Ana se desprinse de Stafia Vântului. Inima ei încă se zbătea. O privi pe cealaltă. Fata se ridicase, fără un cuvânt. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. În mână ţinea un pumnal. Pieptul i se zbuciuma.

— Eşti teafără? întrebă Ana.

Privi în spatele ei, pe uşa deschisă a căruţei. Pădurea se întindea la nesfârşit, când luminată de lună, când întunecată de umbre.

— Da. Vocea Stafiei era firavă ca o adiere. Cine e el?

— E o poveste lungă. Ana luă un ciob de sticlă şi îl ţinu ca pe o armă. Trebuie să mergem după el. Poţi să mergi?

Fata dădu aprobator din cap. Paşii ei erau ca un fâlfâit de aripi. Trecu pe lângă Ana şi sări din căruţă. Ana o urmă.

Picioarele i se afundară în zăpada moale, proaspăt aşternută. Afară, cei cinci soldaţi care însoţeau căruţa zăceau morţi, sub copacii ce se unduiau. Gâturile şi piepturile lor fuseseră străpunse de tăişuri. Ninsoarea se oprise. Orizontul era senin. Luna strălucea şi stelele spuzeau cerul nopţii. Sadov nu se zărea nicăieri.

Stafia Vântului îi arătă ceva. Dinspre căruţă porneau urme de paşi ce se pierdeau în întuneric, în umbra copacilor.

— Pot să-i iau urma. Nu cred că a ajuns departe.

Ana închise ochii. Dacă şi-ar fi putut folosi Analogul ca să afle unde era Sadov acum…

Dar *deis'voşk*-ul îşi făcea efectul din plin, răspândindu-i-

se în tot corpul, iar doza pe care i-o dăduse Sadov putea să-i afecteze Analogul o zi întreagă.

Ana clătină din cap.

— E un Analog de Frică. E periculos să te duci după el de una singură.

Stafia Vântului dădu din cap. Păşi printre trupurile soldaţilor, luă cuţitele şi raniţele acestora. Ana îşi aminti că încă purta rochia de bal. Frigul îi înţepa pielea. Îşi cuprinse trupul cu braţele.

— Poftim!

Stafia Vântului îi întinse câteva haine.

Ana şovăi. În copilăria ei auzise o mulţime de poveşti despre Imperiul Kemerian: cum erau pregătiţi acolo asasini de temut, iar apoi imperiul îi răspândea pretutindeni ca spioni, pentru a sluji brutala cârmuire kemeirană. Neîncrederea generală în poporul acela avea rădăcini adânci în sufletul fiecărui chirilian. *Papa* o avertizase în privinţa kemeiranilor, profesorii ei o învăţaseră să fie circumspectă în preajma lor, iar Luca îi vorbise despre lungul război dintre Imperiul Chirilian şi cel Kemeiran.

Şi totuşi… înfăţişarea acestei fete, prudenţa ei tăcută, teama nedisimulată care o cuprinsese, toate indicau altceva. Stafia Vântului îi salvase viaţa.

Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu.

Ana întinse mâna şi primi hainele. Ar fi vrut să-i pună un milion de întrebări.

— Mulţumesc, spuse Ana. Cum m-ai găsit?

Fata părea uimită. O privi îndelung pe prinţesă.

— A fost o parte din Învoială.

Cuvintele astea sunau foarte cunoscut.

— Învoială?

— Da.

Nedumerită, fata kemeirană dădu iarăşi din cap. Începu să povestească:

— După ce m-am luptat cu Arma de Oţel, în Ring, contractul meu a fost cumpărat. În seara aceea, cumpărătorul a venit şi m-a luat. Ochii fetei se îmblânziră. N-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Dar mi-a zis că, dacă

închei o Învoială cu el, o să obţin numaidecât libertatea.

Ana abia dacă mai respira.

— Mi-a cerut să te protejez când va veni timpul. Apoi m-a eliberat şi mi-a spus să-l aştept în Novo Minsk, până îmi va trimite veste printr-un şoim-de-zăpadă. Stafia Vântului îşi trecu degetele prin păr. M-a chemat în seara asta. Iată-mă!

În pofida a tot ce-i spusese Teţiev, în ciuda tuturor dovezilor şi faptelor care contraziceau spusele fetei, Ana ştiu pe loc că era vorba de Ramson. Ramson o trimisese pe kemeirană.

Deodată, aerul i se părea prea rece. Fiecare respiraţie îi străpungea plămânii asemenea unor cioburi.

Kerlan l-a lăsat în viaţă doar atât cât eu să ajung la bal.

Ramson nu fusese un om bun, dar poate că, într-un fel, încercase să schimbe acest lucru. Într-o lume de felurite nuanţe cenuşii, el făcuse o alegere. Iar în seara asta, alegerea lui salvase viaţa Anei.

Îşi stăpâni lacrimile. Nu îşi permitea să se gândească la Ramson, nici să încerce să desluşească de ce tânărul făcuse tot ce făcuse, de ce luase anumite hotărâri… Nu acum, când Luca urma să abdice silit, peste cinci zile, iar Morganya avea să-şi înceapă domnia sângeroasă şi înfricoşătoare.

Cinci zile abia dacă-i erau suficiente ca să ajungă la Salskov. Plănuia să se întoarcă la palat, chiar şi fără Teţiev, şi s-o acuze pe Morganya de trădare.

Avea dovada. Antidotul se găsea în spiţeria palatului, alături de otravă. Iar Luca… Luca o va asculta. Fratele ei o s-o creadă.

Brusc, noaptea nu mai părea aşa de întunecată.

Fata tocmai dezlega caii de la căruţă, când Ana se apropie.

— Care este numele tău?

— Linnet, şopti fata, ca şi cum ar fi rostogolit pe limbă un cuvânt ciudat. Mă cheamă Linnet.

Ana trase adânc aer în piept. Următoarele ei alegeri erau riscante, dar trebuia să şi le asume. Nu-i mai rămăsese nimic de pierdut.

— Numele meu este Anastasia Katerina Mihailova. Sunt Prinţesa moştenitoare a Chiriliei. Şi am nevoie de ajutorul tău. Te rog!

Linnet îşi lăsă capul pe spate, îndreptându-şi faţa spre cer. Miji ochii în lumina argintie a lunii.

— Poporul meu crede în soartă. Tânărul mi-a răscumpărat contractul ca să te protejez, iar tu m-ai salvat de Analogul acela. Zeii s-au amestecat în soarta noastră, iar acum trebuie să închid cercul. Voi fi pumnalul din mâinile tale şi vântul care te va purta pe aripile lui. Tăcu pentru o clipă. Hotărârea i se citea limpede pe chip. Spune-mi Linn!

31

În întuneric, alături de el, era o fantomă cu ochi albi.

Ramson gemu. Era singurul sunet pe care-l putea scoate. Fantoma îl privi. Lumina unei lumânări îi arunca umbre pe faţă. Ramson mai văzuse acest chip înainte, dar nu-şi putea aminti unde.

— Opreşte-te! Îţi spun orice, îngăimă el. Apoi, un gând îi trecu prin minte. Sunt mort?

Treptat, trupul lui se dezmorţea. Braţele îi luară foc. Capul lui parcă ar fi fost folosit drept berbec. Şi în piept… *O, zei!* Cum îl mai durea pieptul!

— Încă n-ai murit, Ramson Vorbădulce, răspunse fantoma.

Omul purta glugă. Îl pipăia pe Ramson într-un mod dureros şi enervant.

— Mda, cred că nu, cugetă cu voce tare Ramson. Dac-aş fi murit, m-aş fi simţit mai bine şi aş fi avut drept companie o fată cu ochi ca mierea, nu un bătrân urât.

Fantoma îi aruncă o căutătură morocănoasă. Lui Ramson îi părea deosebit de cunoscut, dar durerea zdrobitoare din ţeasta lui nu îl lăsa să se dumirească.

— Unde mă aflu? întrebă tânărul.

Era prea întuneric. Nu vedea mai nimic în jur.

— În reşedinţa lui Kerlan. În temniţă.

Reşedinţa lui Kerlan. Ramson se forţă să iasă din letargie, strâmbându-se din cauza durerii. Amintirile reveneau treptat. Dintr-odată neliniştit, îl privi pe bărbatul-fantomă.

— Cine eşti?»

Bărbatul ridică privirea către el. Avea ochi bulbucaţi, nas subţire, cap pleşuv.

Numele îi veni în minte.

— Teţiev! gemu Ramson. Ce vrei? Ce vrei să-mi faci?

— Te vindec, spuse calm alchimistul. Deşi, dacă mă mai insulţi o dată, s-ar putea să mă răzgândesc.

Ramson simţi mirosul ciudat de ierburi şi de chimicale, precum şi alifia răcoroasă, întinsă pe tot trupul. Îşi coborî

privirea către propriul piept şi tresări.

Pieptul lui era o bucată de carne sângerândă, crestată în nenumărate locuri. În dreptul inimii văzu un petic de piele lucioasă, acolo unde Kerlan îl însemnase, pentru a doua oară, cu fierul înroşit în foc. Însemnul Ordinului Lăcrămioarei.

Îşi aminti fierul incandescent, spaima copleşitoare atunci când metalul îi atinsese pieptul. Durerea de nedescris şi întunericul binecuvântat care urmase.

Hotărârea lui se clătină. Valul de neajutorare care-l străbătu deodată aproape că îl sufoca.

— De ce mă tămăduieşti? întrebă el. Vocea îi tremura, deşi se străduia s-o stăpânească. Mă pregăteşti pentru alte chinuri?

Teţiev se dădu înapoi şi privi cu atenţie pieptul lui Ramson. Ţinea în mână un castronaş cu un balsam transparent.

— Nu.

Doar atât îi spuse.

Ramson tremura. Amintirea apei negre şi reci, pe care călăul i-o turnase cu forţa pe gât, umplându-i plămânii, era de-ajuns să-l îngenuncheze. Încă mai simţea gustul de fiere şi durerea pârjolitoare a fierului în carnea lui.

— Te rog, şopti el răguşit. Ucide-mă!

Teţiev ridică dintr-o sprânceană.

— Nu, repetă el.

Apoi se apropie de un raft. Când reveni, ţinea în mână un sul de bandaje. Încet, bărbatul începu să-i înfăşoare trupul, oprindu-se doar ca să potrivească un colţ sau să netezească bandajul, acolo unde era nevoie. Lucra în tăcere.

La sfârşit, Teţiev cântări din ochi rezultatul propriei munci. Dădu aprobator din cap şi începu să scotocească prin robă. Ramson zări licărul unui obiect de metal.

Ar fi vrut să implore. *Te rog! Nu!*

Dar Teţiev nu încerca să-i facă rău. În schimb, se întinse spre lanţurile tânărului. Răsună un zgomot. Ramson se prăbuşi în faţă. Când se lovi de podea, crezu că oasele i se

vor sfărâma. Icni înăbuşit.

— Ridică-te! îi ceru Teţiev. Te aşteaptă *Kolst* Prinţesa!

Creierul lui era îngreunat, aşa că îi venea greu să priceapă ce spusese alchimistul. Ramson aşteptă ca tremurul muşchilor să se potolească. Treptat, sângele reîncepu să circule prin vene şi senzaţia de frig se risipi. Încet, cu mişcări haotice, se sili să se ridice în capul oaselor. Deşi rănile din piept încă dureau amarnic, Ramson bănuia că ar fi trebuit să se simtă mult mai slăbit.

— Balsamul ajută la vindecarea cărnii, spuse Teţiev, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. În plus, ţi-am injectat ceva care va grăbi recuperarea muşchilor.

Ramson se sprijini de perete. Respira adânc, sacadat. Îşi flexă degetele, îşi răsuci braţele. Înainte – poate cu ore sau cu zile în urmă –, simţise că fiecare bucăţică din corpul lui luase foc şi se desprindea de pe oase. Durerea era încă prezentă, dar mai slabă, înăbuşită.

— De ce mă ajuţi?

— Îmi ispăşesc greşelile. Poate că e prea târziu să-mi mai mântui sufletul, dar trebuie să încerc. Trebuie să aleg.

— Minunat! şuieră Ramson. Zeităţile te vor răsplăti pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Nu viaţa *ta* o salvez, ci pe a Prinţesei.

— Şi mai bine! gemu Ramson. Viaţa unui nobil cântăreşte mai mult în ochii zeităţilor, sunt sigur.

Teţiev oftă.

— Am trăit o viaţă de regrete, şopti el. Cuvintele alchimistului atinseră o coardă sensibilă din sufletul lui Ramson. Iar acum aleg să-mi răscumpăr greşelile. Îl privi cu tristeţe pe Ramson. *Kolst* Prinţesa Anastasia are nevoie de noi. Are nevoie de *tine.* Prin urmare, ce alegere vei face, Ramson Farrald?

Alegere! Mintea lui Ramson era încă înceţoşată din pricina durerii, dar cuvântul acesta stârni amintiri despre o fată. *Alegerile noastre sunt cele care ne definesc.*

— Prinţesa, repetă el încet.

Ca prin farmec, lumea lui se scutură de pâclă, recăpătându-şi limpezimea.

Ana. Prinţesa Anastasia! Amintirile lui se aprinseră ca scânteile. Senzaţia că o cunoştea, senzaţia pe care o simţise privind-o în faţă, în *dacha* abandonată de lângă Cascada Fantomelor. Văzuse chipul ei în nenumărate manuale din copilăria sa, alături de Împărat, de Împărăteasă şi de Prinţul moştenitor al Chiriliei. Prinţesa dispăruse după ce, din câte se zvonea, se îmbolnăvise. Treptat, de-a lungul anilor, fata pierise din memoria tuturor. Ramson îşi aduse aminte de dulcea inflexiune nobiliară din vocea ei, când vorbea chiriliana. Bărbia ridicată mândru, tonul ei poruncitor, solemnitatea prezenţei sale.

Ana era Prinţesa moştenitoare a Chiriliei, sora mai mică a împăratului Luca Alexander Mihailov, moştenitoarea Imperiului Chirilian, al cărui împărat era grav bolnav, pe moarte.

— Văd că, în sfârşit, ai priceput, spuse Teţiev.

Alchimistul părea amuzat.

Lui Ramson i se învârtea capul. Dar… nu!

— E imposibil, protestă el, cu voce slabă. Prinţesa a murit acum un an. Executată pentru trădare.

— Nu. În urmă cu un an, eu l-am ucis pe împăratul Alexander Mihailov. Vocea lui Teţiev tremura. Prinţesei Anastasia i s-a… înscenat totul în seara aceea. A fost acuzată de omor, dar a încercat să fugă şi a murit înecată, înainte să fie judecată. Sau, cel puţin, aşa umblă vorba.

Ramson îl privea pe Teţiev, cu mâinile la piept, gâfâind. *Alchimistul.* Auzi în minte vocea Anei, insistenţa din tonul ei, când fata îi vorbea. Iar când tânărul o întrebase de nenumărate ori, în călătoria lor, ea nu scosese un cuvinţel despre *motivul* pentru care îl căuta pe Teţiev.

— I-ai ucis tatăl şi apoi i-ai înscenat totul?

Inima lui Ramson se strânse dureros, căci se gândea de câte ori se folosise de alchimist ca s-o ameninţe, momind-o şi silind-o să accepte condiţiile lui. Şi, în tot acest timp, iată care era *adevăratul* motiv pentru care fata îl căuta.

Vocea lui Teţiev era grea de regret.

— E mult mai complicat.

Ramson se gândi la propriile alegeri. Da, totul e

întotdeauna mult mai complicat. Dar asta nu scuza nicio faptă. Şi nici nu schimba nimic.

— Te rog, ascultă-mă! Nu avem mult timp, îl imploră Teţiev. Contesa Morganya complotează de ani de zile ca să înlăture de la tron dinastia Mihailovilor. Chiar în clipa asta, Prinţesa se îndreaptă spre Salskov, pentru a o opri. Teţiev îngenunche în faţa lui Ramson. L-am rugat pe Kerlan să mă lase să te fac bine. L-am convins să-ţi prelungească tortura, să nu te lase să mori repede, aşa încât să suferi cât mai mult. Te-am salvat cu un motiv. Prinţesa are nevoie de ajutor. *Imperiul* are nevoie de ajutor. Prinţesa nu poate reuşi de una singură. Privindu-l pe Ramson, chipul lui Teţiev se linişti. În ochi i se citea hotărârea. Dacă nu vrei să mergi după ea, o să mă duc eu. Mulţi ani mi s-a răpit puterea de a alege. Iată că aleg acum.

Se ridică, îşi îndreptă trupul subţire şi îşi netezi roba albă, de alchimist. Pe pieptul lui atârna un *Deis'krug* de argint, pe jumătate ascuns în veşminte.

— Plec după Prinţesă. Şi am de gând să o ajut.

Alegerile tale, îi şopti o voce firavă. Vocea lui Jonah. *Inima ta este busola ta.*

Ramson ştia de ceva timp. Simţise în piept atracţia incontrolabilă. Cu fiecare zâmbet, cu fiecare încruntare, cu fiecare cuvânt, fata îl atrăsese tot mai mult, încet, irevocabil. Iar acea flacără mocnită, înăbuşită se trezise la viaţă sub un cer de iarnă şi acum strălucea mai tare decât orice altceva în viaţa lui.

Ea era Nordul busolei sale, zorile după care corabia lui Ramson bântuise prin zări pustii, atâta amar de vreme.

Inima mea este busola mea.

Mintea i se limpezi. În întunecimea temniţei, abia dacă-l mai desluşea pe alchimist, care se îndepărta spre tunelul de evacuare.

— Aşteaptă! spuse Ramson.

32

Ana se deşteptă în linişte, în lumina zăpezii şi a stelelor.

Aerul rece pătrundea printr-un geam spart. Ea şi Linn se aflau într-o *dacha* pe care o găsiseră din întâmplare. Focul din vatră se stinsese. Judecând după lumina catifelată, albăstrui-argintie care se strecura prin draperiile zdrenţuite, încă era noapte. Zorile se apropiau.

Ceva era diferit. După o clipă, simţi că Analogul ei era prezent.

Uşurarea o inundă. Se ridică în capul oaselor, printre covoarele şi blănurile pe care le îngrămădiseră unele peste altele, ca să încropească un culcuş. Fata nu se vedea nicăieri, dar nechezatul cailor care aşteptau afară, lângă uşă, îi dădea de înţeles că noua ei prietenă nu avea să lipsească mult.

Ana îşi cuprinse capul în mâini. Mereu se simţea ciudat când Analogul revenea – parcă abia acum începea să vadă din nou, iar întunericul era înlocuit treptat cu pete de lumină şi mişcări nedesluşite.

Trecuse o zi de când plecase de la reşedinţa lui Kerlan şi scăpase din mâinile lui Sadov, fugind în Taigaua Sivernaia. În semiîntunericul încăperii, încă simţea gustul oribil al fricii şi încă auzea vocea lui Sadov vorbindu-i din umbră.

Peste cinci zile, fratele tău va anunţa că abdică din motive de sănătate şi că o numeşte pe Kolst Contesa Morganya Împărăteasă regentă a Chiriliei.

Lumea din jurul ei căpătă contururi limpezi. Mai avea doar patru zile ca să ajungă în capitala imperiului ei.

Bâjbâi pe sub grămada de pături până dădu de poşeta cusută cu mărgele, pe care o purta legată la încheietură când Sadov o răpise. Plină de praf şi sânge, încă mai purta ultimele ei lucruri.

Ana scoase un glob-de-foc şi-l scutură. Prafurile din interior zornăiră şi, în cele din urmă, o scânteie aprinse uleiul care acoperea interiorul sticlei. Lumina se împrăştie în *dacha* şi fata trase mai aproape globul. Scotoci prin

poşetă.

Harta era încă aici, ruptă şi pătată. Ridicând globul-de-foc deasupra hărţii, găsi numele satului prin care trecuseră aseară, înainte de a înnopta în *dacha* pustie: Beroşk.

Cu degetul mare, urmări distanţa de la Beroşk până la Salskov şi făcu un calcul.

Exact patru zile de mers călare. Simţi o strângere de inimă. Vor reuşi, dar trebuiau să pornească numaidecât la drum.

Când Ana îşi schimbă poziţia, tot ce mai era în poşetă se revărsă afară. Un firfiric de aramă şi un ceas de buzunar, din argint, luciră în lumina globului-de-foc. Vederea lor îi stârni amintiri care dureau precum nişte răni.

Avea o poşetă plină cu lucruri ce aparţineau unor oameni pe care, oricât de mult s-ar fi străduit, nu-i mai putea aduce înapoi.

Ana aruncă poşeta cât colo.

Uşa din spatele ei se deschise, lăsând să intre o rafală de vânt rece. Ana o văzu pe Linn, care strângea un sac la piept. Avea pumnalele legate la brâu, iar mişcările ei erau iuţi şi vioaie.

Ana îşi feri privirea, ruşinată că fusese surprinsă plângând.

Fără un cuvânt, Linn se apropie, culese lucruşoarele împrăştiate pe podea şi le puse cu grijă în poşeta Anei. Şovăi, cercetând chipul prinţesei.

— Mi se pare că sunt de preţ pentru tine, spuse Linn.

Ana îşi şterse obrajii şi se sili să înlăture valul întunecat al durerii.

— Ce rost are să mai păstrez lucrurile astea, dacă oamenii cărora le-au aparţinut au pierit?

Linn puse poşeta lângă mormanul de pături.

— Ştii ce am învăţat?

— Ce?

— Numai când pierdem ceva îi apreciem adevărata valoare. Hainele lui Linn foşniră când îngenunche dinaintea Anei. Îi luă mâinile într-ale ei. Nu ne rămâne decât să trăim mai departe, zi de zi. Trăim în numele lor, respirăm aerul pe

care ei nu îl mai pot respira, primim căldura soarelui, pe care ar trebui s-o simtă şi ei.

Nodul din pieptul Anei slăbi puţin. Îşi trecu din nou dosul mâinii pe obraz, ştergându-şi lacrimile.

Linn întinse mâinile.

— Vino! Vreau să-ţi arăt ceva.

Deschise uşa cabanei şi dispăru. Ana o urmă, dar când ajunse în pragul uşii, frigul şi priveliştea care i se înfăţişa îi tăiară răsuflarea.

Pe cer străluceau râuri de lumină albastră, care creşteau şi descreşteau ca nişte valuri blânde. Strălucirea lor catifelată se răsfrângea pe copacii întunecaţi ai Taigalei Sivernaia. Între şuvoaiele sclipitoare, stelele străluceau ca o pulbere de argint. Din când în când, un val se spărgea şi cobora tot mai mult, până când dispărea dincolo de copaci.

— Luminile Zeităţilor, şopti Ana.

Citise despre ele când locuise în palat, îşi lungise gâtul, privind pe fereastra iatacului său, ca să le vadă, dar zidurile palatului erau prea înalte.

— Sunt... frumoase.

Linn o apucă de mână şi îi arătă ceva.

— Priveşte!

Un vânt rece trecu pe lângă ele, iar pădurea păru să şoptească, răspunzându-i. La lizieră, zăpada se rotea, ca pusă în mişcare de degete fantomatice. Ana privi cum un vârtej de nea se ridica în aer, rotindu-se tot mai iute, până ce luă forma unei căprioare. Sub strălucirea albastră a Luminilor Zeităţilor, apariţia argintie păşi graţios înainte.

— Spiritele gheţii, şopti Linn, cu bucurie.

O altă rafală împrăştie zăpada care înfăţişa o vulpe în plină fugă. În locul ei apărură un iepure ţopăind şi un vultur care plutea pe cerul unduitor.

Pe jumătate fascinată, pe jumătate înfricoşată, Ana făcu un pas înapoi.

— Linn, spiritele astea pot fi periculoase.

Linn clătină din cap.

— Doar unele. Pe când locuiam cu samsarii, adesea ne sileau să dormim afară, drept pedeapsă. Spiritele gheţii îmi

ţineau de urât. Se întoarse spre Ana. Luminile şi zăpada se răsfrângeau în ochii ei întunecaţi. Ana, am vrut să ţi le arăt pentru că eu cred că în orice există şi bine, şi rău. Iar binele din această lume este motivul pentru care merită să fie salvată.

Ana închise ochii. Linişte, luminile şi zăpada făceau ca totul să pară un vis. Ar fi vrut ca noaptea asta să nu se sfârşească niciodată.

— Când Ramson te-a răscumpărat, te-ai fi putut bucura de libertate fără să accepţi învoiala. De ce n-ai făcut-o?

Linn îşi apropie mâinile una de cealaltă, schiţând un oval cu degetele împreunate.

— Acţiune şi contraacţiune, spuse ea, răbdătoare. Poporul meu crede că fiecare acţiune are o contraacţiune. *Yin* şi *yang,* luna şi soarele, noaptea şi ziua. Ramson m-a salvat, prin urmare eu te-am salvat pe tine.

O spusese simplu, încrezătoare, de parcă ar fi fost la fel de uşor ca a distinge albul de negru.

Ana se cuprinse în braţe. În tăcerea adâncă, păreau singurele fiinţe vii. Odată cu mărturisirea Anei, aburul respiraţiei se ridică în aerul îngheţat.

— Mi-e frică, Linn.

— Asta-i bine. Linn privi în depărtare, unde spiritele gheţii se zbenguiau în formele lor mereu schimbătoare, sub Luminile Zeităţilor. Mama mi-a spus că atunci când ne temem e cel mai bun moment pentru a alege să fim curajoşi.

— Asta nu înseamnă că e uşor.

Linn îşi plecă privirea şi surâse.

— Vrei să afli un secret?

Ana se pomeni că zâmbeşte.

— Bineînţeles.

— Şi mie mi-e frică. Vorbele ei erau o şoaptă în vânt. Dar… am o dorinţă mai puternică decât frica mea.

— Ce anume?

— Libertatea! Deasupra lor, umbra unui şoim plutea sub luminile albastre, mişcătoare. Samsarii mi-au furat libertatea şi vocea. M-au făcut să cred că nu mai e nimic de

făcut. Că nu mai există speranţă. Linn închise ochii. Trase aer în piept şi îşi întoarse faţa spre luminile strălucitoare. Am aşteptat aşa de mult să iau o hotărâre. Pentru fiecare Analog eliberat, ca mine, există mii de prizonieri în imperiu, nevăzuţi, învăluiţi în umbre. Am ales să lupt pentru ei, pentru *mine.* Tu ce alegi?

Ana vorbi răguşit:

— Aleg să lupt.

Linn deschise ochii, iar Ana ar fi putut să jure că toate stelele de pe cerul nopţii căzuseră în ei.

— Bine. Acum, vreau să-ţi arăt ceva.

Când intrară în *dacha,* Linn îi întinse Anei un pergament.

— L-am găsit la piaţă.

Ana desfăcu pergamentul. Totul păru să se transforme în scrum.

Era un portret al lui Luca. Părea mai bătrân decât îl ştia ea, cu un an în urmă. Sau poate de vină era felul în care-l înfăţişase artistul. Bărbia lui era mai hotărâtă, umerii erau mai laţi, dar ceea ce nu se schimbase era zâmbetul care îi lumina faţa. Pictorul îl reprezentase îmbrăcat într-o mantie tivită cu blană argintie, închisă cu o fibulă la gât. Pe cap, Luca purta coroana Chiriliei, făurită din aur alb.

Degetele ei atinseră cu blândeţe chipul desenat, conturul bărbiei şi locul din obraz unde ar fi trebuit să se găsească gropiţa. Pictorul nu o desenase. Privirea ei mai zăbovi câteva clipe asupra desenului, apoi citi cuvintele de dedesubt, scrise cu litere aurii:

KOLST ÎMPĂRATUL
LUCAS ALEXANDER MIHAILOV
ÎŞI VA ANUNŢA ABDICAREA LA TRON
ŞI ÎNCORONAREA
KOLST CONTESEI MORGANYA MIHAILOVA
ÎN A CINCEA ZI A PRIMEI LUNI
DE IARNĂ.

CEREMONIA VA AVEA LOC
LA PALATUL SALSKOV, ÎN MAREA SALĂ A TRONULUI.

Ana strânse din dinţi. Cel puţin în privinţa aceasta, Teţiev nu minţise. Patru zile de călătorie. Aveau să ajungă chiar în seara Încoronării.

Fie ajungea acolo, fie murea încercând să ajungă.

Aşteaptă, Luca! gândi ea. *Vin!*

— Ce frumos e! şopti Linn, cu ochii la portretul lui Luca. Zăpada umezise hârtia. Întotdeauna mi-am închipuit că împăratul Mihailov e… hm… monstruos.

Replica fetei aprinse o scânteie de mânie în Ana.

— De ce?

— Copiii din Kemeira sunt învăţaţi despre cruzimea Imperiului Chirilian, despre felul în care Analogii sunt trataţi aici.

Pe chipul fetei nu se citea nici urmă de duşmănie. Privi iarăşi portretul, încruntată. Căzuse pe gânduri.

— Iar când am ajuns aici, am aflat cum ne vede poporul vostru: războinici neînduratori, cu sânge-rece. Probabil toţi suntem eroi în propriii ochi şi monştri în ochii celor diferiţi de noi.

Ana îşi aminti de *Vintr'makt*-ul din Kirov, de felul în care o privise *yaeger*-ul*,* ca şi cum ea ar fi fost monstrul.

— Deşi nu se pomeneşte des acest lucru în manualele chiriliene, ştiu că multe popoare au alte păreri despre Analogi, spuse Ana.

— Da, încuviinţă Linn. În Kemeira, ei sunt Stăpânii Templelor. Slujim Kemeira, indiferent ce Analog ne oferă zeii. Eu m-am pregătit cu Stăpânii Vântului, ca să-mi perfecţionez Analogul şi să-mi apăr regatul.

Ana simţi un fior.

— Ai fost instruită de Stăpânii Vântului?

În imperiul ei, despre Stăpânii Vântului se vorbea numai în şoaptă. Erau cei mai temuţi asasini din ţinut şi se zvonea că ştiau secretele zborului. Bărbaţi şi femei ai vântului şi umbrelor, nevăzuţi şi neauziţi. Se spunea că îi vedeai doar cu o clipă înainte să-ţi reteze beregata.

— Am fost instruită să slujesc Kemeira. Am fost pregătită pentru un destin măreţ. Credeam că-l voi întâlni. Pe chipul

lui Linn trecu o umbră de suferinţă. Am urcat la bordul unui vas chirilian, în speranţa că-mi voi găsi fratele şi că ne vom întoarce împreună acasă. Dar când am debarcat, mi-au luat lucrurile şi documentele. Mi-au spus că mă arestează, dacă nu semnez un contract de angajare. Habar n-aveam că astfel îmi pierdeam libertatea. Linn îşi plecă fruntea. Stăpânii Vântului m-au pregătit pentru o soartă măreaţă, pentru un viitor strălucit. Încă nu ştiu care este acest destin, dar… cred că tu eşti o parte din el. Linn trase aer în piept, ridicându-şi ochii şi îndreptându-şi umerii, curajoasă. Poporul meu crede în soartă, aşa că voi urma calea ta, Ana… căutându-mi destinul.

Ana luă mâinile fetei într-ale ei.

— Îţi vei croi propria cale, spuse ea. Şi-ţi vei clădi propriul destin.

Un zâmbet răsări pe chipul lui Linn, încântător şi plin de speranţă.

În următoarele trei zile, călătoriră din zori până-n noapte, încotoşmănate în haine şi blănuri. Caii lor înaintau statornic. Din cerul cenuşiu se cernea zăpada, iar lumea se preschimba într-un vârtej alb. Aveau grijă să ajungă în sate şi în orăşele înainte de căderea nopţii şi se furişau din hanurile acoperite de omăt când ultimele Lumini ale Zeităţilor încă pâlpâiau pe cer, când zorile izgoneau licăririle fantomatice ale spiritelor gheţii.

Noaptea, ticluiau planul. Aveau să ajungă la timp pentru Încoronare. Era absolut necesar să dea în vileag uneltirile Morganyei înainte ca Luca să abdice.

Încoronarea era un prilej datorită căruia în palat urma să fie mare fierbere, aşa încât fetele puteau intra nevăzute. Ana ştia cum se desfăşurau astfel de evenimente. Trăsurile oaspeţilor urmau să se înşire pe kilometri întregi. Străjerii aveau să păzească Podul Katerina, verificând oaspeţii şi invitaţiile acestora.

Singura lor şansă era să oprească o trăsură şi să ia locul călătorilor dinăuntru.

Odată intrată în palat, după ce ajungea la fratele ei, Ana

plănuia să-şi dezvăluie identitatea. Avea să spună totul fratelui ei şi Curţii, iar în răstimp Linn avea să caute în spiţeria palatului otrava şi antidotul – dovezi pentru acuzaţiile Anei.

În ultima zi de călătorie, în aer stăruia nemişcarea. Ninsoarea se oprise. Soarele arunca o pulbere de aur peste lume, iar tropotul cailor răsuna înfundat în omătul moale.

Când Ana îşi îmboldi bidiviul printre doi pini înalţi, ajunse pe marginea unei stânci. Trase puternic de frâu. Când ridică ochii, sute de emoţii o copleşiră.

Soarele răsărea peste vârfurile albe ale munţilor, transformând pământul acoperit de zăpadă într-o pânză multicoloră. Pâlcuri de nori străbăteau cerul care abia se trezea, pătat de razele portocalii ale soarelui. Tundra se întindea în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii, presărată cu pini albi şi piscuri ascuţite. Departe, confundându-se cu linia orizontului, se distingeau turlele albe şi acoperişurile cu ţigle roşii ale Salskovului.

Acasă!

Vântul, proaspăt, rece şi mirosind a iarnă îi mângâia obrajii, dezmierdându-i umerii şi ceafa. Gluga îi căzu pe spate. Părul Anei flutura.

Acasă! Privind palatul din depărtare – palatul *ei*—, o umbră de îndoială înlocui dorul de adineauri. Acolo trăise vremuri senine, când coridoarele răsunaseră de râsetele ei şi ale lui Luca. Seara, zăbovea în pragul odăii sale şi sporovăia cu Iuri, bând ciocolată fierbinte. Pe atunci, mama şi *mamika* Morganya veneau împreună la căpătâiul ei şi îi mângâiau părul, iar murmurele lor o petreceau pe Ana în vis.

Dar acum îi era imposibil să se gândească la Palat fără să-şi amintească de nenorocirile de peste ani. *Papa,* întorcându-i spatele. Sadov, bucurându-se de chinul ei. Şi, dincolo de toate, corupţia care permisese nobilimii să profite de suferinţa Analogilor.

Cuvântul *acasă* nu va mai însemna niciodată acelaşi lucru pentru ea. Îşi îndreptă spatele. Vântul iernii îi şopti la ureche vorbele Shamaïrei. *Nu, micuţă tigroaică. Luăm ceea*

ce ni se dă şi luptăm din răsputeri să ne fie mai bine.

Ana deschise ochii. Era moştenitoarea dinastiei Mihailovilor, Micuţa Tigroaică din Salskov, iar acum se întorcea acasă.

În zece ani, în oraşul ei se schimbase totul şi totodată nimic.

Străbătând străzile luminate de lună şi acoperite de omăt, ascunsă sub gluga uriaşă, Ana se simţea ca într-un vis ciudat. Amintirile pe care le păstrase despre Salskov erau toate din copilărie, înainte să fie închisă în palat. Acele *dacha* pe care, copil fiind, Ana le botezase cu atâta afecţiune „case din turtă dulce” erau la locul lor, cu fumul ieşind vesel din coşuri; pieţele pe care ea şi Luca le vizitaseră (sub privirea atentă a *kapitanului* Markov) erau împodobite cu panglici argintii. Arcadele înalte care adăposteau statuile de marmură ce întruchipau zeităţile şi tigrul alb chirilian se înălţau mândre şi maiestuoase deasupra pieţelor şi străzilor principale.

În această perioadă a anului, oraşul era împodobit de sărbătoare. La fiecare uşă se vedeau steaguri argintii, pe care era brodată emblema imperială – tigrul alb. Între felinare fuseseră agăţate fulgi de nea confecţionaţi din hârtie şi la fiecare intrare licărea câte o lumânare – Salskovul îşi întâmpina protectoarea, pe Zeiţa Iernii. Cei mai mulţi dintre orăşeni se adunaseră în birturile de pe malul râului Coada Tigrului, unde aşteptau veşti despre abdicare şi încoronare.

Ana şi Linn se schimbaseră în rochii simple, de lână, tivite cu blană, pentru a se pierde mai uşor în mulţime. Rochia Anei era verde-închis, iar a lui Linn, bleumarin. În lumina lunii, silueta kemeiranei părea subţiratică, dar Ana ştia că blănurile şi straiele ei ascundeau pumnale legate de glezne, de braţe şi de brâu.

Aleseră o străduţă lăturalnică, pustie, care ducea către promenada de pe malul râului. Chiar şi de la depărtare, Ana vedea că era foarte aglomerată. Luminile felinarelor dezvăluiau trăsuri aurite, lăsând să se vadă când şi când valtrapurile albe ca zăpada ale *valkryfilor.*

Ana şi Linn aveau nevoie de un loc întunecat şi liniştit,

departe de ochi iscoditori. Se adăpostiră sub copertina unei prăvălii încă închise. Ana se bucura că întunericul nopţii le ferea de privirile trecătorilor. Cu o mişcare din încheietură, Linn invocă vânturi care stinseră felinarele din jur.

Fetele aşteptau. Minutele treceau unul după altul. Apoi, în depărtare, apropiindu-se tot mai mult, auziră zgomotul inconfundabil al copitelor şi al roţilor de trăsură.

Cât ai clipi, Linn dispăruse deja, furişându-se spre trăsură ca o umbră. Se strecură în spatele ei şi, cu precizie acrobatică, pătrunse înăuntru.

Linişte. Inima Anei bătea înnebunită. Palmele îi transpiraseră. Trăsura înainta. Vizitiul nu băgase de seamă.

Apoi, uşa se deschise fără zgomot. Linn îi făcu un semn prin noapte, arătându-i un deget.

Unul. În trăsură era un singur călător. Mai aveau nevoie de o invitaţie.

Ana îi făcu semn lui Linn. *Du-te tu! O să iau altă trăsură.*

Deşi era întuneric, Ana văzu că Linn se încordă, contrariată. Ana clătină din cap şi repetă semnul. *Du-te!*

O mică pauză, apoi Linn dispăru în trăsură. Portiera se închise abia auzit.

Totul nu durase mai mult de un minut.

Ana dispăru iar în umbră, uitându-se după trăsura care-o ducea pe Linn către promenada de pe malul râului şi, de acolo, în palat.

Nu trecu mult până apăru o altă trăsură.

Urmând strategia lui Linn, se ghemui, lăsă trăsura să treacă, apoi sări în spatele ei. Păruse uşor când o făcuse Linn. Când trecură peste un hop, Ana mai că fu aruncată cât colo.

Recăpătându-şi echilibrul, trase aer în piept şi îşi trimise Analogul să cerceteze interiorul trăsurii. Un trup cu sânge cald, pulsând.

Ana deschise uşa şi se strecură înăuntru. Îşi înfăşură Analogul în jurul gâtului femeii. Nenorocoasa nobilă se zvârcoli pe locul ei, tuşind, cu faţa roşie.

Ana puse o palmă pe gura femeii, ca s-o împiedice să ţipe. Trase de sângele ei până ce femeia dădu ochii peste

cap şi se prăvăli pe spate. Trăsura îşi continua drumul. Din afară, nimic nu părea nelalocul lui.

Ana cotrobăi prin faldurile rochiei de mătase până găsi ceea ce căuta: o invitaţie într-un plic aurit, care mirosea a trandafiri.

Deşi ştia că femeia nu murise, Ana se simţea vinovată când se uita la silueta nemişcată care zăcea la picioarele sale. Dădu la o parte perdeaua de catifea şi se uită pe geam.

Inima îi tresări. Ajunseseră pe promenadă. Acum traversau podul. Palatul Salskov nu era departe.

Pentru Ana, căminul ei rămăsese cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. În faţă, zidurile se ridicau în înalturi. Cărămizile bej-aurii sclipeau, acoperite de gheaţă şi omăt. Dincolo de meterezele crenelate, cupolele şi acoperişurile ţuguiate ale Palatului Salskov sfidau cerul, iar lumina lunii le împrumuta un aspect fantomatic. Puncte de lumină străpungeau ceţurile alb-cenuşii, insuflând viaţă palatului.

Sosise acasă.

Podul Katerina era împodobit cu stindarde şi ornamente argintii. Statuile Zeităţilor priveau în jos, cu feţe strălucitoare, flancate de torţe. Ana le făcu o promisiune tăcută părinţilor săi, desenându-şi pe piept un *Deis'krug.* În seara asta, mama ei îi dădea curaj, iar tatăl ei – puterea să îndrepte greşelile pe care el nu le putuse îndrepta.

La capătul podului, chiar în faţa porţilor mari, aurite, văzu un şir de străjeri cu pelerine albastre. Ana îşi simţi inima cât un purice şi se făcu mică la locul ei. În vreme ce ochii îi rătăceau de-a lungul şirului de trăsuri, zări ceva ce-i făcu sângele să îngheţe în vine.

Într-o parte a podului, la vreo zece paşi distanţă, scrutând procesiunea trăsurilor, se aflau Sadov şi *yaeger*-ul pe care Ana îl întâlnise în *Vintr'makt*-ul din Kirov.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, *yaeger*-ul se întoarse spre ea. O descoperise!

Yaeger-ul murmură ceva la urechea lui Sadov şi se îndreptă spre trăsura ei. Simţea cum presiunea aceea

cunoscută cobora asupra ei. Prezenţa sângelui se stinse precum o lumânare, iar Ana ştiu că era prea târziu.

Deschise uşa trăsurii şi păşi poticnindu-se pe caldarâm. În jurul ei izbucniră strigăte, cizme tropăiau pe pod. Străjerii scoaseră săbiile din teci. Apoi mâini hulpave o înhăţară din spate, izbind-o de balustrada podului.

Încercă să se ajute de Analog ca să-i îndepărteze pe străjeri, dar se lovi de zidul de netrecut al *yaeger*-ului.

Ana ridică fruntea şi întâlni ochii lui Sadov.

— Ah… murmură el. Te aşteptam.

Ana îşi forţă iarăşi Analogul, dar zidul rezista. Lângă Sadov, *yaeger*-ul miji ochii.

Nimerise în cursa celor doi.

Linn! Ana aruncă o privire şirului de trăsuri care înaintau pe pod, dispărând prin porţile palatului. Trăsura în care urcase Linn fie intrase deja, fie încă nu ajunsese pe pod, deci prietena ei încă mai avea timp să fugă.

Măcar Linn avea să fie în siguranţă.

— Daţi-mi drumul! se răsti Ana la străjeri, zbătându-se în strânsoarea lor. Sunt *Prinţesa moştenitoare.* Cer să fiu dusă la fratele meu!

Câţiva soldaţi căscară ochii, dar Sadov păşi în faţa ei.

— Ştiam că o să te întorci! exclamă el, ca să fie auzit de toată lumea. Ai venit pentru a încheia ceea ce ai urmărit încă de la început: să-ţi ucizi fratele, aşa cum ţi-ai ucis şi tatăl.

— Nu! strigă Ana, repezindu-se la el.

Presiunea din capul ei crescu şi fata se prăbuşi la pământ.

Ochii lui Sadov erau ca de gheaţă.

— *Yaeger*-ul meu te-a identificat drept Analog periculos. Trebuie să te supunem.

Sadov scoase dintre faldurile mantiei sale o sticluţă, pe urmă o ridică înspre Ana, ca şi cum ar fi toastat. *Deis'voşk*-ul sclipi în lumina torţelor.

Străjerii o ţintuiau de balustrada podului. Dedesubt, râul Coada Tigrului spumega învolburat.

Dacă nu ajungea îndeajuns de departe de *yaeger* ca să-şi

poată folosi din nou Analogul, nu avea cale de scăpare. Ana se uită la străjerii care o împresurau. Mai făcu o încercare să scape din strânsoarea lor, tot fără sorţi de izbândă. Dar de data asta Sadov se apropie de ea şi o apucă de bărbie. Unghiile bărbatului îi pătrunseră în carne, iar Ana ştia ce urma.

Primul val de groază o lovi, făcându-i ţăndări raţiunea. Genunchii ei cedară. Ca paralizat, trupul fetei se lăsă moale în mâinile străjerilor. Gâfâia şi caldarâmul umed al podului se învârtea în faţa ochilor ei.

— Daţi-i drumul!

Îl auzi pe Sadov ca prin vis. Soldaţii o eliberară, făcând un pas înapoi.

Ana căzu la pământ. Tremura din tot corpul. Începu să lăcrimeze.

— O pot controla de unul singur.

În frica ei, Ana se agăţă de un gând, de o trăire – o chemare de departe, desprinsă dintr-o amintire de acum zece ani.

Avea o singură cale de scăpare.

Un alt spasm de frică o străbătu, făcând-o să se încovoaie şi să vomite.

— Vino aici, micul meu monstru, murmură Sadov. Fii bună şi supune-mi-te. Bea *deis'voşk,* apoi te ducem la viitoarea împărăteasă. Ea vrea să-ţi fie aliată, nu vrăjmaşă.

În ciuda tremurului, Ana izbuti să se ridice în picioare. Rezemându-se de balustradă, simţea piatra rece pe spate. Părul i se lipise de faţa transpirată. Analogul lui Sadov o apăsa, iar ea îşi aminti coşmarurile în care se arunca de pe pod, în Coada Tigrului. Imaginea vârtejurilor albe de spumă îi inundă mintea. Închise ochii.

Mi-e frică.

Deodată, auzi vocea lui Linn, care străpungea ceaţa fricii: *Acela e momentul când putem alege să fim curajoşi.*

Ana suspina aşa de violent, încât simţea că se va rupe în două. Îşi încleştă degetele pe balustradă.

Înclinându-se pe spate, se aruncă de pe Podul Katerina şi plonjă în Coada Tigrului.

34

Când o văzu căzând, Ramson stătea sub un felinar, pe promenada de lângă Podul Katerina, aşteptând ca Teţiev să-l anunţe că avea cale liberă spre palat.

Prinţesa Anastasia o va opri pe Morganya, îi spusese alchimistul. *Şi trebuie să ajungem la Ana înainte s-o găsească trupele Morganyei.*

Însă Morganya şi trupele ei o găsiseră cei dintâi.

Când dădu cu ochii de Ana, pe pod, lui Ramson nu-i veni să creadă. Dar îşi zise că era inevitabil ca mândria ei îndârjită s-o împingă spre un gest îndrăzneţ şi ridicol de prostesc. Urmărise cu groază crescândă înfruntarea de pe pod. Mintea lui cântărea cu repeziciune toate scenariile posibile despre cum avea să se sfârşească totul.

Dar în niciun caz nu s-ar fi gândit că Ana va sări în râu.

Ramson făcu singurul lucru care-i veni în minte. Se aruncă după ea.

Avu inspiraţia să tragă adânc aer în piept înainte să lovească apa, ca un sac plin cu pietre. Se scufundă, iar apa îl răsucea într-o parte şi-n alta, trăgându-l în adâncuri. Nu putea vedea, nu putea auzi, nu putea respira; în jurul lui, toate erau un iureş. Furia râului îl trimise înapoi în timp, în noaptea furtunoasă care îi schimbase pentru totdeauna cursul vieţii.

Avea din nou opt ani şi se îneca în apele negre ale furtunii care aproape că îi omorâse pe el şi pe Jonah. Dar adevăratul coşmar erau ochii lui Jonah, negri ca pana corbului, căscaţi şi orbi. Se întipăriseră pentru totdeauna în amintirea lui.

Groaza îl paraliza. Bezna era totală, iar el – complet dezorientat.

Nu! îşi spuse el, şi stafiile din mintea lui pieriră. Indiferent cine sau ce îl purtase pe Ramson către Jonah – coincidenţa, soarta sau zeităţile –, Jonah nu ar fi vrut ca Ramson să-şi amintească de moartea lui, ci de ceea ce-l învăţase în timpul vieţii.

Înoată! Vocea părea cât se poate de reală. Ramson deschise ochii. Dar acum, în locul băiatului cu chip palid şi păr negru văzu o fată: o fată curajoasă, generoasă şi încăpăţânată, care-şi croise drum în inima lui, lângă Jonah.

Refuza să o piardă iar.

Înoată! De data asta, vocea era chiar a lui.

Ramson dădu din picioare. Curentul o purta departe de el, spre locuri întunecate. Ana se zbătea, iar rochia se umfla în jurul ei, trăgând-o în jos.

Tânărul simţi o durere puternică în antebraţ. Tresări şi bâjbâi în jur, vrând să înhaţe ceea ce-l muşcase.

O săgeată.

O alta ţâşni pe lângă el, apoi încă una. Arcaşii! Nenorociţii ăia *chiar* voiau să-i ucidă.

Ramson ştia că nu puteau scăpa decât coborând mai mult în adâncuri. Străbătând apa, săgeţile încetineau, iar ei aveau mai multe şanse de supravieţuire dacă rămâneau sub apă, lăsând râul să-i poarte îndeajuns de departe.

Înotă către Ana, care dădea din mâini la întâmplare, cu mişcări tot mai slabe. Încă o sforţare, şi braţele lui o cuprinseră.

Trebuiau să stea sub apă până când arcaşii credeau că muriseră. Dar acum apăruse o altă problemă: aveau nevoie să respire.

Ana deschise gura. De pe buzele ei se desprindeau bule de aer. Ţinând-o la piept, Ramson îi simţea convulsiile. Îşi aminti de lecţiile primite la Fortul Albastru, în Bregonia. Plămânii fetei tânjeau după aer, dar în ei nu pătrundea decât apă. În curând, Ana avea să-şi piardă cunoştinţa. După care inima ei urma să se oprească.

Şi plămânii lui ardeau, cerând aer, iar picioarele îi slăbeau cu fiecare zbatere. Ca recrut în Marină, fusese antrenat să se descurce în apă şi să reziste tentaţiei de a inspira. Se antrenase în cele mai reci ape, în toiul iernii, clădindu-şi rezistenţa.

Însă nici măcar un recrut al Marinei nu putea sfida nevoile firii.

Blestemate fie săgeţile! Dar, dacă mai rămâneau aici,

aveau să se înece.

Ramson zvâcni din picioare. *Sus, sus!* Dar încotro? Era dezorientat, iar curenţii loveau tot mai tare, mai înspumaţi.

Să fie lumină într-acolo? Trebuia să respire. Trebuia să afle încotro să urce. Bule! Avea nevoie de bule. Ele urmau să-i arate calea. Dar să dea drumul fie şi unei singure guri de aer ar fi însemnat să se înece şi mai repede.

Ramson luptă împotriva întunecimii care-i înnegura vederea şi deschise gura.

Ieşi la suprafaţă. Aerul rece şi binecuvântat îi pătrunse în plămâni. Îl sorbi cu nesaţ, apoi, gâfâind, se întoarse spre Ana.

Îi văzu capul în valuri. Ţinea gura deschisă, dar ochii ei erau închişi. Nu putea spune dacă fata respira sau nu.

Înfrângându-şi groaza, Ramson îi propti bărbia pe umărul lui şi înotă spre mal.

Era anevoios, căci râul se întindea pe o lăţime de o sută de metri, iar ţărmul părea să se îndepărteze cu fiecare mişcare. Ramson înota în direcţia curentului, străduindu-se să ţină capul Anei şi pe al lui deasupra apei.

Într-un final, ajunse pe malul îngheţat şi se săltă, cu tot cu Ana, prin mâl şi zăpadă. Departe, nu mai mari decât o palmă, luminile Podului Katerina sclipeau prin ceaţă. Muşchii lui tânjeau după odihnă. Ar fi fost aşa de uşor să se întindă doar câteva minute...

Dar se întoarse spre Ana. Când Ramson îi puse un deget pe buze, mâinile lui tremurau mai tare, şi nu doar de frig.

Fata nu mai respira. Se aşteptase la asta, însă nu se putuse împiedica să spere.

Ramson îngenunche lângă ea şi-şi puse mâinile pe pieptul ei, una peste cealaltă. După care, numărând în gând, începu să apese. *Unu, doi, trei, patru...*

Ar fi vrut să izbească în pământ cu pumnii şi să urle, dar se sili să apese în continuare, statornic.

Cinci, şase, şapte...

În piept simţea un nod care se răsucea, fierbinte şi rece deopotrivă, ameninţând să-i sfâşie pieptul. Ana era moale sub mâinile lui. Zăcea cu ochii închişi.

Opt, nouă, zece.

Ramson îşi apropie faţa de a ei, îi întredeschise buzele. Suflă o dată, de două ori. Raţiunea punea stăpânire pe ceaţa albă a panicii din mintea lui. Se uită la pieptul ei, sperând să vadă o mişcare.

Zece apăsări. Două respiraţii. Zece apăsări. Două respiraţii. Ca o rugăciune, un psalm care-l amorţea până în măduva oaselor. Stătea îndoit, în genunchi, cu mâinile împreunate în faţa lui. De data asta, Ramson se rugă. Se rugă celor trei zei ai lui, pe care-i urâse cu patimă şi în care refuzase să creadă ani de-a rândul. Se rugă zeităţilor chiriliene, cele pe care le nesocotise pângărindu-le imperiul. Se rugă oricui putea să-l audă.

Zece apăsări. Două respiraţii. *Vă rog! Fac orice!*

Ana tuşi, apoi începu să scuipe apă. Când fata deschise ochii, lumea lui Ramson prinse viaţă din nou. Ana se rostogoli şi vomită în zăpadă, iar Ramson se întinse către ea şi o luă în braţe, strângând-o cu putere la piept. Iar când Ana îl îmbrăţişă la rândul ei, Ramson îşi dădu seama că, de fapt, el avusese nevoie să fie salvat.

Pe obrajii lui se prelingeau lacrimi calde. Îşi îngropă faţa în umărul fetei. Prins în îmbrăţişarea ei, Ramson îşi zise că, în sfârşit, înţelegea cât de cât la ce se referise tatăl lui, când îi spusese că dragostea e o slăbiciune.

35

Ana visa. Ramson o ţinea în braţe. Silueta lui era poleită de lumina argintie a lunii. O ţinea strâns, ca şi cum nu avea să-i mai dea vreodată drumul. Inimile lor băteau în acelaşi ritm.

Totuşi... simţea răceala care-i amorţise tot corpul, apa care picura din părul lui pe gâtul ei şi pielea lui înfrigurată, când Ana îşi apăsă obrazul de grumazul tânărului. Lângă ea desluşea tot mai mult un muget.

Puţin câte puţin, o respiraţie rece după alta, lumea îşi recăpăta conturul. Acum vedea limpede zăpada care acoperea pământul, râul curgând năvalnic, zidurile castelului, dincolo de ei. Apele râului îi purtaseră în spatele palatului, un loc unde nu puteai ajunge decât dacă traversai râul înot.

Ana îl împinse pe Ramson şi icni de uimire. El nu-şi lua ochii de la ea. Când vorbi, vocea lui era sleită:

— Credeam că ai murit.

— Eu credeam că *tu* ai murit, îngăimă ea, privindu-l. Sadov a spus că... Alaric Kerlan...

Şi apoi, din senin, o lovi adevărul despre ceea ce Ramson *intenţionase* să facă. Ordinul Lăcrămioarei. Tentativa de asasinat asupra lui Luca.

— Înainte de orice, zise încet Ramson, vreau să-ţi spun că ştiu totul, Prinţesă.

— La fel şi eu.

Ana îl apucă de încheietura mâinii stângi, unde văzuse tatuajul cu tulpina delicată şi cu trei floricele albe. Ramson tresări. Ea îl fixa cu privirea.

— Ştiu că lucrai cu Kerlan. Ştiu că te-a trimis să-l ucizi pe fratele meu. Dă-mi un motiv să nu te arunc înapoi în râu, chiar în clipa asta!

Ana tremura. Trupul îi amorţise de frig. Trebuia să se mişte, dar totodată trebuia să afle totul.

În ciuda faptului că şi el tremura, Ramson reuşi să schiţeze un zâmbet. Îi răspunse:

— Pentru că aş ieşi iarăşi la mal. Ramson îşi răsuci mâna, şi o apucă strâns pe a ei. Se uita la ea şovăitor, dar cu speranţă. Ana, ştiu că în trecut am făcut câteva alegeri groaznice. M-am înhăitat cu cine nu trebuie. De atunci, tot alerg în direcţia greşită. Ramson înghiţi în sec. Dar apoi am cunoscut o fată care mi-a spus că alegerile noastre ne definesc. Şi eu… eu vreau să fac alegerea corectă. Dacă nu e prea târziu.

Ana rămase fără grai. Habar n-avea dacă nu cumva i se întindea o nouă cursă. Când stătuseră unul lângă altul, sub prima ninsoare a iernii, crezuse că zărise un crâmpei din băiatul care fusese odată Ramson; dar probabil că fusese doar o altă minciună.

Ana îşi smulse mâna dintr-a lui şi se căzni să se ridice.

Râul îi purtase destul de departe. La distanţă, torţele de pe Podul Katerina licăreau precum stelele. Abia dacă putea distinge oamenii adunaţi pe pod, mai mici decât unghiile ei. Se bucura că zidurile palatului se înălţau deasupra lor, ascunzându-i în umbră.

— Trebuie să plec, Ramson.

— Atunci, vin cu tine.

— Nu! spuse Ana.

Porni la drum. Punea cu grijă un picior înaintea celuilalt.

Frigul o copleşea. Rochia îi era îngreunată de apă. Foarte curând, stofa avea să îngheţe.

— Ana! *Kolst* Prinţesă! se corectă Ramson, apucându-i încheietura. Păşi în faţa ei. Când vorbi, orice urmă de veselie dispăruse de pe chipul lui: Nu m-am întors pentru o prinţesă. Am venit pentru fata pe care am cunoscut-o într-o închisoare cumplită. Fata care s-a aruncat cu mine într-o cascadă. Care a luptat alături de mine în ultimele săptămâni. Când mâna lui îi cuprinse obrazul, Ana se strădui să rămână nemişcată. Fata care nu se teme să-mi ţină piept. Care mă ameninţă că o să mă sufoce cu sângele meu. Fata care este mai puternică decât mulţi oameni pe care-i ştiu, dar îşi ascunde atât zâmbetele, cât şi lacrimile şi le dă frâu liber doar când nu mai este nimeni în preajma ei.

— Atunci, spune-mi un lucru, îi ceru ea, ridicându-şi

privirea. L-ai fi ucis pe Luca, dacă ai fi avut ocazia?

El şovăi. Din părul lui picura apa, scurgându-i-se pe gât.

— Nu ştiu.

Ana se îndepărtă. O salvase, deci îi datora viaţa. Dar asta răscumpăra toate fărădelegile pe care tânărul le săvârşise până acum?

Alegerile tale sunt cele care te definesc, îi şoptise Luca. Dintr-odată, îşi văzu imaginea reflectată în ochii căprui, înnouraţi ai lui Ramson. Şi *ea* ucisese, şi *ea* torturase. Şi totuşi oare nu tânjea după o altă şansă? Nu voia cu îndârjire, cu disperare ca, mai presus de crimele comise şi de oamenii ucişi, alegerile ei să o definească?

Mintea fetei era un vârtej de emoţii şi nehotărâre. Dar frigul o apăsa, iar timpul i se scurgea printre degete. Încoronarea urma să aibă loc curând. Trebuia să se pună în mişcare. Trebuia să facă o alegere.

— O prietenă mi-a spus că în orice lucru există şi bine, şi rău, se auzi ea spunând. Binele este cel care merită să fie salvat. Sper că înăuntrul tău încă a rămas destul bine, Ramson.

Ana îşi lăsă capul pe spate, calculând distanţa care-i despărţea de Podul Katerina. În spatele lor se întindea Taigaua Sivernaia: un zid întunecat, care înghiţea stelele.

Ana îşi dăduse seama unde se găseau.

— În faţă e un tunel care duce spre temniţă, spuse ea încet.

Ramson clătină din cap.

— Sunt sigur că e închis. Crede-mă, am studiat amănunţit planurile palatului.

— Tunelul acesta nu e închis.

Înaintau prin zăpadă. Se aflau în partea de jos a ţărmului. Coada Tigrului era atât de aproape, încât, dacă ar fi alunecat, ar fi nimerit iar în încleştarea apelor înspăimântătoare. Malul se înălţa abrupt spre marginea zidului palatului. Ana mulţumi zeităţilor că nu îi vedeau arcaşii, care ar fi străpuns pe oricine se apropia de zid.

Frigul o trăgea în jos, îngreunându-i respiraţia. Părul, rochia şi încălţările erau îmbibate de apă. Ana tremura aşa

de tare, că dinţii ei clănţăneau.

Şi Ramson părea să-şi dea seama de pericolul care îi ameninţa. Dacă mai stăteau mult în frig, înmuiaţi de apele îngheţate ale râului, erau în primejdie de moarte. O întrebă mohorât:

— Cât de departe suntem?

— Ne apropiem, şopti ea.

Şi… *iat-o!* Crăpătura din zidul palatului, aşa cum şi-o amintea, îndeajuns de largă ca să fie văzută. Dar numai cei care ştiau despre existenţa ei o puteau găsi. Cineva o meşteşugise cu mult timp în urmă.

Prin urmare… tunelul ei era…

Chiar aici!

Ana se ghemui şi începu să pipăie marginea malului. Chiar deasupra apelor înspumate, dibui o gaură pe jumătate scufundată în Coada Tigrului.

— Minunat! exclamă Ramson. Stătea în genunchi, privind intrarea în tunel. Cine a proiectat tunelul ăsta de evacuare era convins că membrii familiei imperiale sunt înotători neîntrecuţi.

— Nu e un tunel de evacuare. Cu sute de ani în urmă, când execuţiile încă se desfăşurau în temniţă, pe aici erau aruncate stârvurile.

— N-am ştiut că prinţesele sunt aşa de familiarizate cu planurile de evacuare a resturilor din propriile palate.

— Păi, nici nu sunt. Cu ochii minţii, Ana îl văzu pe Markov, cu părul lui cărunt şi cu faţa brăzdată de ani. Când am fost arestată şi acuzată de uciderea tatălui meu, unul dintre paznici m-a ajutat să evadez. Doar pe aici poţi ieşi neobservat din temniţă.

Ceva scânteie fulgerător în ochii lui Ramson – poate milă, poate înţelegere. Îşi desfăcu larg braţele.

— Lasă-mă să te ajut.

Ana se agăţă de mal, înfigându-şi unghiile în mâlul îngheţat.

— Mă ajut singură, murmură ea şi, cât ai clipi, îşi coborî cu grijă corpul.

Pentru o secundă, rămase suspendată pe marginea

malului, chiar deasupra râului. Apa îi urla în urechi, înspăimântător de aproape. Tivul rochiei şi tălpile atinseră apa. Luându-şi avânt, se opinti în faţă. Simţi piatra umedă sub picioare.

Şi iat-o în tunel. Se sprijini de pereţi. Inima îi bătea aşa de tare, încât se temu că o să vomite.

Ramson o ajunse din urmă, cu un salt. Blestemă când se lovi de un perete.

Tunelul urca pieziş. Ana se gândi la trupurile care fuseseră îngrămădite acolo şi azvârlite în râu. Era un tunel construit pentru a ieşi din palat, nu pentru a intra.

Fata înainta cu grijă. Începu să urce.

Frigul îi încleştase trupul, ca o fiinţă vie. Îşi simţea muşchii tari ca piatra. De câteva ori, tălpile îi alunecară, iar ea crezu că se va prăbuşi în apele învolburate.

— Vrei să nu-mi mai arunci noroi în faţă? zise tânărul, în spatele ei.

Ana îşi spuse printre dinţi:

— Nu-ţi mai aminteşti că aş putea să te ucid oricând?

— Fermecător! Iar eu aveam de gând să fiu gentleman şi să-ţi spun că te voi prinde, în caz că vei cădea.

— Şi eu aveam de gând să fiu o lady şi să-ţi spun că te ucid, dacă mai scoţi o vorbă.

Continuară urcuşul ciondănindu-se. Fiecare replică usturătoare îi distrăgea Anei atenţia de la urcuşul anevoios. Urletul râului devenise un zumzet. Erau înconjuraţi doar de întuneric şi de picuratul apei pe pietre.

Pe neaşteptate, ajunseră în faţa unei uşi: o lespede de piatră pătrată, care părea să se confunde cu zidul temniţei. Cu degete amorţite, Ana apucă o muchie şi trase. Uşa se deschise zgomotos.

Fata îşi îndreptă spatele şi se ridică. Dintotdeauna îşi închipuise că în temniţă era frig, dar acum simţea căldura aerului uscat. Ramson închise uşa în urma lui.

— În palat au fost construite coridoare secrete, pentru servitori, şopti Ana. Iuri mă conducea pe acolo, când eram mică, aşa că le cunosc bine. Ne uscăm şi ne schimbăm hainele într-una dintre odăiţele servitorilor, după care... Se

schimonosi. Vom lua cu asalt încoronarea.

Fără şovăială, Ramson o îndemnă:

— După tine!

Era un chin să-şi pună din nou în mişcare picioarele pe jumătate îngheţate. Aici, în întuneric, amintirile o apăsau iarăşi: Sadov, umbra lui ameninţătoare, degetele lui lungi şi albe. *Micule monstru...*

Ana îşi trimise Analogul în faţă, ca o torţă a cărei lumină îndepărta întunericul. Simţea sângele vechi peste tot în jurul ei, în temniţă: împroşcat pe pereţi, uscat pe lanţurile ruginite.

Cu toate acestea, dincolo de urmele de sânge, aici nu exista nimic, în afară de frica ei.

Respiraţia greoaie a lui Ramson o urma. Treptat, în întuneric apărură punctuleţe portocalii – torţe în depărtare. Se apropiară şi mai mult, iar Analogul Anei simţi sângele cald curgând prin două trupuri.

După următorul colţ, se opriră. Chiar în faţa lor se găsea intrarea în aripa principală a palatului.

Cei doi soldaţi care păzeau uşa nu apucară să reacţioneze când Analogul Anei îi ţintui. Ramson luă calm cătuşele care atârnau la brâul lor şi îi priponi de uşa celulei. Le astupă gura cu căluşuri improvizate din cămăşile lor.

— A fost uşor, şopti el.

— Înainte, pe aici erau mai mulţi paznici şi prizonieri, spuse Ana.

Rugându-se să nu găsească pe nimeni dincolo de uşă, o întredeschise.

O scară în spirală ducea către parterul palatului, deschizându-se într-un hol de lângă odăile servitorilor. Ana ştia că exista o uşă spre camerele acelea, chiar lângă intrarea în temniţă. Îl văzuse de zeci de ori pe Iuri apărând acolo şi urmărind-o cu privirea, când Sadov o conducea jos, în temniţă. Pe atunci, să îşi vadă micul prieten o uşurase.

Ana şi Ramson închiseră uşa după ei şi urcară scara în spirală.

Ajunseră într-un hol pustiu. Temniţa se afla în partea din spate a palatului. Într-o noapte ca asta, majoritatea celor ce

locuiau în palat nu aveau motive să fie aici. Grăbiră pasul pe podelele de marmură şi pe lângă pereţii pe care Ana îi ştia atât de bine, din copilăria ei. Ajunseră la un piedestal pe care trona un vas kemeiran. Lângă el, pe perete văzură crăpături foarte subţiri. O uşă tăinuită care ducea în holurile secrete ale servitorilor.

Ana se lăsă cu toată greutatea pe ea şi împinse. Uşa se deschise şi se strecură înăuntru, aşa cum Iuri făcuse de atâtea ori.

Păşiră într-un coridor îngust, străjuit de rafturi pline cu lenjerii albe, de pat, şi cu feţe de mese curate, gata să fie folosite.

Găsiră un raft cu rochii şi tunici pentru musafiri. Tremurând, îşi scoaseră straiele ude leoarcă. Ana suspină de uşurare când se şterse cu un prosop moale, de bumbac. Îşi puse o rochie purpurie, cu croială simplă. Îşi uscă părul cât putu de bine, trecându-şi degetele printre şuviţe, ca să le mai netezească. În vreme ce aştepta ca Ramson să termine cu îmbrăcatul, Ana atinse pereţii bej. Închise ochii. Era adevărat. Se întorsese acasă.

Inspiră adânc. Când deschise din nou ochii, nu se mai simţea ca o fată pierdută, care se ura pe ea însăşi şi se temea de lume. Îşi îndreptă spatele şi umerii, îşi ridică bărbia.

Era Prinţesa moştenitoare a Chiriliei şi Vrăjitoarea de Sânge din Salskov deopotrivă, iar în noaptea aceasta avea să-şi recapete imperiul.

— *Kolst* Prinţesă! Ramson stătea în prag, îmbrăcat într-o tunică bleumarin, cu părul încă ud şi ciufulit. Eşti gata?

Din fericire, când ieşiră, holurile erau pustii. Totuşi, înainte de fiecare cotitură, Ana îşi trimitea înainte Analogul. Se aştepta ca în orice moment să dea nas în nas cu servitori, cu gărzi sau oaspeţi.

Ajungând în holul care ducea spre Marea Sală a Tronului, Ana rămase fără suflare. Fusese aşa de încordată, încât nu mai dăduse atenţie încotro mergeau.

În faţa ei se ivi o sală cu balustrade din marmură şi candelabre de cristal, care scăldau locul într-o lumină aurie.

Coloanele sprijineau tavanul boltit. Pe capiteluri străjuiau statui ce înfăţişau zeităţi şi îngeri care păreau coborâţi din Paradis. Păşiseră în Sala Zeităţilor.

— Vă salut din nou, vechi prieteni!

Ana şi Ramson se răsuciră. Vocea îi îngheţase Anei sângele în vine.

La zece paşi de ei văzură un bărbat care le zâmbea, îmbrăcat într-un costum impecabil, violet, cu un toc de aur scânteindu-i la piept. Abia când îl auzi pe Ramson icnind de uimire şi când zări floricelele micuţe, în formă de clopot, prinse la reverul costumului, Ana înţelese cine era necunoscutul.

Alaric Kerlan, Lordul Ordinului Lăcrămioarei, îşi desfăcu larg braţele.

— Ah! Ce companie încântătoare avem! Prinţesa şi şarlatanul! Alaric nu se clinti. Zâmbetul lui ameninţa să-i despice chipul în două. Vă aşteptam!

36

Ana se pregăti de luptă. Analogul ei se trezi când fata îi privi pe Kerlan şi pe cei trei însoţitori ai acestuia. Unul dintre ei părea îndeajuns de voinic ca să frângă cu mâinile goale un trup de om. Muşchii îi ieşeau în evidenţă, aducând cu formele exagerate ale unei zeităţi. Ceilalţi doi, un bărbat şi o femeie, nu păreau nici vânjoşi, nici înspăimântători. Deci probabil că erau Analogi. Ochii lor o cercetau pe Ana.

— Trei contra doi, spuse Ramson, oftând resemnat. Ţi se pare că lupţi corect, Alaric?

Mai iute ca o lovitură de bici, Ramson îşi repezi un braţ în faţă. Tăişul unui pumnal sclipi în aer. Într-o fracţiune de secundă, Ana îşi dezlănţui Analogul asupra ţintei – femeia – şi o ţintui în loc. Şocată, aceasta nu apucă să scoată niciun sunet; imediat, pumnalul lui Ramson i se împlântă în stomac.

Femeia îngenunche şi se prăvăli în faţă. Sângele începu să băltească pe marmura imaculată.

În apropiere izbucniră strigăte. Un escadron al gărzilor palatului alerga spre ei, dinspre Marea Sală a Tronului.

Kerlan îi privea. Avea o expresie calmă, dar ochii îi ardeau.

— Din fericire, eu joc murdar, adăugă Ramson, rânjind, apoi strigă: Din nou, Ana!

Ana era pe cale să-şi trimită iarăşi Analogul în atac, dar apoi simţi cum zidul acela bine cunoscut, rece şi impenetrabil, apăru în mintea ei. Analogul ei rămase fără puteri. Cuţitul lui Ramson căzu pe podea, iar al doilea Analog al lui Kerlan se feri din calea lui.

Ana se răsuci. Ştia ce avea să vadă.

Yaeger-ul nandjian se afla în spatele lor. Ochii lui arzători se pironiseră într-ai ei. Păşi în faţă şi îşi scoase spada din teacă. Pielea îi lucea de sudoare.

Ana blestemă. La stânga lor, gărzile se apropiau. La dreapta, *yaeger*-ul le aţinea calea. Iar în faţă, al treilea Analog al lui Kerlan îşi încordă muşchii. O coloană de

marmură aflată în preajmă se desprinse de perete, cu un trosnet. În spatele Analogului, Kerlan zâmbea.

— Ramson, fiule, speram să nu ai parte de „tratamentul” meu special. Am crezut c-o vei lăsa baltă pe vrăjitoare şi-ţi vei salva pielea. Doar te pricepi de minune la asta!

Ana căzu în genunchi. Puterea *yaeger*-ului o strivea. Cu coada ochiului, îl văzu apropiindu-se. Paşii lui răsunau pe podeaua de marmură. Din celălalt capăt al holului, gărzile se apropiau, cu spadele scoase din teci.

Un strigăt sfâşie aerul. Ramson se izbi de ea cu atâta forţă, că Anei i se tăie răsuflarea. Durerea o săgetă în umăr când amândoi se prăbuşiră pe podea.

Fata ridică privirea la timp pentru a vedea cum o coloană de marmură se zdrobea în locul în care ea se aflase cu o clipă înainte. Bucăţele de marmură spartă ţâşniră în toate direcţiile.

O durea spatele. Ea şi Ramson căzuseră grămadă. El se săltă repede în picioare şi o ajută să se ridice.

— Ana! Cuprinse obrazul fetei în palmă şi îi zise cu voce joasă, poruncitoare: Încoronarea. Trebuie să pleci!

— Nu poţi învinge de unul singur aici.

Vocea ei era aspră, dar numai aşa îi putea stăpâni tremurul.

— Dacă rămâi aici, îţi pierzi fratele şi imperiul, o avertiză el.

Ana şovăi.

Se îndoise de Ramson şi de intenţiile lui până în clipa asta. Dar acum îşi punea viaţa în joc pentru ea.

Ana ar fi vrut să nu-şi fi dat seama atât de târziu de acest lucru.

Nu mai avea timp de stat pe gânduri. Kerlan râdea, Analogul ridica o altă coloană, gărzile aproape că-i ajunseseră din urmă, iar încoronarea se pregătea să înceapă. Trebuia să facă o alegere. Dar nu îl alese pe Ramson.

Ana îl apucă de cămaşă, trăgându-l spre ea şi apropiindu-şi faţa de a lui. Tânărul o privea prin pâcla de sudoarea şi sânge.

— Să nu îndrăzneşti să mori, şarlatanule! îi şopti Ana.
În clipa următoare, fata sări în picioare şi o luă la goană.
Escadronul se luă după ea. Pelerinele lor albastre fluturau şi spadele întărite cu piatră-neagră sclipeau sub candelabre. Ana alergă până când simţi că apăsarea paralizantă a yaeger-ului dispăru. În spate, prezenţa lui se stingea treptat.
Ana încetini. Doar zece paşi o mai despărţeau de gărzile Palatului. Îşi dădu seama că îi ştia. Cele mai multe chipuri îi erau cunoscute. Cu un an în urmă, oamenii aceştia o slujiseră.
Şi ei o recunoscuseră. Câţiva soldaţi încetiniră pasul. Nesiguranţa şi neîncrederea le umbreau feţele. Căpetenia lor se opri, cu spada în mână. Ochii lui îi trădau şovăiala.
— Locotenente Henric! spuse ferm Ana.
Omul făcu ochii mari.
— Eşti chiar tu, *Kolst* Prinţesă!
Rămase în poziţie de atac. Cu un an în urmă, locotenentul ar fi căzut în genunchi dinaintea ei.
Ana îşi dădu capul pe spate.
— Unde este *kapitan* Markov? Cum bărbatul nu răspunse, Ana mai făcu un pas în faţă. Unde este Markov, Henric?
Henric strânse din buze.
— Am primit ordin să te arestez, *Kolst* Prinţesă.
— Cine ţi-a ordonat asta?
— *Kolst* Contesa. Tonul locotenentului era ferm. Avea o expresie imobilă. Te rog, supune-te. Nu vreau să-ţi fac rău.
— Te cred, spuse ea, ridicând o mână. Îmi pare rău, locotenente, dar trebuie să trec de tine.
Când îşi înfăşură Analogul în jurul lor, cei şase soldaţi căzură în genunchi şi scăpară spadele din mâini. Locotenentul Henric se prăbuşi ultimul. Deschise şi închise gura, fără sunet, ca şi cum s-ar fi luptat să-i spună ceva.
Ana trecu printre gărzile îngenuncheate. Paşii fetei răsunau puternic, pe măsură ce se apropia de uşile Marii Săli a Tronului. Uşile imense, din lemn de mahon, se profilau ameninţător în faţă.
Oboseala coborî peste ea ca un nor greu. Căută să se

îmbărbăteze şi să-şi stăpânească tremurul muşchilor. Bărbia sus, umerii drepţi. Aşa cum o învăţase Luca.

Ana împinse uşile.

Înainte ca Analogul ei să se manifeste pentru prima dată, Ana fusese de multe ori în Marea Sală a Tronului, unde părinţii ei se aşezau pe cele două tronuri din aur alb, pe piedestalul din capătul sălii. După întâmplarea aceea nefericită, în Vintr'makt, *papa* n-o mai adusese niciodată aici, dar măreţia încăperii rămăsese întipărită în memoria ei.

Candelabrele strălucitoare îşi răspândeau lumina în sala încăpătoare, peste covorul albastru, care se întindea până la piedestalul cu tronuri. Tavanul arcuit era împodobit cu fresce reprezentând Zeităţile, alături de îngeri şi animale mitice.

În sală, cincizeci de perechi de ochi se holbau la ea. În jilţurile aflate de o parte şi de alta a încăperii şedeau cei mai puternici nobili din imperiu. Pe feţele lor se perindau felurite emoţii, de la confuzie la uluire.

Privirea Anei era fixată pe cei care ocupau tronurile regale. Era greu să n-o observi pe Morganya, gătită într-o rochie opulentă, în nuanţe de albastru şi argintiu. Părul negru i se revărsa pe umeri. Părea şi mai frumoasă decât o ştia Ana. Candelabrele scânteietoare îi scoteau în evidenţă pomeţii înalţi, buzele pline şi ochii blânzi. Pentru o clipă, Ana se imagină alergând în braţele ei, îngropându-şi faţa în părul negru şi mătăsos al *mamikăi.* Însă femeia aceasta, mătuşa ei, îi ucisese părinţii.

Apoi Ana îşi întoarse privirea spre tânărul de lângă Morganya. Spre deosebire de contesă, a cărei poziţie emana putere, autoritate, băiatul de alături părea că abia mai trăia. Faţa îi era uscăţivă, pielea lui avea culoarea cenuşii.

Dar cel mai mult o durea să-i vadă ochii. Când întâlni privirea tânărului, Ana rămase ca paralizată.

Ochii fratelui ei, odinioară frumoşi şi verzi ca iarba de primăvară, erau goi acum. Ana avea în faţă o stafie, iar gândul acesta îi frângea inima.

— Stai pe loc!

Ana se răsuci. Patru gărzi se apropiau, gata să scoată spadele din teci. Chipurile lor erau precaute, severe. Probabil că, în straiele ei, Ana li se părea doar un alt oaspete exaltat.

— Nu poţi rămâne aici, *maia dama.* Invitaţii nu au voie să intre în Marea Sală a Tronului, pentru ca împărăteasa noastră să fie…

Dar soldatul nu-şi sfârşi vorba, căci Ana îi înşfăcă sângele şi îl azvârli cât colo. Izbucniră strigăte când soldatul se izbi de membrii Consiliului Imperial şi de oaspeţi.

Ana îşi struni Analogul. Morganya stătea şi mai dreaptă. Se uita la fată de parcă o vedea pentru prima oară. Alţi opt soldaţi se iviră din spatele tronurilor şi luară poziţie de atac.

Ana făcu un pas în faţă. Acum sau niciodată!

— Numele meu este Anastasia Katerina Mihailova, spuse ea răspicat. Vocea ei străbătu întreaga sală, răsunând sub zeităţile pictate şi sub îngerii sculptaţi. Sunt fiica lui Alexander Mihailov şi a Katerinei Mihailova. Prinţesa moştenitoare a Chiriliei. Ridică o mână, arătând spre piedestal. Mă aflu aici pentru a opri Încoronarea Marii Contese, din cauza fărădelegilor pe care le-a comis: omor şi trădarea Coroanei Chiriliei!

Icnete şi murmure umplură sala. Curtenii îşi lungeau gâturile, pentru a o vedea mai bine. Chiar şi gărzile de lângă piedestal, instruite să rămână nemişcate, căscau ochii la fată.

De pe tronul său, Luca o privea fix, fără vreun semn că o recunoscuse.

— La loc comanda!

Vocea melodioasă şi blândă a Morganyei o alinase în cele mai grele nopţi şi o ajutase să adoarmă, la fel cum făcuse, demult, mama Anei. Acum, gândul acesta îi provoca greaţă.

Gărzile care o protejau pe Contesă se supuseră de îndată: coborâtă spadele şi se traseră în lături, precum cortina unei scene. Pe piedestal, Morganya era protagonista acestei piese de teatru absurd. Ochii ei o măsurară pe Ana din cap până-n picioare, apoi se îngustară.

Pe neaşteptate, chipul femeii se înmuie.

— Anastasia? şopti Morganya, cu degetele încleştate pe braţele tronului. *Ana?*

Ana păşi mai aproape de tronuri. De o parte şi de cealaltă a sălii răsunau murmure: *Ea este! Prinţesa pierdută. Prinţesa moartă.*

Ana îşi privea mătuşa.

— Negi fărădelegile de care te acuz? strigă fata, ridicând tonul pentru a acoperi tumultul din Marea Sală a Tronului.

— Ana? repetă Morganya, clătinând neîncrezătoare din cap. Pe faţa ei se citea îndoiala şi uluirea. Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

— Oare nu m-am exprimat destul de limpede? Ana mai făcu un pas în faţă. Dă-mi voie să te lămuresc. Te acuz de asasinarea mamei mele, fosta Împărăteasă Katerina Mihailova – murmurele mulţimii crescură, transformându-se în rumoare –, de asasinarea tatălui meu, fostul Împărat Alexander Mihailov – curtenii exclamară scandalizaţi –, şi de complot pentru asasinarea fratelui meu, Împăratul Luca Alexander Mihailov. Sfetnicii vociferau, cerând s-o vadă mai bine. De la distanţă, invitaţii priveau îngroziţi, uitându-se când la Ana, când la Morganya. *Negi toate astea?*

Morganya clătină din cap, cu o expresie îngrozită.

— Ce tot vorbeşti acolo? Aţinti un deget spre Ana. *Tu* ţi-ai ucis tatăl!

— Mi-ai înscenat totul, mârâi Ana.

Groaza Morganyei pieri la fel de repede precum apăruse. Acum căutătura ei avea un calm viclean. Era rece şi calculată.

— Destul! răcni Contesa. Transformarea ei izbitoare dovedea că tot ce făcuse şi spusese până acum fusese doar prefăcătorie. Nu ştiu cum ai trecut de gărzile palatului, dar un lucru e clar: eşti periculoasă! Morganya pocni din degete. Gărzi! Arestaţi-o!

— Nu! strigă Ana.

Gărzile se puseră în mişcare, cu spadele ridicate. Piatra-neagră a tăişurilor sclipea sumbru.

Ochii verzi şi terni ai lui Luca încă erau aţintiţi asupra ei.

— Luca! Luca, te rog… Eu sunt!

Gărzile se apropiată. Ana se retrase încet.

Îi putea stăpâni cu Analogul ei, dar atunci ar fi părut un monstru, aşa cum o considerau toţi cei de faţă. Aici nu se cerea luptă. Trebuia să-i convingă.

Trebuia să le arate că venise cu gând de pace. Trebuia să se folosească de cuvinte pentru a se impune.

— Staţi! ţipă Ana. Gărzile ezitară. Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a Morganyei. Negi că eşti Analog? Un Analog de Carne şi de Minte! Un alt icnet străbătu sala. Negi că l-ai manipulat pe fostul alchimist al palatului, ca să născocească otrăvurile care mi-au ucis părinţii? Negi că în această clipă îl manipulezi pe fratele meu, Împăratul?

— Ceea ce spui e o *nebunie!* strigă Morganya, iar Ana se bucură când auzi tulburarea din vocea Contesei. În ochii femeii ardea promisiunea pedepsei. Gărzi! Arestaţi-o! Vom continua încoronarea!

— *Kolst* Contesă Morganya! rosti calm Ana. Fiindcă ţi s-au adus aceste acuzaţii, nu poţi fi încoronată până când nu se lămureşte totul. Aceasta este legea chiriliană. Aceasta este legea noastră.

— Are dreptate! întări o voce.

Un membru al Consiliului se ridică din jilţ, iar în încăpere se aşternu tăcerea. Părul lui cărunt fusese pieptănat cu grijă. Trăsăturile lui îi vădeau vârsta şi înţelepciunea, făcându-l să pară impunător. Ana îl recunoscu; era sfetnicul Daghislav Taras. Fusese cel mai apropiat prieten şi sfătuitor al tatălui ei. Se zvonea că dorise pentru sine postul de Mare Sfetnic, înainte ca Sadov să fie ales în funcţia aceasta.

— Asta e legea, *Kolst* Contesă.

Un alt sfetnic se ridică. Avea păr blond, aidoma locuitorilor din nordul Chiriliei. Nasul îi era străbătut de o cicatrice lungă. Înverşunarea de pe chipul acestuia aducea cu a unui războinic. Era Maxim Zolotov, comandantul armatei chiriliene, devenit membru al Consiliului. Maxim îşi întoarse privirea arzătoare spre Ana.

— Uiţi ceva, Taras! Prinţesa… sau, mai bine spus, *fosta* Prinţesă… încă este acuzată de omor şi trădare. Acuzaţiile

pe care le aduce acum nu sunt valabile.

Ana îi susţinu privirea, iar Zolotov avu eleganţa să-şi ferească ochii. În inimă, fata simţi înţepătura trădării. În anii ei de captivitate, dăduse târcoale prin palat şi îi privise de departe pe sfetnici. Memorase numele lor şi îi observase pe cei care-i plăcuseră mai mult, iar Zolotov se numărase printre aceştia. O impresionaseră curajul, loialitatea şi simplitatea lui. O rănea să-l audă vorbind împotriva ei.

Taras îi aruncă lui Zolotov o privire pătrunzătoare.

— Nu greşeşti, Maxim. Statutul Prinţesei aruncă îndoieli asupra acuzaţiilor sale. Totuşi, aşa cum spune legea chiriliană, nu există nicio regulă care le interzice oamenilor acuzaţi să-i acuze pe alţii.

Nu vorbeau nici în favoarea, nici împotriva ei. Pur şi simplu interpretau legea.

Taras se întoarse spre tronuri.

— Atunci când nu avem o lege pentru astfel de situaţii, trebuie să ne supunem hotărârii Împăratului. *Kolst* Împărate, ce ne sfătuieşti?

În sfârşit! Ana se uită la tânărul din dreapta Morganyei. Fratele ei urmărea impasibil scena.

— Luca! Luca, te rog, uită-te la mine! Spun adevărul. Am dovezi. Jur pe viaţa mea! Luca, ea îţi otrăveşte trupul şi mintea. Cuvintele ei se sfârşiră cu un suspin. Te rog, ascultă-mă!

— Ai fugit când ai fost acuzată de omor! strigă un membru al Consiliului. Oare nu este o dovadă de vinovăţie?

— Am fugit pentru că eram nevinovată şi ştiam că trebuie să adun dovezi, pentru ca adevăratul asasin să fie condamnat. Ana nu-şi lua ochii de la fratele ei. Luca, te rog!

Vocea ei se preschimbă într-o şoaptă răguşită. Tu mă ştii, *bratika.* Ştii cât de mult iubesc acest imperiu. *Crede-mă!*

Împăratul îi aruncă o privire bântuită, pe care Ana nu avea s-o uite niciodată. Era privirea unui om al cărui suflet murise.

Inima fetei se frânse.

Luca deschise gura. Cuvintele lui erau mai mult o şoaptă.

— Vom continua încoronarea.

— Nu! Ana se repezi spre el. Nu, Luca! Ea te controlează…

— Gărzi, arestaţi-o! porunci Morganya.

Părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine. Stătea în picioare, cu degetele încleştate pe braţele tronului. Gărzile năvăliră spre fată, dar Ana îi respinse cu Analogul ei. În sală pătrunseră arcaşii. O ţintiră cu săgeţile, aşteptând ordinul Contesei.

— Ne trebuie *deis'voşk!* declară Morganya. Ştiu ce poate face prinţesa cu Analogul ei. Am văzut cu ochii mei. Vladimir! Vladimir!

— *Kolst* Contesă, daţi-mi voie! zise o voce calmă, care o făcu pe Ana să îngheţe.

Printre membrii Consiliului, aşezat lângă tron, stătea Teţiev, îmbrăcat în roba lui albă, de alchimist. Îşi atinse *Deis'krug*-ul şi ridică privirea spre Morganya.

Expresia femeii se îmblânzi.

— Da, Piotr. Fă-ţi treaba!

Ochii Contesei străluceau triumfător.

Teţiev se întoarse către Ana.

— Trădătorule! izbucni prinţesa.

Simţea mai mult decât furie. Ana avea convingerea că, dacă urma să moară, îl va lua pe ucigaş cu ea, în mormânt.

Dar când Ana se pregătea să-şi asmuţă Analogul asupra alchimistului, în mintea ei răsări imaginea unei temniţe în care plângea un bărbat înspăimântat.

Morganya este puternică, dar nu invincibilă.

Cât din ceea ce îi spusese Teţiev în noaptea aceea era adevărat?

Nu poate controla decât o minte odată, iar controlul ei poate fi înlăturat. Când ţi-ai abătut Analogul asupra mea, ai îndepărtat influenţa Morganyei.

Aşa să fie? Oare Analogul ei îl putea anihila pe al Morganyei? Putea să destrame, măcar pentru un timp, controlul contesei asupra lui Luca?

Ana şovăia. Probabil că Teţiev nu-i spusese decât minciuni. Şi totuşi… Se gândi la ochii lui, la regretul din vocea alchimistului, la cuvintele şoptite în întuneric. Atunci,

în temniţa lui Kerlan, fata avusese convingerea că Teţiev spusese adevărul.

Merita să încerce.

Ana îşi trimise Analogul spre Luca şi trase uşor.

Chiar şi de la distanţă, simţea boala din sângele lui, simţea câtă otravă îi curgea prin vene. Sângele lui era rece şi leneş, în loc să fie năvalnic şi cald. Cu durere în inimă, trase din nou.

În vreme ce îşi concentra Analogul asupra fratelui ei, simţi cum gărzile o înconjurau. Spadele lor se încrucişară deasupra ei. Metalul rece, întărit cu piatră-neagră, îi apăsa gâtul.

Ana trase pentru a treia oară.

Luca clipi şi gemu.

Inima ei tresări când ochii tânărului poposiră asupra ei. O vedea *de-adevăratelea.* Păreau mai strălucitori, mai atenţi, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung, lung de tot.

Te rog, Luca! Trezeşte-te!

— Opriţi-vă! strigă împăratul.

Întreaga Curte se răsuci spre el, privindu-l cu uimire. Teţiev se întoarse la locul lui.

Dar scânteia din ochii băiatului se stinse din nou. Acum părea şi mai rătăcit. Luca se sprijini de spătarul tronului şi răsuflă greoi.

— Trebuie să continuăm încoronarea, declară el, cu voce plată.

Ana era descurajată. Morganya zâmbea.

— Eu, Luca Alexander Mihailov…

— Nu! strigă Ana.

Fratele ei o privi cu severitate.

Totul se ducea de râpă.

— Închideţi-i gura! le porunci Luca gărzilor, după care îi aruncă Anei o căutătură plină de viaţă, de încredere şi de puterea unui adevărat împărat. Linişte, răsfăţato!

Răsfăţato! Inima ei bătea ca un ciocan, gata să-i sară din piept.

Cu ultima brumă de energie, Luca îşi îndreptă umerii şi

spuse:

— Eu, Luca Alexander Mihailov, abdic temporar, din motive de sănătate.

Triumful strălucea pe faţa Morganyei.

— În cazul în care renunţ la tron sau mor, coroana va reveni moştenitoarei tronului Chiriliei. Dintr-odată, Luca se uită la sora lui atât de pătrunzător, că Ana îşi ţinu respiraţia. O numesc moştenitoare şi viitoare Împărăteasă a Imperiului Chirilian pe Prinţesa Anastasia Katerina Mihailova!

37

Ramson avea să moară.

Pământul hurui sub picioarele lui când se feri din calea unui alt stâlp din marmură, care se prăbuşi în peretele opus. Ramson gâfâia. Un firicel de sânge i se prelingea pe obraz.

Scutură din cap, ca să-şi limpezească vederea. *Concentrează-te!* Ana încă era în Marea Sală a Tronului. Avea nevoie de el. Trebuia să-i ţină în loc pe Kerlan şi pe slujbaşii acestuia.

Până acum reuşise să distragă atenţia *yaeger*-ului*.* Când bărbatul înalt, cu ochi reci pornise după Ana, Ramson îi sărise în faţă. Chiar şi înainte ca Analogul de Marmură să se alăture „petrecerii”, adversarii lui îl copleşiseră.

Ramson îşi înhăţă pumnalele. Se forţă să se ridice în picioare şi îşi şterse nasul. Degetele lui erau pline de sânge.

Trei contra unul. Matahala lui Kerlan nu era o problemă. Bruta asta nu ştia să facă altceva decât să tropăie de colo colo şi să chinuie victime înlănţuite; nu era făcut pentru o luptă în toată legea. Şi, judecând după faptul că nu se desprindea de stăpânul său, treaba lui era să-l protejeze pe Kerlan. De fapt, la ceilalţi doi trebuia Ramson să fie atent.

Yaeger-ul îşi pregătise spadele. Ramson era cât pe ce să se repeadă la el, când surprinse o mişcare iute în dreapta.

Analogul de Marmură ridică un braţ. Din podea ţâşniră două bile de marmură, mari cât pumnul. Ramson sări repede în spatele unei coloane. Stâlpul se cutremură când cele două proiectile îl izbiră.

Ceva rece îi atinse braţul. O bucată de marmură i se răsuci în jurul încheieturii. Cât ai zice peşte, marmura se închise ca o cătuşă, iar Ramson simţi că podeaua îi fuge de sub picioare. Trupul lui fu azvârlit prin hol; de fapt, bucata de marmură care-i strângea încheietura înainta cu atâta viteză, încât tânărul simţea că braţul îi era smuls din umăr. Apoi totul se înceţoşă.

Ramson se izbi de perete. Durerea îi cutreiera tot trupul.

Gâfâind, Ramson încercă să se ridice în picioare. Lui Kerlan îi plăcea să-l ştie pe Ramson depăşit numeric şi copleşit, să savureze victoria, înăbuşindu-i speranţa, încetul cu încetul.

Bucata de marmură de la încheietura lui se mişca din nou. Îl trase către Kerlan şi către garda lui de corp. Ramson încerca să se agaţe de ceva ca să-şi oprească înaintarea, dar încheietura lui trădătoare, prinsă în marmură, îi zădărnicea strădania.

Cu coada ochiului, zări trupul femeii-Analog. În partea cealaltă a coridorului aştepta *yaeger*-ul. Acesta îşi îngustă ochii, după care se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă.

Nu! Nu spre Ana! gândi Ramson. Încercă să se opună cercului de marmură, dar fără folos.

Ochii lui Kerlan străluceau de încântare.

— Ei, fiule! Ţi-a ajuns?

Ramson tuşi, apoi scuipă sânge. Era ghemuit la podea. Fiecare bucăţică din corpul lui urla de durere. Se sili să zâmbească.

— Asta-i tot ce poţi? gâfâi el. Te-ai cam înmuiat, Kerlan.

Lordul surâdea în continuare, dar ochii lui promiteau moarte. Îi făcu semn Analogului de Marmură. O altă bucată de marmură se încolăci în jurul celeilalte încheieturi a lui Ramson. Îi săltă braţul în aer şi îl ridică, silindu-l să îngenuncheze în faţa lui Kerlan. Pumnalul lui căzu la podea. Zăngănitul stârni ecouri în holul pustiu.

Poc... poc... poc...

După câteva clipe, Ramson pricepu de unde venea zgomotul. Kerlan îl urmărea cu un zâmbet amuzat. Tocul de aur izbea ritmic un inel de pe degetul Lordului.

Poc... poc... poc...

Sunetul îl făcu pe Ramson să se înfioare.

— Nu ştiu la ce te referi când zici că m-am „înmuiat”, spuse Kerlan. Ridică tocul, iar metalul răsfrânse lumina candelabrului. Apoi apăsă capătul. Cu un declic, în vârful lui apăru un cerc alcătuit din lame minuscule şi ascuţite ca nişte colţi.

— Să-mi spui ce simţi acum, adăugă Kerlan.

Luându-şi avânt, înfipse tocul în pieptul lui Ramson, chiar

în locul unde îl înfierase cu însemnul Ordinului.

Ramson urlă. Kerlan râse şi răsuci tocul. Lamele ascuţite pătrunseră adânc în carne. Apoi Kerlan îl smulse.

Tânărul se luptă să nu-şi piardă cunoştinţa. Simţea că pieptul lui luase foc, iar durerea îi împânzea vederea cu puncte negre.

Tremura din tot corpul. Ramson vomită. Lacrimile lui se amestecau cu sudoarea. În urechi îi răsuna hohotul descreierat al lui Kerlan.

O să mor.

Ramson privi în jur. Se chinuia să găsească un lucru care l-ar fi putut ajuta.

O umbră ţâşni în hol, în spatele lui Kerlan.

Se auzi un foşnet, apoi o bufnitură scurtă, iar Analogul de Marmură se împletici în faţă. Din gura lui picura sânge.

Analogul se prăvăli la podea, cu ochii deschişi. Din spatele lui se iţeau plăselele unui pumnal. Cătuşele de marmură se sfărâmară, eliberând încheieturile tânărului.

Kerlan şi garda lui de corp se răsuciră. Profitând de prilej, Ramson îşi ridică pumnalul căzut pe podea şi-l aruncă spre Kerlan.

Fiindcă vederea lui era înceţoşată de lacrimi, de sânge şi de sudoare, iar el ţintise prost, pumnalul abia dacă crestă pielea lui Kerlan, lăsând în urmă doar o zgârietură. Kerlan se poticni. Faţa i se schimonosi.

Uriaşul răcni şi ridică pumnii. Ramson se aruncă înainte, în pieptul lui explodă durerea. Se rostogoli pe sub matahală şi rămase pe vine, lipit de un perete.

Garda de corp a lui Kerlan ridică din nou pumnii. De data asta, Ramson nu mai avea încotro să fugă.

Simţi o rafală de vânt atât de violentă, încât până şi uriaşul se clătină şi ridică mâinile, ca să se apere. O siluetă mică şi neclară ţâşni spre Ramson. Un braţ se încolăci pe după mijlocul lui Ramson, după care vântul îi purtă pe amândoi pe podeaua presărată cu dărâmături.

Mâini grijulii îl lăsară uşor pe podea. În faţa ochilor săi apăru un chip tânăr, cu trăsături ascuţite şi cu ochi întunecaţi. Mai văzuse chipul ăsta într-o arenă aglomerată,

apoi în umbrele unei taverne din Novo Minsk, când el îi răscumpărase contractul.

— Stafia Vântului! se miră el. Linn!

— Ai văzut-o pe Ana? îl întrebă ea.

Ar fi vrut să pună multe întrebări. Oare fata îşi îndeplinise partea de învoială? Însă Ramson nu se putea concentra. Era ameţit.

— E la ceremonia Încoronării, îngăimă el. I-am promis să-i ţin în loc pe Analogii ăştia.

Ea îi aruncă o privire plină de îndoială. Cu supleţe de acrobat, sări în picioare. În mâinile ei luceau două pumnale. În brâul de piele care încingea talia fetei, Ramson văzu o mulţime de cuţite.

O altă rafală de vânt izbucni în faţa lui Linn. Kerlan fu azvârlit în spate. Cu un urlet, ateriză peste garda lui de corp.

Linn schiţă o mişcare din încheietură.

Matahala urlă de durere. Un firicel de sânge se prelingea din stomacul acestuia. Un cuţitaş îi pătrunsese în carne.

Deodată, vântul se opri. În hol se lăsă o tăcere de moarte.

Linn slobozi un sunet care semăna cu scâncetul unui animal cuprins de durere. Ramson zări fulgerarea albă a unei pelerine. *Yaeger*-ul se întorsese şi acum bloca Analogul lui Linn. Apăru din spatele unei coloane. Ochii lui nu o slăbeau pe Linn.

Fata aruncă două pumnale spre el, dar *yaeger*-ul le respinse cu săbiile.

În ciuda durerii provocate de răni, în pieptul lui Ramson se trezi o fărâmă de speranţă. Înţelesese că niciunul dintre Analogii lui Kerlan nu era un luptător bine antrenat, pe măsura lui Linn.

Douăzeci de paşi mai încolo, Kerlan îşi scutura hainele. Chipul lui era alb ca varul. *Interesant!* gândi Ramson. *Omul ăsta provoacă aşa de multă durere, dar nu e în stare să o suporte el însuşi.* Kerlan îi făcu semn uriaşului, care sângera abundent. Omul se aplecă şi petrecu un braţ enorm pe după mijlocul lui Kerlan.

Cei doi se îndepărtară şchiopătând.

În pumnii lui Linn apărură alte două cuţite. Se lăsă pe vine, lângă Ramson, care zăcea pe podea. Ochii ei observau cu atenţie mişcările *yaeger*-ului. Bărbatul aştepta în hol, lângă o coloană de marmură sfărâmată.

Paşii tot mai îndepărtaţi ai lui Kerlan şi ai celuilalt fură acoperiţi de alt sunet: un ropot care stârnea ecouri sub tavanul arcuit şi reverbera din lespezile de marmură făcute bucăţi. Ramson îl recunoscu. Îl auzise cu mulţi ani în urmă, în Fortul Albastru. Erau paşii unei armate. Încercă să îşi amintească protocoalele de securitate ale Palatului Salskov. În caz de atac, gărzile susţineau prima linie de apărare, până când soseau întăriri. Iar întăririle nu erau soldaţi de rând, ci luptătorii de elită ai imperiului, cei mai înzestraţi războinici.

Soseau Pelerinele Albe!

— Poţi să te mişti? întrebă Linn.

Ramson se dezmetici. Se ridică în picioare. Pieptul lui parcă luase foc.

— Da…

Linn desprinse un obiect de la brâu: o pungă mică, din piele, ascunsă printre cuţitele ei. Conţinutul acesteia scoase un clinchet uşor când se revărsă în mâinile lui Ramson.

— Du-i-le Anei! Sunt dovada de care are nevoie.

— Doar nu vrei să te las să lupţi singură!

— Du-te! îl îndemnă ea, fără să-l privească.

Yaeger-ul se apropia. Spadele lui răsfrângeau lumina candelabrelor.

Ramson îi întoarse spatele. Sub tălpile lui scrâşneau bucăţi de marmură spartă. Rana din pieptul lui sângera, dar nu era foarte profundă, nici mortală.

Avea să trăiască, măcar până ajungea la Ana.

Privi peste umăr. Linn rămăsese în aceeaşi poziţie de apărare, cu pumnalele pregătite. Privirea ei aprigă îl ţintuia pe *yaeger.*

Lupta dintre o vrabie şi un vultur.

Pentru o clipă, Ramson vru să-i strige o binecuvântare kemeirană. Dar binecuvântările şi rugăciunile sunt pentru

cei slabi de înger, iar lui nu-i plăcuse niciodată ideea de a-şi lăsa soarta în voia zeilor.

Pe deasupra, plănuia să-i mulţumească personal, după ce tărăşenia asta lua sfârşit.

Ramson începu să alerge printre dărâmăturile din Coridorul Zeităţilor.

O tăcere adâncă domnea în Marea Sală a Tronului. Pe feţele sfetnicilor şi ale invitaţilor se întipăriseră nedumerirea şi şocul. Ana îl privea pe Luca, încercând să-i înţeleagă cuvintele.

De data asta, în locul omului înfrânt şi copleşit – aşa cum fusese el acum câteva clipe –, vedea un Împărat care stătea cu spatele drept şi al cărui chip era luminat de triumf. Luca îi zâmbi complice şi duse un deget la buze. Pentru o secundă, erau din nou copii, apărându-se unul pe celălalt de lumea crudă. Era gestul lor de sfidare. Taina lor.

În Sala Tronului izbucni vacarmul. Sfetnicii se ridicară de la locurile lor. Unii se aplecau peste balustrada de mahon, vociferând. Îi strigau pe Luca şi pe Morganya. Expresia contesei era îngrozită. Gărzile rămase lângă piedestal păreau la fel de uimite. Cu braţele ridicate împăciuitor, încercau să liniştească mulţimea.

Am învins.

Gândul acesta o ului pe Ana. Înmărmurită, fata urmărea scena. Morganya avea să fie judecată pentru trădare şi omor. Otrava care îi dovedea vina şi antidotul care putea salva viaţa lui Luca se aflau în spiţeria palatului.

Soldaţii care o împresurau pe Ana păreau zăpăciţi. Coborâră spadele, care mai adineauri o ameninţaseră pe moştenitoarea imperiului.

Ana îşi încolăci Analogul în jurul lor şi împinse. Îşi îndreptă spinarea şi păşi în faţă. Vacarmul încetă. Toţi ochii din încăpere urmăreau înaintarea prinţesei către piedestal.

Un strigăt străpunse aerul.

— Opriţi-o! porunci Morganya.

Stătea lângă tronul despre care, cu câteva clipe înainte, crezuse că era al ei. Îşi încleştase degetele pe spătarul tronului, ca şi cum voia să-l apere, dar totodată să se ascundă în spatele lui.

— Gărzi!

— Nu! strigă Luca. Încercă să se ridice în picioare. Sora

mea este moştenitoarea acestui imperiu şi va fi tratată ca atare.

Morganya se răsuci spre el.

— *Kolst* Împărate, apreciez dragostea pe care i-o porţi surorii tale, dar nu poţi să negi că ea este Vrăjitoarea de Sânge din Salskov! Contesa se întoarse către mulţime. Sau n-aţi fost cu toţii martori în ziua aceea, în *Vintr'makt,* când ea a măcelărit opt oameni nevinovaţi, doar ca să-şi potolească setea de sânge?

Toţi exclamau scandalizaţi. Câţiva invitaţi şi unii membrii, ai Consiliului izbucniră în strigăte.

— Ai dreptate, zise Ana. Am făcut lucruri îngrozitoare, iar lumea mi-o aminteşte mereu. Dar şi tu ai făcut mult rău, Morganya. Nu înţelegi? Suntem la fel. Însă, demult, cineva mi-a spus că nu Analogii noştri sunt cei care ne definesc. Dimpotrivă, ceea ce ne defineşte este felul în care alegem să-i folosim.

Ochii lui Luca străluceau de mândrie.

— Amândouă ştim că imperiul nostru suferă. Dar nu prin frică sau răzbunare îl vom vindeca.

Ana se gândea la cuvintele lui Sadov, care i se întipăriseră în minte. Crescuse crezând în adevărul acestora, crezând că ea chiar *era* ceea ce lumea îi spunea că este. *Monstru. Deimhov.* Şopti cu voce spartă:

— Te rog, *mamika!* Alege să fii bună! Putem ajuta poporul… împreună.

Morganya rămase nemişcată, ca o stană de piatră. Apoi miji ochii. Vocea ei calmă şi rece răsună în toată sala:

— Habar nu am despre ce vorbeşti, Anastasia.

O apăsare ciudată coborî asupra Anei, ţintuind-o. Nu se putea mişca. Mintea îi era cotropită de întuneric.

Un Analog de Carne care poate controla mintea.

Ana pricepu că ea şi *mamika* ei erau imagini în oglindă. Ambele se născuseră înzestrate cu Analogi înfiorători. Ambele erau temute şi detestate.

În orice lucru există bine şi rău.

Morganya făcuse deja o alegere.

Cu toată puterea şi furia, Ana îşi dezlănţui Analogul

asupra Morganyei.

Contesa ţipă. Se împletici şi căzu. Acum părea o fată speriată, aşa cum fusese când mama Anei o găsise printre dărâmături.

— Te rog! suspină ea, întinzând o mână tremurătoare spre Luca.

— Gărzi! Luca se ridicase şi se sprijinea de tron. Duceţi-o pe Contesă în temniţă, pentru interogatoriu. Ca împărat al vostru, vă poruncesc să ascultaţi ordinele prinţesei moştenitoare. Vom răscoli tot palatul ca să găsim dovada otrăvii folosite de Morganya.

Întorsătura neaşteptată pe care o luaseră evenimentele stârni rumoare. Haosul cuprinse Marea Sală a Tronului. Sfetnicii şi invitaţii urlau unii la alţii. Dar Ana era atentă doar la tron.

Numai ea surprinse căutătura pe care Morganya i-o aruncă lui Luca. Privirea aceea făgăduia moarte.

Deodată, Ana se înfricoşă. Pur şi simplu ştia că urma să se întâmple ceva oribil, un rău de nedescris.

Ana se repezi spre tronuri.

— Luca! strigă ea.

Trebuia să ajungă la el.

Fratele ei se răsuci. Zâmbetul i se şterse de pe buze când observă panica fetei.

— Luca!

Ana se concentră asupra siluetei încovoiate a Morganyei. Analogul ei se năpusti asupra Contesei şi o pironi la podea.

Teroarea fetei slăbi puţin. Încă zece paşi. Presiunea asupra Morganyei crescu. *Nu te las să-i faci rău.*

Cu coada ochiului, Ana surprinse o mişcare. Din umbra tronului din aur alb apăru o mână. Nişte degete albe, lungi şi obsedant de cunoscute strângeau un obiect.

Surâzând, Sadov înfipse un pumnal în pieptul lui Luca.

Timpul se opri. Restul lumii, sângele, trupurile, ţipetele se preschimbară într-un vârtej nedesluşit. Nu mai existau decât Luca şi mirosul pătrunzător de sânge, amplificat de Analogul ei.

Împăratul se prăbuşi. Faţa lui rămăsese senină. Doar ochii îi erau miraţi.

Cineva ţipa. *Ea* – Ana – ţipa. Analogul ei se dezlănţuia, se întindea tot mai mult în jurul ei. Nu îl mai putea controla. În calea ei, oamenii se prăbuşeau la podea, asemenea unor piese pe o tablă de şah.

Ana urcă în goană treptele piedestalului şi se aruncă lângă fratele ei. Îl îmbrăţişă cu mâini tremurânde. Sângele lui păta covorul albastru, se prelingea pe mâinile şi picioarele ei, se îmbiba în ţesătura moale a rochiei.

Sânge. Analogul ei, darul şi blestemul ei.

— Luca!

Vocea Anei se frânse. Ochii lui erau înceţoşaţi de durere şi, în acelaşi timp, limpezi precum o pajişte în soare. Tânărul răsuflă prelung, cu un zgomot îngrozitor. Ana îi acoperi rana cu o palmă, încercând să împingă sângele înapoi în trup.

— Sssst… Sunt aici, *bratika.* Ssst…

Luca deschise gura. Fata îşi aplecă urechea la buzele lui.

— Răsfăţato… Mi-a… fost dor de tine, şopti el.

Ana plângea.

— Am atâtea să-ţi spun! O să te facem bine. Şi vom îndrepta totul. O vom face împreună, Luca.

— Te-ai… întors, îngăimă el.

— M-am întors, suspină ea, strângându-l în braţe şi lipindu-şi fruntea de a lui. Apoi ridică brusc capul şi strigă: Un tămăduitor! Avem nevoie de un tămăduitor! *Acum!*

— Ana, susură Luca. *Sistrika…* sunt obosit.

— Rezistă! îl imploră ea. Ne vin ajutoare. *Un tămăduitor!* Vocea ei era disperată. *Vă rog!* Se întoarse spre Luca. Rezistă! Sunt aici! *Sistrika* e aici!

Pleoapele tânărului fluturară. Se lupta să-şi ţină ochii deschişi. Se mişcă uşor, ca şi cum voia să clatine din cap.

— Nu *sistrika,* îngână el. Trase aer în piept şi vorbi cu greu: *Împărăteasa!*

— Luca! se tângui ea.

— Pro… mite-mi.

Cuvintele astea îi străpungeau inima.

— Îţi promit!

Un zâmbet lumină chipul lui Luca. Trupul i se înmuie. O privea cu afecţiune. În ochii împăratului se aprinse lumina pe care Ana o cunoştea atât de bine. Pentru o clipă, redeveniră copii, surâzându-şi într-o făgăduială tainică.

— O să le spun lui *papa* şi mamei…

Dar nu mai apucă să încheie. Dintr-odată, rămase nemişcat, cu ochii verzi îndreptaţi spre ea, ca şi cum fusese cât pe ce să-i destăinuie un secret.

39

Ana îşi strângea fratele la piept. Îşi lipi chipul de scobitura moale a gâtului său, aşa cum obişnuia să facă în copilărie. Lacrimile udau mătasea albă a tunicii de ceremonie. Ana credea că va rămâne aşa pe veci, că nu se va mai ridica nicicând.

Strigătul Morganyei străpunse aerul:

— Ea l-a ucis pe Împărat!

Puţin câte puţin, Ana băga de seamă ce o înconjura: covorul însângerat de sub picioarele ei, strigătele de panică, purpuriul care îi păta rochia.

Ana lăsă pe covor, cu grijă, capul lui Luca. Îi mângâie părul şi îi închise ochii. Pe faţa lui stăruia urma unui surâs.

Simţi cum o roşeaţă stranie se strecura în jurul ei, învolburându-se asemenea unei pâcle vii, care respira. Totul începu să miroasă a sânge.

Ana îşi îndreptă spatele. În pieptul ei se căsca o prăpastie. Deocamdată, acolo nu exista durere. Odată ce se lăsa copleşită de amărăciune, suferinţa avea s-o înghită pentru totdeauna.

Nu... În hăul din pieptul ei se aprinsese furia. Mocnea. Clocotea.

Valul stacojiu se învolbură, furişând tentacule spre sângele care pulsa în încăpere. Înăuntrul ei se răspândea o întunecime îmbătătoare. Ana se aplecă spre ea şi o primi. Acum, nu mai era doar o prinţesă. Era Prinţesa Roşie.

Lumea Anei explodă într-un torent purpuriu. Se clătină. Ţinea ochii închişi şi respira anevoie. Treptat, asemenea unor siluete în ceaţă, în mintea ei totul se desena în sânge. Anei i se părea că până acum privise lumea printr-o fereastră întunecată.

Pentru Ana, totul era viu, visceral. Analogul ei era deopotrivă vedere, miros, auz, atingere şi gust. Vedea cum fiecare strop de sânge de pe podea licărea precum stelele pe cerul nopţii. Mirosea lichidul care curgea în venele invitaţilor, gusta panica lor, spaima care îi cuprinsese,

auzea bătăile disperate ale inimilor.

O umplea o linişte sumbră, ciudată. Dintr-odată, simţi în spatele ei un bărbat care se retrăgea încet. Sângele lui era rece ca întunericul, mirosea a putregai şi avea gustul morţii.

Fără să se mişte, fără să deschidă ochii, fata îl târî spre ea, la fel cum un copil târăşte o păpuşă din cârpe. Îi simţea ţipătul în vibraţiile venelor.

Se făcu mic. Puterea ei zdrobea Analogul bărbatului. Fata deschise ochii.

— Sadov… şopti ea.

Omul ridică ochii spre ea. În mână încă ţinea pumnalul pătat de sângele lui Luca.

Doar un mic zvâcnet al minţii, şi iată-l atârnând în aer, în faţa ei, cu mâinile şi picioarele desfăcute – pironit asemenea unui fluture într-un insectar. *De unde să încep? Ce l-ar durea mai tare?*

Frica se întipări pe chipul lui Sadov.

— N… nu, *Kolst* Prinţesă! strigă el. T… te rog…

Prinţesa Roşie zâmbi.

— Monstru mic… rosti ea cu voce cântată, sporindu-şi strânsoarea şi făcându-l să urle de durere. Nu aşa mă numeai mereu?

Sadov ţipă. Faţa i se înroşise din pricina apăsării cumplite asupra sângelui său. Din gura lui se scurgea spumă. Cu chipul schimonosit de durere, chiar părea o creatură infernală, un *deimhov* desprins dintr-un coşmar.

— Ai vrut un monstru, şuieră Ana. Iată-mă!

Un trosnet. Sângele începu să curgă din nasul lui Sadov. Ana nu îşi închipuise vreodată că avea să savureze groaza cumplită care schimonosea chipul acestuia, că avea să simtă încântare la fiecare strop de sânge care cădea pe podea.

Prin ceaţa roşie a Analogului ei, se simţi privită. Ochii Morganyei o cercetau. În privirea femeii se desluşea aprobarea.

Aprobare. Ana simţi un nod în gât. Se uită la Sadov, care atârna ca o marionetă, luptându-se să respire. În tot acest

timp, Morganya se mulţumea să asiste la spectacol.

Nu avea de gând s-o împiedice pe Ana să-l ucidă pe Sadov. Nu. Morganya *voia* ca Ana să-l ucidă.

O imagine fulgeră în mintea fetei: o piaţă acoperită de zăpadă, o mulţime de oameni şi o baltă purpurie care se lăţea pe caldarâm. Opt siluete contorsionate, cu membrele în poziţii nefireşti, o încercuiau ca petalele enorme ale unei flori hidoase.

Ana căzu în genunchi şi ţipă. Imaginea creştea, ameninţând să-i sfărâme mintea.

Nu-i nimic, sistrika. *Sunt aici.* Bratika *e aici.*

În amintire, se întorsese în odaia ei. Luca o cuprinsese pe după umeri şi îi murmura cuvinte liniştitoare.

Scena se risipi. Acum, iată-l mort, în braţele ei. Sângele stacojiu se scurgea pe tunica împăratului.

Promite-mi.

Nu o rugase doar să-i promită că va deveni împărăteasă. Nu. De la bun început, Luca avusese planuri şi mai mari. De când Ana se ştia, Luca veghease asupra ei, o salvase... O salvase de ce anume? Nu de moarte. Nu de furia lumii. Nici măcar de Sadov sau de Morganya.

Luca o apărase de întunecimea Analogului ei, de ceea ce fata ar fi putut – şi încă mai putea – să devină.

Să-l ucidă pe Sadov, să se răzbune – aceasta era alegerea care ar fi transformat-o în monstru.

Promite-mi.

Lumea din jurul ei păli. Valul roşu bătu în retragere. Îi dădu drumul lui Sadov, care se prăbuşi la podea. Furia, setea de sânge şi ura oarbă care o măcinaseră se risipiră, lăsând-o stoarsă de puteri.

Ana căzu la podea. O auzi pe Morganya împărţind porunci.

— Omorâţi-o! strigă mătuşa ei. E un Analog periculos. Ne-ar fi putut ucide pe toţi.

Sadov se târî la o parte din calea Anei, lăsând dâre de sânge în urmă şi văitându-se. Invitaţii se repezeau să iasă din Marea Sală, în vreme ce membrii Consiliului se refugiaseră în cele mai îndepărtate unghere.

Deasupra Anei plana o umbră. Chipul îi era cunoscut: ochi mari, piele albă, cap pleşuv. Ochii aceia îi ţintuiră pe-ai ei, enigmatici ca întotdeauna.

Apoi simţi o sticluţă pe buze. O licoare dulce ca mierea i se scurse pe gâtlej. Nu era *deis'voşk.* Era o altfel de otravă. Ana se zbătu. Ochii omului deveniră aspri. Teţiev îi astupă nasul. Nu mai avea putere să se opună.

Mintea i se înceţoşa.

O senzaţie de amorţeală se răspândea prin corpul fetei.

— Gata, *Kolst* Împărăteasă. Vocea lui Teţiev era liniştită. Vrăjitoarea de Sânge va muri.

Otrava lucra cu repeziciune. Se răspândea ca gheaţa prin venele ei. Muşchii Anei începeau să înţepenească.

La câţiva paşi de ea, Luca zăcea pe piedestal, senin chiar şi în moarte.

Te iubesc, Luca, spuse ea în gând. *Îmi pare rău.*

Cineva se apropie de ea. Ochii Morganyei erau plini de lacrimi. Contesa îngenunche lângă ea. Puse o mână pe obrazul fetei. Degetele ei erau reci. Încet, Morganya se aplecă foarte aproape de faţa Anei.

— Ce creatură jalnică eşti! şopti ea, mângâindu-i părul. Teţiev s-a purtat omenos. Talentatul meu alchimist a fost dintotdeauna mai milos decât mine. Dacă ai fi aşteptat încă puţin, te-aş fi salvat din temniţa lui Sadov.

Ana ar fi vrut să întindă braţul şi să-i scoată ochii, dar nu putea face nicio mişcare.

Respiraţia Morganyei îi încălzea gâtul. Femeia râdea încetişor. De la distanţă, s-ar fi crezut că era răpusă de durere.

— Aş fi putut să te iau drept aliată, murmură Morganya. La urma urmei, noi curăţăm lumea de monştrii care ne năpăstuiesc şi care ne tratează ca pe dăunători. Făcu o pauză, apoi se prefăcu întristată. Cu câtă ură mă priveşti! Mă crezi ticăloasă, dar nu pricepi că, uneori, trebuie să comitem fapte îngrozitoare pentru un scop măreţ. Micuţă tigroaică, eu sunt gata să fac sacrificii pentru ca lumea să devină mai bună.

Neputincioasă, Ana încerca să găsească o noimă în

aceste cuvinte. Abia acum înţelegea că faptele mătuşii ei nu izvorau din răzbunare sau din răutate pură. În mintea ei, Morganya chiar credea că făcuse alegerea corectă.

— Ţi-ai ales greşit tabăra, continuă Morganya. Şi acum vei plăti preţul, murind singură, fără onoare şi acoperită de ruşine. Toţi au văzut cum l-ai torturat pe Vladimir. Pentru ei, eu sunt eroina care i-a salvat de un *deimhov.* Iar legenda sinistră a Vrăjitoarei de Sânge din Salskov va dăinui. Se aplecă şi sărută fruntea Anei. Când ridică iarăşi capul, chipul ei frumos se schimonosi. Pe obrajii Contesei picurau lacrimi mincinoase, menite să păcălească ochii mulţimii. Piotr, Ana a murit? Ai putea să...? Nu mai suport s-o văd aşa!

Ana ar fi vrut să facă multe. Ar fi trebuit să facă nespus de multe lucruri pentru imperiul ei. Dar puterile o părăseau. O ciudată senzaţie de linişte o cuprinse, ca şi cum trupul i se scufunda în somn. Capul îi atârna într-o parte. Aştepta ca întunericul s-o înghită. Dacă asta simţeai în clipa morţii, nu era chiar aşa de rău.

O adiere blândă îi mângâie faţa când Teţiev îngenunche lângă ea. Roba lui albă flutură uşor. Puse un deget pe gâtul ei, căutând pulsul. Spre surprinderea ei, alchimistul îşi plecă fruntea, în semn de respect şi de jale. De pe buzele lui se desprinse o şoaptă:

— Otrava doar te paralizează pentru o vreme.

Teţiev anunţă:

— Vrăjitoarea de Sânge este moartă.

Deşi Ana îşi simţea mintea îngreunată, nu îşi putu stăpâni uluirea. O otravă care paraliza!

Vasăzică nu murea.

Să fie cu putinţă? Teţiev îi salvase viaţa? Deci tot ce-i spusese alchimistul era adevărat?

Undeva, afară, izbucni un strigăt. În tăcerea ce se lăsase în sală se auziră paşi repezi, apăsaţi, ce se apropiau în grabă.

— Nu!

Ana cunoştea vocea. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-l atingă pe cel care vorbise. Voia să-l simtă aproape.

Lângă ea, Ramson se prăbuşi în genunchi.

— Nu…

Vocea lui se frânse. Emoţia nestăpânită din glasul tânărului stârni ceva înăuntrul Anei. Niciodată nu-l văzuse pe Ramson aşa de vulnerabil. Expresia lui îngrijorată se preschimbă într-una de suferinţă. O luă în braţe, cu blândeţe. Ana îi simţea atingerea pielii şi căldura respiraţiei, când tânărul îşi apropie capul de chipul ei, ţinând-o strâns şi plecându-se deasupra ei ca şi cum o parte din fiinţa lui se sfărâmase.

— *Kapitan!* strigă Morganya. Arestează-l pe răufăcătorul acesta!

— Nu! urlă Ramson. Ţinând-o pe Ana în braţe, se ridică. Membri ai Consiliului Imperial, am dovada de netăgăduit că Morganya este o ucigaşă şi că a trădat Coroana Chiriliei!

Vocea lui fu acoperită de tropotul paşilor. La vederea trupului nemişcat al Anei, gărzile îl înconjurară.

Nu! se rugă Ana. *Lasă-mă şi fugi, Ramson!*

O voce profundă interveni:

— O iau eu pe prinţesă.

Gărzile se retraseră.

Se apropie o siluetă cunoscută. Şuviţe cărunte cădeau pe o faţă brăzdată de ani, iar ochii – care aveau nuanţa cenuşie a norilor de furtună – erau două lacuri pline de tristeţe. Cu multă blândeţe, *kapitan* Markov o luă în braţe.

Pe piedestal, alte gărzi ridicară trupul lui Luca. Teţiev stătea lângă Morganya, şoptindu-i ceva. Contesa nu o scăpa din ochi.

— Duceţi trupul Prinţesei în temniţă! Alchimistul meu mai are treabă cu ea.

Pentru o clipă, chipul lui Markov se schimonosi de furie, aşa cum Ana nu-l mai văzuse niciodată. Însă bătrânul soldat îşi stăpâni mânia şi se întoarse spre Morganya, cu o expresie supusă.

— Da, *Kolst* Contesă.

— *Kolst* Împărăteasă, îl corectă Morganya. Sunt Împărăteasa ta măreaţă!

Cu coada ochiului, Ana văzu cum doi membri ai

Consiliului, care rămăseseră în sală, schimbară o privire. Îl recunoscu pe unul dintre ei – sfetnicul Taras.

— *Kolst* Împărătească, interveni tăios Markov. Şi criminalul?

— Du-l în temniţă, porunci Morganya. Să fie executat! Vreau ca lumea să afle ce se întâmplă cu cei ce trădează Coroana.

Ana ar fi vrut să strige. Dar trupul ei era o închisoare.

Morganya stătea pe piedestal. Se uita zâmbind cum Ramson se lupta cu gărzile. Teţiev stătea alături, în umbra ei. Sadov se aplecă peste tron, ştergându-şi sângele de pe faţă.

Markov închise uşile grele şi o purtă pe Ana în tăcere. Paşii lui răsunau sumbru, asemenea bătăilor de tobă la o înmormântare.

40

Din cel mai înalt turn al palatului se vedeau stelele. Paşii lui Linn erau tot mai apăsaţi, iar respiraţia ei se îngreuna pe măsură ce se grăbea pe holurile din marmură albă. Urcă repede câteva trepte, câte trei o dată. Vântul o purta din spate.

Auzea pe cineva apropiindu-se.

Linn era cu sufletul la gură când intră împleticit în turnul de veghe. Doi străjeri se răsuciră spre ea. Nu apucară să se mire, căci, cu două lovituri de picior, Linn îi puse la pământ.

Linn se roti, străduindu-se să-şi liniştească respiraţia. Mai avea doar câteva secunde înainte ca urmăritorul ei să-şi facă apariţia. Trebuia să îşi potolească încordarea ca să poată lupta, iar în clipa asta inima i se zbătea în piept.

Privi în jur: pereţi din marmură albă, în care se deschideau ferestre înguste – potrivite pentru a supraveghea şi a ochi, dar şi pentru a apăra împotriva săgeţilor din afară. Lumina lunii se revărsa printr-o uşă ce dădea spre un balcon.

Linn zări o umbră şi se răsuci fulgerător.

Ochii urmăritorului ei aveau culoarea argintului topit, iar pelerina albă flutura în spatele lui, umflată de vânt. Linn strânse între degete mânerul ultimului pumnal care îi mai rămăsese.

Yaeger-ul rămase nemişcat, parcă cioplit în piatră. Poziţia acelui trup şi încordarea muşchilor vădeau ani de instrucţie militară şi de antrenament. Ochii lui sclipeau ca o undă pe un lac luminat de lună.

— Nu sunt duşmanul tău.

— Nu eşti nici prietenul meu, i-o întoarse Linn.

— Nu vreau să-ţi fac rău.

— Am mai auzit asta.

Ochii lui îi cercetau brâul lipsit de arme şi rana. Nu era profundă, însă Linn lăsase sângele să curgă anume ca rana să pară mai gravă. În luptă, cel mai mare avantaj e ca adversarul să te subestimeze.

— Eşti rănită şi ai rămas fără arme. Nu vei câştiga lupta. El făcu un pas mai aproape. Chiar în clipa asta, oamenii mei au luat cu asalt Marea Sală a Tronului. Vrăjitoarea de Sânge este o ucigaşă şi un monstru. Nu va câştiga. Te rog, predă-te. Salvează-te.

Privirile celor doi se înfruntară pentru câteva secunde. Linn tăcea.

Braţul *yaeger*-ului se mişcă încet. Linn se forţă să tresară, să pară că se teme.

Într-o clipită, fata atacă. Tăişul pe care-l azvârli era un fulger argintiu. Lovi peretele de marmură, la o palmă distanţă de faţa *yaeger*-ului, şi căzu la podea.

În ochii *yaeger*-ului apăru umbra unei emoţii. Poate că era uimire, furie sau chiar admiraţie.

Cu mişcări foarte precise, *yaeger*-ul îşi desfăcu tacticos cataramele de pe umeri şi îşi lepădă pelerina albă. Scoase două spade din teci.

— Ai ales, spuse el. Păcat! Nu aş fi vrut să ucid o luptătoare atât de talentată.

— Nici n-ai să apuci să mă ucizi.

Fiecare muşchi din trupul ei era încordat.

Un zid masiv şi de netrecut prinse Analogul ei ca în cleşte. Stomacul i se întoarse pe dos şi, pentru o clipă, Linn crezu că va vomita. Simţea că îi dispăruse un simţ, ca şi cum şi-ar fi pierdut mirosul, gustul, auzul sau vederea. Vântul care până atunci murmurase în spatele ei se stinse. Tăcerea era de nesuportat.

Linn încercă să-şi îndepărteze greaţa. *Acţiune şi contraacţiune.*

Flutură un braţ în aer, prefăcându-se că aruncă un pumnal. *Yaeger*-ul tresări şi se feri la stânga. Într-o fracţiune de secundă, Linn sări în spate, rotindu-se şi smulgând pumnalele străjerilor ce zăceau pe podea. Dintr-o singură mişcare, le azvârli spre *yaeger,* unul după altul.

Când unul dintre pumnale se izbi de spada de piatră-neagră, Linn se răsuci şi alergă către uşa deschisă. Auzi sunetul moale al metalului tăind carnea. Apoi, un geamăt. Pumnalul îşi lovise ţinta. Lovitura era departe de a fi

mortală, dar avea să-l ţină în loc pe *yaeger* pentru un timp.

Linn dădu buzna afară, în noaptea plină de stele. Aici, mult deasupra adăpostului oferit de ziduri, crivăţul iernii chiriliene îi biciuia faţa şi îi flutura părul. Întinse mâna spre vânt, dar nu simţi nimic. Analogul ei pierise.

Dincolo de balustradă, oraşul Salskov sclipea în lumina torţelor şi a petrecerilor. Coada Tigrului şerpuia în jurul palatului. Apa sa era albă, îngheţată. În timp ce privea în jos, spre luminiţele îndepărtate, spre spaţiul enorm ce se căsca dedesubt, o lovi un val de ameţeală şi de frică. Zidurile groase ale palatului, aflate la baza turnului de veghe, erau prea îndepărtate. Linn ar fi putut să sară într-acolo, dacă ar mai fi avut vânturile de partea ei.

Îl simţi pe *yaeger* înainte să-l audă sau să-l vadă. Venea din întuneric: o pâclă albă în lumina lunii. Săbiile lui scânteiară, fulgerând în aer. Linn se ghemui, ferindu-se în ultima clipă. Plănuise să se folosească de avântul lui ca să-l atragă lângă balustradă, dar, în loc să-şi piardă echilibrul, bărbatul se opri brusc, se răsuci spre ea şi împunse văzduhul cu vârful unei spade.

Linn se dădu în spate, clătinându-se. Încercă să-şi recapete echilibrul. Când făcu un salt înapoi, simţi în coaste muşcătura aprigă a spadei. Ateriză şovăitor. *Yaeger*-ul nu o slăbea deloc. Săbiile lui fulgerau. Omul îi calcula din priviri fiecare pas şi mişcare.

Era pe cale să piardă lupta. Nu mai avea pumnale, Analogul ei pierise. Chiar dacă reuşise să-l înjunghie prima, el avea să-i dea lovitura finală.

Trupul ei încetinea, fiecare eschivă era şi mai anevoioasă decât cea de dinainte. Abia reuşea să evite tăişul unei spade, că a doua se şi repezea spre ea. Mişcările ei nu mai erau la fel de precise. Curajul i se risipea, pe măsură ce anticipa loviturile.

A doua oară, spada pătrunse mai adânc în carnea ei. Se împletici. Pentru o fracţiune de secundă, durerea îi întunecă judecata. *Yaeger*-ul nu avea nevoie de mai mult. Cu coada ochiului, văzu piciorul lui zvâcnind spre ea. Linn sări în spate, dar prea târziu şi prea încet.

Piciorul *yaeger*-ului o lovi în burtă, azvârlind-o în balustrada de marmură rece, dincolo de care aştepta hăul. Nu mai avea unde să se adăpostească.

Yaeger-ul se apropie de ea. Linn se lăsă pe spate, încercând să nu se gândească la faptul că atârna, pe jumătate, în gol. *O pasăre fără aripi* – aşa o numise Stăpânul Vânturilor, după ce fata nu mai zburase. *Cum ar putea o pasăre să se teamă de înălţimi?*

Se făcu mică lângă balustradă. Transpiraţia îi umezise hainele. Rănile ei sângerau. Respira anevoie, iar panica o sugruma. Îşi cântări opţiunile: în spatele ei, o cădere din care nimic nu garanta că avea să scape cu viaţă; în faţă, o luptă pe care nu putea s-o câştige.

Yaeger-ul se încruntă şi strânse din dinţi.

— Ţi-am spus că nu vreau să omor o luptătoare aşa de bună ca tine. Un asemenea talent apare rareori în lumea asta.

Linn se cutremură.

— Noi, kemeiranii, credem că în viaţă totul ne-a fost scris, că destinul dictează fiecare eveniment şi fiecare întâlnire. Habar n-avea de ce îi spunea toate astea. Cuvintele pe care le rostea îi aminteau de ţinutul ei natal şi de Stăpânul Vânturilor. Îi aduceau alinare în ultimele ei clipe. Poate că... poate că tu vei fi moartea mea.

Ochii lui se îngustară. Linn nu putea desluşi nicio emoţie în ei.

— De ce nu încerci să mă omori? întrebă el.

— Acţiune şi contraacţiune, şopti fata. Asta este credinţa noastră: că fiecare acţiune are o contraacţiune. Tu ataci, eu mă apăr. Tu nu vrei să-mi iei viaţa şi, prin urmare, nici eu nu am dreptul s-o iau pe a ta. Iar acum plătesc cu viaţa pentru alegerea mea.

Avea să moară fără arme, fără vreo adiere care să-i mângâie faţa. Avea să moară ghemuită într-un colţ, ca o laşă.

Linn închise ochii, străduindu-se să nu tremure. Se gândise adeseori la moarte, dar nu la un astfel de sfârşit. Îşi închipuise mereu o moarte glorioasă, demnă de un

războinic: prăbuşindu-se din cer, alături de ceilalţi zburători, aşa cum ar trebuia să piară un kemeiran.

În spatele ei se stârni vântul, făcându-i straiele să fluture şi răcorindu-i spinarea udă de sudoare. Părea că-i şopteşte: *Curaj!*

Spaţiul gol din spatele ei păru să se lărgească. Dintr-odată, îşi dădu seama că încă putea să lupte, cu vântul în spate şi cu stelele deasupra ei.

Ochii soldatului erau plini de regret.

— Chiar îmi pare rău, spuse el.

— Nu trebuie.

Îşi arcui spatele şi îşi făcu vânt. Sprijinindu-se de balustradă, se aruncă în gol.

Şi începu căderea.

Era îngrozitoare şi îmbătătoare deopotrivă: vântul îi urla în urechi, lumea se rostogolea în jur. Jos nu exista nimic şi nimeni care s-o salveze. Pentru prima oară după mult timp, simţi că o parte din vechea Linn revenea la viaţă. Îşi desfăcu braţele. Instinctul intră în acţiune, iar Linn îşi roti trupul, astfel încât să cadă cu picioarele înainte.

Senzaţia de imponderabilitate, de libertatea, şi nesiguranţa erau înspăimântătoare şi cunoscute totodată.

Parcă… parcă zbura.

Zidurile crenelate şi albe ale palatului se apropiau cu repeziciune. Linn se izbi de pământ. Îndoi genunchii şi se clătină puţin, apoi îşi recăpătă echilibrul. Însă impactul era violent.

Simţi cum palma ei lovi pământul, urmată de o durere ascuţită în încheietură. Linn ţipă de durere. Începu să alerge. În ciuda durerii, se apropia tot mai mult de marginea zidului.

În noapte izbucni un urlet. Linn nu se opri.

Zece, cincisprezece paşi. Luna alunecă în spatele unui nor, cufundând lumea în beznă.

Eu sunt umbră şi vânt. Sunt fata invizibilă.

Strânsoarea *yaeger*-ului asupra Analogului ei scăzu, apoi se risipi. Pe Linn o cuprinse liniştea, iar când vânturile reveniră la viaţă alături de ea, se simţi îmbătată de

entuziasm.

Ar fi vrut să încetinească, să se întoarcă şi să privească spre turnul de veghe.

În schimb, îşi înteţi goana.

Douăzeci, treizeci de paşi. Vântul era o haită de lupi invizibili care goneau alături de ea, urlând victorioşi.

Treizeci şi nouă, patruzeci de paşi…

Linn sări. Plutea în aer – vânturile vuiau în jurul ei, reacţionând la cele mai mici semne şi purtându-i trupul uşor. Izbucni în hohote de încântare. Îşi desfăcu larg braţele; era înapoi în Kemeira, plutind sub cerul veşnic albastru, printre munţii învăluiţi în ceaţă.

Luna apăru de după nori, îmbăind-o în lumina ei răcoritoare. Apele albe ale Cozii Tigrului clocoteau dedesubt. Undele săltau spre ea, ca şi cum doreau s-o salute. Cu coada ochiului, fata zări o siluetă întunecată, lipită pe balustrada turnului de pază. O privea.

Acţiune şi contraacţiune.

Linn se uită îndelung la *yaeger.* Cu o mişcare, îşi încetini coborârea. Pe când se apropia de Coada Tigrului, îşi zise că soldatul îi cruţase viaţa. Se întrebă dacă nu cumva îşi împletise destinul – la bine şi la rău – cu al acestui vrăjmaş rece, al acestui războinic fioros.

Linn se ghemui şi plonjă în râul îngheţat.

41

La început, simţi frigul. Apoi, mirosul inconfundabil, de mucegai, al pietrei umede şi al aerului stătut. Ana mişcă o mână. Simţi dedesubt o lespede rece. Era ameţită şi îşi simţea trupul leneş, ca şi cum tocmai s-ar fi deşteptat dintr-un somn adânc. Muşchii îi erau înţepeniţi, dar efectele otrăvii deja începeau să se risipească.

Deschise ochii. Era un întuneric ca de smoală, dar tot recunoscu locul. Niciun alt loc din lume nu duhnea aşa de puternic a deznădejde şi a frică înnebunitoare. *Papa* îi spusese deseori că aici bântuiau demoni.

Dar Ana învăţase că nu de ei trebuia să se teamă cel mai tare, ci de oameni.

Trase adânc aer în piept şi se concentră asupra Analogului ei. Acesta reacţionă imediat la poruncă. Încăperea se lumină: pereţii şi podeaua erau împroşcate cu sânge şi mai vechi, şi mai proaspăt.

Îşi mişcă degetele de la mâini şi de la picioare. Nimeni nu o încătuşase, nici nu-i dăduse *deis'voşk.* Credeau că prinţesa murise.

Şi Luca. Luca pierise.

Deşi Ana ştia că avea nevoie de un plan, că trebuia să iasă de aici, să-l salveze pe Ramson şi s-o găsească pe Linn, nu-şi putu stăpâni lacrimile. Suferinţa ei era ca un potop ce-şi făcea loc prin voinţa de fier, cotropind totul. Zăcu plângând pe masa din temniţa rece şi întunecoasă, astupându-şi gura cu palmele, ca să nu facă zgomot. Se ghemuia, ca şi cum ar fi vrut să se facă mică şi să dispară.

Îşi zise că era slabă. Luca supravieţuise un an torturii Morganyei, care storsese viaţa treptat din el. Îi ţinuse piept Contesei chiar şi când sfârşitul lui fusese aproape.

Ridică-te, răsfăţato! i-ar spune Luca. *Imperiul nostru are nevoie de tine.*

Imperiul ei avea nevoie de ea. Nu avea timp să jelească.

Ana îşi strânse pumnii. Trupul ei încă se cutremura de suspine, dar mintea i se limpezise.

Promite-mi.

În depărtare, zăngăni o uşă. Prin coridoarele pustii se auzeau paşi. Ana rămase nemişcată. Sunetele acestea îi stârneau o teamă cumplită: amintirea unor degete albe, subţiri, care se agăţau de gratiile temniţei, un zâmbet sadic pe o faţă pământie şi gustul de *deis'voşk* pe buze.

Ţinându-şi respiraţia, îşi trimise Analogul în faţă. Cineva intrase în temniţă şi se apropia de ea. Mergea zorit, dar calm, cu paşii măsuraţi ai unei persoane care cunoştea temniţa. Se apropia încet. Sângele omului strălucea mai tare decât o torţă.

Un murmur. Cineva îi rosti numele. Vocea îi era aşa de cunoscută Anei, încât crezu că aiurează.

O siluetă păşi în lumină. Flacăra unei torţe dezvălui fire argintii, care-i împestriţau părul. Când uşa celulei se deschise, Ana era deja în picioare.

Fata se repezi în braţele *kapitanului.*

— *Kolst*...

Vocea profundă a lui Markov se frânse. Îngenunche în faţa ei şi desenă, cu degetele, un cerc pe piept. Un salut prin care-şi arăta respectul.

Ana îşi înăbuşi durerea. Îl ajută să se ridice. Mângâie faţa lui arsă de soare şi şterse lacrimile care picurau în ridurile bătrânului soldat. După ce *papa* îi întorsese spatele propriei fiice, *kapitan* Markov fusese ca un al doilea tată pentru ea.

— Mi-ai lipsit aşa de mult, *kapitane!*

Pe hol răsunară din nou paşi. Ana se încordă, pregătindu-şi Analogul.

De după un colţ se iviră doi bărbaţi. Torţele lor luminau celula. Pentru o clipă, Ana rămase fără grai.

Locotenentul Henric o salută. Obrajii îi erau roşii de ruşine. Cu siguranţă, se gândea că încercase s-o aresteze ceva mai devreme.

Iar lângă el... lângă el era...

— Salut, mică vrăjitoare! spuse Ramson.

Faţa îi era plină de vânătăi, gulerul cămăşii sale era sfâşiat. Cineva îi bandajase în pripă pieptul, dar pansamentul se umpluse de sânge.

Ana îşi aminti cum Ramson dăduse buzna în Sala Tronului, deznădejdea de pe chipul lui. Umbra acelei suferinţe încă îi înnoura ochii. Părea aşa de fragil…

Ana simţi un nod în gât. Se forţă să nu se repeadă în braţele lui.

— Salut, şarlatanule, şopti ea.

Ramson voia să adauge ceva, dar *kapitan* Markov i-o luă înainte.

— Adresează-i-te cu „Împărăteasă”! îl mustră bătrânul soldat.

Imediat, Ramson îşi îndreptă umerii.

— Da, domnule!

Însă lipsea cineva.

— Unde este Linn? rosti Ana, privindu-l pe Ramson.

— Am lăsat-o luptând cu Pelerinele Albe, spuse Ramson. Mi-a dat o pungă şi mi-a spus să ţi-o dau. A zis că aici e dovada. *Kapitan,* ai luat vreun prizonier azi-noapte?

Ana se simţi cuprinsă de disperare. Soldatul clătină uşor din cap.

— Te rog, *kapitane.* Linn e prietena mea. Te rog, ordonă-le soldaţilor să caute o fată kemeirană.

— Desigur, *Kolst* Împărăteasă, spuse solemn Markov, dar nu cred că poţi aştepta aici rezultatul cercetărilor mele.

Subînţelesul acestor cuvinte o îngrozi.

— Morganya, îngână Ana. Ce s-a întâmplat? Ce a decis Consiliul Imperial?

Markov şovăi.

— Consiliul Imperial… nu mai există, răspunse el, în cele din urmă. Morganya a preluat controlul total asupra Curţii şi a desfiinţat Consiliul. Membrii care au rămas au jurat să-i fie loiali.

Nu putea să se ascundă de adevărul sumbru. Ana se întorsese de unde plecase: nu avea nici armată, nici putere, nici rang.

— Am pierdut, rosti fata, cu buze amorţite.

— Nu, *Kolst* Împărăteasă! Henric strânse pumnii. Unii membri ai Consiliului cred că Morganya a trădat şi a uzurpat tronul. Trebuie să te întorci. Să arăţi că trăieşti, s-o

pedepseşti şi să-ţi recapeţi coroana.

— Asta crezi că e cu adevărat important? interveni Ramson, furios. Dacă Ana se întoarce acum, va fi ucisă. Avem de-a face cu o lovitură de stat, iar Morganya şi-a consolidat puterea. Are majoritatea Curţii de partea ei. Dar încă avem un avantaj: toţi cred că Ana este moartă.

Ana îşi zise că tânărul avea dreptate. Nu putea câştiga doar prin îndrăzneală şi cu puterea Analogului ei. Era un război de uzură, iar Ana trebuia să se dovedească mai vicleană, mai isteaţă şi mai iscusită decât Morganya.

Ridică o mână, iar cei trei bărbaţi tăcură, privind-o cu atenţie.

— Trebuie să plec, spuse ea. Dar nu voi dispărea. Morganya plănuieşte să ucidă pe capete şi să stăpânească prin teroare. *Trebuie* s-o oprim! Cu ochii minţii, văzu expresia sfidătoare a lui Iuri şi părul lui ca o flacără. Am un mic grup de aliaţi în sudul imperiului. Mă duc acolo, să încep lupta. Voi câştiga sprijinul altora, voi aduna o armată. Şi, îndată ce sunt gata să dovedesc acestui imperiu, acestei lumi, că merit să fiu moştenitoarea tronului, mă voi întoarce.

Markov dădu aprobator din cap.

— Ce mult ai crescut, Micuţă Tigroaică, murmură el.

— *Kapitane,* locotenente! adăugă Ana. Dacă mă sprijiniţi, atunci trebuie să rămâneţi aici. Pentru a izbândi, am nevoie de câţiva aliaţi care să fie în preajma duşmanului. Vreau să fiţi ochii şi urechile mele în palat, la Curtea Imperială. Puteţi face asta?

Henric salută milităreşte. Avea lacrimi în ochi.

— Nu te vom dezamăgi, *Kolst* Împărăteasă!

— Trebuie să pleci, spuse Markov.

Ana ştia că îl costa nespus de mult să rostească aceste cuvinte.

Ridică privirea spre *kapitan.*

— Mă voi întoarce, Markov, şopti ea. Fii sigur că ne vom revedea!

Călăuziţi de torţa lui Henric, se îndreptară către tunelul secret al temniţei.

Markov strânse mâna Anei într-ale lui.

— *Deis blesia ti, Kolst* Împărăteasă!

— *Deis blesia ti,* răspunse ea.

În temniţă răsună un scrâşnet greu. Cu un mormăit, Henric îşi îndreptă spatele. Uşa tunelului se desprinse din zid, dezvăluind întunericul de dincolo de ea.

Ramson duse două degete la frunte, în chip de salut, şi se strecură în tunel. Ana îl urmă.

Privi înapoi. Markov şi Henric erau în spatele ei. Torţa lor pâlpâia ca un far în beznă. Cu doar un an în urmă, fugise prin aceeaşi uşă, înfricoşată, singură şi complet pierdută. În faţă aşteptau întunericul, nesiguranţa şi un drum lung, foarte lung, pe care trebuia să-l cucerească prin luptă. Lăsa în spate un imperiu în ruină, un popor în pericol şi o lume dezbinată.

Promite-mi.

Ana se răsuci pe călcâie şi păşi în întuneric, iar el o întâmpină ca un vechi prieten.

42

Stelele îşi încheiaseră drumul pe cer. La răsărit, orizontul începea să capete nuanţe de albastru. În depărtare, Palatul Salskov abia dacă se mai vedea dincolo de pădurea acoperită de zăpadă, care se întindea la poalele dealurilor. Palatul era luminat de lucirea aurie ce vestea zorile. Tentaculele groase ale ceţii se agăţau de cupolele sale ascuţite şi de zidurile crenelate.

Din punctul lor de observaţie, pe deal, abia dacă mai distingea silueta arcuită a Podului Katerina, care lega castelul de oraşul adormit. Salskovul dormea sub privirea atentă a palatului, iar Coada Tigrului şerpuia protector în jurul lui.

— Se vede frumos de aici, nu-i aşa? Cu o expresie liniştită, alături de ea, Ramson admira priveliştea care se desfăşura în faţa lor. Probabil că asta e priveliştea care li se înfăţişează zeităţilor. Cum să le mai pese de bătăliile mărunte ale oamenilor, când au o lume întreagă de admirat?

— De aceea depinde de noi, nu de zeităţi, să ne purtăm propriile bătălii.

— Asta am spus şi eu, de multe ori. Ar fi trebuit să mă fac preot!

Ana pufni în râs.

— Tu să fii preot? Încă nu a venit sfârşitul lumii, Ramson.

El îi zâmbi. Ana îşi dădu seama că, în ciuda situaţiei, Ramson o făcuse să râdă.

— Atunci, dacă vrem să prevenim sfârşitul lumii, ar trebui să pornim la drum. Sau poate *chiar* vrei să mă vezi preot?

Ana se uită la căminul ei. Din nou, pe umerii ei apăsa o povară. Încercase să-şi clădească o viaţă într-un loc care, pentru scurt timp, fusese orice altceva, în afară de un cămin. Şi, pentru atâta amar de vreme, casa ei fusese departe şi, în acelaşi timp, aproape. Avea inima grea, dar trebuia să se îmbărbăteze.

Ramson îşi puse o mână peste a ei. Cu un deget, tânărul

îi ridică bărbia, ca fata să privească în ochii lui limpezi şi calzi.

— Curaj, Prinţesă!

Ana închise ochii, savurându-i atingerea.

— Mi-e frică, Ramson. M-am luptat din greu, şi totuşi… M-am întors de unde am plecat.

— Aşa e viaţa, spuse el încet. Nu este o poveste precum cele citite în copilărie, în care, până la urmă, eroul învinge. Vei avea multe bătălii de purtat şi nu le vei câştiga pe toate. Iar la sfârşitul fiecărei zile, vei avea de făcut aceeaşi alegere: continui să lupţi sau te dai bătută.

Alegerile noastre. Se stârni o adiere. Anei i se părea că aude cuvintele fratelui ei în freamătul pinilor. Sus, deasupra lor, ţipătul unui vultur destrămă tăcerea.

Luca o numise moştenitoare. Dar acest titlu nu însemna nimic, dacă Ana nu se dovedea demnă de el.

Ana ridică fruntea.

— Deja am ales. O să călătoresc spre sud, să-i găsesc pe Iuri şi Pelerinele Roşii.

— Te alături Revoluţiei?

În jurul lor se iscă un vânt rece. Ana se gândea la cuvintele rostite de Iuri, la despărţire: *Viitorul e aici, cu noi. În mâinile poporului.*

— Deocamdată, da, răspunse Ana, strângându-şi mantia pe trup.

Morganya se asigurase că nimeni şi nimic nu avea să-i primejduiască domnia. Iar Pelerinele Roşii nu păreau să dorească o monarhie.

— Vânturile acestei lumi se schimbă, Ramson, iar eu… eu am nevoie să ştiu unde mă aflu. Dar mai întâi Morganya trebuie oprită, şi pentru asta am nevoie de o armată. Voi începe să caut sprijinul altor regate. Şi, cum Regatul Bregonia îmi pare cel mai imparţial aliat al nostru, voi începe de acolo. Fata se uită la Ramson. Mi-ar fi de folos ajutorul unui soldat bregonian.

El îi susţinu privirea.

— O să mă gândesc la propunerea ta. Dar am o întrebare. În ochii tânărului apăru o sclipire de viclenie. Ce

Învoială vrei să încheiem, mică vrăjitoare?

Ana răsuflă uşurată. Inima îi tresălta de bucurie.

— Ce-ar fi ca, în schimbul sprijinului tău, să nu te sufoc cu sângele tău?

— Incredibil! Dar ce-am făcut ca să merit o asemenea şansă? Se pare că zeităţile mi-au surâs.

— Nu te pripi să te consideri norocos!

— Aşa e, spuse el. Ochii lui priviră ceva, în spatele ei.

Dincolo de vârful copacilor, viu conturat pe cerul zorilor, cobora spre ei un şoim-de-zăpadă. Ramson întinse un braţ, iar pasărea ateriză cu un foşnet de aripi. Ramson scoase ceva din buzunar şi i-l întinse şoimului. Pasărea îl apucă în cioc.

— Ce faci? întrebă Ana.

Şoimul ţinea în cioc… o şuviţă de păr. Păr negru ca miezul nopţii.

— Linn, spuse Ramson, mângâind afectuos pasărea. Chiar dacă Markov nu o găseşte, nu înseamnă că nu e prin preajmă. Iar când Pescarul o va găsi, o va duce la noi.

Ana privi şuviţa şi se rugă ca prietena ei să fie în siguranţă. Ca, într-un fel sau altul, să o revadă.

— Pescarul, repetă ea. Un nume interesant pentru un şoim-de-zăpadă chirilian.

Pe buzele lui Ramson pluti umbra unui zâmbet.

— E numele unui vechi prieten, spuse el. A fost un deschizător de drumuri, la fel ca pasărea asta.

Ana privi atent pasărea. Şoimul o privea şi el, cu ochi aurii, inteligenţi. Legendele spuneau că şoimii-de-zăpadă sunt binecuvântaţi de atingerea zeităţilor, că Iarna suflase asupra ţinutului îngheţat şi plămădise aceste păsări doar din vânt şi zăpadă.

Braţul lui Ramson zvâcni. Cu un fâlfâit, şoimul-de-zăpadă ţâşni spre cer. *Fii iute!* gândi Ana. *Fie ca zeităţile care veghează asupra lui Linn să vegheze şi asupra ta!*

Parcă în chip de răspuns, o adiere îi sărută obrajii.

— Ştiai că şoimii-de-zăpadă sunt magici? întrebă Ramson. Cel puţin, asta spun legendele bregoniene.

Ana îl privi cu uimire.

— Şi legendele chiriliene la fel!

— Se spune că Analogii, şoimii, urşii-de-lună şi o mulţime de alte creaturi legendare sunt rămăşiţe ale zeităţilor, nişte aduceri-aminte că, odată, zeii au păşit prin această lume.

— Nu mi-aş fi închipuit că tu crezi în astfel de poveşti.

Ramson ridică privirea spre ea. Ochii lui străluceau în lumina zorilor, obrajii i se înroşiseră de frig, iar părul îi era ciufulit de vânt.

— Aş putea fi convins să cred în ele, murmură el.

Căutătura lui deschisă, pătrunzătoare şi sinceritatea din glasul lui îi aminteau Anei de băiatul care o privise în ochi, în noaptea de *Firva'snej.* Ana se simţea atrasă irezistibil către el. Sorbea din ochi cârlionţii lui răsfiraţi pe ceafă, conturul hotărât şi frumos cizelat al maxilarului, curbura fină a buzelor. Se îndepărtară încet unul de celălalt. Ramson răsuflă prelung. Plecându-şi capul spre ea, mângâia din ochi fiecare trăsătură a chipului fetei. Felul în care o privea, ca şi cum n-ar fi existat nimic în jurul lor, îi înteţi bătăile inimii şi îi tăie răsuflarea.

Sentimentul acesta – ca şi cum cădea şi zbura în acelaşi timp – o înfricoşa.

O altă rafală de vânt o lovi în spate, mai insistent. Cu coada ochiului, Ana zări din nou palatul îndepărtat. Era un semn că acum, când avea un imperiu de salvat, nu îşi putea îngădui să se gândească la nimic altceva.

Ana se îndepărtă brusc. Înghiţi în sec.

— Păi, spuse ea, iată-ne aici.

Simţea privirea lui Ramson stăruind asupra ei.

— Iată-ne aici, repetă el.

Ana privea drept înainte, spre palat. Din nou, era o fată într-o mantie jerpelită, fără nimic al ei şi fără un loc unde să se adăpostească. Şi totuşi, într-un fel, într-un singur an, totul se schimbase.

Nu te văd, micuţă tigroaică.

Cu uimire dulce, Ana înţelese deodată că ea era cea care se schimbase. Nu mai era fata înspăimântată, de acum un an, care căuta cu disperare o cale de a se vindeca, de a scăpa de monstrul dinăuntrul ei. Dacă graniţa dintre bine şi

rău era definită de alegeri, atunci ea alegea să-şi folosească Analogul ca să lupte în numele celor care nu puteau să lupte.

Ramson avea dreptate. Viaţa nu e un basm în care, până la urmă, binele triumfă. În clipa asta, în imperiul ei trăiau oameni care sufereau cu adevărat, asupriţi de legile care ar fi trebuit să-i apere. În Imperiu existau rău şi întuneric – asupritorii şi cei care perpetuau violenţa, oameni cu inimi pline de ură şi de lăcomie.

Dar exista şi bine, exista şi lumină în lume; o lumină care pâlpâia stăruitor: fie un mic Analog de Pământ care făcea pământul sterp să înflorească, fie sub forma dulciurilor de *chokolad* pe care un Analog de Foc i le adusese pe ascuns, fie ca un Analog de Vânt care îşi ridicase chipul către cer şi îi spusese că atât în Ana, cât şi în această lume exista ceva care merita salvat.

Lumea aceasta frumoasă şi sfărâmată era singura pe care o aveau. Şi Ana îşi făgădui că va continua să lupte pentru ea.

Dar mai întâi trebuia să dovedească propriului popor că merita să îl cârmuiască şi că, indiferent de rangul ei, nu va sta cu mâinile în sân, privind cum nevinovăţii mureau sub un regim al terorii. Că, trup şi suflet, Ana era, în continuare, Anastasia Katerina Mihailova, moştenitoarea de sânge a Imperiului Chirilian.

GLOSAR

Analog: persoană cu o abilitate sau o legătură specială cu elementele fizice sau metafizice; puterea acestuia variază de la perceperea intensă a unui element la capacitatea de a manipula sau genera elementul respectiv

bratika: frate

chokolad: dulciuri din cacao

dacha: casă

dama: doamnă

deimhov: demon

deis'voşk: otravă care atacă Analogii, fiind folosită pentru a-i supune; cunoscută şi cu numele „Apa Zeităţilor"

firfiric: moneda cu cea mai mică valoare

frunzuliţă-de-argint: monedă cu valoare medie

frunzuliţă-de-aur: moneda cea mai valoroasă

Firva'snej: Prima Zăpadă

gujkin gerbil: rozător din regiunea Gujkin, în sudul Chiriliei.

yaeger: Analog rar care are puterea asupra Analogului altei persoane; poate simţi prezenţa Analogilor şi îi poate controla

Imperia: Imperiu

kapitan: căpitan

kechyan: robă chirilică tradiţională, croită de obicei din mătase imprimată

Kolst: măreţ

kommerţia: comerţ

mamika: măicuţă; termen de alint pentru „mătuşă"

Pelerinele Albe: porecla Patrulelor Imperiale

Pelerinele Roşii: rebeli, opusul Pelerinelor Albe

piatră-neagră: piatră săpată din Triunghiul Kraziast; singurul element imun la puterea Analogilor şi cunoscut ca putând să slăbească sau să neutralizeze temporar puterea Analogilor

ptici'moloko: lapte de pasăre

sistrika: soră

valkryf: armăsar cu copite despicate. Foarte potrivit pentru urcatul munţilor, la temperaturi foarte scăzute

varişki: piele scumpă, de bovină

Vintr'makt: piaţă de iarnă; piaţă în aer liber, organizată îndeobşte în oraşe la sosirea iernii

MULŢUMIRI

Am început să învăţ engleza la vârsta de şapte ani, când a trebuit să plec din oraşul în care m-am născut, Paris, şi să învăţ la o şcoală americană internaţională, în Beijingul prăfuit şi cenuşiu al anilor ’90. Am parcurs un drum lung din acea zi, când mă simţeam pierdută, iar cuvintele profesorilor şi ale colegilor mei se scurgeau pe lângă mine, fără să le pot pricepe.

Cărţile m-au schimbat total şi m-au transportat în sute de lumi diferite, îngăduindu-mi să trăiesc o mie de vieţi diferite. Am început să citesc de plăcere şi, treptat, cu fiecare pagină, un vis începea să prindă viaţă. Voiam să devin scriitoare, visam să dau formă cuvintelor şi să schimb vieţi cu puterea vorbelor mele. Vreau să transmit recunoştinţa mea profundă tuturor celor care m-au îndrumat în acest proces şi au ajutat la conturarea acestei cărţi: voi toţi mi-aţi îndeplinit visul.

Îi mulţumesc minunatului meu agent literar, Peter Knapp, care m-a călăuzit în călătoria asta incredibilă. E un adevărat campion, în toate sensurile cuvântului. Mulţumesc că mi-ai schimbat viaţa în dimineaţa aceea cenuşie de noiembrie, în Beijing.

Incredibila mea editoare, Krista Marino: mintea ta pătrunzătoare şi pixul tău au surprins toate erorile şi gafele din volumul meu. Sunt binecuvântată fiindcă lucrez cu tine. Cu fiecare revizuire a manuscrisului, m-ai stimulat să scot la lumină cea mai bună versiune a romanului. Mă bucur, cu egoism, că anul trecut, în decembrie, ai pierdut zborul spre Paris şi că am reuşit astfel să mă mai întâlnesc o dată cu tine.

Mulţumirile mele se îndreaptă şi către Delacorte Press: vizionara editoare Beverly Horowitz şi extraordinara asistentă editorială Monica Jean, alături de editorii Barbara Marcus şi Judith Haut şi întreaga echipă de la Random House Children’s Books. Ei m-au făcut să mă simt ca un membru al acestei familii gigantice, uluitoare: Felicia

Frazier şi Mark Santella, din echipa de vânzări; Angela Carlino, Alison Impey, Ray Shappell, Regina Flath şi Ken Crossland, de la Grafică; redactorilor neînfricaţi Colleen Fellingham şi Alison Kolani şi redactorului-şef Tamar Schwartz (care probabil va trebui să redacteze din nou paragraful acesta – te rog să mă ierţi); Tracy Heydweiller, director de producţie; Mary McCue şi Dominique Cimina, din departamentul de publicitate; uimitoarea echipă de marketing – John Adamo, Jenna Lisanti şi Kelly McGauley; Kate Keating, Elizabeth Ward şi Cayla Rasi, din departamentul de marketing digital; şi Adrienne Waintraub, Lisa Nadel şi Kristen Schulz, echipa de marketing pentru şcoli şi biblioteci. Cartea aceasta există datorită vouă, tuturor!

Toată recunoştinţa mea pentru echipa de la Park Literary, inclusiv Abby Koons şi Blair Wilson, a căror muncă neobosită i-a permis acestei cărţi să-şi continue călătoria prin toată lumea.

Le mulţumesc primilor mei cititori-beta şi critici de la Absolute Write. Între 2014 şi 2017, ei au citit diverse versiuni ale capitolelor de început şi comentariile lor m-au ajutat să îmi îmbunătăţesc rapid stilul literar.

Îi mulţumesc primului meu critic – şi totodată prietena mea –, Cassy Klisch, ale cărei mesaje zilnice m-au inspirat să progresez şi ale cărei critici despre versiunile anterioare ale acestui roman m-au motivat să îl închei. Abia aştept să văd, în curând, cărţile tale pe rafturile librăriilor.

Mesajele transmise pe Twitter de Heather Kassner, cititoarea mea beta şi draga mea prietenă, mi-au schimbat viaţa într-o zi de toamnă. Cuvintele tale magice, fanteziste şi extraordinare continuă să mă inspire. Într-o zi, o să stăm de vorbă pe îndelete şi, în sfârşit, vom avea o fotografie în care capul meu să nu fie adăugat, cu ajutorul Photoshop-ului, pe corpul mamei tale.

De asemenea, recunoştinţa mea se îndreaptă către mult-iubiţii mei prieteni scriitori: Becca Mix, maestră în materiale virale şi în *meme*-uri, ale cărei încurajări sâcâitoare, dar înduioşătoare, mi-au făcut dimineţile mai frumoase. De la

ea am învăţat să fiu înţelegătoare şi modestă, dar şi cum să mă înţeleg bine cu pisicile. Katie Zhao, o adevărată războinică-Dragon, posibilă verişoară de mult pierdută şi incredibilă maşinărie de scris; etica ta profesională mă inspiră şi mă motivează. Tânăra Amélie chiar avea nevoie să citească volumele tale, care vor inspira o întreagă generaţie de copii. Molly Chang mă călăuzeşte în continuare în aventura din lumea cărţii, învăţându-mă despre magia deducerilor de taxe. Sper că, atunci când această carte va fi terminată, voi avea timp să urmăresc toate telenovelele chinezeşti. Grace Li, din Sparta: proza ei uluitoare continuă să fie o sursă de inspiraţie (şi de invidie pătimaşă). #2Blood2Furious va apărea în 2020. Andrea Tang, incredibil de isteaţa *jiejie,* ale cărei aventuri amoroase şi cărţi pentru copii pline de umor m-au însufleţit. Fran, cu care împart acelaşi agent literar. Mulţumiri pentru Aly, Lyla, pentru întregul grup de lectură din vara lui 2018 şi pentru nenumăraţii şi uimitorii mei prieteni on-line, pe care încă nu i-am întâlnit în carne şi oase. Vă mulţumesc pentru prietenia şi sprijinul vostru, pentru convorbirile târzii, cu o sticlă de vin Barefoot în faţă, amuzându-ne pe Twitter.

Celor mai intime confidente, păstrătoare ale visurilor mele secrete de mai demult: Amy Zhao, geamăna malefică şi cea mai bună domnişoară de onoare, care a citit versiunile anterioare ale romanului şi mi-a acordat tot sprijinul ei. Împreună, am jucat Virtual Hogwarts. Muşchii ei abdominali rămân pentru mine o sursă de invidie. Deseori, şedinţele ei de gimnastică au fost singurele mele pauze în lunile de muncă asiduă, pentru a-mi respecta termenele. Lui Crystal Wong, care a citit o versiune anterioară a acestei cărţi şi a depistat numeroase greşeli de literă, a cărei prietenie m-a ajutat să absolv cursurile Universităţii New York. Tot ea continuă să mă stimuleze în fiecare zi de muncă istovitoare. Abia aştept viitorul sezon al emisiunii *Real Housewives din Midtown West şi din Santa Monica.* Lui Betty Lam, cu care am împărtăşit dragostea pentru cărţile *fantasy* Young Adult, la Universitatea California din Los

Angeles. Betty a citit primele capitole ale cărţii, oferindu-mi un feedback uluitor. Încă aşteaptă să afle ce urma în carte (scuze!).

Prietenilor mei de la ISB, Jack, Sara, Jessica, Kevin, Alex, Darren şi Alan; umorul, sprijinul şi observaţiile lor m-au susţinut de mult. Nu m-au lăsat baltă nici anul ăsta. Sunt binecuvântată că printre cei mai buni prieteni ai mei se numără oameni atât de inteligenţi şi de experimentaţi. (Cu excepţia ta, Jack.)

Îi apreciez enorm pe prietenii mei scriitori, care mi-au stat alături atât la bine, cât şi la rău: când se lasă întunericul, umbrele dispar, iar noi rămânem cu fiinţele plămădite din lumină. Această carte n-ar fi existat fără voi.

Autorilor care au încercat să mă călăuzească şi să-mi ofere din înţelepciunea lor le mulţumesc pentru convorbirile telefonice, pentru e-mailuri, pentru mesaje. Vreau să ştiţi că, pentru mine, sunt foarte importante.

Lui Clement, acest Ramson pentru Ana mea, acest Pewp al lui Millie, dragostea vieţii mele: mulţumesc că eşti stânca de neclintit din urcuşurile şi coborâşurile vieţii, mulţumesc că ai preluat treburile casei, spălând vasele atunci când aveam nevoie de mai mult timp pentru scris; mulţumesc că ai gătit pentru mine şi m-ai hrănit când eram terorizată de termenele-limită, că m-ai încurajat la fiecare pas, pentru că mă iubeşti şi la bine, şi la rău. Am citit foarte multe poveşti cu prinţi şi eroi, dar tu eşti real (cu toate că-ţi plac sporturile, berea şi ai gura cam slobodă). Te iubesc şi mă îndrăgostesc tot mai mult de tine, cu fiecare zi.

Micuţei mele surioare Weetzy – cea mai bună prietenă a mea, sora de suflet, complicea mea, cu care născoceam poveşti încă de când eram de-o şchioapă. Ea a citit toate romanele mele îngrozitoare, înfuriindu-se şi supărându-se pe mine că scriam prost. Weetzy mi-a stat alături în verile fierbinţi din Beijing, scriind poveşti – rămase neterminate – despre prinţese de basm şi fete cu puteri magice. Viaţa ar fi fost mult mai tristă fără tine. Îţi mulţumesc că mi-ai fost mereu alături. Sper că ştii că şi eu îţi voi fi mereu alături, când vei avea nevoie.

În sfârşit, le mulţumesc în special mamei şi tatălui meu pentru că sunt părinţi minunaţi şi pentru educaţia deosebită pe care mi-au dat-o. Sunt binecuvântată că am două modele deosebit de inteligente şi de iubitoare, care m-au învăţat blândeţea, devotamentul, modestia, perseverenţa şi care mi-au dat ocazia de a visa. Fiecare vacanţă de vară, fiecare vizită la muzee, fiecare carte cumpărată, fiecare poveste spusă, fiecare lecţie de viaţă oferită de voi, fiecare picătură de învăţătură incredibilă pe care aţi împărtăşit-o cu mine m-au transformat în ceea ce sunt azi şi s-au făcut simţite în această carte. Sper că sunteţi mândri de mine.

DESPRE AUTOARE

Amélie Wen Zhao s-a născut la Paris, a crescut în Beijing şi a studiat în New York, oraş în care locuieşte acum. *Prinţesa roşie* este primul ei roman. Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre ea şi despre cartea ei, accesaţi site-ul www.ameliezhao.com sau urmăriţi-o pe @ameliewenzhao pe Twitter şi pe Instagram.

O PRINȚESĂ
CU UN HAR UCIGĂTOR.
UN ȘARLATAN
CU TRECUT ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
UN IMPERIU
CUPRINS DE HAOS.
A VENIT VREMEA
SĂ ALEGI DE PARTEA CUI EȘTI.

„O analiză pătrunzătoare a consecințelor exploatării umane și o meditație pe marginea alegerilor care ne definesc."

Publishers Weekly

„Zhao excelează în scenele de luptă, pe care le zugrăvește alert și în culorii vii. Acestea împrumută prozei sale o calitate vizuală deosebită, care atrage irezistibil cititorul."

The New York Times Book Review

Literatură fantastică
pentru tineri. +14 ani

www.edituraepica.ro

EPICA